JANE GREEN'

Cokiia
doua şansă este o carte plinii tie căldură, umor sfaturi înţelepte, exac.1 Cum le-ai aştepta cie la o regină a literaturii CI1IC[U]
tieAt
„Numeroşii fa ni ai lui Janc Grecn vor sav ura intrigile ei isteţe,"
EutcxiQîHweiit
„Populat a; personaje fermecătoare $i amuzante tare au devenit o marcă înregistrata, noul rcunan al luijane Grecn vă va cuceri Cu siguranţă."
TSbofeGist
EDrfURA POLIROM

Colecţia CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.
Jane Green, Second Chance

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506 Bucureşti, B-dul I.C. Br&tiaiiu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX l-728, 030174
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României: GREEN, JANE
A doua şans&/Jane Green; trad, de Ioana Mihaela Cârstea. - Iaşi: Polirom,2009
ISBN 978-973-46-1377-9 I. Cârstea, Ioana Mihaela (trad.) 821.111-31=135.1
Printed in ROMANI

A

JANE GREEN
A doua şansa
Traducere din limba engleză de Ioana Mihaela Cârstea

POLIROM 2009

Jane Green n-a fost o studentă strălucită, după cum ea tns&fi mărturiseşte. A descoperit scrisul imediat după absolvire, a lucrat ca jurnalistă pentru diverse ziare naţionale şi reviste din Londra, iar ocazional a făcut PR pentru film, televiziune şi tot felul de celebrităţi. La douăzeci şi şapte de ani s-a hotărât să plecs de la Daily Express şi să scrie povestea adevărată a unei femei singure într-o metropolă. Trei luni mai târziu, Straight Talking (1997), primul ei roman, în mare parte autobiografic, a devenit peste noapte best- seller şi, alături de Jurnalul lui Bridget Jones, a creat fenomenul chick lit. Jane Green a mai publicat Jemima J. (1998; Polirom, 2008), Mr Maybe (1999), Bookends (2000), Spellbound (2003), Babyville (2003, Polirom 2008), The Other Woman (Eu şi soacrd-mea, 2004; Polirom, 2008), Life Swap (2006), Second Chance (A doua şansă, 2007) şi The Beach House (Casa de pe plajă, 2008; în pregătire la Editura Polirom), romane care s-au bucurat de un mare succes, în A doua şansă, Jane Green îmbină cu măiestrie patru poveşti de viaţă tulburătoare, analizând cu virtuozitatea unui fin psiholog succesele şi eşecurile personajelor sale, atât în plan personal, cât şi profesional. Moartea tragică a lui Tbm Fitzgerald, un englez stabilit în Statele Unite împreună cu familia, îi strânge din nou laolaltă, după douăzeci de ani, pe cei patru prieteni ai săi din timpul şcolii - Holly, Olivia, Paul şi Saffron -, fâcându-i să-şi dea seama brusc de fragilitatea existenţei umane şi să-şi reevalueze propria viaţă. Contabilizându-şi împlinirile şi dezamăgirile, cei patru descoperă că viaţa lor e o mare deziluzie - Holly s-a transformat într-o matroană de suburbie, Olivia e părăsită de prietenul ei chiar în momentul în care află că e însărcinată, Paul şi soţia sa nu reuşesc să aibă copii în ciuda tuturor tratamentelor de fertilitate, iar Saffron se luptă cu problemele pe care i le face alcoolul. în cele din urmă cu toţii decid să facă schimbări radicale şi să-şi acorde o a doua şansă la fericire.

Această carte este dedicată memoriei luiPiers Simon, căruia i se va simţi întotdeauna lipsa

Mutaşi/u
Sunt deseori sceptică în ceea ce priveşte recunoştinţa exagerată, dar au existat atâţia îngeri în viaţa mea anul acesta, care m-au ghidat cu dragostea şi susţinerea lor şi cărora le voi rămâne etern recunoscătoare. Recunoştinţa şi mulţumirile mele nemărginite se îndreaptă către următorii:

Deborah Valentin şi Dani Shapiro, pentru înţelepciunea, sfaturile şi dragostea lor.

Roe Chlala, Jody Eisemann, Brian Russell, Kathy Steffens, Nicole Straight şi toţi ceilalţi prieteni care mi-au arătat, cu eleganţă şi bun-simţ, că există întotdeauna şi altă variantă.

Joan Burgess, Fiona Garland şi Andy Bentley, Anthony Goff, Kim şi Niv Harizman, Bob şi Jane Jacobs, Steve March şi Rob Rizzo, Lisa Miller, Louise Moore, Deborah Schneider, Gail Sperry, Jonathan Tropper, Susan Warburg, David şi Natalia Warburg.

în încheiere, lui Ian Warburg. Pentru că mi-a adus aminte cine sunt. Şi pentru toate celelalte. Te iubesc.

Vkoloq

Vinul se băuse, pastele erau devorate, trei sferturi din tiramisu, rase. Dacă s-ar fi uitat cineva pe fereastră, ar fi crezut că are în faţa ochilor un grup de vechi prieteni care râd, deapănă amintiri şi se simt nemaipomenit de bine - fără să observe firele de tristeţe ţesute între ei, subţiri ca borangicul, care, după atâta timp, i-au adus din nou împreună.

Însă dacă te uiţi mai îndeaproape vei vedea că bruneta - Holly - are tendinţa de a-şi lăsa privirea să alunece în gol, undeva pe fundul paharului ei de vin, pierdută într-o amintire, în timp ce o lacrimă îi stă atârnată în colţul ochiului. Cum blonda - Saffron - se apleacă uşor către ea şi o întreabă încet dacă se simte bine, îi pune mâna pe braţ, strângând-o uşor. Cum Holly dă din cap cu un zâmbet pe buze, clipeşte până ce lacrima dispare şi se ridică să cureţe o farfurie care nu trebuia să fie curăţată încă, să spele un bol care n-avea nevoie să fie spălat.

Vei observa cum fata slabă, cu părul tuns scurt şi dat cu spumă, le priveşte pe amândouă

cu interes, iar privirea i se înseninează la gestul lui Saffron, care după atâta timp petrecut la distanţă nu se simţea deloc stânjenită s-o consoleze pe Holly, să încerce măcar să o facă să se simtă mai bine. O parte din Olivia îşi dorea să poată face şi ea la fel, dar petrecuse ani întregi încercând să se simtă bine în propria piele, să se mulţumească cu ea însăşi, mai ales că nu era genul care să urmeze căile pe care se aşteptaseră ceilalţi de la ea să le urmeze, nu era avocat sau doctor sau o femeie de afaceri plină de succes; şi, deşi se credea fericită, fiind din nou printre vechii ei prieteni din şcoală, resimţea vechea nesiguranţă, că nu era îndeajuns de bună. De inteligentă. De ambiţioasă.

O vreme, nimeni nu-i menţionează numele, sunt toţi prea ocupaţi să povestească ce li s-a mai întâmplat. O fac cu rândul, şovăielnic la început, punându-se unul pe celălalt la curent cu cine sunt acum şi unde anume îi dusese viaţa.

— Rezumate scurte, vă rog, pretinse Paul rânjind. Nu mai mult de două propoziţii pentru început, mă gândesc.

— Doamne, spuse Saffron, privindu-l uimită. Au trecut mai bine de douăzeci de ani de când am terminat şcoala şi nu te-ai schimbat deloc, încă încerci să faci pe şeful.

— Bine, încep eu, spuse el. Sunt jurnalist independent, lucrez pentru diverse ziare şi câteva reviste pentru bărbaţi. Am destul de mult succes şi chiar îmi place ce fac. Serile şi unele dimineţi mi le petrec scriind, după cum am spus, marele roman britanic. Am o casă mică în Crouch End, dar o maşină mare care să compenseze pentru...

— ... Penisul mic? remarcă Olivia.

— Nu e mic, e mediu, aş spune, dar Anna nu se plânge.

— Povesteşte-ne despre Anna, zise Saffron ridicând o sprânceană.

— Suedeză, douăzeci şi nouă de ani, superbă. De asemenea, foarte tolerantă, având în vedere că mă suportă pe mine. După cum ştiţi, este membră fondatoare a companiei Fashionista.uk.net. Drept pentru care este înspăimântător de trendy, fapt uimitor, având în vedere că este măritată cu mine. E disperată să aibă copii şi încercăm de doi ani, în prezent trece printr-o altă afurisită de fertilizare in vitro, după care cred că va trebui să ne resemnăm şi să avem doar pisici. Ea este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, dar încă o tură cu drăcia aia îngrozitoare de spray nazal cu hormoni, care mi-o transformă pe Anna mea într-o arătare venită din iad, nu-mi surâde deloc. Să sperăm, spuse el privind de jur împrejurul camerei şi încercând să zâmbească, că va fi ultima oară, că de data asta va funcţiona. Ţineţi-ne cu toţii pumnii... Saffron? E rândul tău.

— Au fost mai mult de două propoziţii, spuse Saffron încet. Dar vă voi ţine pumnii. Deci... eu. Actriţă, puţin teatru, sper că urmează un rol important într-un film, alături de Heath Ledger. îmi petrec cea mai mare parte a timpului între LA şi New York. Sunt foarte fericită alături de cineva, dar e complicat şi nu vreau să vorbesc despre asta. Fără copii, animale sau alte legături, un grup mare de prieteni, deşi trebuie să spun că nu se compară cu sentimentul de a fi printre oameni pe care îi cunoşti de o viaţă.

Se uită la fiecare persoană de la masă, zâmbind.

— Oricât te-ai strădui, cu cei noi nu poţi să recreezi trecutul. Oricât de mult îi placi, pur şi simplu nu e acelaşi lucru.

— Şi... a expirat timpul, spuse Paul, privin- du-şi ceasul.

— E rândul meu? oftă Olivia.

Acum e acum.

— Păi... Doamne, de unde să încep?

— De la început? se oferi Paul, săritor.

— Bine. Am făcut cursuri de actorie la universitate, ceea ce a fost o mare prostie, pentru că nu aveam nici pe departe îndeajuns de multă încredere în mine pentru a deveni actriţă.

Ridică agitată ochii către Saffron, care îi răspunse cu un zâmbet încurajator.

— M-am jucat câţiva ani cu diverse slujbe - am lucrat la un magazin de mâncare naturistă, am ţinut o librărie o vreme, apoi am făcut voluntariat la un adăpost pentru animale. Acum, după şapte ani, sunt şefă acolo şi îmi place la nebunie. Am un apartament superb în Kensal Rise şi...

Trase adânc aer în piept, întrebându-se de ce îi era atât de greu s-o spună, deşi trecuseră şase luni de când plecase George.

— ...Şi sunt încă singură. Am avut o relaţie de şapte ani cu George, dar el a plecat şi e pe punctul de a se căsători cu o americancă dezgustătoare pe nume Cindy, iar eu plănuiesc să devin o femeie bătrână şi nebună cu un milion de pisici şi de câini.

— Nimeni altcineva la orizont? întrebă Paul, surprins.

— Păi, dacă vă vine să credeţi, Tom mi-a făcut cunoştinţă cu cineva de la departamentul din America. Ne trimitem e-mailuri de câteva

săptămâni şi el va veni aici în curând. Şi ştiu că la început mi se părea o idee amuzantă şi drăguţă, numai că acum mi se pare groaznică, de când s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Mi se pare ciudat să mă întâlnesc cu el.

— Prostii, spuse Saffron. Trebuie să te întâlneşti cu el, mai ales dacă ţi-a făcut Tom lipeala.

— Probabil că ai dreptate. Doar că mă simt total nepregătită pentru o relaţie, mărturisi Olivia.

— Draga mea, ridică Saffron dramatic din umeri. Cine a spus ceva de o relaţie? Pariez că nu te-ai mai culcat cu nimeni de şase luni.

Olivia se înroşi şi o căută din priviri pe Holly pentru ajutor.

— Bine, interveni Holly, râzând. E rândul meu. Diploma aceea în arte frumoase s-a dovedit a nu fi chiar o pierdere de timp, dovadă că am reuşit să câştig destul de bine pe parcursul anilor. Sunt ilustrator pentru o companie care produce felicitări, deşi visul meu este să desenez cărţi pentru copii. L-am cunoscut pe Marcus în Australia, când aveam douăşcinci de ani. Teoretic, părea a fi tot ceea ce mi-aş fi putut dori eu de la un soţ. Acum, cred mai degrabă că nimeni nu ar trebui să se căsătorească înainte de vârsta de treizeci de ani.

Olivia ridică o sprânceană, în timp ce Saffron făcu ochii mari.

— Hopa, spuse Holly, dându-şi seama că băuse puţin cam mult. Am spus asta cu voce tare? Ei bine, asta e. Am doi copii superbi, Oliver şi Daisy, şi, ca să spunem adevărul, Marcus este sprijinul meu. Pe bune. E foarte puternic. Ar putea să mute munţi. Visez să fug în lume doar cu copiii, dar ştiu că asta e numai nebunia unei femei măritate, care are mereu impresia că iarba e

mai verde de cealaltă parte a gardului. Până la urmă, pot să spun că am o viaţă destul de frumoasă. Şi, ca să închei, adăugă ea după ce trase adânc aer în piept, i-am trimis lui Tom un e-mail pentru că nu mai vorbisem cu el de secole şi nu am primit nici un răspuns. Voi? Când aţi vorbit ultima oară cu el?

Şi cu asta, Holly ridică privirea către fiecare dintre ei, iar tensiunea, aproape de nesesizat, dar prezentă pe tot parcursul serii, se risipi în sfârşit.

în sfârşit, era în regulă să vorbească despre Tom. îşi petrecuseră seara vorbind despre vieţile lor, aducându-şi aminte de zilele când mergeau la şcoală, dar nimeni nu îndrăznise să aducă vorba de Tom, nici unul neştiind cum ar trebui să vorbească despre el. Nici unul nu era pregătit să înfrunte motivul pentru care se aflau împreună în camera aceea. Prieteni regăsiţi. După douăzeci de ani lungi.

OaprtoM unu
Tom se trezeşte primul. Stă întins pe întuneric şi oftează în timp ce se întoarce să ajungă la ceasul deşteptător. Cinci jumătate. Ceasul clipeşte roşu, urlă nebuneşte, parcă aşteptându-l să-i tragă una ca să se oprească odată. întoarce capul să vadă dacă s-a trezit Sarah, dar nu. Doarme încă profund, întoarsă pe o parte, respirând greu în pernă.

îşi făcuse bagajele cu o seară înainte, obişnuit deja cu călătoriile de afaceri, trezitul în miezul nopţii şi privitul pe geam să vadă dacă maşina îl aştepta afară, în timp ce şoferul îşi omoară timpul citind New York Post, cu un pahar mare de carton plin cu cafea aburindă în mână.

Partea bună, după cum ştiau şi el, şi Sarah, este că aceste călătorii de afaceri nu vor dura la nesfârşit, că acestă fază de acumulare a afacerii nu va dura la nesfârşit şi că în curând compania va fi terminat de achiziţionat companiile începătoare mai mici şi se va putea concentra pe dezvoltarea a ceea ce au deja. Nu va fi pentru totdeauna preşedintele unei companii

de software. Are treizeci şi nouă de ani acum. încă doi sau trei ani şi, poate, prima sa anuală îi va permite să se gândească la o altă viaţă. Copiii vor fi aranjaţi pe viaţă - ceva bani au fost deja puşi deoparte în fondul pentru facultate, iar el va putea să se retragă, poate să-şi cumpere propria afacere, să facă ceva ce nu necesită călătorii peste călătorii sau naveta zilnică, adică mare parte din timp petrecut departe de familia sa.

în baie, se împiedică de păpuşa Tickle Me Elmo şi dă exasperat din cap, dar apoi zâmbeşte amintindu-şi de Dustin, care are doi ani şi încă râde în neştire când îl vede pe Elmo, asta înainte ca sora lui mai mare, Violet, să-i ia jucăria, lăsân- du-l pe Dustin cu ochii în lacrimi.

Un duş fierbinte, ultimele bagaje, şi este gata de plecare. Se întoarce în dormitor şi o sărută pe Sarah pe obraz.

— Te iubesc, Bunks, şopteşte el, folosind numele de alint pe care şi-l aleseseră cu aşa mult timp în urmă, încât nu-şi mai aminteau de unde a venit.

Sarah se foieşte şi deschide ochii.

— Te iubesc, mormăie ea. Cât e ceasul ?

— Puţin peste şase. A venit maşina. Te trezeşti ?

— Da. Imediat. Trebuie să pregătesc copiii pentru prima zi de şcoală.

— Să-i faci poze lui Dustin, da?

— Da, iubire. Promit. Să ai o călătorie fără probleme.

— Aşa va fi. Te sun înainte să urc în tren.

— Mbine.

Şi Sarah zâmbeşte, se scufundă înapoi în pernă şi adoarme la loc înainte ca Tom să ajungă la uşa de la intrare.

De partea cealaltă a Oceanului Atlantic, în timp ce maşina lui Tom ieşea de pe alee, Holly Macintosh se trezi şi ea. Era ora unu dimineaţa. Cu o zi înainte îşi luase o după-amiază liberă, epuizată de cele câteva nopţi nedormite, nopţi în care rutina fusese mereu aceeaşi. împleticindu-se către baie, apasă întrerupătorul de lângă uşă şi îşi lasă capul între palme, în timp ce se aşază pe toaletă, începuse să se întâmple în fiecare noapte. La aproximativ aceeaşi oră, Holly se trezea cu nevoia de a merge la baie, iar până să ajungă înapoi în pat, mintea ei era deja alertă. în ultimele nopţi, răsăritul soarelui o găsise trează.

Cu o zi înainte abia reuşise să adoarmă la loc când a intrat Daisy, încălţată cu şosete care nu se potriveau, îmbrăcată cu pijamalele cu Spiderman, mult prea mari, ale fratelui ei şi cu eşarfa preferată a lui Holly, din caşmir, înfăşurată în jurul gâtului. Daisy îşi cerea castronul de cereale Weetabix şi Holly s-a dat jos din pat, înfigând pumnale imaginare în Marcus, care, era convinsă, doar se prefăcea că doarme dus.

Şi în seara aceea, se simţea ca şi cum nu dormise deloc. Stătea întinsă în pat, cu ochii închişi, încercând să ignore sforăiturile sau gemetele ocazionale ale soţului ei, care dormea prea profund ca s-o bage în seamă. Când sforăitul lui devine insuportabil, deşi e perfect trează şi nici măcar nu se mai preface că ar încerca să adoarmă la loc, îl înghionteşte ca să-i schimbe poziţia.

17

— Sforăi! şuieră ea, încercând să-şi înăbuşe pornirea de a-l împinge jos din pat.

Până la urmă Holly aprinde lumina şi aşteaptă, în timp ce soţul ei se foieşte, întor- cându-se de pe o parte pe alta, încă adormit. Ia o revistă din teancul de lângă pat, resemnân- du-se cu ideea că este încă una din acele nopţi extraordinar de lungi, acele nopţi care o lasă aproape leşinată dimineaţa.

Cu o dimineaţă înainte, ca un zombi îmbrăcat în pijamale bărbăteşti prea mari şi încălţat în mocasini, Holly abia reuşise să-i trezească şi să-i îmbrace pe copii.

— Să nu începi, îl ameninţase pe Oliver, care nu era niciodată în plină formă dimineaţa, mai ales de când sora lui de patru ani descoperise punctele sensibile pe care să le atingă ca să-l facă să plângă, acţiune pe care o indusese cu plăcere în rutina sa matinală.

Frauke, dădaca, a coborât şi ea la finalul micului dejun şi Holly zâmbi când aceasta s-a aplecat să îi încheie la haine pe copii, în timp ce îşi punea şuncă şi caşcaval pe o felie de pâine şi o apuca între dinţi, luând copiii de mână.

— Nu merg la muncă astăzi, spuse Holly. Dar sunt epuizată. Am avut iar o noapte proastă. Te superi dacă aranjezi să se joace la nişte prieteni sau ceva în după-amiaza asta? Vreau cu disperare să dorm. Este în regulă?

— Da, spuse Frauke dând din cap cu faţa ei încruntată de fiecare dimineaţă - bonusul unei seri petrecute în compania altor şase dădace, bând la Starbucks până târziu.

— Voi încerca să o sun pe Luciana, deşi ultima dată când am încercat să mă întâlnesc cu

ea a întârziat treizeci şi şase de minute, ceea ce nu este deloc bine. Dar voi mai încerca o dată. Nu-ţi face griji, Holly. O să ţin copiii afară din casă astăzi. Poate mergem la un muzeu.

Holly îi zâmbi cu recunoştinţă lui Frauke, pe care o descria prietenilor ca fiind „fiica mea cea mare din prima căsnicie". Ceilalţi prieteni ai săi se plângeau de bonele lor ciudate, dar Holly era foarte încântată că Frauke intrase în viaţa ei. Era organizată, calculată, drăgăstoasă şi fericită. Când Marcus pleacă la muncă şi rămân doar Holly, Frauke şi copiii, casa pare mereu mai uşoară, mai plină de fericire, cu energia schimbată.

Deci în seara aceea, trează din nou la unu noaptea, Holly se dădu jos din pat şi îşi făcu o ceaşcă cu ceai, bucurându-se de liniştea care domnea în casă în mijlocul nopţii. Aceasta era casa în care ea şi Marcus au locuit cu mult înainte să se nască copiii. Este casa pe care a cumpărat-o cu gândul că o va umple de copii şi animale, de vecini şi prieteni care să vină şi să plece la orice oră din zi şi din noapte. O casă în care să creştem, se gândea ea. O casă în care să te simţi cu adevărat acasă.

Mama lui Holly se ocupa cu decoraţiunile interioare şi toate casele în care locuise Holly, copil fiind, se transformau în proiecte. De îndată ce proiectul era finalizat, familia Macintosh pornea din nou la drum. Holly trăise în camere care avuseseră toate culorile curcubeului. Avusese parte de camere albastru deschis, galben Laura Ashley, magenta aprins şi frunză aurie. încercase să nu se mai ataşeze de aceste case, dar nu se putea abţine să nu spere, cu fiecare mutare, că poate

aceea era casa de care mama sa se va îndrăgosti, că poate într-un final va avea şi ea o casă.

Când ea şi Marcus găsiseră această casă din Brondesbury, Holly şi-a dat seama că nu va mai pleca de aici niciodată. Cinci dormitoare, pentru toţi copiii pe care era convinsă că urmau să îi aibă, o grădină mare pentru grătare şi leagăne, o bucătărie imensă şi dărăpănată pe care Holly începuse să o reamenajeze în minte de cum o văzuse.

Nu exista nici o îndoială că aici se simţea acasă. Holly cumpărase fiecare mobilă cu mâna ei, bân- tuise prin toate magazinele de antichităţi prăfuite, petrecuse luni întregi mergând la diverse târguri în căutarea acelui obiect special, făcând chiar câteva achiziţii pe eBay şi păcălindu-se doar de două ori. (Prima oară era vorba de o canapea care ar fi trebuit să fie într-o stare foarte bună, dar s-a dovedit că poza de pe Internet era a unei alte canapele, iar a doua oară cumpărase un bufet de lemn de cireş măcinat de termite.)

Din foarte multe puncte de vedere, Holly avea viaţa pe care şi-o dorise dintotdeauna. încă se mai bucura de fiecare dată când ajungea acasă şi, de ce) puţin patru ori pe săptămână, încă se mai trezea plimbându-se prin casă, sprijinindu-se de tocurile uşilor şi privind prin camere, zâmbind la vederea casei pe care o crease.

Avea copiii ei, superbi şi adorabili, Daisy, care era o versiune în miniatură a lui Holly, şi Oliver, care era mai serios, mai gânditor, semănând mai mult cu soţul ei.

Avea o carieră pe care o adora - era desenator liber-profesionist - şi un soţ care, aparent, era bărbatul perfect. Avea succes - era avocat la o

firmă prestigioasă, devenise avocat specializat pe divorţuri, luând chiar şi cazurile câtorva celebrităţi, era înalt şi avea un aspect distins, în costumele sale la dungă şi cu cravată de mătase, părul grizonant dându-i o gravitate la care a început să aspire abia când a cunoscut-o pe Holly. Se schimbase enorm de mult, dar Holly încearcă să nu se gândească la asta sau cel puţin să nu lase acest aspect s-o obsedeze. Vechii lui prieteni au încercat chiar să-l facă să nu-şi schimbe numele din Mark în Marcus, dar încercarea a eşuat asemenea unui balon de plumb, iar puţinii prieteni care îi mai rămăseseră au învăţat să nu îl mai tachineze pe tema trecutului său.

Avea umor? Holly presupunea că da, îşi amintea chiar de o vreme în care obişnuia să o facă să râdă când ieşeau cu prietenii, când trebuia să îşi şteargă de pe obraji lacrimile provocate de atâta râs. Dar asta nu se mai întâmplase de mult timp, deoarece Marcus lucra din ce în ce mai mult, iar cariera sa era în plin avânt.

De fapt, nici prietenii nu şi i-au mai văzut de ceva vreme. Holly, căreia îi place să gătească, obişnuia să dea petreceri în mod regulat în trecut. Nu ar fi vrut să organizeze petreceri, ar fi preferat să pregătească o cină în bucătărie, cu prieteni care să stea în jurul mesei cu pahare gigantice de vin în mână, în timp ce ea facea o salată, dar Marcus insista ca totul să fie făcut ca la carte.

Marcus insista să fie scoase cele mai bune pahare de cristal şi argintăria. Insista ca mâncarea să fie servită în sufragerie, la masa de mahon cu scaune Chippendale, cadou de la o stră-mătuşă de-a lui Holly, pe care ea a detes- tat-o întotdeauna. Sunt frumoase, bineînţeles,

dar par atât de formale, atât de nepotrivite cu viaţa pe care ea îşi imaginase că o va avea.

Într-o seară, erau în vizită la vecini la cină, iar sufrageria era o cameră luminoasă şi colorată, cu uşi franţuzeşti care dădeau către terasă, iar fiecare perete, o bibliotecă din podea până-n tavan, plină de cărţi, podelele de lemn lăcuite într-o nuanţă deschisă, o masă veche, rotundă, înconjurată de scaune Formica. Era o casă modernă, caldă şi amuzantă şi lui Holly îi plăcea la nebunie.

— Nu c-ar arăta şi sufrageria noastră minunat aşa ? îi spusese ea lui Marcus, în timp ce se urcau în maşină la ora nouă. (Holly ar fi vrut cu disperare să mai rămână, pentru că nu se mai simţise bine de secole, dar Marcus insistase să plece, deoarece era în mijlocul unui caz important şi mai avea ceva de lucru.)

— Mie mi s-a părut îngrozitoare, se cutremură el. Sufrageriile sunt făcute pentru a lua masa, nu pentru a citi în ele.

Ah, mai du-te dracu', gândi Holly, dând ochii peste cap şi privind pe fereastră. De când era el expert în sufragerii?

Marcus avea foarte multe teorii, în special despre ce e bine şi ce e rău, despre cum ar trebui să acţioneze cineva, despre cum ar trebui să se poarte copiii, despre ce este normal şi ce nu.

Majoritatea oamenilor sunt păcăliţi de Marcus, crezând că este într-adevăr ce pare a fi, dar erau şi mulţi care nu-l luau în serios. Holly, totuşi, nu-şi dădea seama de acest lucru. Nu încă. Holly crede că oamenii îl iau pe Marcus ca atare. Crede că el şi-a perfecţionat imaginea unei persoane care provine dintr-o familie bună, cu stare materială

bună, din intelectuali aristocraţi şi î-a ieşit de minune. De ce îşi dorea el să facă asta era dincolo de puterea şi dorinţa ei de înţelegere.

Câteodată, lui Marcus chiar îi ieşea acest rol. E adevărat că puţinii prieteni din facultate care îşi mai aduc aminte de părinţii lui, care îşi mai amintesc de casa în care copilărise ştiau că totul este o minciună, dar sunt încă alături de el, pentru că au învăţat arta discreţiei.

Deşi dobândise ceva maniere, graţie şi şarm de la Holly, pentru că o imita, pentru că imita diverse persoane din anturajul său cu care îşi dorea să semene, nimic din ceea ce făcea nu era natural, şarmul avea obiceiul să dispară, manierele să se risipească, mai ales în momentele în care Marcus se simţea superior.

încerca cu disperare s-o ţină pe mama sa în Bristol, îngrozit de ideea că îi va da trecutul în vileag; şi biata Joanie, Joanie care tânjea să petreacă ceva timp cu nepoţii ei, nu ştia cum să se comporte cu fiul ei, pe care nu-l mai recunoştea, Joanie care stătea singură în căsuţa ei, înconjurată de fotografii, total nedumerită.

Nedumerită de ideea că născuse un fiu cum era el, un fiu despre care îşi dăduse seama că era mai mult decât ruşinat de mama lui. Un fiu care îi cumpăra tot timpul eşarfe Hermès şi paltoane Burberry, nu pentru că ar avea nevoie de ele sau şi le-ar fi dorit, ci pentru că, ştia foarte bine, încerca să o transforme în ceva ce ea nu era.

Pelerina ei de ploaie din plastic încă îşi făcea treaba foarte bine, iar fularul cumpărat de la M&S în urmă cu foarte mulţi ani încă ţinea

foarte bine de cald. Când soseau cadourile, le strângea pe toate şi le ducea la Oxfam, doar dacă, bineînţeles, nu urma o seară de bridge cu prietenele şi atunci le lăsa pe ele să îşi aleagă ce voiau.

Nu ştia ce să mai creadă despre acest fiu al ei, care vorbea mai preţios decât regina. Este foarte mândră de realizările lui - este singura mamă din oraş care are un fiu avocat, pe punctul să devină partener la firma la care lucrează. Partener! Cine ar fi crezut? Dar la un nivel personal, trebuia să recunoască faptul că nu îl plăcea foarte mult.

Se simţea îngrozitor să spună asta despre fiul ei. Cum putea să spună aşa ceva despre propriul său fiu, suflet din sufletul ei ? Dar Joanie Carter este o femeie dintr-o bucată şi, deşi va fi întotdeauna fiul ei şi îl va iubi mereu, este foarte sigură că nu îl place.

Cine se crede ? se trezea ea spunând în momentul în care mai sosea o eşarfă. Dar ştie deja răspunsul. El este Marcus Carter şi se crede mai bun decât oricine altcineva.

O considera pe Holly minunată. Nu avea nici o problemă cu nora ei, aşa cum au multe dintre prietenele ei, care se luptă să nu fie înlocuite de nişte femei care refuză să înţeleagă că mama este cea mai importantă persoană din viaţa soţului lor, femei care îşi marginalizează soacrele pentru că se simt ameninţate, care se dau de ceasul morţii să facă astfel încât să le elimine cu totul din vieţile lor.

Până când, bineînţeles, fac copii, moment în care au pretenţia ca bunicii să stea cu ei. Mai multe certuri urmează dacă bunicii au tupeul de

a refuza o ocazie să stea cu nepoţii lor iubiţi pentru că ar avea alte planuri.

Joanie credea că Holly este minunată pentru că e genul de om cu picioarele pe pământ. în acelaşi timp îşi vedea fiul cum îşi dă din ce în ce mai multă importanţă, cum se umflă orgoliul în el, şi spera, cum a sperat mereu, că Holly îl va aduce la realitate, dacă putea cineva să îi facă faţă lui Marcus, aceea era Holly.

Marcus! Joanie strâmba din nas de fiecare dată când se gândeşte la numele lui. Pentru ea nu era deloc Marcus. Va fi mereu doar Mark, indiferent de câte ori o va suna şi va spune: Mami, sunt Marcus. Şi mami? De când îi spune el mami? Fusese mereu mama până când Mark a plecat la facultate, unde şi-a pierdut dintr-oda- tă accentul local, a început să vorbească precum prinţul Philip, să îşi spună lui Marcus şi ei, mami. Ridicol! Chiar şi acum îi obliga pe cei mici să îi spună bunica în loc de mamaie. Ar prefera să fie mamaie — sau buni.

Mark considera acele apelative ca fiind nemaipomenit de comune.

Asta e! Ar putea fi mai rău, presupunea ea. Ar fi putut să îi oblige să îi spună mama-mare.

Aşa că Joanie o iubeşte pe Holly şi nu înţelege cum de îl suportă ea pe Marcus. îi iubeşte pe cei mici şi este încântată când vorbeşte cu Holly şi îşi dă seama că nu-l ascultă pe Marcus când nu e prin preajmă, ceea ce în ultima vreme pare să se întâmple mai tot timpul. Dar nu poate să nu se întrebe ce caută ei doi împreună, nu se poate abţine să nu se gândească la faptul că aceasta este cea mai nepotrivită pereche pe care a vă- zut-o vreodată.

25

A crezut că sunt o pereche ciudată încă de la început, deşi era încântată că formau un cuplu. Marcus le-a scos pe ea şi pe Holly la un ceai, la Ritz, iar Holly era atât de exuberantă, încât ai fi zis că mai are puţin şi dă pe dinafară. Slavă Domnului, se gândea ea uşurată. Poate că fiul meu mai are o şansă până la urmă. Poate că această fată minunată, reală, va stoarce aerele din el.

Apoi au urmat logodna, un inel cu diamant mai mare decât văzuse Joanie vreodată şi nişte planuri de proporţii. Holly o sunase şi îi spusese că nunta va fi mică, poate la un hotel, lângă o bisericuţă din oraş, şi poate o recepţie cu prietenii lor.

Până la urmă s-a ţinut la Savoy. Două sute de invitaţi, Holly arătând incredibil în rochia ei de tafta marca Jenny Packham, dar cumva supusă, se gândi Joanie, senină şi frumoasă, însă cu o urmă de tristeţe pe care, deşi o observase, încercă s-o împingă undeva în cotloanele ascunse ale minţii, refuzând să se întrebe ce ar putea însemna.

Chiar şi Holly refuza să înţeleagă ce ar putea să însemne. Marcus o ceruse în căsătorie, exact aşa cum ştia că o va face, într-un genunchi, pe malul Tamisei, lângă London Eye. Avea inelul, exact aşa cum se aştepta să îl aibă, iar ea nu putea găsi nici un motiv pentru care să îl refuze.

La urma urmelor, el era cam tot ce căuta ea la un bărbat şi, într-o clipă, s-a trezit prinsă cu planurile de nuntă - una cu mult mai fastuoasă decât şi-ar fi dorit ea, dar trebuia să fie o zi memorabilă şi pentru Marcus - şi nu s-a oprit să-şi asculte îndoielile, nu s-a oprit pentru a le permite să respire şi să crească.

Privind înapoi, un observator ar fi spus că Holly părea greoaie în ziua nunţii sale. Nefiind vorba de greutate ca atare - Holly era chiar slăbuţă în ziua respectivă, disperarea cu care încerca să-l facă pe Marcus fericit îşi spunea deja cuvântul -, părea doar că o apasă ceva, o monotonie a spiritului, o energie negativă.

L-a sărutat pe Marcus, a dansat, şi-a întâmpinat oaspeţii şi s-a luminat la faţă când a discutat cu oameni la care ţinea, dar nu era chiar ce te-ai fi aşteptat de la o mireasă în ziua care ar fi trebuit să fie cea mai fericită zi din viaţa ei.

Joanie nu ştia exact care era punctul nevralgic, dar dacă ar fi întrebat-o cineva ceva, ar fi dat şi ea întrebător din cap, pentru că exact aşa se simţea. Chiar şi după toţi aceşti ani, se gândeşte îngrijorată că Holly nu este fericită. îşi face griji că, în ciuda aparenţelor şi în ciuda copiilor, Marcus a devenit prea dificil, prea greu de suportat.

Holly l-ar putea judeca pe Marcus, ar putea numi defectele pe care mama sa le găseşte de nesuportat, dar, una peste alta, nu o face. Ştia că există un alt Marcus şi cu siguranţă nu ar fi încă alături de el dacă nu ar exista acel alt Marcus care se ascunde în spatele grandorii şi a infatuării.

Holly ştia că în adâncul sufletului său se află un băieţel speriat, care nu se simte suficient de bine cu el însuşi, şi pentru a se simţi mai bine trebuie să se înconjoare de oameni pe care să-i considere demni de respect, crezând că dacă se apropie de vreo persoană sub nivelul său ar scădea în ochii celorlalţi, drept pentru care nu se oboseşte cu astfel de oameni.

Acesta era unul dintre motivele pentru care se îndrăgostise de Holly. Ea era tot ce îşi dorea el să fie, venea dintr-un mediu din care şi-ar fi dorit şi el să provină şi era soţia-trofeu perfectă. Dar, odată ce a avut-o, trebuia să o subjuge subtil, să se asigure că nu se consideră mai bună decât el, să fíe sigur că era în continuare superior.

În ciuda acestor lucruri, Marcus avea şi părţi bune. Bineînţeles că avea, altfel de ce s-ar fi căsătorit Holly cu el? În primul rând, o iubeşte, sau, cel puţin, Holly crede că el o iubeşte. Face diverse fapte care dau dovadă de bunătate, de atenţie. Când trece pe lângă standul de ziare în drumul spre casă, dacă vede ultimul număr din Helio! sau Heat!, îl cumpără pentru ea. îi trimite frecvent flori frumoase şi, din când în când, vine acasă cu câte un Crunchie sau un Kit Kat, slăbiciunile preferate ale lui Holly.

Se poartă minunat cu copiii, atunci când este acasă. Nu pentru mult timp şi doar atunci când copiii se poartă aşa cum crede el că este de cuviinţă, adică fără să urle, să plângă, să se văicărească sau să se pocnească - toate lucrurile pe care trebuie să le suporte Holly mereu - oricum, copiii sunt prea înspăimântaţi pentru a se purta altfel decât exemplar în preajma lui şi, în acele clipe, prietenii lui Holly se uită la el admirativ şi îşi şoptesc unul altuia ce tată minunat este.

Şi este şi un soţ minunat, îşi spune Holly în acele nopţi în care se trezeşte încolţită de panică la gândul că această căsnicie nu va dura la nesfârşit, că nu s-a simţit niciodată mai singură decât se simte acum, că abia dacă îl vede, că nu are

nimic în comun cu el, că se îndepărtează din ce în ce mai mult unul de celălalt.

Marcus nu vede aceste lucruri. Cum ar putea, când Holly, ca majoritatea femeilor, este un adevărat cameleon? În timpul zilei, când Marcus nu este acasă, poate să fie ea însăşi, îşi poate invita prietenele cu copiii lor la prânz, să mănânce salată şi lipie pe tăblia din bucătărie, în timp ce copiii fac un dezastru de nedescris pe masă cu crochetele de peşte şi ketchupul.

Poate să deschidă o sticlă de vin, să asculte albumul Shakirei, dând din şolduri alături de Frauke, în timp ce Daisy încearcă să le imite, uimindu-le prin faptul că o fetiţă de patru ani poate fi atât de matură, atât de feminină, atât de — Dumnezeule, nu-i venea să creadă ce-i trecea prin cap - sexy. Dar se putea distra, putea să stea cu haine lălâi, nemachiată, fără să-şi facă griji gândindu-se la ce impresie lasă.

Şi atunci când Marcus vine acasă se putea îmbrăca în ce-i place lui. Dacă rămân amândoi acasă, putea să se schimbe rapid într-o pereche de jeanşi negri şi un pulover de caşmir, cu cercei mici cu diamante la urechi, iar dacă ies în oraş la cină, pantaloni de stofă, cizme cu toc şi o jachetă de catifea.

Muzica se opreşte, pernele de pe canapea sunt perfect aranjate. Holly se trezeşte alergând prin casă în fiecare seară înainte ca Marcus să ajungă acasă, verificând ca totul să fie exact aşa cum îi place lui. Copiii nu au voie să îşi construiască cazemate din pernele canapelei din sufragerie, iar Frauke are responsabilitatea ca Marcus să nu afle că absolut toate pernele din casă stau, în timpul zilei, grămadă în mijlocul camerei.

Copiii nu au voie, de asemenea, să alerge prin grădină „dezbrăcaţi ca nişte sălbatici" şi, în cele câteva seri de vară când Marcus anunţă că vine spre casă mai devreme, ea şi Frauke trebuie să implore şi să negocieze cu copiii ca să-şi pună pe ei costumele de baie înainte ca tăticul să ajungă acasă.

Tatăl lui Holly renunţase să se mai intereseze de ea imediat după divorţ. îşi aducea aminte foarte bine cum, pe când avea paisprezece ani, tatăl ei a dus-o la un ceai la Fortnum & Mason şi, pe deasupra unei îngheţate imense de ciocolată, i-a spus că o iubeşte, că va fi mereu alături de ea şi că, orice s-ar întâmpla, va veni să o vadă în fiecare săptămână şi din două în două week- enduri.

Nu i-a spus că motivul divorţului a fost infidelitatea lui repetată. Holly a aflat asta mai târziu.

Pentru o vreme, şi-a ţinut promisiunea. Timp de şase luni. Apoi a cunoscut-o pe Celia Benson şi, dintr-odată, zbura la Paris, la Florenţa, la St. Tropez cu Celia Benson. Şi în curând şi-a făcut o nouă familie şi Holly a rămas profund ignorată.

Tatăl ei, şi-a dat ea seama adult fiind, era un om slab. Celia Benson nu dorea ca fiica lui din prima căsnicie să fie prin preajmă, iar el s-a conformat şi a renunţat la ea. Chiar şi în ziua de azi, Holly dă vina pe Celia.

Oare Holly e fericită ? Holly nu se gândea prea des la fericire. Are, în mod sigur, tot ce şi-ar putea dori o femeie pentru a fi fericită, deci cum ar putea să nu fie? Faptul că cei doi soţi dorm într-un pat imens, fiecare la cealaltă margine, cu un spaţiu considerabil între ei, şi Holly se

enervează la culme dacă un picior sau un braţ se rătăceşte pe partea ei, asta nu înseamnă că e nefericită, nu? Faptul că fac sex foarte rar şi, atunci când o fac, este de complezenţă nu înseamnă că e nefericită, nu? Faptul că Holly începe să se închidă din ce în ce mai mult în ea însăşi, după ce a renunţat deja la mai mulţi prieteni pe care Marcus i-a considerat „nepotriviţi", nu înseamnă că este nefericită.

Nu-i aşa?

Diversiunile reuşesc să-i distragă atenţia de la faptul că viaţa ei nu este tocmai ceea ce se aşteptase ea să fie. Copiii ei, în primul rând. Casa ei. Şi, bineînţeles, slujba. Ilustrator liber-pro- fesionist, colaborând cu o companie care produce felicitări. Holly se poate închide în studioul ei de la mansardă şi se poate pierde într-un pastel reprezentând o fetiţă şi un căţel timp de ore întregi, revenindu-şi din reverie doar când aude că s-au întors copiii şi Frauke din parc. De câteva ori pe săptămână, merge la studioul de la firmă, doar pentru a rămâne în contact şi pentru a ieşi din izolare, pentru a se simţi ca un membru al companiei.

În ultima vreme, n-a mai ajuns pe acolo prea des, în principal din cauza epuizării. Somnul devenise o problemă din ce în ce mai mare, iar mecanismele ei de apărare n-o ajutau cu nimic când se trezea în mijlocul nopţii, cu inima bă- tându-i din cauza unor temeri pe care refuza să le recunoască. Şi ajungea să doarmă din ce în ce mai mult în mijlocul zilei, deşi, oricât de mult ar dormi, nu se simţea niciodată destul de energică.

Acum, stând la masa din bucătărie după încă un somn de după-amiază, Holly încearcă să-şi amintească momentul în care a fost ultima dată cu adevărat fericită. în timpul şcolii? Păi, nu. Nu fusese fericită la şcoală, dar după ore, când ea, Olivia, Saffron, Paul şi Tom erau împreună, atunci era fericită.

Şi la facultate. Ea şi Tom, cei mai buni prieteni, îndrăgostiţi unul de celălalt din prima zi în care se cunoscuseră, când aveau cincisprezece ani, dar fără să poată face vreodată ceva cu adevărat în acest sens… Acelea fuseseră momente fericite.

Holly zâmbeşte la amintirea acelor vremuri. Nu mai vorbise cu Tom de ani de zile. Ţinuseră legătura multă vreme, prin telefon, apoi prin e-mailuri, dar după ce Tom a cunoscut-o pe Sarah, în timp ce ea lucra la departamentul lor din Londra, apoi s-au mutat în oraşul ei natal din America şi s-au căsătorit, prietenia lor nu a mai fost parcă la fel, deşi Holly spunea mereu că este doar o fază.

Holly aflase că Olivia lucrează la o fundaţie de caritate pentru animale. Din când în când îşi petrecea după-amiezile căutându-şi vechii prieteni pe Internet şi descoperise astfel şi o fotografie cu Olivia zâmbitoare, ţinând în braţe un pisoi, la o acţiune de caritate pentru strângere de fonduri. Arăta la fel, în afară de părul lung până la talie, care acum era tuns scurt, şi Holly îi trimisese un mail, la care Olivia răspunsese călduros, dar aici se oprise totul.

Saffron, după cum îi stă bine cuiva care poartă numele acesta, este acum o actriţă semifaimoasă, care încearcă să devină star de cinema în Los

Angeles. A apărut în câteva filme britanice cu buget redus, a avut câteva roluri minore în filme importante şi este adesea recunoscută de oameni pe stradă. Apare deseori în reviste britanice şi în ziare, unde se vorbeşte despre ea ca fiind cea mai nouă descoperire. La treizeci şi nouă de ani — deşi Saffron nu ar recunoaşte asta niciodată - Holly se îndoieşte că ea ar putea deveni cea mai nouă orice în filmele produse la Hollywood.

Holly nu l-a mai văzut pe Paul de ani de zile. El şi Tom au păstrat legătura. De fapt, Tom părea să păstreze legătura sporadic cu toată lumea. Din când în când, îi trimitea şi lui Holly câte un mail, făcând-o să râdă cu poveşti despre ce mai făcuse Paul, eternul fustangiu.

Tom spunea că, odată ce s-a căsătorit cu Sarah, îşi va trăi viaţa prin Paul, dar Holly îşi amintea că Paul se căsătorise cu doi ani în urmă, cu o fată frumoasă şi de succes, dacă n-o înşela memoria, iar Paul îi jurase lui Tom că acest lucru îl schimbase complet.

Holly îşi amintea că era la coafor, răsfoind un număr din Vogue, şi s-a oprit brusc când a dat o pagină şi l-a zărit pe Paul, lungit pe o canapea crem, îmbrăcat din cap până-n picioare în haine Prada, arătând ciudat de mult ca un fotomodel masculin, cu o blondă superbă stând între picioarele sale, purtând o rochie creaţă de la Chloe pe silueta ei superbă, cu capul dat pe spate, în timp ce părul ei aluneca asemenea mătăsii peste braţul lui.

A rămas cu gura căscată şi a început să citească despre ultimul cuplu-dinamită: Paul Eddison, jurnalist şi un mare monden, şi căsătoria lui cu

Anna Johanssen, fondatoarea şi preşedinta companiei Fashionista.uk.net. Bineînţeles că Tom îi spusese că Paul se căsătoreşte, dar ea nu se gândise că era atât de important. Se zgâise la fotografii, nevenindu-i să creadă cât de modern devenise Paul, dar când îl sunase pe Tom să pălăvrăgească pe tema asta, Tom nu făcuse altceva decât să râdă:

— Nu arată chiar aşa, spusese Tom.

— Dar am văzut cu ochii mei, insista Holly. Arată ca un afurisit de fotomodel. Ce s-a întâmplat cu omul căruia îi era prea lene să se şi bărbierească? Părul lui Paul era mereu varză şi, sincer, Paul pe care îl cunosc eu nu ar fl ştiut diferenţa dintre Prada şi un creion.

— Crede-mă, spusese Tom. Paul este în continuare acelaşi om. Eu am fost cavalerul lui de onoare şi a trebuit să-l bărbieresc şi să-i aduc gel de păr ca să îl fac să arate cât de cât decent. Se simte în continuare cel mai bine în blugii lui uzaţi şi în tricourile cu găuri.

— Nu ştiu ce să spun, zise Holly nedumerită. Pare că s-a schimbat cu adevărat. Ea cum e, până la urmă? Arată înfricoşător.

Tom dădu din cap cu tristeţe.

— Nu mai fl atât de geloasă, Holly. E minunată. Tu crezi că e o nesuferită pentru că este frumoasă, dar nu e. Este incredibil de dulce şi îl adoră.

— Ai dreptate, ai dreptate. Făceam asemenea presupuneri pentru că este absolut incredibilă. Bafta lui Paul. Frumos cuplu, oftă ea. Se pare că au o viaţă perfectă.

— Nu chiar, spuse Tom, devenind serios. Vogue i-a făcut să pară aşa strălucitori, dar crede-mă, viaţa lor nu este nici pe departe atât de fabuloasă precum pare şi viaţa nimănui nu este perfectă.

— A mea este, spuse Holly pe un ton fals, iar Tom pufni pe nas.

Cu aceste amintiri, Holly se ridică de la masa din bucătărie şi deschise computerul. De ce să nu-i dea un e-mail lui Tom chiar acum? Cât timp a trecut, şapte-opt luni? Trecuseră secole de când nu mai interacţionaseră, iar ei îi era dor de el. El şi Marcus nu se înţeleseseră niciodată, iar Sarah nu era chiar preferata lui Holly, şi de aceea se îndepărtaseră unul de altul.

Nu că Sarah nu ar fi drăguţă, se purtase mereu foarte frumos când încercaseră să se întâlnească, în rarele ocazii în care Tom o adusese pe Sarah în Anglia pentru a-şi vizita împreună familia, dar lui Holly Sarah i se păruse rece, rigidă. Politicoasă, fără să dea mai mult decât era nevoie.

Holly a cunoscut-o pe Sarah când s-a întors din Australia, călătoria în care îl cunoscuse pe Marcus, cu care urma să se căsătorească peste un an.

Nu vorbise cu Tom pe tot parcursul celor şase luni în care lipsise, iar la puţin timp după ce se întorsese şi reluaseră legătura, Tom începu să vorbească despre o americancă drăguţă, care lucra în departamentul său din Londra.

— Ce face americanca ? obişnuia să-l necăjească Holly, sigură din nou pe prietenia lor, acum că îl avea pe Marcus, nevenindu-i să creadă că simţise vreodată ceva pentru Tom, că îl văzuse

altfel decât ca pe cel mai bun prieten al ei, chiar şi după noaptea aceea...

— Este chiar incredibilă, spunea Tom şovăitor, dându-i înainte despre cum lui Holly i-ar plăcea la nebunie de ea, despre cum abia aştepta ca ele să se întâlnească, că trebuia neapărat să se vadă toţi patru.

Aşa au şi făcut. Au ieşit într-o seară la o pizzerie din Notting Hill. Holly era nerăbdătoare să o cunoască pe acestă fată, despre care Tom îi vorbise atât de mult, o fată care între timp îi devenise iubită şi cu care urma să locuiască.

Holly şi-ar fl dorit să o adore. Era convinsă că o va adora, aşa că a abordat-o pe Sarah cu un zâmbet cald, dar aceasta i-a răspuns rece şi politicos.

— Dumnezeule, este îngrozitoare, îi spuse ea lui Marcus, pe când erau deja în siguranţă în maşină, în drum spre casă. Oare ce vede la ea?

— De fapt, este chiar sexy, într-un mod un pic detaşat, spusese Marcus, regretând imediat cînd a văzut-o pe Holly cum se încruntă.

— Sexy? Ce e sexy la ea? Ce? Faptul că este evident dependentă de sala de fitness? De asta e sexy? Nu are pic de simţ al umorului, dacă mă întrebi pe mine, şi e mai ermetică decât oricine altcineva. Iisuse, tu ai văzut-o zâmbind măcar o dată? Politici de gen toată seara. Mă laşi? Femeia asta ştie măcar ce înseamnă cuvântul relaxare ?

— Să înţeleg că ţi-a plăcut? o întrebă Marcus, cu o sprânceană ridicată şi cu un rânjet pe buze.

— Ţi-a plăcut de ea ? o întrebă Tbm, care pusese mâna pe telefon imediat cum ajunsese la birou.

— Mi s-a părut minunată, minţi Holly graţios.
— Nu-i aşa ? Ştiam că asta vei spune.
— Este totuşi destul de serioasă, spuse Holly, după ce prinsese puţin curaj.
— Da? Cred că e din cauza faptului că nu te prea cunoaşte, dar o să aveţi ocazia să vă cunoaşteţi mai bine, acum că se mută la mine.
— Dar noi ? întrebase Holly, a cărei curiozitate învinsese. Ea ne-a plăcut pe noi?
— O, da, minţi Tom graţios. Foarte mult. A spus că sunteţi amândoi minunaţi.
Şi aşa a apărut fisura în relaţia dintre Tom şi Holly. La început era insesizabilă, dar cu cât făceau mai multe eforturi, încercând să transforme prietenia dintre ei doi în ceva care să funcţioneze pentru toţi patru, cu atât mai mult Holly şi Tom erau obligaţi să se furişeze pentru a lua prânzul împreună şi să vorbească la telefon doar de la serviciu. O prietenie care suferea din cauza lipsei de contact, dar devenise mai preţioasă exact din acelaşi motiv.
Cu ani în urmă, Holly obişnuia să-l sune pe Tom în Massachussetts, rugându-se ca Sarah să nu răspundă la telefon, pentru a nu fi nevoită să suporte apoi inevitabila conversaţie de politeţe, într-un final, n-a mai sunat.
întotdeauna o văzuse pe Sarah ca fiind înspăimântătoare. îi scăpase odată, accidental, când ea şi Tom luau prânzul în oraş şi Tom aproape că şi-a scuipat băutura din gură, atât de tare începuse să râdă. Era încă o glumă privată între ei, ceva ce le aducea aminte de intimitatea pe care o împărtăşiseră odată.

37

Ce faci, străine ? începu Holly să tasteze la computer, după ce îşi terminase ceaiul şi somnul încă o ocolea.
Ca de obicei, m-am trezit în mijlocul nopţii... Iată-mă cu o ceaşcă de ceai în mână şi, în loc să mă gândesc la viitor, am început să mă gândesc la trecutul meu şi mi-am dat seama că au trecut SECOLE de când n-am mai vorbit. Ce mai faci? Ce face Sarah? Şi cei mici? Ai mei sunt incredibil de dulci. Ai mai ţinut legătura cu cineva? Am citit ceva despre Saffron zilele trecute - a primit un rol secundar într-un film cu Jim Carrey? Ce crezi - să fie asta lovitura pe care o aşteptăm cu toţii? (Foarte puţin probabil, aş spune eu. Au!) Paul ce mai face? Ceva copilaşi? Mi-ar plăcea foarte mult să primesc veşti de la tine. De fapt, mi-ar plăcea şi mai mult să te văd - nu ai vreo călătorie de afaceri pe aici? Imaginează-ţi, am putea să luăm un prânz îndelungat, cu multe lichide, cum făceam pe vremuri. Oricum, mă gândesc la tine şi îţi trimit toată dragostea mea. Transmite-i salutări şi lui Sarah cea înspăimântătoare. Multe sărutări, Holly xxxxx.

Mult mai târziu, Holly va afla unde era Sarah în momentul în care ea apăsa butonul de trimitere a mesajului.

în acel moment, Sarah striga în sus pe scări la Violet să se grăbească sau vor întârzia la şcoală. Violet are patru ani şi este în ultimul an pregătitor înainte de a începe grădiniţa şi se

mişcă la fel de încet ca un melc, mai ales atunci când mama ei se grăbeşte.

— Hai, iubito! striga Sarah. E prima ta zi, nu trebuie să întârzii. Of, Violet, zise ea, în timp ce Violet îşi făcuse apariţia în uşa dormitorului său, dezbrăcată, strângând în braţe un elefănţel de pluş. Te-am rugat să te îmbraci, izbucni Sarah şi Violet începu brusc să plângă.

Of, Dumnezeule, mormăi Sarah. Te rog, dă-mi răbdare în dimineaţa asta.

Cu un an în urmă, i se plângea lui Tom că aşa era în fiecare zi, mereu în întârziere, se dădea foarte greu jos din pat şi pierdea prea mult timp la micul dejun, uita să pregătească hainele copiilor cu o seară înainte, nu îşi găsea cheile de la maşină.

În fiecare zi a anului trecut, se trezea şi îşi jura că ziua aceea va fi diferită, că va fi o mămică amuzantă şi iubitoare, dar până când se vor fi urcat cu toţii în maşină, era din nou mămica autoritară, stresată, care se ura pentru felul în care se purta, dar neputând fi altfel.

Sarah trase aer în piept. Nu voi urla la copii în dimineaţa aceasta, îşi spuse ea. Şi ce dacă întârziem puţin? E doar şcoala pregătitoare, pentru numele lui Dumnezeu. Nu contează. Simţindu-se mai calmă, luă aparatul de fotografiat din dulapul din dormitor şi duse copiii la maşină.

Peste o oră — erau atâtea mămici în parcare cu care trebuia să discute - Sarah era pe punctul de a se urca în maşină, când Judy, altă mămică, alergă către ea, cu o figură îngrozită.

— Ai auzit? întrebă ea, cu ochii măriţi de emoţie şi de panică.

— Ce, ce? se adunară mAmirilo în jurul ei, unele dintre ele întorcându-so in timp ce telefoanele mobile începuseră sA sun« Himultan.

— încă un atac terorist! Chiar uici! Au bombardat trenul!

Sarah simţi cum îşi pierde cunoştinţa şi totul în jurul ei deveni înceţoşat. Trenul Acela Express. Trenul de mare viteză Amtrack, care traversează nord-vestul. Nu se poate. Tom călătorea cu el.

— O, nu, se auzi din toate părţile. Ce s-a întâmplat? E rău? Dumnezeule, nu din nou!

— Nu ştiu, spuse Judy, în timp ce altă mămică începu să urle.

— Cadavre peste tot, spuse ea. S-a întâmplat exact în apropiere de New York. Of, Doamne, e imposibil să nu cunoaştem pe cineva.

Toţi ochii s-au întors dintr-odată către Sarah, care stătea pe jos, în parcare, după ce picioarele îi cedaseră.

— Sarah ? spuse o voce lângă urechea ei. Sarah, te simţi bine?

Dar Sarah nu mai putea să vorbească. Astfel de lucruri nu trebuiau să li se întâmple unor oameni precum ea şi Tom, dar acum se pare că li se întâmplau.

OapitoM doi
Holly Macintosh se trezeşte, aşa cum s-a trezit în fiecare dimineaţă de când a aflat vestea, simţind tristeţea cum i se cuibăreşte în piept.

Este singurul lucru pe care îl putea face în ultima vreme: să se dea jos din pat şi să-şi toarne o ceaşcă de cafea cu mâna tremurândă, să se aşeze la masa din bucătărie, pierdută într-un nor de amintiri, de lucruri nespuse, de ce-ar-fi-putut-fi; îi era dor de Tom - de Tom alături de care crescuse şi pe care nu avea să-l mai vadă niciodată - îi era foarte, foarte dor de el.

Dar până la micul dejun îşi revine, trebuie, pentru copii. Marcus se purtase minunat; în noaptea în care a aflat, s-a prăbuşit cu ochii în lacrimi şi Marcus a luat-o în braţe, în timp ce copiii priveau de la masa din bucătărie, cu frică în ochişori.

— De ce plânge mami ? întrebase Oliver.

— Mami e tristă pentru că a pierdut un prieten, a spus Marcus peste umărul lui Holly.

— Să te ajut să-l găseşti ? spuse Daisy după o pauză, reuşind s-o facă pe Holly să zâmbească

printre lacrimi, ceea ce apoi nu făcu decât să stârnească o nouă rundă de hohote.

Doar cu trei zile înainte, Holly văzuse ştirea împreună cu Marcus. O sută patruzeci şi şapte de oameni muriseră. Dăduse din cap, împreună cu prietenii ei, spunând cât de incredibil era, cum li se părea că trăiau în cu totul altă lume şi întrebându-se când se va termina totul.

Apoi, într-o după-amiază, pe Internet, a găsit
0listă pe site-ul BBC News. Oare cunosc pe cineva? se întrebase. Puţin probabil, credea ea. Ciudat, deoarece avusese parte de tot felul de tragedii în copilărie - bombe ale armatei separatiste irlandeze, toate foarte aproape de unde locuia ea -, dar niciodată nu îi trecuse prin cap că cineva cunoscut ar fi putut fi implicat. Însă de data asta a deschis pagina cu articolul şi a început să citească.

Nume. Biografii scurte. Un bancher din Islington, care se afla în New York pentru o întâlnire de afaceri, o mamă şi fiica sa din Derbyshire, care se aflau acolo pentru o scurtă vacanţă, Tom Fitzgerald, director de...

Holly a continuat să citească, după care ochii
1 s-au întors pe numele lui, pe care l-a recitit de câteva ori. Tom Fitzgerald. Un geniu în software. Tom Fitzgerald. Tom.

Tom.

Dar nu se putea. Cum putea fi posibil? Asta se întâmplase în apropiere de New York. Tom era în Boston. Tom trebuie să fie bine. începu s-o cuprindă ameţeala când a ridicat receptorul să-l sune pe Tom la serviciu. Dar acum era noapte la ei, aşa că a format numărul de acasă.

— Bună, suntem Tom, Sarah, Dustin şi Violet.

Vocea lui Sarah cânta în receptor, aducând o undă de normalitate care o făcu pe Holly să creadă că totul se întâmplă în imaginaţia ei. Cu siguranţă îşi imaginase totul, pentru că altfel cum putea robotul telefonic să i se adreseze atât de normal, cum putea mesajul să fie la fel dacă ceva oribil i se întâmplase lui Tom?

Apoi s-a uitat din nou la numele lui Tom, care îi sărea în ochi de pe ecranul computerului.

Tom Fitzgerald.

— Ah, bună, Sarah, Tom, sunt Holly.

Vorbea poticnit, nesigur, în timp ce căuta mai departe numele lui Tom pe Internet.

— Păi, eu doar... Am citit că... Doamne! îmi pare rău. Dar mă poţi suna? Te rog? Eu...

Nu mai era nimic de spus. Alt articol. Tom Fitzgerald, preşedintele companiei Synopac, se afla în trenul blestemat, Acela Express, şi se îndrepta către o întâlnire de afaceri...

Telefonul a fost aşezat la loc, cu o mişcare foarte înceată.

— Holly?

Frauke, care tocmai intrase în cameră, observase cum spatele lui Holly tremura incontrolabil.

— E totul în regulă ?

Şi Holly se întoarse către ea, ca lovită de trăsnet. Pe faţă i se citea durerea şi şocul, iar când a încercat să vorbească, nici un cuvânt nu i-a ieşit aşa cum ar fi trebuit.

— Tom, reuşi ea să spună într-un final. E cel mai vechi prieten al meu. Era în tren...

Nu mai spuse nimic, căci o năpădiseră lacrimile şi se prăbuşi în braţele lui Frauke, care se grăbi să o susţină.

43

Poate că nu era surprinzător că Holly nu avusese cu adevărat parte de durere până la vârsta de treizeci şi nouă de ani. Avusese câteva experienţe trecătoare - diverse rude în vârstă îi muriseră de-a lungul anilor - şi Holly fusese evident supărată la momentele respective, dar în condiţiile în care considera asta ca fiind ceva natural. Oameni pe care îi iubeşti îmbătrânesc, câteodată se îmbolnăvesc înainte de vreme, şi până la urmă mor.

Poţi accepta că le-a venit vremea, iar dacă nu, poţi spune că măcar au apucat să trăiască vieţi pline şi fericite. Apucaseră să facă ceea ce aveau de făcut pe acest pământ şi i-au lăsat pe cei dragi în urmă, cu amintiri plăcute, chiar dacă şi-ar fi dorit să nu fi rămas atât de multe lucruri nespuse.

Dar asta ? Asta era ceva cu totul diferit. Era o durere adâncă, crudă şi apăsătoare. Nu era doar emoţie. Era ceva fizic. Această durere neaşteptată o urmărea pe Holly tot timpul. O trezea dimineaţa cuibărindu-i-se în piept, cobora lângă ea pe podea când se prăbuşea în lacrimi lângă birou, colabora cu prietena ei, tristeţea, pentru a-i trage în jos ochii şi gura într-o expresie de apatie cruntă, astfel încât necunoscuţii se apropiau de ea pe stradă s-o întrebe dacă se simte bine, apoi se retrăgeau nedumeriţi în timp de Holly dădea din cap şi lacrimile începeau să i se rostogolească pe obraji.

După o săptămână în care îşi luase liber de la serviciu, s-a întors buimacă la Jubilations, cu gândul că se va descurca, crezând că îi va fi mai bine printre oameni cu care să discute, nevoită

să se poarte ca şi cum viaţa mergea normal înainte.

într-o şedinţă cu departamentul de marketing, cineva îi ceruse lui Holly o părere, cineva care lucra în altă clădire şi care auzise că Holly pierduse
0 persoană dragă, dar care nu înţelegea diferenţa dintre ce i se întâmplase ei şi, să spunem, pierderea unui bunic.

— Am auzit că ştiai pe cineva care a murit în tren, spusese bărbatul nonşalant. Ce lucru îngrozitor, nu?

Apoi clătină din cap, pregătindu-se să se întoarcă la ceea ce se discuta în şedinţă - Holly îşi prezenta cu întârziere desenele cu elefanţi pentru noua linie de felicitări onomastice.

— Ce păcat. Pur şi simplu nu-mi vine să cred ce se întâmplă în lume în ziua de astăzi.

Iar Holly, derulând în minte imaginile cu trenul care exploda - un turist surprinsese acel moment cu camera de luat vederi: în ceaţă, trenul undeva foarte departe, dar erau singurele imagini care existau -, imaginându-şi momentul în care murise Tom, încercând să-şi închipuie dacă el apucase să-şi dea seama, dacă totul se întâmplase rapid, dacă arsese sau dacă murise imediat în explozie, a ridicat ochii către bărbatul care vorbise şi lacrimile au început să curgă.

— îmi pare rău, spuse ea. Nu înţeleg cum de
1 s-a putut întâmpla aşa ceva lui Tom. Pur şi simplu nu pot să înţeleg...

Şi umerii au început să-i tremure, în timp ce corpul i se scutura de plâns, iar colegii ei se priveau unul pe altul, agitaţi, nici unul dintre ei neştiind ce să spună într-un asemenea moment de tristeţe, mult prea public, nici unul dintre ei

neştiind cum să rezolve problema, dar dorindu-şi cu toţii să se retragă în zonele lor de siguranţă, să o aibă pe vechea Holly înapoi.

— O scot la aer, spuse Simone printre dinţi. Şi o conduse pe Holly către uşă şi înspre bucătărie, luând-o în braţe şi lăsând-o să plângă.

— Trebuie să iei o pauză, spuse Simone după ce Holly reuşi să se abţină. Durerea cere un întreg proces prin care trebuie să treci şi în mod sigur nu e momentul să fii aici. Ai muncit foarte mult la campania cu elefanţi şi nu e nici o grabă. Ia-ţi ceva timp liber. Mai poate aştepta cel puţin o lună.

Fără să spună un cuvânt, Holly dădu din cap, privind în jos, incapabilă s-o privească pe Simone în ochi.

Lucruri ca astea nu ar trebui să li se întâmple unora ca mine şi ca Tom, se gândi ea, în timp ce-şi aduna lucrurile şi se lăsa împinsă într-un taxi care s-o ducă acasă. Nu aşa trebuia să decurgă viaţa mea.

Asta nu ar fi trebuit să se întâmple.

Dar nu putea sta acasă fără să facă nimic, lăsân- du-şi imaginaţia să-i deruleze în minte toate amintirile şi scenariile oribile legate de moartea lui Tom, de cum ar fi putut să se simtă în momentul acela. Şi-a dat seama, a fost rapid?

Ceilalţi ştiau? Gaşca ei de la şcoală, oameni cu care nu mai vorbise de ani de zile, dar care dintr-odată îi păreau la fel de apropiaţi ca în prima zi, prieteni vechi pe care trebuia acum să îi vadă.

L-a sunat mai întâi pe Paul. Având în vedere ce soţie celebră avea, era foarte uşor de găsit. Un

telefon dat Annei Johanssen la Fashionista, un mesaj urgent lăsat asistentului lui Paul ca acesta s-o sune, şi el o sună chiar în după-amiaza aceea.

— Holly Mac! spuse el, la telefon. Ce mă bucur să te aud, ce surpriză incredibilă.

— Păi, de fapt...

Holly făcu o pauză. Nu se gândise la ce urma să spună, la ce cuvinte să folosească. Îi veniseră în minte câteva fraze, dar păreau atât de false, ca decupate dintr-un film, încât îşi zise că cel mai bun lucru pe care îl putea face era să pună mâna pe telefon, în speranţa că cele mai potrivite cuvinte vor veni pe moment.

Dar, bineînţeles, nu există cuvinte potrivite ca să spui că o persoană dragă amândurora a murit. în ultimele zile, Holly plânsese mai mult decât se credea în stare. Era epuizată, îşi simţea capul greu şi o durea de la atâta plâns. Şi acum, acum că vorbea cu Paul la telefon, Paul cu care Tom ţinuse legătura, Paul care rămăsese prieten cu Tom, lui Holly nu-i venea să creadă că ea este cea care trebuie să-i dea vestea cea proastă.

Aproape sperase ca Paul să fi aflat. Dar Paul nu aflase. Ea trebuia să fie cea care să îi spună.

— Din păcate, nu sun să-ţi dau veşti bune, spuse Holly cu vocea stinsă. E vorba de Tom.

Aşteptă să vadă dacă Paul ştie.

— Tom?

— Da. Ştii că el şi Sarah locuiesc în Boston. El călătorea la New York pentru o întâlnire de afaceri şi se afla în trenul care a explodat... spuse ea pe o voce remarcabil de calmă.

Se. aşteptase să izbucnească din nou în lacrimi, dar dacă durerea necesita într-adevăr un

proces prin care trebuie să treci, atunci poate că prima parte a procesului este să fii capabil să dai cele mai proaste veşti posibile altcuiva şi să o faci cu patos şi tristeţe, dar fără să te laşi copleşit de lacrimi.

Au urmat icnetul de durere şi o tăcere lungă.

— Vrei să spui că a murit? spuse Paul şi şocul se putea simţi venind în valuri prin telefon.

— Da. Tom a murit.

Tăcere îndelungată. Apoi în şoaptă.

— Nu pot să cred.

Se aud câteva foşnete în timp ce Paul lasă receptorul jos. Când revine, vocea începuse deja să-i cedeze.

— Dă-mi numărul tău. Te sun eu înapoi mai târziu, spuse el şi, simţindu-şi vocea din ce în ce mai slabă, lăsă din nou receptorul jos.

Peste o oră, a sunat din nou.

— Când este înmormântarea ? întrebă Holly. Ai idee?

— O să participe doar familia, spuse Paul. A vorbit Saffron cu tatăl lui Tom. Ştiau cât de mulţi oameni îşi doreau să vină la înmormântare, aşa că au decis să facă două ceremonii. Una va fi în America, presupun, şi alta aici, la biserica din oraş ; înmormântarea va fi privată, dar la slujbă va putea participa oricine. Deci, slujba va fi pe treizeci. Mă gândeam că poate mergem cu toţii. Am vorbit cu Olivia şi Saffron vine şi ea cu avionul. Ştiu că e o nebunie, că nu ne-am mai văzut de ani de zile, dar vreau să fim toţi împreună din nou şi mă gândeam că poate luăm cu toţii cina cu o seară înainte de...

— Da, spuse Holly repede. Este o idee minunată. Mi-ar plăcea foarte mult să veniţi.

— Atunci aşa rămâne, spuse Paul. Pe douăzeci şi nouă octombrie?

— Douăzeci şi nouă octombrie, repetă Holly încet. Ne vedem atunci.

Paul puse încet receptorul la locul lui, fără să-şi dea seama că abia nimereşte, că îi tremură mâinile incontrolabil.

Se deplasă de la birou la canapea, amorţit, fără să-şi dea seama că ibricul încă fluieră pe aragaz, că nu a salvat documentul la care lucra când a făcut o pauză să o sune pe Holly, că este posibil, având în vedere că respectivul computer îi făcea figuri în ultima vreme, să piardă tot ce lucrase, dar nu putea face nimic altceva decât să zacă pe canapea şi să se uite în gol.

Gândurile îi erau amestecate. Sună telefonul, dar el nu putea să se mişte, nu putea să răspundă. Trebuia să-i sune pe ceilalţi înainte să o sune din nou pe Holly. Dar apoi auzi vocea Annei la telefon şi se ridică grăbit, familiaritatea şi siguranţa pe care o simţi la auzul vocii femeii pe care o iubea aducându-l pentru un moment la realitate.

— Hei, spuse Anna când el ridică receptorul. Unde erai? Credeam că vei rămâne la birou toată după-amiaza. Am primit mesajul tău. E totul în regulă?

— Eu...

Nu ştia ce să spună, cum să îşi convingă gura să rostească acele cuvinte.

Urmă o tăcere şi Anna trase adânc aer în piept, dându-şi seama că se întâmplase ceva grav.

— Ce este, Paul? Ce s-a întâmplat?

— E vorba de Tom, spuse Paul cu o voce mai gravă decât auzise Anna vreodată. Era în trenul ăla din America. E mort.

Anna trase din nou aer în piept, după care femeia de acţiune din ea preluă controlul.

— Rămâi unde eşti, porunci ea. Vin imediat.

Când Anna a intrat în casă l-a găsit pe Paul exact unde era când închisese telefonul. Stătea pe canapea, tot în pantalonii scurţi şi în tricoul în care dormise cu o seară înainte, nici nu-i trecuse prin minte să facă un duş, şi se uita în gol.

Ridică încet privirea şi o văzu pe Anna cum se grăbeşte să ajungă la el, iar ea rămase fără cuvinte când observă şocul şi durerea care i se oglindesc în ochi. Se priviră unul pe celălalt în timp ce Anna se aşeză lângă el şi-l cuprinse în braţe. O vreme, el nu făcu altceva decât să-şi sprijine capul pe umărul ei, iar ea îl mângâie uşor pe spate, era prea distrus pentru a plânge, prea distrus pentru a face altceva decât să zacă pur şi simplu acolo, unde era cald şi bine şi unde se simţea în siguranţă.

Şcoala de fete unde Holly, Saffron şi Olivia se cunoscuseră se afla pe un deal, în una dintre cele mai înfrunzite suburbii ale Londrei.

ŞCOALA PRIVATĂ PENTRU FETE SF. ECATERINA scrie pe semnul din faţă. Deşi, dacă treci prin faţa clădirii în timpul săptămânii, pe la ora 15:20, nu ai putea să-l vezi de adunătura de fete din faţă, mici şi mari, îmbrăcate la fel, în fuste cu carouri cărămizii şi cămăşi albe. Cele mici, înfofolite în căciuli şi fulare, iar cele mai

mari, mai şmechere, care cred că nu sunt văzute, ascunse pe bănci, după colţ, cu o ţigară în mână, uitându-se urât la mamele care le priveau dez-aprobator, bucurându-se din plin de agresivitatea lor de adolescente.

Ascuns într-una din văile din suburbii, la câteva străzi distanţă, se afla liceul privat Sf. Iosif, contrapartea masculină a liceului Sf. Ecaterina, acolo unde învăţau băieţii de care se tot îndrăgosteau fetele de-a lungul anilor.

Fetele de la Sf. Ecaterina şi băieţii de la Sf. Iosif erau făcuţi pentru a fi împreună. Câteva fete mai rebele se cuplau cu cei de la liceul Kingsgate din Kilburn, dar de ce să fi călătorit atât de departe, dacă toate evenimentele, toate târgurile, toate petrecerile şi toate sindrofiile aveau loc între Sf. Ecaterina şi Sf. Iosif?

Circula chiar un zvon conform căruia doamna Lederer, severa, dar dreapta directoare cu ochi de oţel de la Sf. Ecaterina, avea o aventură care dura de ani de zile cu domnul Foster-Stevens, severul, dar dreptul director cu ochi de oţel de la Sf. Iosif, dar nimeni nu dovedise vreodată asta, deşi Adam Buckmaster dintr-a noua jurase că îi văzuse pupându-se după o reprezentaţie comună a celor două licee cu piesa Ce înseamnă să fii onest.

Holly începuse să fie interesată de băieţi ceva mai târziu. Celelalte fete din clasa ei îi descoperiseră pe la doisprezece ani, dar Holly, în afară de faptul că se îndrăgostise la un moment dat de Donny Osmond cînd era mică, nu prea înţelegea pentru ce atâta agitaţie. Olivia, cea mai bună prietenă a ei de când începuseră gimnaziul, era exact la fel. Şi ambele erau uşor îngrijorate de

Saffron, care obişnuia să fie la fel ca ele, dar care în ultimele şase luni începuse să se îmbrace în haine de piele şi să poarte pantofi cu tocuri imposibil de înalte şi îşi cususe fusta de şcoală atât de strâmt, încât arăta mai mult a cămaşă de forţă.

Saffron, deşi era încă cea mai bună prietenă a lor în afara şcolii, începuse să umble cu nişte fete care purtau deja machiaj, care aveau deja prieteni, care se întâlneau în fiecare zi după cursuri cu o gaşcă de la Sf. Iosif şi mergeau apoi la cineva acasă, unde jucau „Adevăr sau provocare", ascultau Madness, Police sau David Bowie în dormitorul cuiva, în timp ce o mamă dezinteresată stătea la masa din bucătărie cu o ceaşcă de ceai şi o ţigară, vorbind la telefon cu o prietenă, fără să ştie sau probabil fără să-i pese ce face un grup de opt fete şi băieţi adolescenţi în spatele unei uşi încuiate.

Şi apoi a urmat ziua de naştere a lui Saffron. împlinea cincisprezece ani. Părinţii ei o lăsaseră să închirieze un club de tineret şi era hotărâtă să aibă cea mai frumoasă petrecere pe care a văzut-o cineva vreodată. Fratele mai mare al cuiva se ocupa de muzică, prietenii acelui frate mai mare urmau să stea la intrare, pentru că mai fuseseră petreceri la respectivul club şi apăruseră tineri şi invitaţi, şi neinvitaţi, iar câţiva dintre ei scăpaseră uşor de sub control. (Nimic nu se compara cu povestea lui Matt Elliott, care dăduse o petrecere când părinţii lui nu erau acasă şi nişte oaspeţi neinvitaţi puseseră pe foc balustrada scărilor interioare. Matt Elliott nu venea la petrecerea lui Saffron - era pedepsit

timp de un an şi asta în Anglia, unde nimeni n-are idee ce însemna să fii pedepsit.)

Holly şi Olivia purtau haine care aproape se asortau. Fuste gri, bluze roz cu umărul căzut, şosete până la genunchi în dungi şi - Ah, mulţumesc, mamă, serios, mulţumesc! - pantofi de jazz. Pantofi de jazz adevăraţi de la Pineapple Dance Studios, aşa cum toţi îşi doreau, dar nimeni nu avea.

Holly s-a dus la Olivia acasă, unde urma să-şi petreacă noaptea, şi şi-au cârlionţat una celeilalte părul - nu pentru băieţi, ci în încercarea de a arăta exact ca Jennifer Beals în Flashdance.

— Arăţi fantastic, îi spuse Olivia lui Holly, după ce-şi pârlise părul cu aparatul de ondulat al mamei sale şi după ce se arsese de trei ori la mână încercând să-i aranjeze părul lui Holly fără să atingă blestemăţia de aparat.

— Şi tu la fel!

Holly era cu gura până la urechi de încântare; apoi au pus coloana sonoră a filmului Fame şi au început să exerseze dansul lui Irene Cara în faţa peretelui acoperit de oglinzi din camera Oliviei.

Sala clubului de tineret era atât de întunecată, încât era aproape imposibil să vezi ceva. Aşa cum promisese, Saffron atârnase şi globul de disco, iar jucăria se învârtea încet pe tavan, făcând mici pătrăţele de lumină care se plimbau prin cameră, scoţând la iveală grupurile ascunse în colţuri. într-unui dintre colţuri se aflau fetele cele afurisite. în altul, grupul mixt de băieţi şi fete care se întâlneau după cursuri, fiecare dintre ei cu prietenul/prietena, unii dintre ei deja călare unul peste celălalt, fără să mai aibă răbdare să

aştepte o melodie lentă. Duran Duran era destul de romantic pentru ei.

Paznicii s-au dovedit a fi ineficienţi. Se părea că toată puştimea de la Sf. Iosif era prezentă, fie că fuseseră invitaţi, fie că nu. Stăteau pe margine, uitându-se la fete, făcând pe durii, ca nişte păuni care îşi etalează penele, în timp ce fetele chicoteau şi intrau şi ele în joc.

— Dansezi? ,

Holly stătea alături de Olivia. A ridicat privirea şi a întâlnit doi ochi căprui şi curioşi.

— Sigur, spuse Holly încurcată, întorcându-se către Olivia cu un rânjet şi cu o expresie care parcă spunea: ce puteam să zic ?

Ruşinată, l-a urmat pe băiat pe ringul de dans, bucuroasă că era atât de întuneric în sală, ştiind că toţii îi privesc, că va în centrul atenţiei a doua zi şi începând să înţeleagă puţin ce însemna să fii fată, ce însemna să atragi băieţi şi că acel sentiment de putere poate crea dependenţă.

— Eu sunt Tom, spuse el, rânjindu-i în faţă.

— Eu, Holly, spuse ea, mutându-se de pe un picior pe altul şi sperând să pară cât mai degajată.

— Ştiu, zâmbi el. Te-am mai văzut.

— A, bine. Unde? întrebă ea, după o pauză de câteva secunde.

— Prin zonă.

Au dansat pe Adam Ant, Michael Jackson şi Human League. Şi apoi a început „Euery breath you take" de la Police şi Tom a ridicat o sprânceană şi a deschis larg braţele, lăsând-o pe Holly să-l cuprindă.

Au rămas lipiţi, abia mişcându-se, legănân- du-se uşor dintr-o parte în alta şi Holly se simţea

mai în siguranţă decât oricând, cu capul sprijinit de umărul altcuiva, strânsă în braţele lui.

Pe Culture Club, Lionel Richie şi Christopher Cross, Holly şi Tom nu s-au mai mişcat. Holly simţea că aşteptase acest moment toată viaţa şi, cât ai pocni din degete, a înţeles de ce toată lumea vorbea despre asta. A înţeles ce e cu băieţii. Şi, până la finalul serii, ştia că Tom Fitzgerald este sufletul ei pereche.

Când Tom i-a cerut numărul de telefon, a crezut că va exploda de fericire. A sunat-o a doua zi şi au vorbit o oră şi jumătate. O oră şi jumătate! I-a raportat bucuroasă fiecare frază din conversaţie Oliviei, care se simţea oarecum rămasă pe dinafară şi nu prea înţelegea ce era aşa mare lucru. Aşa că Holly a apelat la Saffron, şi Holly şi Saffron au ajuns să vorbească la telefon în fiecare seară fie despre Tom, fie despre cel mai bun prieten al lui, Paul, pe care Saffron îl plăcea.

Lui Holly nu i s-a părut deloc ciudat că ea şi Tom nu se sărutaseră niciodată. Ştia că era doar o chestiune de timp. Ei vorbeau. Şi râdeau. Ei doi, şi în curând un întreg grup de prieteni, au ajuns foarte curând să iasă împreună la fiecare sfârşit de săptămână. Sâmbăta după-amiaza se urcau într-un tren şi mergeau la ţară. Vreunul dintre părinţi îi lăsa în faţa unui teatru. Se întâlneau în parc şi stăteau pe leagăne cu orele. Erau amestecuri ciudate de adulţi şi copii, încercând să pară mai în vârstă decât erau de fapt, totuşi încă destul de tineri încât să-şi permită să izbucnească în hohote de râs în timp ce alunecau pe tobogane concepute pentru unii cu mult mai mici decât ei.

în curând, pasiunea lui Holly pentru Tom începu să se risipească. Când Daniel s-a alăturat grupului - mai înalt, mai zgomotos, mai amuzant decât Tom - nu au trecut decât câteva săptămâni până să-i vezi pe Holly şi Daniel lipiţi de orice perete disponibil, giugiulindu-se cu orele, sau Holly stând între picioarele lui Daniel la câte o petrecere, pe o canapea, şi simţindu-se atât de matură, atât de sofisticată.

Tom îi devenise lui Holly cel mai bun prieten. Când Daniel i-a dat papucii şi s-a cuplat cu Lisa - una dintre cele mai afurisite fete din clasă - Tom a fost cel care a consolat-o, mărturisindu-i că a plăcut-o din prima clipă când s-au întâlnit, dar că acum era bucuros că sunt doar prieteni, mai ales că el începuse să iasă cu Isabelle.

Şi bineînţeles că Holly, care trecuse complet de pasiunea pentru Tom, a fost cea care s-a reîn- drăgostit de el. Doar că până s-a despărţit el de Isabelle, ea deja ieşea cu Dom Parks şi ea şi Tom s-au înstrăinat o vreme — Tom şi Dom Parks umblau cu grupuri total diferite - şi până când ea şi Tom şi-au redescoperit prietenia, liceul era aproape de final, iar ei se cunoşteau mult prea bine ca între ei să mai poată fi loc de altceva în afară de prietenie.

Olivia şi-a dat drumul foarte târziu. Era mult mai interesată de animale decât de băieţi, dar până la urmă, în cel de-al cincilea semestru, înainte de examene, s-a îndrăgostit de meditatorul ei de matematică. Ben era student în anul întâi la Durham University, cu doar trei ani mai în vârstă decât Olivia, dar era un geniu la matematică, iar mama lui era prietenă cu mama Oliviei, de unde

şi aranjamentul cu meditaţiile, un aranjament care o înfuriase pe Olivia la început.

Şi a fost furioasă până când l-a văzut pe Ben intrând. Tăcut. Studios. Gentil. Olivia şi-a dat seama în sfârşit despre ce vorbea toată lumea şi, pe parcursul următorilor doi ani, a purtat toată dragostea pentru el în inimă, imaginându-şi cum Ben se va întoarce către ea şi va recunoaşte că s-a îndrăgostit de ea, visând la momentul în care Ben o va vedea ca pe altceva decât mica lui elevă la mate.

A venit şi ziua când a luat examenul la matematică cu nota 9 şi nu mai avea nici o scuză să-l vadă pe Ben. Mama ei spusese într-o zi că se duce în vizită şi că Ben venise şi el de la facultate şi Olivia a sărit în maşină, disperată să-i arate cât de matură era, cât de mult se schimbase şi cât de bine se potrivea cu el.

Iar el observase. Observase că era o tânără care stătea timidă în holul casei lui şi nu copilul pe care-l cunoscuse cu doi ani în urmă. Observase şi-i plăcuse şi când se duseseră în sufragerie să discute despre şcoală şi facultate, fusese surprins de cât de uşor îi era să vorbească cu ea, cât de dulce părea.

A scos-o la film în weekendul acela şi apoi să bea ceva la The Queens Arms peste încă două seri. Olivia l-a invitat la o petrecere în weekendul următor, puţin nerăbdătoare ca Ben să-i cunoască prietenii, îngrijorată că i se vor părea prea tineri, dar după ce el a spus cât de mult i-a plăcut, a sărutat-o, iar Olivia a plutit prin examene ca pe un nor de fericire.

Au învăţat cu toţii pentru examene. La biblioteca locală, Holly, Olivia, Saffron, Tom şi, câteodată, alţi doi, Ian sau Pete, luau o masă sus, deschideau cărţile şi şuşoteau între ei în timp ce citeau, apoi, pe la mijlocul dimineţii, coborau unul după altul pentru a merge la cafeneaua italiană să bea un cappuccino şi să fumeze o ţigară.

Totul se întâmpla în urmă cu mai bine de douăzeci de ani şi totuşi Holly îşi amintea ca şi cum se întâmplase ieri. îşi amintea cum s-au cunoscut, cum îl iubea pe Tom şi ştia că nu mai era altul ca el, îşi amintea că Tom şi Paul aveau jachete la fel, în culori diferite. De fapt, le cumpăraseră într-o duminică dimineaţă de la Camden Market, toţi cinci plimbându-se mândri pe Chalk Farm Road, şmecheri, încrezători, invincibili.

Jacheta lui Tom era albastră, a lui Paul era verde. Holly tresărea fericită când vedea jacheta lui Tom. în acele zile, orice în aceeaşi nuanţă de albastru îi făcea inima să bată mai tare şi o făcea să zâmbească pentru câteva săptămâni.

Holly îşi amintea cum Tom obişnuia să-i zâmbească de pe partea cealaltă a biroului la care lucrau în bibliotecă. Câteodată, deşi era prinsă în mijlocul unui referat, ridica privirea către Tom şi-i vedea ochii şi zâmbetul, şi chiar şi atunci când nu mai era îndrăgostită de el, când îşi dăduse seama că probabil Tom nu era alesul ei, când nu mai stătea trează nopţile ascultând „Endless Loue", chiar şi atunci era conştientă că, orice ar fi împărţit cu Tom, era ceva special.

Şi poate la un moment dat, în viitor, se vor regăsi.

Holly împrăştiase fotografii pe podea şi începu să le mute de colo-colo, trecând prin pozele de la şcoală, poze cu Tom, simţind nevoia să-l vadă din nou, chiar dacă era doar în fotografii.

Alese una din teanc. Era una cu Tom şi o fată. Holly nu îşi mai amintea nici măcar cine era fata, nu îşi aducea aminte decât că nu o plăcuse foarte mult. Holly era acasă la Tom când văzuse fotografia, într-una din perioadele în care era îndrăgostită de Tom, dar se resemnase, fără se mai aştepte să se întâmple ceva, pentru că trecuse de atâtea ori prin acelaşi lucru, doar ca apoi să-i treacă. Văzuse fotografia şi i-o ceruse pentru că Tom arăta foarte bine în ea, zâmbind lângă fata de care ei nu îi plăcea. Aproape că semăna cu un fotomodel şi Holly era foarte mândră că îl cunoştea.

Tom începuse să râdă în hohote când Holly spusese că vrea fotografia.

— O s-o decupez pe ea şi o să mă lipesc pe mine în locul ei, spusese Holly cu o privire răutăcioasă.

Tom dăduse din cap ca şi când nu ştia ce să se mai facă cu Holly. Ceea ce era adevărat. Era când amuzantă, încântătoare, inteligentă, când insuportabilă, geloasă, nesigură şi imposibilă. O iubea, dar nu ştia dacă poate trăi cu ea. Nu în acel moment, cel puţin. Holly Mac. Un element sigur al vieţii lui. O persoană care va fi mereu parte din el. Aşa cum el urma să fie mereu parte din ea.

Holly adună toate fotografiile cu Tom şi se uită îndelung la ele, una câte una, gândindu-se la trecut; se trezi din reveria ei doar pentru a răspunde la telefonul care suna.

59

— Alo?
— Holly?
O voce cunoscută. O voce pe care nu o mai auzise de foarte mult timp. Îi inunda conştiinţa, aducând la suprafaţă trecutul.
Holly făcu o pauză, dând din cap, lăsând vocea să se identifice.
— Sunt Saffron.
— A, Saff, spuse Holly începând să plângă. Tom.
Curgeau lacrimile şi de cealaltă parte a firului.
— Ştiu, spuse Saffron cu vocea slabă şi instabilă. Tom.

GapitcM tiiei
Olivia intră pe uşa apartamentului ei de la demisol şi aprinse lumina, în timp ce trei pisici şi doi câini alergau bucuroşi s-o întâmpine. Se apleacă să-i mângâie, strângând din buze când căţeii începură s-o lingă pe faţă, şi traversă apartamentul, aprinzând toate luminile, până când casa se umplu de o lumină caldă.

Apucă lesele de lângă uşa de la intrare şi le ataşă de zgardele câinilor care îi dădeau târcoale, încântaţi. Îi lăsă s-o târască pe scări şi la capătul lor se întoarse şi aruncă o privire către apartament, care acum arăta călduros şi primitor, chiar şi din strada aglomerată.

Olivia nu obişnuia să stea cu toate luminile aprinse, dar de când se despărţise de George, faptul că se întorcea într-un apartament întunecat o făcea să se simtă mult mai singură, aşa că acum rutina ei includea şi o plimbare lungă cu câinii, după care se întorcea la un apartament care parcă, parcă, conţinea şi un soţ tolănit pe canapea, citind ziarele.

Singura problemă e că nu conţine aşa ceva. Nu mai conţine.

Nu că George ar fi fost vreodată soţul ei, dar pentru că fuseseră împreună timp de şapte ani, era ca şi cum ar fi fost căsătoriţi şi, sincer, nu ar fi stat cu el atât de mult dacă nu ar fi crezut că la un moment dat vor ajunge şi în faţa preotului.

Olivia avea treizeci şi doi de ani când l-a cunoscut pe George. Era nemaipomenit de fericită lucrând ca director adjunct la adăpostul de animale, total paralelă cu întânirile amoroase, cu excepţia dăţilor în care vreun prieten o combina cu cineva - o chestie în care devenise, din păcate, expertă. Majoritatea celor cu care se întâlnea, conform spuselor lui Tom, se îndrăgosteau nebuneşte de ea, dar nici unul nu-i trezea interesul.

Nu îşi dorise niciodată copii - copiii ei erau animalele, spunea ea mereu, şi era apropiată de Ruby şi de Oscar, nepoţica şi nepoţelul ei, pe cât de apropiată îşi dorea să fie de nişte copii - nu simţea ticăitul ceasului ei biologic, pe care atât de multe din prietenele ei păreau să-l simtă în jurul vârstei de treizeci de ani, şi era chiar fericită cu felul în care decurgea viaţa ei. Apoi, într-o zi a apărut George, căutând un câine, şi viaţa ei s-a întors cu susul în jos.

Felul lui dulce de a fi a cucerit-o. Asta şi faptul că se purta la fel de incredibil cu copilul lui de trei ani ca şi cu animalele. Nu că ea i-ar fi dat vreun indiciu, cât de mic, că l-ar plăcea - ar fi fost foarte lipsit de profesionalism din partea ei -, dar s-a sprijinit de tocul uşii şi l-a privit cum se juca cu unul dintre câinii ei preferaţi, Lady, un câine care era la ei de luni de zile, pe care nimeni nu voia să-l ia acasă pentru că

avea unsprezece ani, nu era foarte frumos şi era foarte speriat de oameni.

George o adusese pe fiica lui, Jessica, în camera de întâmpinări, iar Olivia o adusese pe Lady, aşezându-se în genunchi lângă ea, în timp ce Lady căuta speriată un colţ în care să se poată ascunde.

Şi George nu făcuse ceea ce majoritatea oamenilor ar fi făcut. Nu se apropiase de Lady, încercând să o liniştească, înghesuind-o şi spe- riind-o şi mai rău. A stat pur şi simplu în cealaltă parte a camerei, cu Jessica lângă el, şi a privit-o pe Lady în timp ce vorbea cu Olivia.

întrebările obişnuite. Despre Lady. Despre adăpost. Cum reuşea să facă ceea ce făcea, nu îi venea să ia toate animalele acasă? Şi apoi câte puţin despre ea. Cum începuse? Ştiuse că îşi dorea să lucreze cu animale de când era mică?

— Vezi? spuse el, întorcându-se către Jessica. Poate când o să fii mare o să vrei să lucrezi şi tu undeva unde să poţi să salvezi animale.

Faţa rotundă a fetiţei s-a luminat.

— Avem un eveniment duminica viitoare, se oferi Olivia. Strângerea anuală de fonduri. O să fie jocuri şi ponei. Iar copiii se pot juca cu animalele.

— Ne-ar plăcea foarte mult să venim, spuse George. Săptămâna viitoare vei fi la mami, dar sunt sigur că te va lăsa să vii cu mine. O sunăm când ajungem acasă.

Ah, se gândi Olivia, în timp ce inima începuse să-i bată aşa cum nu-i mai bătuse de nici nu mai ţinea minte când. Divorţat. Dar nu avea cum să fie singur, nu genul acesta de om, încântător, drăguţ. Cu siguranţă are o prietenă, ceva. Şi

chiar dacă e singur, cu siguranţă nu este interesat de mine. Nu la cum arăt eu la muncă.

Olivia s-a pregătit mai mult decât de obicei pentru evenimentul anual. În loc să-şi dea părul pe spate şi să-l prindă în coadă şi să pună pe ea nişte blugi vechi, şi-a lăsat părul să-i cadă pe umeri şi s-a dat cu ruj şi rimei. A pus pe ea pantaloni de catifea şi o cămaşă, iar la urechi nişte cercei mici din argint. Şi-a spus că face acest efort suplimentar doar pentru că era vorba de un eveniment special, de strângerea de fonduri, că era directorul adjunct al unui adăpost de animale şi că trebuia să arate în consecinţă.

Nu conta faptul că purtase blugi şi tricou la celelalte patru evenimente anuale.

— Ooooo, exclamau un voluntar după altul, după altul, după altul, când a ajuns la serviciu. Ce cochetă eşti!

— Te duci după aceea la un interviu ? râdeau
ei.

— De ce arăţi atât de la patru ace ?

— Ignoră-i, spuse Sophie, asistenta ei simpatică. Arăţi foarte bine, Olivia. Ar trebui să te aranjezi mai des.

— Abia dacă m-am aranjat, spuse Olivia, care se simţea deja ca şi cum purta o rochie de bal.

— Dar arăţi oricum foarte bine.

— Mulţumesc.

Olivia o tuli direct la baie ca să se uite în oglindă, simţindu-se exagerat de dichisită, deşi nu era, îşi dădu ea seama, doar puţin mai aranjată decât o văzuseră ei vreodată.

George şi Jessica au venit şi au stat întreaga zi. George a cumpărat douăzeci de bilete la tombolă şi a câştigat un curs de călărie pe ponei pentru Jessica („Cred că ar fi mai bine să aştepţi până mai creşte", spusese Olivia zâmbind), o pungă gigantică de mâncare pentru câini şi o cină pentru două persoane la Crez Vincent, în centru.

— În calitate de director al adăpostului, spuse George, după ce ridicase toate premiile, sper să accepţi să fii invitata mea la Crez Vincent.

— Păi... ăăă... roşi Olivia. Păi, da. Mi-ar plăcea.

— Bun, spuse el, cu o bucurie evidentă în ochi. Te sun mâine să stabilim ce şi cum. Şi îţi mulţumesc pentru această zi minunată. Jessy şi cu mine ne-am simţit foarte bine.

Aceastea fiind spuse, s-a aplecat şi a sărutat-o uşor pe obraz.

Iar ea a plutit până acasă.

O cină s-a transformat în mai multe, care s-au transformat într-o relaţie, şi au trecut luni şi apoi un an.

Când s-a împlinit anul, mama Oliviei a invitat-o să se aşeze pe un scaun şi a întrebat-o dacă George are de gând să se căsătorească cu ea. Mama Oliviei divorţase de tatăl ei în urmă cu cinci ani, iar Olivia era surprinsă, având în vedere aceste evenimente, că mama ei încă trăia cu ideea că măritişul era cea mai mare realizare a unei femei.

Mama ei a continuat să întrebe, regulat, dacă aveau de gând să se căsătorească în curând, oftând şi pufnind inevitabil la finalul oricărei conversaţii.

— Bineînţeles că n-o va face niciodată. De ce să cumperi vaca dacă poţi primi laptele gratis?

— Mamă!

Olivia îi tăie vorba cu asprime, pentru că auzise destul, iar mama ei renunţă pe moment, dar nu se putea abţine să nu întrebe din când în când dacă Olivia credea că mai exista vreo şansă.

— Nu ştiu când ne căsătorim, spunea Olivia. Sau dacă ne căsătorim. Cred că o vom face la un moment dat, dar nu e nici o grabă. Uită-te la Goldie Hawn şi la Kurt Russell, ei nu s-au căsătorit şi relaţia lor pare minunată. Suntem foarte fericiţi şi-aşa.

Ceea ce era adevărat. Olivia nu simţise niciodată nevoia să aibă un inel pe deget ca să se simtă legată de cineva şi nu exista nici o îndoială în mintea ei că între ea şi George exista o legătură puternică.

Jessie stătea la ei din două în două week- enduri, iar pentru Olivia era destul de uşor. Chiar dacă nu era obişnuită să stea cu copii care nu îi erau rude, lui Jessie îi plăceau foarte mult animalele, ceea ce era de un mare ajutor, aşa că s-au împrietenit prin intermediul acestora.

Şi Ruby şi Oscar o iubeau pe Jessie. Sora Oliviei, Jen, lăsa copiii la ea aproape în fiecare weekend în care stătea şi Jessie la ea. Iar când ea şi George ieşeau cu toţi copiii, toată lumea le spunea ce copii frumoşi aveau şi după o vreme Olivia a încetat să le mai explice că, de fapt, nici unul nu era al ei.

Un an a devenit doi, apoi trei şi, după şapte ani, Olivia ştia că îşi va petrece restul zilelor alături de George, cu sau fără inel.

Până în seara în care au ieşit să ia cina în oraş şi George a anunţat-o că se înfiinţează o sucursală americană a firmei sale de publicitate şi el era unul dintre cei care urmau să plece la New York pentru a supraveghea organizarea.

— New York?

Olivia simţea că se sufocă. New York. Ce putea ea să facă în New York? Cum rămânea cu adăpostul ? Nu putea pleca acum, nu după ce muncise atât de mult să-l pună pe picioare. Şi unde vor locui? Cum rămâne cu prietenii ei? Cu apartamentul ei? Dar chiar în timp ce se gândea la toate astea, în minte îi răsuna New York! Cât de palpitant! Câţi oameni au ocazia să meargă la New York, cu atât mai mult să locuiască acolo ?

— Plec singur, spuse George încet, întinzând mâna după a ei.

— Ce vrei să spui ?

Olivia nu înţelesese. încă nu înţelegea, de fapt.

— Cum rămâne cu Jessica?

George oftă.

— Ştiu că ăsta este cel mai greu lucru. O s-o iau în fiecare vacanţă şi voi încerca să mă întorc de două ori pe lună, aşa că sper să nu fie foarte diferit pentru ea, spuse el, ridicând privirea pentru a-i căuta ochii. Vreau să spun… continuă el, oftând. Doamne, ce greu e. Nu te iau cu mine, Olivia. Te iubesc. Te voi iubi mereu, dar cred că asta este o ocazie perfectă ca noi doi să o luăm pe drumuri diferite.

— Poftim?

Olivia îngheţă, simţindu-se de parcă ar fi fost captivă într-un coşmar. Ce se întâmplase cu lumea ei sigură, predictibilă? De ce se învârtea, lipsită de orice fel de control?

— Despre ce vorbeşti? reuşi ea să articuleze. Vrei s-o termini cu mine?

— Nu văd aşa lucrurile, spuse George. Doar că nu văd unde merge relaţia asta, parcă ne învârtim în cerc şi cred că ceea ce se întâmplă, se întâmplă cu un motiv, că este momentul ca amândoi să mergem mai departe.

— Dar eu nu vreau să merg mai departe.

Lacrimile îi curgeau deja pe obraji şi se ura
pentru că se auzea vorbind ca un copil de cinci ani.

— Vreau să fim împreună. Credeam că suntem fericiţi.

— Eram, spuse George, trist. Dar eu nu mai sunt.

Tom fusese cel care stătuse cu urechea lipită de telefon toată noaptea în timp ce Olivia plângea de cealaltă parte a firului.

— Cum a putut să-mi facă una ca asta? spunea ea încontinuu.

— Sunt de acord cu tine, spunea Tom din când în când. Idiotul! Vrei să mă duc să-i rup picioarele ?

— Il vreau doar pe el înapoi, oftă Olivia.

De data asta, Tom nu mai ştia ce să-i spună.

Era de aşteptat ca după şase luni să fi devenit mai uşor de suportat, dar de fapt nu era deloc mai uşor. Tom o suna în mod regulat, prietenii o scoteau cu forţa din casă şi, deşi se îngropase în muncă şi era deseori ultima care pleca de la adăpost, când se întorcea acasă, stătea cu orele zăcând pe canapea, total amorţită.

Patul nu îi oferea pic de linişte. Se trezea în miez de noapte şi rederula în minte relaţia lor,

întrebându-se unde greşise şi de ce nu fusese destul de bună încât să îl facă să rămână.

— Iisuse, spunea Tom la telefon, cu o voce reţinută, în timp ce stătea la biroul său din Boston. Nu ai fost tu de vină, să nu crezi nici o clipă asta. E clar că are nişte probleme pe care trebuie să şi le rezolve, dar, Olivia, să nu crezi niciodată că motivul a fost faptul că tu nu erai destul de bună pentru el.

Ieşise chiar la vreo două întâlniri. Nu de bună voie, evident. Spera ca întâlnirile să-i distragă atenţia, dar era îngrozitor să stea de partea cealaltă a mesei cu un străin, cu care să-şi împartă din nou poveştile, întrebându-se cât de repede poate pleca acasă ca să se bage în pat. Olivia crezuse că zilele acelea se terminaseră, că nu va mai trebui să treacă prin acel iad niciodată.

Apoi George a sunat-o într-o seară pentru a-i da nişte veşti. Părea fericit, încântat şi Olivia aştepta acele cuvinte după care tânjise timp de luni de zile: Am făcut o greşeală. Mi-e dor de tine. Te iubesc şi mă întorc acasă.

În schimb, George i-a spus că se căsătoreşte. Fără să-şi dea seama ce durere provoca, a continuat prin a spune că Cindy este o persoană pe care Olivia ar plăcea-o foarte mult, că spera că Olivia va veni la nuntă şi că era sigur că şi ea va găsi la un moment dat o iubire precum cea pe care o găsise el.

— Cindy! urlă ea la Tom ceva mai târziu, la telefon. Cum a putut ? Cum a putut să facă asta ? Şi de ce se căsătoreşte? De ce nu s-a căsătorit cu mine? Ce e în neregulă cu mine?

Tom a ascultat-o şi apoi, după câteva săptămâni, a sunat-o şi i-a spus că probabil cel mai bun lucru pentru ea ar fi să aibă o aventură, cu cineva amuzant care s-o facă să uite de George, şi el chiar ştia pe cineva potrivit.

— Oh, Dumnezeule, Tom, mârâi ea. Şi tu!

— Uite, nu încerc să te cuplez cu dragostea vieţii tale, dar ce poate fi rău în a ieşi şi a te distra puţin, măcar să vezi că George nu este singurul bărbat de pe pământ, că sunt mulţi bărbaţi pe lume care ar fi încântaţi să fie cu cineva ca tine. Este un tip la noi la birou - Fred - care e super şi a spus că are un drum până la Londra după Anul Nou, aşa că i-am spus că am o prietenă cu care ar trebui să se vadă, care i-ar putea arăta oraşul. El locuieşte aici, deci nu mă gândesc la ceva permanent, dar l-ai plăcea şi cred că ar fi câteva zile frumoase pentru tine.

— Fred? Nu prea îmi inspiră o persoană arătoasă, spuse Olivia.

Tom mârâi.

— Da, asta pentru că George este un nume aaatât de sexy.

— Cum rămâne cu George Clooney?

Tom oftă.

— Bine, înţeleg ideea. Dar tu ştii că nu poţi judeca o carte după coperţi. Şi nici un om după nume.

— Păi spune-mi câte ceva despre el, spusese Olivia şovăielnic.

— Are treizeci şi trei de ani, e singur, e foarte în formă - participă la nişte competiţii care sunt foarte la modă la noi în firmă, de-a dreptul nebuneşti, te prind imediat.

Olivia izbucni în râs.

— Presupun că în continuare ideea ta de sport este să te plimbi de colo-colo pe un teren de crichet.

— Da, bine. Da. Aşa era înainte să încep să lucrez aici. Uită-te la poza lui. E pe site-ul nostru.

Aşa că Olivia se uitase la poză în timp ce vorbea cu Tom, iar Fred s-a dovedit a fi chiar interesant şi chiar dacă nu căuta nimic, era mult prea curând după despărţirea de George, poate că Tom avea dreptate, poate că o tăvăleală din răzbunare era exact lucrul de care avea nevoie.

— Bine, spuse Olivia. Poţi să-i dai adresa mea de mail.

Fred îi trimisese un mail a doua zi şi au început un schimb de mailuri amuzant şi ceva mai uşuratic decât se aşteptase ea.

Părea tânăr şi relaxat şi deşi crezuse mereu că George era bărbatul perfect pentru ea, la cei patruzeci şi şapte de ani ai săi era cu siguranţă de neschimbat. Era ceva cu vârsta de treizeci şi trei de ani, cu tinereţea lui, ceva ce o făcea nerăbdătoare.

— Mi-aş dori să vin mai devreme, scrisese Fred. Mi se pare prea mult până în ianuarie pentru a te cunoaşte, aşa că mă gândeam să regizez o călătorie la Londra în noiembrie... Ce crezi?

— Cred că este o idee minunată, îi răspunsese Olivia. Mi-ar plăcea la nebunie să ataşez o faţă numelui tău.

Olivia se întoarce în apartamentul ei, dă lesele jos câinilor şi hrăneşte animalele, înainte de a se gândi să se hrănească şi pe ea însăşi. Devenise victima unor obiceiuri fixe pe parcursul ultimelor

şase luni în ceea ce privea mâncarea. Când George locuia cu ea, gătea, planifica meniuri elaborate sau cel puţin comanda de la M&S în fiecare seară.

Acum abia dacă se poate gândi la mâncare. Păstra rezerve de piept de curcan în frigider, pe care-l mânca de obicei cu o jumătate de pungă cu morcovi sau cu câteva linguri de hummus.

Când îşi aducea aminte, cumpăra Lean Cuisines. Nu pentru că îi plac în mod deosebit, ci pentru că are impresia că sunt hrănitoare şi pentru că le poate arunca în cuptorul cu microunde şi sunt gata fără să fi depus cel mai mic efort.

în consecinţă, a pierdut enorm de mult în greutate. Nu pentru că a vrut, spunea ea oricui o întreaba ce dietă miraculoasă urmase, ci din cauza stresului şi a nefericirii. Hainele atârnau acum pe ea şi ştia că va trebui să-şi cumpere altele noi în curând, dar gândul de a merge la cumpărături pentru haine o îngrozise întotdeauna.

Totuşi. Sunt momente în care are chef să mănânce, şi seara aceasta era unul dintre ele. Evident, când a deschis uşa frigiderului, s-a trezit în faţa unei imagini omogen albe: ambalajul cerat al unei bucăţi de brânză care ar fi trebuit aruncat când se terminase brânza, o pungă transparentă de plastic cu o mâzgă verde în fundul unui sertar, care pare să fi conţinut odată salată, şi jumătate de cutie de lapte rânced.

Nici dulapul din bucătărie nu oferă mai mult. Câţiva biscuiţi Ritz pe fundul unei cutii, o pungă de fulgi de porumb, care nu sunt foarte atrăgători fără lapte, şi câteva pliculeţe de ceai.

Nu exista decât o singură variantă în astfel de situaţii. îşi luă cheile, ieşi pe uşă şi conduse până la Maida Vale. Până la casa surorii sale şi, mai exact, până la frigiderul surorii sale, care este mai tot timpul plin de mâncăruri delicioase.

— Jen! strigă ea, aruncându-şi jacheta pe scaunul din hol - un gest pe care mama ei îl detestase dintotdeauna, pe care atât ea, cât şi sora ei, Jen, îl făceau de când aveau zece ani - doar că acum că Jen s-a căsătorit şi este şi ea mamă, a început să urască şi ea obiceiul aproape la fel de mult ca şi mama ei.

— Jen?

Ştia că este acasă pentru că maşina era parcată în faţă, aşa că Olivia intră în bucătărie, plănuind să dea iama în frigider în timp ce Jen îi face o ceaşcă cu ceai, liniştită acum că ambii copii dorm duşi în pătuţurile lor.

Deschizând uşa de la bucătărie, o văzu pe Jen stând la masă şi îşi dădu seama imediat că ceva era în neregulă. Sora ei tocmai închidea telefonul şi era albă ca varul.

— Jen? spuse Olivia, simţind cum frica îi cuprinde pieptul. Jen? Ce este? Ce s-a întâmplat? E mama?

Vocea ei devine din ce în ce mai stridentă, cuprinsă de isterie.

— Of, Olivia, spuse Jen cu ochii plini de tristeţe. Era Elizabeth Gregory, una dintre prietenele mele de la şcoală. A aflat... Adică, soţul ei îl cunoaşte pe prietenul tău, Tom. Nu ştiu cum să îţi spun, dar Tom se afla în trenul ăla.

— Ce tren ? Despre ce vorbeşti ?

— Era în trenul Acela Express. în America. Nu a supravieţuit.
— Cum adică Tom era în trenul Acela Express ? Despre ce vorbeşti?
Şi apoi totul începu să aibă sens.
— Tom? Adică, Tom al meu? A murit? Fără să-şi dea seama, Olivia se prăbuşi pe
podea, tremurând din tot corpul ca o frunză.

— îţi mulţumesc mult, iubitule.
Holly îl sărută pe Marcus pe obraz şi îi împinse pe Oliver şi pe Daisy pe uşa afară.
— Nici nu pot să-ţi spun cât îţi sunt de recunoscătoare.
— Să-ţi aminteşti de asta la sfârşit de săptămână, când o să vreau să lenevesc în casă, spuse Marcus. Vreun mesaj pentru mama ta?
— Nu, spune-i doar că-i mulţumesc şi că o sun mâine.
Copiii vor sta la mama lui Holly în noaptea asta, iar Marcus se va întoarce la serviciu să muncească, lăsând-o pe Holly să pregătească cina pentru oamenii pe care odată credea că îi cunoaşte mai bine decât pe oricine altcineva, oameni pe care nu îi mai văzuse de ani de zile.
Douăzeci şi unu de ani, mai exact. Iar în seara asta nu este doar întâlnirea lor, este şi priveghiul lor privat, ocazia de a se susţine unul pe celălalt, de a-şi aminti de Tom, acel Tom pe care l-au cunoscut şi iubit. Pe care continuau să-l iubească.

Saffron venise cu avionul de la New York, unde se întâlnise cu un producător de film. Stătuse la Soho Grand şi era acolo când explodase trenul. Şi ea, la fel ca mulţi alţi newyorkezi care se gândiseră instantaneu la momentul 11 septembrie, plecă din oraş, crezând că era vorba de un prim atac terorist dintr-o posibilă serie ce avea să urmeze. Se urcase pur şi simplu în maşina unui prieten, către casa lui din Bedford, conducând nebuneşte pe West Side Highway, tremurând tot drumul, terifiată, ca toată lumea, că New Yorkul este din nou o ţintă.
Olivia era acasă, răsfoind The Guardian, în timp ce câinii îi cerşeau mâncare la picioare, nici măcar citind, ci dând nebuneşte pagină după pagină, încercând să înţeleagă tragedia. Atunci a sunat-o Holly.

De la primul sunet, Olivia a recunoscut vocea lui Holly. Nu mai vorbise cu ea din vara în care terminaseră şcoala şi Olivia plecase în Grecia pentru un an, cu gândul să se regăsească şi să se maturizeze.

Abia dacă se gândise la Holly de-a lungul anilor. S-au întâlnit întâmplător o dată, după facultate, şi le apucase râsul pe amândouă de cât de mult se schimbaseră. Părul Oliviei până la brâu devenise scurt, iar buclele şatene ale lui Holly se transformaseră în şuviţe lungi, drepte şi lucioase, cu nuanţe roşcate.

Olivia ar fi petrecut mai mult timp cu ea, dacă nu să se împrietenească din nou, măcar să afle mai multe despre Holly, dar abia începuse să iasă cu Andrew, Andrew cel gelos şi nesigur, iar el se ascundea în spatele ei, dând dispreţuitor

din cap când le-a făcut cunoştinţă. Şi Andrew crease o atmosferă atât de tensionată, încât Olivia s-a lăsat dusă de-acolo cu prima ocazie.
Iar acum era cineva la telefon care dorea să vorbească cu Olivia şi, ciudat, vocea persoanei semăna izbitor cu cea a lui Holly.

— Holly ? s-a trezit Olivia spunând, nesigură.

— Tu eşti! spuse Holly. Nu eram sigură.

— Ah, Holly, spuse Olivia, în timp ce lacrimile începuseră să curgă. Nu-i aşa că-i îngrozitor? Ai vorbit cu cineva? Ai luat legătura cu Saffron? Cu Paul?

— Am vorbit, spuse Holly, simţind cum vocea începe să îi joace feste. Am vorbit cu toţi.

Şi chiar aşa făcuse.
Tot ce voia Holly să facă, până la slujbă, era să vorbească despre Tom. Toată lumea vorbea doar despre acest ultim atac terorist. Nu avea cum să scape de asta şi credea că, vorbind despre Tom, îl ţinea în viaţă. Chiar dacă străinii nu voiau să afle mai multe amănunte în afară de faptul că aveau de-a face cu cineva care fusese în explozie, Holly nu se mai putea opri din vorbit.

Poate că oamenii erau interesaţi de detalii, poate că nu. Nimeni nu o oprea însă din vorbit, toată lumea voia să fie alături de Holly în această tragedie, voiau să se ducă acasă şi să poată povesti că au cunoscut pe cineva care ştia pe cineva care a murit în trenul Acela Express, ca şi cum ar fi fost şi ei conectaţi şi ar fi avut acum o viziune diferită, mai profundă a durerii şi a tristeţii cuiva implicat într-o asemenea nenorocire.

Marcus se purtase incredibil de bine. A susţinut-o când era nevoie, lăsând-o singură când simţea cum o cuprinde jalea. De la moartea lui Tom, comportamentul lui Marcus îi amintise lui Holly de toate părţile lui bune şi, în cele câteva clipe în care uita de durere, se simţea foarte recunoscătoare pentru asta. El era, se gândi ea într-una din zile, când îl privea, stânca ei şi în momentul acela şi-a dat seama că acesta era motivul pentru care se căsătorise cu el.

Totul la Marcus denotă putere. De la maxilarul său până la capacitatea de a-şi impune propriul fel de a face lucrurile ca fiind cel corect. Prima dată când Holly l-a văzut pe Marcus şi-a dat seama că nu cunoscuse niciodată pe cineva ca el. În preajma lui Marcus nu existau probleme pentru că - se gândea ea - oamenii îi acordau instantaneu respect, iar Holly nu se simţise niciodată atât de în siguranţă.

Şi faptul că era opusul perfect al tatălui ei era un avantaj. Ea ştia că îi este fidel. Ştia că nu este genul de om care să aibă aventuri, nu era genul de bărbat care să îşi părăsească soţia şi fiica, să dispară pur şi simplu, lăsând în urmă un iz de dezamăgiri şi promisiuni false. Nu s-ar fi încurcat niciodată cu una dintre prietenele ei, aşa cum făcuse unul dintre foştii săi prieteni, Russ.

Era acasă la o prietenă, în Sidney, la un grătar, când l-a cunoscut pe Marcus. Stând pe iarbă, într-o pereche de blugi scurţi şi un tricou, bronzată după călătorie, cu atât de mulţi pistrui pe nas încât aproape că contribuiau şi ei la bronz.

Erau foarte mulţi oameni acolo. Majoritatea erau surferi, vecini şi prieteni, fiecare făcându-şi

apariţia cu ceva de mâncare sau cu bere. Marcus ieşise chiar şi în acele condiţii în evidenţă, prin formalismul său ciudat. Arăta ca un avocat britanic scorţos, îmbrăcat cu un tricou Ralph Lauren cu guler, băgat în pantaloni de costum, la care era ataşată o curea maro cu cataramă. Holly îl privi o vreme cum soarbe stingherit din bere, simţind că îl compătimeşte. Il compătimea pentru că era singurul englez de acolo, în afară de ea, pentru că era un tip care evident nu se potrivea în peisaj.

— Eu sunt Holly, spuse ea, ridicându-se şi îndreptându-se spre el, cu mâna întinsă. Tu trebuie să fii Marcus, pentru că auzise că unul dintre vecini găzduia un avocat scorţos cu numele acesta şi nu putea să fîe altul.

Faţa lui s-a luminat.

— Eşti englezoaică!

Era o afirmaţie, nu o întrebare, iar recunoştinţa lui pentru că fusese salvat era dulce şi încurajatoare. Holly şi-a dat seama că nu o deranja deloc să-şi petreacă seara discutând cu el, şi nu s-a supărat deloc când el a sunat-o a doua zi pentru a-i da întâlnire la prânz şi nu a deranjat-o nici când, peste câteva seri, a sărutat-o în timp ce îşi lua la revedere, după ce o condusese acasă.

Nu era neapărat genul ei, dar, se gândea ea la momentul respectiv, asta nu însemna mare lucru. Oricum, unde ajunsese cu genul ei de bărbaţi ? O serie de relaţii distructive şi dezamăgitoare, în care Holly părea mereu să fîe cea care iese rănită. Poate că era un lucru bun că Marcus nu era genul ei. Şi nu era ca şi cum el era îngrozitor. în orice caz, dădea bine. Era destul de înalt, nu arăta rău, era evident plin de

succes şi părea că o adoră. Sincer, era foarte bine să se simtă puţin adorată.

Pur şi simplu o să mă simt bine, îşi spusese Holly. Ştiu că nu este bărbatul visurilor mele, dar este atât de diferit de ceilalţi tipi cu care am ieşit, poate că relaţia asta îmi va face bine, poate că aşa arată o relaţie adevărată. Nu trebuia să fi căutat un suflet pereche, un partener perfect, poate că asta trebuia să fi căutat de fapt.

Holly căuta siguranţă. Căuta siguranţă într-un moment în care nu se simţea deloc sigură. Inima ei avusese de suferit de prea multe ori şi nu mai credea că poate găsi ceva mai bun, nu mai credea că merită un final fericit. începuse să îşi spună că finalurile fericite există doar în filme. Că prietenia, siguranţa, visurile şi planurile comune erau mult mai de bun-simţ, aveau mult mai multe şanse să se sfârşească într-o căsătorie lungă şi fericită.

Şi-a spus că este în regulă să se mulţumească cu atât. Că, măcar o dată în viaţă, trebuia să fie adult şi să ia o decizie matură. Că era de ajuns. Pe parcursul căsniciei sale, când gândul o ducea la Tom, el era mereu acolo, ca un simbol a ceva ce ar fi putut fi. Nu era doar cel care scăpase, drumul neparcurs, dragostea pe care nu o alesese.

Holly ştia, în adâncul sufletului său, că Tom era cel cu care ar fi trebuit să fie. Aşa că pierderea era dublă. Plângea după cel mai bun prieten al ei, după bărbatul pe care îl iubea şi după viaţa pe care nu a putut-o avea niciodată.

în această seară, la cina de dinainte de slujbă, Holly spera la o experienţă cathartică, spera că

vor putea cumva să-şi împărtăşească durerea şi să o depăşească; spera că va începe vindecarea.

E emoţionată din cauza întâlnirii cu ceilalţi. Emoţionată şi temătoare. Olivia fusese ciudată când se întâlniseră odată la cinema, iar prietenul ei păruse arogant şi nepoliticos.

— Nu pot să cred că m-am întâlnit cu Olivia şi că era cu un bărbat atât de îngrozitor, îi povestise ea lui Tom la câteva seri după întâlnire, în timp ce stăteau într-un mic restaurant grecesc din Bayswater. După atâţia ani în care nu ne-am văzut, te-ai fi gândit că vom avea o întâlnire fantastică, dar el practic a târât-o de acolo. Ar trebui să îi spui câte ceva despre gusturile ei în materie de bărbaţi.

Tom râse.

— Nu e treaba mea, Holly, dacă ei îi place, doar asta contează.

Holly oftase.

— Probabil, doar că Olivia era întotdeauna atât de dulce şi de naivă în ceea ce priveşte bărbaţii şi nu pare să se fi schimbat. Saffron ce mai învârte? Ai vorbit cu ea în ultima vreme?

— Ar trebui s-o întrebi chiar tu asta. I-ar plăcea foarte mult să primească veşti de la tine.

— Au trecut prea mulţi ani. îmi place să aud ce mai face, dar ne-am îndepărtat cu toţii şi mă îndoiesc oricum că mai vrea să audă de mine.

— Eu cred că i-ar plăcea, spuse Tom. Sunt sigur de asta. Tbţi întrebaţi unii de alţii, dar nici unul dintre voi nu pune mâna pe telefon.

— Sincer, nu cred că mai avem ceva în comun, replică Holly. în afară de un trecut împreună - şi de câte ori poţi spune poveşti despre dansuri în

holul bisericilor, despre jachete cu măgăruşi şi cizme cu blană de maimuţă?

— O, Doamne, râse Tbm. Uitasem asta. Ară- tai oribil.

— Da, bine. Nici tu, cu imitaţia proastă a lui Suggs, nu erai foarte şmecher.

— A, da, încerc să uit asta. Dar chiar cred că ai multe în comun cu toţi ceilalţi. Bineînţeles că ai. Doar n-am fost prieteni degeaba.

— Nu ştiu, spusese Holly, neîncrezătoare. Cred că am fost împinşi unul către altul de circumstanţe foarte mult timp. Eşti amuzant, totuşi, continuă ea. Nu pot să cred că mai ţii legătura cu toată lumea. Cum naiba reuşeşti? Eu abia apuc să răspund la mesajele pe care le ascult seara pe robotul telefonic, darămite să sun o sumedenie de oameni care fac parte din trecutul meu. Eşti incredibil, să ştii.

— Ştiu. Nu de asta mă iubeşti?

— Apropo de iubire, spusese Holly, simţind o emoţie cunoscută.

Iar începea. Era ca un carusel continuu, ea stând de partea cealaltă a mesei, la douăzeci şi cinci de ani, privind faţa celui pe care îl cunoştea mai bine decât pe oricine altcineva pe lume, cel mai bun prieten al ei, neputându-se gândi la altceva în afară de cum ar fi dacă s-ar săruta.

— ... Tu... te vezi cu cineva?

Se bâţâia pe scaun, nervoasă.

— De ce ? Iar îţi place de mine ?

Asta devenise o glumă recurentă între ei, felul în care se îndrăgosteau unul de altul şi apoi le trecea, dar, spre ruşinea ei, Holly s-a trezit fără replică, roşind intens.

— O, Dumnezeule, spusese Tom, uluit. Nu am vorbit serios. Of, Doamne, Holly. Dacă mi-ai fi spus în urmă cu câteva luni.
— în urmă cu câteva luni, eram cu Jake.
— Ştiu, zâmbi Tom. Eram nemaipomenit de gelos.
— Păi şi de ce nu ai spus nimic?
— Pentru că erai cu Jake. Ce rost avea?
— Poate că-i dădeam papucii pentru tine.
— Holly, Holly, Holly...
Tom dădu din cap, după care îşi puse fruntea în palme.
— Nu suntem făcuţi să fim împreună, ştii asta.
Holly roşi uşor în timp ce dădu răspunsul.
— Ştiu, oftă ea. Dar dacă suntem amândoi încă singuri la treizeci de ani? Ce zici, facem un pact să ne căsătorim dacă suntem amândoi încă singuri la treizeci de ani?
— La treizeci de ani ? întrebase Tom, puţin alarmat. Mai sunt doar cinci ani până atunci. Nu putem să zicem treizeci şi cinci?
— Bine.
Holly întinse mâna peste masă, iar Tom i-o strânse ferm.
— La treizeci şi cinci de ani ne căsătorim.
— S-a făcut.
— Deci ? continuase Holly, după câteva minute, cu gura plină de lipie şi tzatsiki. Cum o cheamă?
Şi aşa mai departe.
Holly nu avea curaj să gătească, dar făcu o salată, comandase paste, câteva baghete şi o prăjitură tiramisu de la cofetăria italienească de

pe strada ei. Câteva sticle de vin se răceau în frigider.

Amintirile continuau s-o inunde. Pusul mesei pentru patru persoane dura de cinci ori mai mult decât ar fi durat în mod normal, pentru că Holly se lăsa purtată de un şir de amintiri legate de Tom.

Termină de pregătit masa, apoi merse la baie şi încercă să ascundă durerea imprimată pe faţa ei pe parcursul ultimelor săptămâni. Picături de ochi Murine pentru a spăla roşeaţa, cremă hidra- tantă pigmentată ca să-i cureţe pielea, încreţită de la şiroaiele de lacrimi, fard de pleoape pentru a îi mări ochii, fard de obraz pentru a da culoare feţei, care căpătase în ultima vreme o nuanţă ciudată de gri.

Nu era superbă. Nu acum. Dar era prezentabilă. Asta era tot ce îşi putea dori. Şi soneria sună în timp ce Holly încerca să îşi aranjeze şi să îşi dea părul după urechi, coborând pe scări.

Se gândise deseori la o reuniune cu colegii de şcoală, dar nu se gândise niciodată că va avea loc în astfel de condiţii.

Gapitodud cinci

Olivia a sosit prima. Stând stingherită în pragul uşii, cu o sticlă de vin în mână, Olivia observă cu surprindere cât de natural îi era să o ia pe Holly în braţe, iar apoi, când se despart, se privesc una pe cealaltă, ştergându-se amândouă la ochi şi zâmbind, dând din cap, prea emoţionate pentru a putea spune un cuvânt.

Un Saab se strecoară încet pe alee. Holly se uită atent prin geamul parbrizului şi vede un bărbat şi o femeie. Le face insistent cu mâna în timp ce ei parchează, iar Paul şi Saffron se îndreaptă către casă, zâmbind toţi trist unul către altul, înainte de a se îmbrăţişa, unul câte unul, cu ochii în lacrimi, nevenindu-le să creadă că sunt din nou împreună după atâţia ani, nevenindu-le să creadă ce i-a adus din nou la un loc.

Holly pare mai liniştită acum că grupul de feţe plânse ajunsese în siguranţă în bucătăria ei. Olivia sugerase să iasă undeva, nedorind ca Holly să se deranjeze cu gătitul, dar Holly ştia că nu ar putea face faţă acestei poveşti într-un spaţiu public, având nevoie de condiţii familiare

pentru a putea vorbi despre Tom, de căldura şi confortul unei case.

— Ce faci?

— Arăţi fantastic!

— Ia uită-te la tine!

— Prietena noastră, vedeta de cinema.

— Dumnezeule, cât timp a trecut?

Vocile lor fac ecou în bucătărie şi ei îşi zâmbesc unul altuia, Olivia rânjind către Saffron, Paul prinzând-o pe Holly de umeri, Saffron simţind, pentru prima dată după ani de zile, că nu mai trebuie să fie Saffron Armitage, vedetă de cinema, că poate fi în sfârşit Saff. Doar Saff.

— Mă bucur c-am venit, spuse Paul, reze- mându-se de spătarul unui scaun de bucătărie şi luând o gură de vin. Circumstanţele sunt oribile, dar, Iisuse, e atât de bine să vă văd pe toate.

— Iertaţi clişeul cinematografic, spuse Saffron, cu emoţie în voce, dar mă simt ca acasă.

Olivia rupse tăcerea, luându-l la rost pe Paul.

-r- E clar că ai mâncat bine în toţi anii ăştia, spuse ea rânjind.

— Ce fermecătoare eşti, spuse Paul. De când nu ne-am mai văzut, de douăzeci de ani? Şi primul lucru care îţi iese pe gură este o insultă. Văd că nu te-ai schimbat deloc.

Olivia îşi puse un braţ pe după umerii lui Paul şi, strângându-l, se apleacă să-l sărute pe obraz.

— Arăţi foarte bine. Te necăjesc doar. Oricum, ar trebui să te bucuri că încă mă simt atât de în largul meu cu tine.

Saffron se plimbă prin sufragerii şi se uită la fotografiile împrăştiate. Ia una de jos - una cu

Holly şi Marcus rânjind către aparat, sprijiniţi de o poartă de lemn de la ţară.

— Holly, acesta este soţul tău ? întrebă Saffron, ridicând fotografia.

— Da, spuse Holly, băgând capul pe uşă. Şi cei de acolo sunt copiii mei.

— Nu-mi vine să cred, spuse Saffron dând din cap. Holly Mac este căsătorită. Şi mai are şi copii.

Holly se întoarce în bucătărie cu zâmbetul pe buze.

— Hei, Paul. Apropo de căsătorie. Am văzut materialul din Vogue, făcut după ce te-ai însurat. Domnul Prada. Abia m-am abţinut să nu te sun, doar ca să râd de tine.

Paul dă spăsit din cap.

— A, da. Mă simţeam puţin ca un impostor. Nu am făcut-o decât pentru că Anna a spus că ar fi o reclamă minunată.

— Şi a mers ?

— Da.

— Doamne, îmi place la nebunie site-ul ăla, spuse Holly. Cheltuiam o avere cu celălalt site pentru haine, dar serviciile erau de rahat. Toate ajungeau cu două săptămâni întârziere pentru că nu aveau marfa pe stoc şi nu îşi cereau niciodată scuze, ceea ce mă scotea din sărite. Aşa că acum nu folosesc decât Fashionista şi este uimitor. Serios. Şi ambalarea şi viteza. Spune-i soţiei tale că sunt fan şi că face o treabă excelentă.

— Poate că soţia ta ne-ar putea face o reducere, ca pentru prieteni? încercă Saffron.

— Desigur. Ar trebui totuşi să o cunoaşteţi înainte şi ar trebui să vă placă, ceea ce este

evident o problemă, dar mă voi ocupa de asta, zâmbi Paul.

— De ce cumperi atât de multe de la ei ? întrebă Olivia.

Holly dădu din umeri.

— Din două motive. în primul rând, cine face aprovizionarea cu haine pentru acest site are cele mai bune gusturi posibile...

Paul dădu mândru din cap.

— Asta-i soţia mea!

— ... şi, continuă Holly, se pare că una dintre nebuniile mele de adult sunt cumpărăturile excesive.

Saffron izbucni în râs.

— Bine ai venit în club, draga mea. Cred că consumerismul compulsiv este cel mai al dracului blestem în secolul XXI.

— Asta şi terorismul, spuse Olivia.

Tăcerea se aşternu, odată cu vinovăţia, vinovăţie pentru că râseseră, pentru că se simţeau bine după ce Tom murise.

— îmi pare rău, spuse Olivia. Să ciocnim paharele. Pentru Tom, spuse ea, ridicând privirea în sus. Oriunde ai fi.

— Pentru Tom, răspunseră toţi. Am vrea să fii aici.

Şi seara a continuat... Odată cu trecerea timpului, inhibiţiile dispăreau şi legăturile se refăceau. Ceea ce îi ţinuse departe unul de celălalt toţi anii aceştia, dispăruse acum fără urmă.

Olivia, care era atât de emoţionată de revederea unor oameni faţă de care se simţise mereu inferioară, nu se mai simţea deloc prost. Era surprinsă că nu o mai vedea pe Saffron mai

frumoasă sau pe Holly mai deşteaptă şi, deşi poate că încă era adevărat, lucrurile acestea nu o mai deranjau, nu mai urmărea linia de pe pragul uşii, măsurându-se întruna şi având senzaţia că a rămas în urmă.

Saffron era mai liniştită, mai calculată cumva. Saffron din tinereţe era agitată, dar Saffron cea care stătea astăzi aici părea, chiar dacă tristă, totuşi cumva împăcată. Plângăcioasa de odinioară se potolise, se simţea "mai bine în pielea ei şi părea mult mai frumoasă astfel.

Paul a rămas acelaşi. Nu s-a schimbat deloc, în ciuda faptului că Holly îl cicălise în legătură cu numărul din Vogue (pe care se dusese să-l cumpere imediat). Tom avea dreptate, îşi spuse Holly cu tristeţe, amintindu-şi de conversaţia pe care o avusese cu Tom după ce văzuse prima dată acel număr din Vogue. Era acelaşi golan, unul care avea abilitatea să mascheze incredibil de bine acest lucru.

Şi Holly? Holly părea a fi cea pentru care să îţi faci cele mai multe griji. Ea era cea mai pierdută dintre toţi. Chiar şi aici, între oameni care o cunosc de mai mult timp decât oricine, deşi părea că se simţea bine, stând turceşte pe canapea, chiar şi aici era pierdută.

— Tom era probabil cel mai constant lucru din viaţa mea, oftă Olivia, întinzându-se către măsuţă să-şi mai toarne nişte vin. Orice s-ar fi întâmplat, oricine m-ar fi părăsit sau oricât de tâmpită mi-ar fi fost slujba, Tom era mereu alături de mine. Nu că ne-am fi văzut foarte des, dar era atât de loial în prietenia lui! Era mereu lângă mine. Şi, Doamne, cât am mai încercat să

scap de el când aveam douăzeci de ani, dar pur şi simplu nu voia să dispară...

Ceilalţi au început să râdă.

— Ştiţi ce-mi plăcea cel mai mult la Tom ? Că nu se schimbase. Că nu era niciodată intimidat de oameni sau de lucruri. Mă cunoştea de atâta timp, încât nu era impresionat de actorie sau de filmele pe care le făceam. Mă enerva chestia asta enorm, recunoscu Saffron, dând din umeri. După ce am jucat în filmul acela cu Dennis Quaid, mă gândeam că îmi va acorda ceva mai mult respect, dar lui puţin îi păsa. De fapt, cred că mi-a şi spus să nu mai fiu atât de înţepată la un moment dat.

— Şi aşa ai făcut? rânji Paul către ea, amuzat.

— Tu ce crezi ?

Ridicase uşor o sprânceană, întorcându-se să se uite la el.

— Mă gândeam eu.

— Ştiu că sună oribil, spuse Holly încet, dar nu se spune că întotdeauna apreciezi ce aveai atunci când nu-l mai ai ? Mi-am petrecut ani întregi îndrăgostindu-mă şi dez-îndrăgostindu-mă de Tom şi apoi l-am cunoscut pe Marcus şi bineînţeles că am rămas doar prieteni, dar îmi doresc să fi vorbit mai mult cu el, aş vrea să-i fi arătat cât de mult îl iubesc. Dar, de unde să ştiu eu că se va întâmpla aşa ceva?

— Bineînţeles că nu aveai de unde să ştii, spuse Saffron. Dar el ştia. Ştia cât de mult îl iubeam toţi. De asta insista să păstreze legătura cu noi.

— Mai vreţi cafea ?

Holly oftează, îşi scoate picioarele de sub ea şi se ridică de pe canapea, ştiind că relaţia ei cu

Tom a fost diferită, dar nedorind să împartă asta cu ceilalţi. Nu încă.

— Mai bine nişte vin, spuse Paul, în timp ce golea cel de-al patrulea său pahar de ultimele picături.

Se întâmplase nu cu mult timp după ce luaseră cina în Bayswater. înainte de călătoria în Australia în care Marcus o cucerise, înainte să înceapă să se uite la Tom doar ca la un prieten.

Altă cină. De data aceasta în Holland Park. Nu din alt motiv decât să mai pună ţara la cale. Holly vizitase imensul depozit Ghost în acea dimineaţă - îşi făcuse loc printre sute de femei disperate pentru a pune mâna pe orice părea să fie măsura ei şi nu avusese nici o problemă să se dezbrace în sutien şi chiloţi pentru a proba ce îi plăcea în mijlocul camerei, printre rafturile de haine.

Găsise o jachetă liliachie diafană. Subţire, vaporoasă, fluturând în urma ei în timp ce mergea. Se lega în jurul gâtului cu un şnur brodat şi găsise s-o asorteze cu nişte pantaloni liliachii şi o vestă.

Era frumoasă în seara aceea. După-amiaza fusese una călduroasă. Se întâlnise cu câteva prietene la Primrose Hill. Una dintre ele adusese o pătură imensă, alta baghete şi alta brânză. Holly adusese vinul şi toate îşi dăduseră jos tricourile şi îşi ridicaseră fustele cât de mult îndrăzniseră ca să se lase îmbrăţişate de soare în timp ce discuri de plastic şi mingi zburau peste capetele lor şi câini alergau către ele, încercând să le fure din mâncare.

Holly avea acel tip de piele care se bronza la prima atingere a soarelui. În seara aceea, îşi lăsase capul în jos scuturându-şi părul, pentru a obţine un look sălbatic şi senzual, se dăduse cu fard pe obraji şi îşi pusese cercei mari şi rotunzi din argint în urechi. Nu o făcea pentru Tom, ci pentru ea, deşi ştia că Tom va aprecia.

El a parcat în faţa casei la ora şapte, a claxonat şi Holly a fugit pe scări şi s-a aruncat în maşina lui.

— Arăţi superb ! spuse el surprins, în timp ce ea se apleca să-l sărute pe obraz.

— Ştiu! spuse ea. Reduceri la Ghost. Nesimţit de ieftin. Nu este minunat?

— Da, şi cum de eşti atât de bronzată?

— Amestec de Primrose Hill şi machiaj. îţi place?

— Arăţi ca o reclamă la viaţa sănătoasă. Să mergem. Am făcut rezervări la Julie's.

— înţeleg, spuse Holly, aşezându-se comod în scaun. Ce romantic!

— Ştiu. Mă gândeam că poate am noroc în seara asta.

Holly ridică din sprâncene.

— Dacă te porţi cum trebuie, cine ştie, poate.

Stăteau la o masă retrasă din colţul camerei, la lumina lumânării. Pentru oricine altcineva în afară de Holly şi Tom, atmosfera ar fi fost absurd de romantică, dar în loc să îşi şoptească dulci nimicuri unul altuia peste masă, ei râdeau nebuneşte pe seama unor glumiţe pe care doar ei le înţelegeau.

Au împărţit o porţie de cremă cu zahăr ars, luptându-se cu furculiţele de parcă erau suliţe,

încercând fiecare să ia mai mult. Apoi, după ce au parcat în faţa apartamentului lui Holly, Tom a făcut ceea ce făcea de obicei, a urcat scările pentru o ultimă ceaşcă de cafea.

Era o seară perfectă. Nu se îndrăgostiseră unul de celălalt, doar se simţeau bine împreună, fără aşteptari false care să ducă la dezamăgiri.

Holly s-a aşezat pe canapea alături de Tom şi şi-a aruncat un picior peste al lui.

— Ai grijă, spuse Tom, rânjind. Nu vrei să mă seduci cumva, nu?

— Nu chiar, spuse ea, sorbind din cafea. M-am învăţat minte de dăţile trecute, mulţumesc foarte mult.

— M-am întrebat deseori, spuse Tom, fără să se uite la Holly, ci la felul în care îi cădea jacheta liliachie peste picioare, cum ar fi să te sărut.

— Hai, termină, începu Holly să râdă. Nu-mi spune că în seara asta chiar ai de gând să te dai la mine?

Tom dădu din umeri şi zâmbi.

— Mă gândeam s-o fac.

— Ia să vedem, spuse ea ridicând o sprânceană, ştiind că nu urma să se întâmple nimic - nu era nici un pic de tensiune sexuală, nici un pic de fior, nici urmă de dorinţă. Te provoc!

Timp de câteva secunde, nici unul dintre ei nu s-a mişcat. Holly era pe punctul de a începe să râdă şi să spună Ştiam că doar te prefaci, dar apoi Tom a pus încet jos cana cu cafea şi s-a întors cu faţa către Holly şi, dintr-odată, nu îi mai veni să râdă.

A fost cel mai încet, cel mai nesigur, cel mai incitant sărut de care avusese ea parte vreodată. Nici măcar în momentul în care buzele lui le-au atins pe ale ei, nu îi venea să creadă că se întâmplă cu adevărat. Stătea acolo pur şi simplu, zâmbind, fără să creadă că Tom va duce sărutul până la capăt.

Moale, delicat, doar un sentiment că buzele ei le atingeau pe ale lui, şi zâmbetul i-a dispărut. Apoi, o sărută pe buza de sus, apoi pe cea de jos, până când şi-a făcut şi ea curaj să-i lingă uşor buza de sus, şi gata. Se sărutau. Braţele se ridicau pentru a mângâia faţa, pentru a-şi plimba degete pe spatele gâtului.

— Holly, şopti Tom.

— Şşşşş...

Holly se lipise de el, apoi se dădu înapoi să-l privească. Tom. Tom al ei. Privind-o prin ochii întredeschişi, sclipind de dorinţă. Ea nu spuse nimic, nedorind să strice momentul, în schimb s-a aplecat din nou pentru a-l săruta, în timp ce degetele ei rapide şi pricepute îi desfăceau nasturii de la cămaşă.

— Tom, şopti Holly, în timp ce-l săruta pe piept, ridicându-se apoi să-i atingă buzele.

Atât de cunoscut. Atât de sigur.

Deci aşa trebuia să fie.

Ca o revenire acasă.

Tom a plecat înainte să se facă dimineaţă. Ceea ce părea atât de potrivit şi de normal sub vălul întunericului, începea să pară foarte nenatural odată cu apropierea zorilor.

Tom a lăsat-o pe Holly dormind în pat. înainte să iasă pe uşă, a stat lângă pat şi a privit-o, simţindu-se incredibil de trist. Chiar nu crezuse că aşa ceva se va întâmpla cu Holly. O iubea mai mult decât iubise vreodată pe oricine şi, oricât de atras ar fi fost de ea, îşi dădea seama că nu te poţi culca cu prietena ta cea mai bună şi apoi să te aştepţi ca totul să revină la normal.

Nu te poţi culca cu cea mai bună prietenă şi apoi să începi să o scoţi în oraş, să ieşi cu ea la cină, să-i spui poveşti şi să vezi cum merge.

Nu te poţi culca cu cea mai bună prietenă şi să te aştepţi să fii orice altceva în afară de un cuplu instant. Nu există cale de mijloc. Dacă te culci cu cea mai bună prietenă, ai doar două variante. Orice ai alege, prietenia a luat sfârşit.

Tom o iubea pe Holly, dar nu plănuise asta, nu era pregătit pentru aşa ceva. Avea doar douăzeci şi cinci de ani şi nu era nici pe departe pregătit să se aşeze la casa lui, alături de nimeni. Nici măcar cu Holly. Mai avea încă multe de făcut. Iisuse, dădu el din cap violent. Ce Dumnezeu fusese în capul lui? Dar Holly arăta atât de bine în liliachiu, iar mai târziu, în pat, fusese minunată, cum putea să refuze? Cum ar fi putut orice bărbat în locul lui să reziste?

Dar ce ştia el?

Holly l-a sunat pe Tom a doua zi după-amiază. L-a prins la telefon şi au avut o conversaţie ciudată, fadă. Cea mai ciudată conversaţie pe care Holly o avusese vreodată cu cineva, dar un fel de conversaţie care nu îi era necunoscută. Acesta este genul de discuţie pe care o porţi

atunci când ai senzaţia că-i presezi, se gândea ea. Aceste discuţii le porţi când urmează să ţi se dea papucii, când evident simţi mult mai mult decât cealaltă persoană.

Dar cum era posibil? Nu era vorba de oricine. Era Tom. Tom!

Şi-au spus la revedere şi Tom a închis telefonul, după care şi-a lăsat capul între palme. Ura să facă asta. Holly era ultima persoană din lume pe care şi-ar fi dorit s-o rănească, dar ce putea să facă? Ştia că nu poate fi iubitul ei şi cum ar fi putut să rămână doar prieteni după seara trecută?

O să facă o pauză, decisese el. Nu o va mai suna o vreme. Nu o va abandona, pentru că nu o va abandona niciodată, dar vor face o pauză până când vor putea relua prietenia de unde o lăsaseră. înainte de seara trecută, adică.

Timp de câteva săptămâni, Holly fusese distrusă. Trecuse prin prea multe relaţii de-a lungul anilor pentru a nu îşi da seama, şocată şi îndurerată, că Tom nu era cu nimic diferit de ceilalţi, că anii lor de prietenie nu însemnau nimic şi că lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel între ei doi.

Răsfoind într-o după-amiază Time Out, a văzut un anunţ pentru o expediţie de trei luni în Australia. Viaţa în Anglia nu fusese niciodată mai mohorâtă, iar intervenţiile constante din partea prietenilor de a ieşi şi a se distra, conti- nuându-şi viaţa, o lăsau rece. Avea nevoie de o schimbare, avea nevoie să scape de amintiri, avea nevoie să înlocuiască imaginile din capul ei cu momentele din acea seară petrecută cu Tom.

Acel „Holly" şoptit care, se gândea ea, însemna că o iubeşte şi că nu o va părăsi niciodată.
Tom a încercat, într-un final, să ia legătura cu Holly, când ea era în Australia. îi era dor de ea. Se gândise la multe alte lucruri, dar ajunsese la concluzia că toate drumurile duc la Holly, că nici o fată nu era cum era Holly. Şi, cel mai mult, îşi amintea de dorinţă şi de acel sentiment de revenire acasă.

— Tom ? Holly sunt!

— Holly? Unde eşti? Unde ai fost? Mi-a fost dor de tine, pe unde dracu' ai umblat?

Holly râse.

— în Australia. Trebuia să stau trei luni acolo, dar până la urmă am stat şase. M-am distrat cum nu m-am mai distrat niciodată şi am cunoscut pe cineva. îţi vine să crezi? Asta e, Tom, acesta este bărbatul cu care mă voi căsători. Abia aştept să-l cunoşti.

Dragul de Tom, se gândea Holly, după ce aranjase o dată la care el să-l cunoască pe Marcus. Ce dor mi-a fost de el, se gândea ea, prea ameţită de noua relaţie pentru a sesiza tulburarea lui Tom, pentru a-şi da seama că tocmai îi frânsese inima, aşa cum o făcuse şi el cu câteva luni de zile în urmă.

— L-am iubit, voia ea să urle, să le mărturisească lui Paul şi Oliviei şi lui Saffron, dar nu o făcea pentru că ştia ce îi vor răspunde.

Că şi ei îl iubeau.

OapitcM şase

— Doamne, ce de lume! mormăi Marcus, trăgând puternic de volan pentru a da a treia oară ocol străzii.

— Cred că sunt foarte mulţi din America, spuse Holly, scrutând oamenii de lângă biserică, încercând să zărească pe cineva cunoscut. A, uite! spuse ea. Uite-o pe Saffron. Saff! Saffron!

Scoase mâna pe geamul maşinii şi Saffron se întoarse şi le făcu şi ea semn, grăbindu-se, recunoscătoare, către automobil.

— Slavă Domnului, spuse ea, iară răsuflare. Nu voiam să intru singură.

— Pot să cobor şi să mă duc cu Saffron? se întoarse Holly către Marcus, observând că era complet năucit de prezenţa unei vedete şi chicotea ca un copil. Voi doi vă cunoaşteţi? Saffron, el este soţul meu, Marcus. Marcus, ea este Saffron.

— încântat de cunoştinţă.

Saffron îi aruncă cel mai luminos zâmbet posibil, oportunitate pe care Holly o folosi pentru a coborî din maşină.

— Ne vedem înăuntru, îi spuse ea lui Marcus, în timp ce acesta îşi venea în fire din cauza maşinii din spatele lui care claxona şi îl forţa să înainteze încet pe stradă, lăsându-le pe cele două fete să stea şi să se uite una la celalaltă, râzând.

Marcus poate fi şi fermecător. Poate fi chiar şi cel mai fermecător bărbat din încăpere. La tribunal, i se spune Jekyll şi Hyde. O zi poate fi încântător şi a doua poate fi atât de rece şi dur, încât lasă oamenii în stare de şoc, întrebându-se ce au făcut să merite aşa ceva.

Dar este mereu fermecător atunci când se află faţă în faţă cu o persoană pe care doreşte să o impresioneze.

— Credeam că soţul tău este un cretin arogant, spuse Saffron.

Holly ar fi trebuit să se supere, dar bănuia de mult timp că asta credea lumea despre el, aşa că n-o mai deranja.

— Majoritatea timpului, aşa şi este, dar poate fi şi incredibil de fermecător.

— Mi s-a părut mie sau era puţin impresionat să vadă o vedetă? chicoti Saffron.

— Păi, da. Se pare că Marcus nu mai este atât de calm şi de calculat când e faţă în faţă cu o celebritate adevărată, spuse Holly, dând ochii peste cap în timp ce îşi strecura mâna pe sub braţul lui Saffron. Oricum, cine ţi-a spus ţie că este un cretin arogant?

— Am voie să mă folosesc de Tom la propria lui slujbă de înmormântare?

— Trebuia să-mi fi dat seama, spuse Holly oftând, în timp ce ele se alăturau mulţimii de oameni care urcau aleea.

— Marcus a văzui Amantul doamnei Chatterley ? Cred că i-a plăcut la nebunie de mine când am jucat-o pe Lady Chatterley.

— Cred că toată lumea te-a plăcut la nebunie când ai jucat-o pe Lady Chatterley, râse Holly. Vai, ai grijă. Văd că începi să te umfli în pene.

— Of, Doamne. Fii serioasă! Nu e vorba de mine, toată lumea a apreciat rolul meu. A fost primul rol în care am apărut complet dezbrăcată şi încă mai plătesc pentru asta. în ultimul timp, n-am cunoscut nici un bărbat care să nu se uite la mine cu limba scoasă.

— Mie-mi sună bine. Dar serios acum, Saff, dacă îl vrei pe Marcus, îl poţi lua.

— Mulţumesc, spuse Saffron, râzând. Dar sunt cam ocupată cu P. momentan.

— Aşa îi spui tu iubitului tău despre care nu vrei să vorbeşti ? P. ?

— E mai simplu decât numele lui şi nimeni nu ar putea să ghicească cine e, dacă ar auzi ceva din greşeală. Eu... Of, Doamne. Poţi să păstrezi un secret, nu?

— Bineînţeles.

— E celebru. Incredibil de celebru, aşa că trebuie să juri că nu spui nimănui.

— Pe cuvânt de onoare.

Saffron se aplecă şi şopti un nume în urechea lui Holly.

— Dar... Nu este căsătorit cu...?

— Exact. De asta este un secret. Şşşşş! spuse Saffron, ducând un deget la buze, în timp ce se apropiau de uşă. îţi spun mai multe mai târziu.

Cele două păşiră în holul rece şi urmară mulţimea în biserică. Toată lumea stătea în picioare

şi locul era plin, erau probabil sute de oameni înghesuiţi înăuntru.
— Unde sunt părinţii lui ? şopti Holly, privind către partea din faţă a sălii.
— Îi găsim mai târziu. Eu nu i-am mai văzut de ani de zile. Tu?
— Nu. Mă tot gândesc cât de îngrozitor trebuie să fie pentru ei să-şi piardă fiul.
— Dar soţia lui? Sarah, parcă, nu? A venit şi ea aici cu copiii?
— Trebuie să fie pe-aici, pe undeva. Scuze. Scuze. Pardon.
Se strecoară pe lângă grupurile de oameni până ce încep să zărească amvonul.
— Hai să rămânem aici, spuse Saff. Măcar pot să respir. Crezi că soţul tău o să ne poată găsi?
— Sper că nu, oftă Holly, în timp ce Saffron se încruntă către ea.
— E totul în regulă între voi doi?
Holly râse trist.
— Glumesc doar, spuse ea. Nu mă lua în seamă!
— Holly Macintosh? Saffron? Dumnezeule!
Holly şi Saffron s-au trezit faţă-n faţă cu o
figură brăzdată de lacrimi, acoperită de o pălărie imensă neagră, extrem de dramatică, un costum strâmt şi pantofi cu tocuri înalte şi tălpi de un roşu-aprins care îi dădeau imediat de gol ca fiind Louboutin.
— Nu pot să cred! spuse fata, cuprinzând-o întâi pe Holly şi apoi pe Saffron într-o îmbrăţişare gigantică. Nu v-am mai văzut de când s-a terminat şcoala. Şi nu este îngrozitor că ne

vedem aici pentru prima dată după atâta timp? Vă vine să credeţi? Săracul Tom. Şi biata Sarah. Nici măcar nu vreau să mă gândesc la copii, e pur şi simplu sfâşietor.

Holly o privi pe furiş pe Saffron cu o privire care spunea cine dracu' mai e şi asta ? Dar Saffron părea să ştie sau, cel puţin, se descurca minunat în a se preface.

— Nu pot să cred ce bine arăţi, spuse Saffron. Nu te-ai schimbat deloc.

— Acum ştiu că minţi, spuse fata, aplecân- du-se şi aproape şoptind. În şcoală, nasul meu era aproape cât biserica asta. Slavă Domnului că există operaţii estetice şi soţi care sunt dispuşi să plătească pentru ele. Apropos, el este soţul meu, Eric.

Un bărbat scund şi simpatic se apropie şi le strânse mâinile lui Holly şi lui Saffron.

— Nu ai ieşit cu Robin o perioadă scurtă de timp?

Holly rămase total pe dinafară în timp ce Saffron se lumină, dându-şi seama cine era femeia aceea şi intervenind pentru a salva situaţia.

— Holly! spuse Saffron. Îţi aminteşti, nu? Ai ieşit cu Robin Cartledge câţiva ani. Ce amuzant că ţi-ai amintit asta, Sally, spuse ea, aruncându-i o privire cu tâlc lui Holly.

Holly începu să proceseze. Aceasta era Sally Cartledge ? Sally Cartledge era cea mai ciudăţică fată din clasă, posesoarea unui nas care îi adusese porecla „Concorde". Era una din acele fete deştepte care nu descoperise încă gustul băieţilor, care a terminat şcoala şi a urmat universitatea Oxford şi despre care nu se mai auzise nimic.

Dar cum putea această femeie să fie Sally Cartledge ? O frumuseţe zveltă, brunetă, ale cărei picioare nu se mai sfârşesc, cu un machiaj impecabil. Holly rămase şocată şi îi aruncă o privire furişă lui Sally, încercând să recunoască ceva din vechea Sally în ea, dar nu. Nimic.

— Noi mergem mai încolo, ciripi Sally. Dar a fost minunat să vă văd. Facem schimb de cărţi de vizită? Mi-ar plăcea să ne mai întâlnim.

Saffron răsuflă uşurată când îi văzu pe cei doi îndepărtându-se.

— Iisuse. Slavă Domnului că a adus vorba de Robin, că altfel habar nu aş fi avut cine era.

— Cum poate fi aia Sally Cartledge ? Ce şi-a făcut? Când a devenit frumoasă?

— Aş spune că s-a întâmplat undeva între operaţia la nas, implanturile cu Restylane în buze, injecţiile cu Botox de peste tot, după ce şi-a făcut dinţii şi după ani de zile în care a făcut ceva de genul Zone.

— Dar, Dumnezeule! Nu am mai văzut niciodată o asemenea transformare dramatică. Nu mi-aş fi dat seama în vecii vecilor că e ea.

— Bună, nu? Ar fi trebuit să-i cer numele chirurgului ei.

— De ce? Ce ţi-ai fi fScut? întrebă Holly, oripilată.

— Of, draga mea, râse Saffron. Deja mi-am operat sânii de două ori, Botoxul este deja ca şi cum te-ai spăla pe dinţi şi chiar aş vrea să îmi aranjez ochii.

— Cum adică să îţi aranjezi ochii? Ce să le faci? Arăţi foarte bine.

— Nu. Am pungi, spuse Saffron, arătând către pielea de sub ochii ei.

Holly se apropie, dar nu văzu nimic.

— Nu.

— Uită-te mai de aproape. Vezi? Umflătura asta mică? Este o pungă de grăsime şi vreau cu disperare s-o scot de acolo. Este cea mai uşoară operaţie din lume şi ar trebui să mă facă să par cu ani de zile mai tânără.

— Ce s-a întâmplat cu ideea de a îmbătrâni cu graţie?

— Nu se poartă în filme în zilele noastre, draga mea. Acum trebuie să te foloseşti de orice ajutor pe care îl poţi primi.

— Cred că eşti nebună. Chiar nu văd nimic acolo.

— Poate că nu vezi tu, dar eu văd. E tot ce văd când mă uit în oglindă în ultima vreme. Oricum, P. a spus că plăteşte el operaţia.

— Da? De ce?

Saffron dădu din cap.

— A plătit pentru operaţia soţiei sale şi a plătit şi pentru cele două operaţii pe care mi le-am făcut la sâni. La şaptesprezece milioane cât primeşte pentru un film, mi se pare o nimica toată. Oricum, îi face plăcere. Spune că îi place să-şi răsfeţe fetiţa.

— Hmmm. Pare o relaţie foarte sănătoasă, rânji Holly. Rahat! Uite-l pe Marcus acolo. Repede. Ascunde-te.

O apucă pe Saffron de braţ şi o trase în spatele unui grup de oameni.

— Da, spuse Saffron, zâmbind ironic. Pari a fi expertă în relaţii sănătoase. Nu-ţi face griji, nu trebuie să îmi dai nici o explicaţie acum, dar cu siguranţă e ceva ciudat între voi doi. Doamne, de unde au apărut toţi oamenii ăştia?

— Cine ştie ? Adică, ştiu că toată lumea îl iubea pe Tbm, dar mai bine de jumătate dintre oamenii care sunt aici nu par nici să-l fi cunoscut măcar. Şşşş. începe.

Holly şi Saffron stau cuminţi în timp ce se lasă liniştea şi din difuzoare se aude muzică. Vocea lui Linda Ronstadt începe să se propage clar în sală.

La revedere, prietenul meu
Ştiu că nu te voi mai vedea niciodată
Dar dragostea pe care mi-ai arătat-o de-a
lungul anilor
Va şterge aceste lacrimi
Acum sunt bine
La revedere, prietenul meu

Şi durerea, care aştepta la uşă invitaţia să intre, se instalează într-un final, iar oamenii încep să plângă.

Tatăl lui Tom, Peter, este primul care vorbeşte. Urca la amvon şi îşi drege vocea. Primul gând al lui Holly este cât de bătrân pare stând acolo sus. Şi-l amintea ca pe un om solid şi plin de viaţă. Nu ca pe acest om mic, pierdut... bătrân, căutân- du-şi stângaci ochelarii de vedere şi răsfoind printre hârtii.

— Pe 17 august 1968 stăteam în faţa spitalului Sf. Maria, fumând o ţigară, aşteptând să se nască primul meu copil, începu el, cu o voce surprinzător de clară şi de puternică. în zilele acelea, nu aveam voie să participăm la naştere sau, cel puţin, aşa i-am spus soţiei mele.

Un val de râsete uşurate străbătu mulţimea.

— Nu aveam voie să fumez, dar ţigara îmi găurea buzunarul de la sacou şi nu mai aveam răbdare. Le-a luat asistentelor o jumătate de oră să mă găsească, dar într-un final au dat de mine şi mi-au spus că am un fiu frumos şi sănătos, Thomas Henry Fitzgerald. Bine că nu eram în sala de naşteri când avusese loc evenimentul, pentru că eu aveam alte planuri în ceea ce privea numele - Octavius Auberon era una din opţiunile mele....

Alte râsete.

— Dar Maggie a câştigat şi, ceea ce a fost şi mai important, Thomas Henry mi-a câştigat şi mie sufletul. Numele Thomas înseamnă sprijin, iar pe Tom, încă de când era mic, te puteai sprijini. Sunt multe alte cuvinte pe care le-aş putea folosi pentru a-l descrie, iar aceia dintre voi care l-au însoţit în marşul lui anual prin cluburile din New York sunt sigur că se pot gândi la câteva alternative. Dar te puteai baza oricând pe Tom. Şi era cel mai loial fiu pe care îl putea avea un tată, cel mai loial prieten pe care şi-l putea dori cineva.

Râsete şi lacrimi. Plăcere şi durere. Gama de emoţii care se desfăşurau pe parcursul slujbei devenise atât de variată încât erau momente în care Holly simţea că nu mai face faţă. Privea în jur şi vedea oameni privind în gol sau şoptin- du-şi unul altuia sau chicotind din vreun motiv şi nu putea înţelege cum de arată atât de normal, cum de reuşesc să se comporte ca şi cum nimic nu se întâmplase, când ea se lupta din răsputeri

să nu suspine şi îşi reprima în aşa hal plânsul încât simţea că mai are puţin şi explodează.

Sunt toţi atât de mândri, se gândea ea. Tatăl său, care avea puterea să zâmbească în timp ce îşi citea discursul, mama lui, palidă, dar puternică alături de el. Will, fratele lui, spunea poveşti amuzante cu fapte măreţe pe care le făcuseră pe când erau tineri, farse ridicole pe care şi le-au jucat unul altuia şi cum erau atât de apropiaţi încât lumea credea că erau gemeni („Will fiind", spunea el, „cel mai arătos, mai fermecător, mai plin de succes" - ceea ce a stârnit amuzamentul prietenilor lui Will, care îl cunoşteau ca având o carieră relativ dubioasă).

încă un prieten şi apoi Sarah. Liniştită şi tăcută, aducând ceva ameţitor cu tonul ei american în acea biserică ticsită de britanici. Vorbea despre motivele pentru care s-a îndrăgostit de Tom. Despre copiii lor. Despre ce tată minunat era. în timp ce vorbea, o fetiţă alergă către ea şi începu s-o tragă de mânecă.

— Mami ? spuse ea tare. De ce vorbeşti despre tati ? Putem să-l vedem acum ? Aici e Raiul ?

Sarah o luă pe Violet în braţe pentru a o linişti, iar oamenii din sală au început din nou să plângă.

Sarah îşi termină discursul cu un poem scris de Christina Rossetti, vocea cedându-i la jumătatea versului „adu-ţi aminte de mine când voi fi departe". S-a chinuit să termine, apoi Preludiul nr. 6 al lui Chopin, strecurându-se prin difuzoare, le-a permis celor prezenţi să se îmbrăţişeze şi să dea curs lacrimilor, să iasă pe rând afară şi să clipească la contactul cu lumina soarelui, în timp ce scoteau şerveţele de hârtie

mototolite din buzunare să-şi sufle nasul, zâm- bindu-le trist străinilor. Holly trage adânc aer în piept ca să-şi revină un pic, apoi se întoarce către Marcus care se apropia de ele.

— Unde eraţi? spuse el, sever. V-am căutat...

Apoi observă faţa lui Holly udă de lacrimi şi
se opri, luând-o în braţe.

— Mulţumesc, spuse Holly, desprinzându-se după câteva momente. A fost sfâşietor, nu ?

— A fost, o aprobă Marcus. Şi eu nici măcar nu îl cunoşteam atât de bine. Sarah mi s-a părut minunată, totuşi. Atât de puternică şi de reţinută.

Ei, da, se gândi Holly. Evident că Marcus apreciază aceste calităţi la o văduvă - şi la orice altă femeie, de altfel.

— Nu cred că e nevoie să mergem şi acasă, totuşi, spuse Marcus. Sunt mult prea mulţi oameni şi în plus eu trebuie să mă pregătesc pentru procesul de mâine-dimineaţă. Trebuie să plecăm.

Cât de diferiţi suntem, se gândi ea din nou. Şi apoi, aşa cum se întâmplase de fiecare dată zilele acestea când se gândise la Marcus, un cuvânt îi apăru în minte, anunţându-şi prezenţa şi apoi dispărând.

Măgar, îşi spuse ea, dar îi zâmbi forţat.

— Trebuie să-i găsesc pe părinţii lui, spuse ea. Paul şi Olivia sunt şi ei pe undeva pe aici. Şi nu cred că e normal să nu mergem acasă la ei. Cu siguranţă munca mai poate aştepta. Adică, asta este mai important.

— Mai important decât pregătirea mea pentru un proces? spuse Marcus, rece. Eu înţeleg că eşti supărată, Holly, dar dacă m-ai fi anunţat că va dura atât aş fi planificat altfel lucrurile.

Aşa, se gândi Holly. Fă-mă să mă simt vinovată, ca de obicei.

— O aduc eu acasă, spuse Saffron senină. Tu du-te şi lucrează, nu-ţi face griji pentru Holly.

— Vai, mulţumesc, Saffron, este foarte frumos din partea ta.

Marcus zâmbi, sărutând-o cu indiferenţă pe Holly şi apoi mimând cele două săruturi standard pe obraji către Saffron.

Femeile rămân în urmă şi-l privesc îndreptân- du-se către locul de parcare.

Măgarul, se gândi încă o dată Holly, întor- cându-se către Saffron.

— Doamne, mă mir că nu ţi-a băgat limba în gură, spuse apoi, dând ochii peste cap.

— Fii cuminte, spuse Saffron. îi trece. Deşi, sincer, este al naibii de bine să fii apreciată, cu atât mai mult la o slujbă de pomenire.

— Da, nimic nu se compară cu puţin flirt inoportun la o slujbă, spuse Holly.

— Apropo, probabil că este foarte nepotrivit să aduc vorba de asta, dar l-ai văzut pe Will?

— Vrei să spui dragul şi micuţul frăţior Will, pe care noi îl lăsam câteodată să ne soarbă din priviri cum ne dădeam în stambă ca adolescenţi în timp ce jucam Adevăr sau Provocare?

— Exact el. Dar l-ai văzut?

— Ochi mari, căprui, păr lunguţ şi ciufulit, zâmbet superb cu gropiţe şi mai mult ca sigur cu pătrăţele sub costum? Acela?

— Exact acela.

— Nu, spuse Holly, dând din umeri. Nu pot să spun că l-am observat.

— Cine ar fi crezut că o să arate aşa când se face mare? spuse Saffron.

— De fapt, mi se pare că arată exact ca Tom, spuse Holly. O variantă a lui Tom mai neglijentă, mai tânără, mai relaxată. Imaginează-ţi-l tuns scurt, cu un tricou cu guler şi îl ai exact pe Tom.

— Poate, dar mie nu mi-a plăcut Tom niciodată, însă chiar îmi place de Will.

— Saffron! Holly se uită urât la ea. Eşti bolnavă. Aceasta a fost slujba memorială a fratelui său.

— Ştiu, ştiu, mormăi ea. Nu sunt oricum interesată pe bune, observam doar, atât. E, hai, doamna călugăriţă, doar pentru că eşti căsătorită nu înseamnă că nu-ţi poţi clăti ochii. Eşti măritată, draga mea, nu moartă.

— Ei bine, mai întreabă-mă o dată când se termină ziua asta. Acum nu vreau decât să-i găsesc pe părinţii lui Tom.

Holly stătea la câţiva metri de locul în care Maggie şi Peter întâmpinau lumea. Maggie ridică privirea şi o zări, întorcându-se pentru câteva secunde către oamenii care îi ofereau condoleanţe şi apoi revenind cu privirea către Holly.

— Holly? spuse ea, în timp ce Holly dădea sfioasă din cap, şi deschise larg braţele pentru a o îmbrăţişa. Oh, Holly! A trecut prea mult timp de când nu te-am mai văzut. Ani şi ani. Uită-te la tine, Holly! Peter! Uite! strigă ea către soţul său. E Holly Mac!

După ce părinţii lui Holly divorţaseră când ea avea paisprezece ani, mama ei căzuse într-o depresie timp de un an, după care s-a dat jos din pat, s-a angajat la cea mai cunoscută firmă de deco- raţiuni interioare şi s-a transformat dintr-odată în mama venită din iad.

începuse să poarte tone de machiaj, haine pe care Holly şi prietenele ei şi-ar fi dorit să le poarte, dar nu şi le puteau permite (deşi nici o mamă nu ar trebui să poarte Vivienne Westwood, pentru numele lui Dumnezeu), şi să iasă în cluburi în fiecare seară, să rămână peste noapte la diverşi prieteni, fiecare parcă mai tânăr şi mai şmecher decât cel dinainte.

Pe scurt, se săturase să fie mamă. Aşa că, deşi la vârsta de cincisprezece ani Holly era capabilă, mai mult sau mai puţin, să aibă grijă de ea însăşi, nu îşi dorea asta. Prietenelor ei le plăcea la nebunie să vină pe la ea pentru că, în afară de o dădacă venită din Spania, pe care nu părea s-o intereseze prea mult ce face Holly, nu exista nici un adult care să le spună ce să facă.

La Holly acasă nu erau nevoite să fumeze pe furiş în balcon sau să scoată capul pe geam în mijlocul iernii. La Holly acasă, puteau să se strângă în jurul mesei din bucătărie şi să se drogheze sau să se îmbete ca scroafele, indiferent care ar fi fost substanţa preferată în ziua aceea. Nu era foarte diferit de ce se putea întâmpla acasă la Saffron, cu excepţia faptului că părinţii lui Saffron erau acolo. Erau destul de deschişi cât s-o lase pe Saffron să facă orice îşi dorea, dar totuşi erau acolo.

Toată lumea o invidia pe Holly, dar Holly nu îşi dorea nimic altceva decît să fie normală. îşi

dorea constrângeri. îşi dorea o mamă care să-i spună că nu are voie să se machieze când merge la şcoală şi un tată care să-i spună că trebuie să fie acasă până la ora unsprezece seara.

Ceea ce îşi dorea era o familie.

Şi ceea ce a primit, odată cu prietenia lui Tom, a fost familia acestuia. Bucătăria lor era mereu plină de mirosuri delicioase care veneau de la mâncărurile gătite de Maggie, ibricul parcă fierbea la orice oră şi fiecare pernă de pe canapea era acoperită de păr de la labradorul lor, Boris, sau de la una dintre pisici. Era dezordine, gălăgie şi distracţie. Erau mereu oameni care veneau în vizite neanunţate şi rămâneau la masă, iar Holly se simţea parte din acea familie la fel de mult ca Tom şi Will.

— întotdeauna mi-am dorit o fiică.

Maggie spunea asta când o lua pe Holly cu
ea la supermarket sau când o ducea la M&S şi îi cumpăra un hanorac nou sau o pereche de pantofi.

— Faci parte din familia noastră, spunea ea, şi chiar simţea asta.

îi dăduseră chiar o cameră. De fapt, era camera în care depozitau toate prostiile, dar luaseră câteva lucruri de acolo şi astfel Holly avea mereu unde să doarmă. Peter cumpărase chiar un pick-up de ocazie pentru ca Holly să îşi poată asculta nelipsitele ei albumuri Police.

Holly şi Tom obişnuiau să stea întinşi pe podea în camera lui Tom (el avea un pick-up mult mai bun şi un sistem stereo, dar era în regulă, până la urmă era casa lui) şi să facă casete cu compilaţii. Unele cu cântece de dragoste, altele cu

cântece de dans, dar important era că petreceau ore întregi făcând acele albume şi scriind titlurile melodiilor pe rândurile micuţe ale casetelor.

— Tom, Will, Holly... masa e gata! se auzea de pe scări.

— Imediat! obişnuiau ei să răspundă, Tom nemulţumit şi Holly prefăcându-se nemulţumită, când de fapt era fericită să fie considerată unul dintre copii.

A rămas apropiată de ei până când s-a căsătorit. Chiar şi după asta, i-a mai vizitat uneori. Dar după ce Tom se mutase în America, era adevărat că nu-i mai văzuse de ani de zile.

Peter rămase cu gura căscată când dădu cu ochii de Holly.

— Dumnezeule, Holly Mac! Ai crescut mare, spuse el şi în timp ce o îmbrăţişa, ochii lui Holly se umplură de lacrimi.

— îmi pare atât de rău, spuse ea, uitându-se ba la Maggie, ba la Peter. V-am scris şi am încercat să sun, dar nu am reuşit să dau de voi. Voiam doar să ştiţi cât de rău îmi pare, cât de dor îmi este de Tom.

— Mulţumesc, spuse Maggie, strângând-o de braţ. Este cel mai îngrozitor lucru care ni se putea întâmpla. Dar i-ar fi plăcut slujba. S-ar fi bucurat că Peter încă poate să facă oamenii să râdă. Şi nu-i aşa că poveştile lui Will au fost amuzante? Pentru că, oricât de oribilă este si-tuaţia, Tom nu şi-ar fi dorit ca toată lumea să fie tristă, şi-ar fi dorit să rămână în memoria tuturor pentru lucrurile bune.

— Ştiu, spuse Holly, zâmbind.

Apoi, dintr-odată, faţa i se schimbă şi începu să suspine.
— Of, draga mea, spuse Maggie, punându-şi braţul peste umerii lui Holly şi descoperind că stoicismul pe care îl mimase atât de bine până atunci, în această zi de care se temea, a dispărut şi că durerea de a-şi fi pierdut fiul e atât de mare încât se sprijini de Holly şi începu să plângă.
Rămaseră multă vreme acolo, plângând încet, după care se despărţiră şi îşi şterseră lacrimile.
— Oh, Holly, îmi pare rău, spuse Maggie. Nu am vrut să mă prăbuşesc aşa peste tine.
— Nu, Maggie, a fost vina mea. îmi pare atât de rău, nu aveam nici un drept să plâng pe umărul tău după toate prin care ai trecut. Mi-e şi ruşine.
— Nu te ruşina. Vino la noi să bem un ceai. O să ne ajute să ne simţim mai bine.
AMINTIRE, DE CHRISTINA GEORGINA ROSSETTI
Adu-ţi aminte de mine când nu mai sunt,
Când sunt departe pe tărâmul tăcerii,
Când nu mă mai poţi lua de mână,
Nu am plecat încă, dar nu mai sunt,
Adu-ţi aminte de mine când nu mai sunt, zi
de zi,
Vorbeşte-mi despre viitorul nostru pe care l-ai
visat:
Adu-ţi doar aminte de mine, înţelegi tu,
Va fi prea târziu pentru rugăciuni.
Dacă totuşi mă vei uita o vreme
Şi îţi vei aminti apoi, nu plânge:

Pentru că dacă întunericul şi răul dispar, O rămăşiţă a gândurilor pe care le -am avut
odată,
Mai bine să uiţi şi să râzi Decât să-ţi aminteşi şi să fii trist.

Oapitodud şapte.
Mirosea la fel. în ciuda tuturor oamenilor care se înghesuiau în hol, în sufragerie şi în fiecare spaţiu disponibil, primul lucru pe care Holly îl observase intrând pe uşă era că locuinţa lui Maggie şi a lui Peter mirosea încă la fel.

Ca acasă.

Aceleaşi covoare stau aruncate la întâmplare pe podeaua holului de la intrare, aceeaşi canapea pufoasă imensă, acoperită acum cu tot felul de haine, iar în spate, la perete, o oglindă gigantică.

Holly recunoaştea unele tablouri şi descoperi altele noi, acoperind fiecare centimetru de perete. Uleiuri mari în rame complicate, litografii Matisse, desene care întruchipau figuri interesante, peisaje, obiecte abstracte, toate laolaltă şi toate funcţionând de minune împreună.

Şi mai încolo, deasupra unei măsuţe, un desen al familiei Fitzgerald - Maggie şi Peter, zâmbind şi ţinându-se în braţe, şi Tom, Will şi Holly, întinşi pe burtă în faţa lor. La mulţi ani! 1984! Cu multă dragoste, Holly, scria dedesubt. Holly copiase o fotografie cu ajutorul creionului ei

Rotring, apoi se adăugase şi pe ea, ca făcând parte din familie.

Maggie era, ca de obicei, în bucătărie. Desfăcea ambalajul de la prăjituri şi de pe platourile de sendvişuri aflate pe masa din bucătărie, în timp ce diverşi prieteni se învîrteau în jurul ei, asi- gurându-se că ibricul este mereu pe foc şi că sunt destule pahare.

Masa din bucătărie este încă aceeaşi. Dulapurile erau noi - nu mai erau acelea din pin cu blaturi de melamină, ci unele albe, cu blaturi groase de măcelărie, deşi vitrina care ascundea toate vasele era încă acolo, ca şi canapeaua care stătea de o parte a mesei, pe post de băncuţă.

— Cum ţi se pare vechea casă? spuse Maggie, ridicând ochii şi privind-o pe Holly. Nu s-a schimbat mult, nu?

Holly dădu din cap, zâmbind.

— în afară de dulapurile astea, e exact la fel. Mă tot aştept să apară Boris, să tropăie prin bucătărie.

— A, Boris, zâmbi Maggie. Ce câine cuminte era. Un maniac, dar unul bun. Acum o avem pe Pippa, care e câine de salvare, dar e foarte fru- muşică. Noi credem că a cocker spaniei combinat cu labrador.

— Unde este ?

— Nu-i place când sunt mulţi oameni, aşa că i-am mutat culcuşul sus, în dormitor. A scos-o Olivia la o plimbare.

— Da, bineînţeles. Iubitoarea de animale.

— Slavă Domnului că i-am spus că noi am salvat-o pe Pippa - cred că asta ne-a adus imediat o bilă albă.

— De parcă mai era nevoie, râse Holly. Ai nevoie de ajutor?

— Nu, iubito. Aproape am terminat. Oricum, faptul că sunt ocupată pare să fie cel mai bun lucru pentru mine momentan. îmi place că vin atâţia oameni tot timpul. Aş vrea doar să nu se fi întâmplat în aceste circumstanţe.

Ochii lui Maggie se umeziră pentru o secundă, apoi dădu din cap pentru a-şi goni gândurile şi se întoarse după nişte farfurii.

Holly plecă din bucătărie şi îşi continuă drumul pe valea amintirilor, bucurându-se că lucrurile nu prea se schimbaseră, strecurându-se printre oamenii împrăştiaţi prin casă, cu câte o ceaşcă de ceai în mână, împărtăşind poveşti despre Tom, în timp ce ea urca scările, ştiind că trebuie să vadă camera lui Tom.

Deschizând uşa, se aştepta să vadă foarte puţine schimbări. Restul casei era exact la fel cum îl ştia, de ce să se fi schimbat această cameră? Şi, bineînţeles, în filme, dormitorul este mereu neschimbat. Dar, în mod bizar, aceasta era singura cameră din casă care era complet diferită. Pereţii erau acoperiţi cu un galben crud, cu personaje din diverse poveşti, şi paturi gemene, pe care stau perne şi ursuleţi de pluş.

Holly zâmbi. Bineînţeles. Acum acesta este dormitorul lui Dustin şi al lui Violet, camera unde stau când vin aici. Păşeşte către canapeaua de lângă fereastră şi se aşază, sprijindu-şi capul de geam, admirând priveliştea cunoscută, amin- tindu-şi de zilele în care ea şi Tom se aplecau pe fereastră să vadă cine poate face rotocoale de fum.

Uşa scârţâi şi Holly se întoarse speriată, sim- ţindu-se imediat vinovată pentru că se afla în

dormitorul lui Tom, pentru că se afla undeva unde nu-i era locul, deşi, bineînţeles, locul ei era acolo.

Dacă locul ei este undeva în lume, dacă Holly este acasă undeva, acesta este acel loc.

— Mi s-a părut că te văd la slujbă şi simţeam că te voi găsi aici.

Will stătea în dreptul uşii cu un zâmbet imens pe buze. întinse braţele pentru a o cuprinde pe Holly.

— Oh, Will, spuse Holly, sprijinindu-şi capul pe umărul lui şi strângându-l tare în braţe. Uite ce mare ai crescut! Nu-mi vine să cred! Mă bucur atât de mult să te văd şi semeni foarte mult cu Tom! Uită-te la tine - eşti o versiune cu păr lung a lui Tom. Doamne, Will, spuse ea, simţind cum ochii i se umplu de lacrimi. E atât de îngrozitor. îmi pare rău.

— Ştiu, spuse Will, mângâind-o pe spate. încă sunt puţin buimac şi este atât de ciudat să văd toţi vechii prieteni ai lui Tom aici. Pe majoritatea nu i-am mai văzut de ani de zile.

îşi dădură drumul din braţe şi păşiră amândoi către fereastră, zâmbindu-şi unul celuilalt.

— Arăţi foarte bine, spuse Will. Te-ai îmbunătăţit odată cu vârsta.

— Taci din gură, spuse Holly, roşind uşor. Nu arăt deloc bine. Uită-te la părul alb şi la ridurile astea.

Ridică din sprâncene, ca să i se vadă dungile adânci de pe frunte.

— Ei bine, nu arăţi foarte bine când faci aşa, dar pe bune, mă bucur foarte mult să te văd. Ce s-a întâmplat cu tine? Te-ai căsătorit, am venit cu toţii la nuntă, am schimbat câteva felicitări

de Crăciun, după care ai dispărut de pe faţa pământului.

— Ştiu. Nu pot să cred că am pierdut legătura. Presupun că aşa decurge viaţa. Soţ, copii, muncă.

— A, da. Lucrurile alea pe care le fac oamenii normali. Nu pot să spun că am foarte mare experienţă cu aşa ceva.

— Nu ? De ce ? Tot fiul rătăcitor ai rămas ? Ai rămas blocat în timp, undeva în 1989? râse Holly.

— Dacă i-ai întreba pe părinţii mei, răspunsul ar fi da, se strâmbă Will. Pur şi simplu, nu sunt genul de om care să se aşeze la casa lui.

— Cum ? Adică nu există o soţie devotată şi şase copii?

— Nicidecum. Sunt un fel de monogam în serie. Până acum, am fost acuzat de câteva ori că am fobie de relaţii, dar eu cred că pur şi simplu nu am cunoscut pe cineva lângă care să vreau să rămân.

— Câţi ani ai tu acum? Treizeci şi cinci?

— Da. Exact.

Holly dădu din umeri.

— Mai ai destul timp. Eu m-am căsătorit la douăzeci şi ceva de ani şi, sincer, cred că am făcut-o prea devreme. Nu că ar fi fost o greşeală sau ceva, sunt foarte fericită...

Se opri puţin, nevenindu-i să creadă că îl minte în aşa hal tocmai pe Will, dar dintr-un motiv sau altul, se simţea mai bine cu această minciună.

— Cred că ar trebui să fie ilegal să te căsătoreşti înainte de treizeci de ani.

— Pentru că... ?

— Pentru că la treizeci de ani te schimbi foarte mult şi nu ai cum să îţi dai seama dacă asta vă va apropia sau vă va îndepărta unul de altul.

— Şi? spuse Will, analizând-o. Tu şi... Marcus, nu?

Holly dădu din cap.

— Voi v-aţi apropiat sau v-aţi îndepărtat?

— Doamne, Will! Nu crezi că este o întrebare cam grea pentru slujba memorială a lui Tom?

Holly nu voia să răspundă la acea întrebare. Nu putea să răspundă. Nici măcar nu voia să se gândească la un răspuns.

— Am vorbit destul despre mine. Cu munca cum merge ? Eşti plin de succes sau ceva de genul ăsta ? Vreun milionar cu fotomodele superbe atârnate de braţ?

Will râse.

— Deloc. Mă rog, am avut câteva fotomodele superbe, şi sunt relativ bun în ceea ce fac, atunci când fac ceva.

— Cu ce te ocupi ?

— Sunt tâmplar, ca să spun aşa. Sau meşter de dulapuri. Adică fac de toate, dar le fac doar pentru a-mi susţine călătoriile. încerc să muncesc vreo şase luni aici ca să strâng destui bani pentru a călători sau pentru a locui în străinătate.

— Mamă! spuse Holly, ridicând o sprânceană. Chiar că ai o frică de ataşament.

— Nu începe şi tu, rânji el. Spui asta pentru că nu m-am aşezat la casa mea, cu salariu fix?

— Păi, e ca şi cum ai fugi de viaţa reală.

Holly era în stare să spună toate astea doar
pentru că vorbea cu Will. Dacă ar fi fost oricine altcineva, nu ar fi putut să spună aşa ceva.

— Adică, dacă făceai asta la douăzeci şi cinci de ani, înţelegeam, dar la treizeci şi cinci?

Will râse.

— Trăiesc viaţa care mă face fericit. Nu crezi că ăsta este cel mai important lucru? Pot să spun cu mâna pe inimă că îmi iubesc viaţa. Câţi oameni cunoşti care pot spune asta? zise el, apoi facu o mică pauză şi zâmbi. Tu poţi să spui asta ?

— Am copii minunaţi, spuse Holly. Şi o viaţă minunată. îmi place munca pe care o fac şi viaţa pe care mi-am creat-o.

Dar chiar când spunea asta, îşi dădea seama că nu era adevărat, mai ales după ce se întorsese în casa aceea.

Pentru că Holly îşi dorise întotdeauna asta. îşi dorea nebunie şi haos, voia o casă plină de copii şi de râsete şi de distracţie. Dar Marcus nu permitea aşa ceva şi Holly începea să îşi dea seama că s-ar putea să nu aibă niciodată parte de viaţa pe care şi-o dorea. Nu cu Marcus.

— Dar eşti fericită? insistă Will.

— Este cineva fericit? încercă Holly să se salveze. Ca idee abstractă, fericirea e minunată, dar, sincer, majoritatea timpului cred că pur şi simplu supravieţuiesc. Desigur, câteodată sunt fericită, dar să fiu fericită tot timpul? Nu cred că aşa ceva este posibil.

Will îşi lăsă capul într-o parte.

— Asta era şi ideea. Chiar dacă nu pot să spun că sunt fericit tot timpul, pot să spun că sunt fericit majoritatea timpului. Mă trezesc dimineaţa şi îmi iubesc viaţa. Mă bucur de fiecare aspect al ei. De asta fac ceea ce fac. Dacă mă voi trezi într-o dimineaţă şi voi decide că acela este momentul să cumpăr o casă, să fac doi, patru

copii şi toate cele, sunt sigur că asta voi face. Dar pentru moment, asta mă face să mă simt bine.

Holly dădu din cap cu un zâmbet resemnat.

— Dacă funcţionează, este bine. Serios, nu cred că poţi pune sub semnul întrebării alegerile altcuiva - cum putem judeca dacă nu am păşit pe acelaşi drum?

— Aşa gândesc şi eu. Deci... ai vorbit cu Sarah cea înspăimântătoare?

Holly rămase cu gura căscată.

— De unde ştii că aşa îi spun?

— Mi-a povestit Tom, spuse Will, amuzat. I se părea foarte comic.

— Doamne, ce ruşine îmi e, mormăi Holly, lăsându-şi capul în mâini. Şi nu, nu am vorbit încă cu ea. Ce face?

Will se întristă.

— Adevărul este că e distrusă. M-aş fi aşteptat să fie foarte calmă şi adunată şi să se poarte ca şi cum se descurcă de minune, dar cedează tot timpul şi are crize de plâns - şi nici unul dintre noi nu ştie cum să se poarte cu ea. Am fost uimit că a reuşit să se adune pentru slujbă.

— E jos?

— Probabil. Sau poate în camera de oaspeţi. Trebuie să spun că m-am apropiat foarte mult de ea în aceste ultime zile. Eu îi spuneam Regina Gheţurilor, dar cred că abia acum o cunosc pe adevărata Sarah.

— Haide, spuse Holly, ridicându-se. Ar trebui să coborâm şi să dăm de ea.

în timp ce se îndreptau spre uşă, se întoarseră amândoi unul către celălalt în acelaşi timp şi se îmbrăţişară.

— Mă bucur atât de mult să te văd, îi şopti Holly. Mă simt ca şi cum mi-aş fi regăsit frăţiorul mai mic.
— Au! spuse Will, zâmbind şi retrăgându-se. Ştiai că eram incredibil de îndrăgostit de tine ?
— Pe bune ? întrebă Holly, şocată.
— Da. Tu ai fost prima mare dragoste a vieţii mele.
— Eu?
Holly îşi duse mâna la inimă, care începu să-i bată în mod neaşteptat.
— Habar nu am avut.
— Nu ţi-am spus niciodată. Haide. Hai să o găsim pe Sarah.
Will întinse mâna şi o conduse pe Holly către scări.
— Vino mâine, spuse Maggie în timp ce o îmbrăţişa pe Holly de la revedere. Toată lumea va fi plecat şi mi-ar plăcea să stăm ca lumea de vorbă. Ce zici, vii de dimineaţă?
— Sună minunat, spuse Holly. Oare Sarah va fi şi ea pe aici? Mi-ar plăcea să vorbesc cu ea.
— Sper, spuse Maggie. Nu a mai putut să dea ochii cu lumea după slujbă. Era epuizant şi mai e şi sedată la maxim. Doctorul ei a pus-o pe Zoloft şi Xanax pentru depresie şi Ambien pentru somn. Cred că toată ziua ia pastile.
— Sună îngrozitor.
— Probabil că este, dar se pare că aşa se fac lucrurile în America. Oricum. Să sperăm că va fi pe picioare mâine. Sunt sigură că i-ar plăcea să te vadă.
Eu nu sunt aşa de sigură, se gândi Holly, fără să spună nimic.

Ca de obicei, la ora trei dimineaţa, Holly era încă trează. încercă să stea o vreme întinsă în pat, ascultându-l pe Marcus cum sforăie, dar până la urmă se ridică, puse un halat pe ea şi urcă scările care duceau la studioul ei. Se aşeză la birou, scoase bucata de hârtie pe care Will îşi notase datele de contact şi se uită la adresa de e-mail.

îşi deschise mailul şi zâmbi tastându-i adresa. Scrise câteva propoziţii despre cât de mult se bucurase să-l vadă, despre cât de dor îi era de Tom, pe care le şterse şi o luă de la capăt.

„Dacă eu am fost prima", scrise ea, cu un zâmbet jucăuş pe buze, „cine a fost a doua? De la Insomniaca Curioasă din Brondesbury".

îşi închise computerul şi coborî să-şi pregătească o ceaşcă cu ceai. Marcus se apleacă să o sărute înainte de a pleca, aşa cum face mereu la ora 5:30 dimineaţa. Se duce cu maşina până la staţia de metrou şi o trezeşte pe Holly, care, dacă nu este deja trează, încearcă să mai adoarmă pentru încă o oră, până când vin copiii peste ea s-o trezească.

în ziua aceea, Holly stătu întinsă în pat până când auzi uşa de la intrare închizându-se, maşina pornind şi ieşind din curte, iar când nu mai auzi nici un zgomot, sări din pat şi fugi în studio; aprinse din nou computerul, intră direct în căsuţa de mail şi zâmbi văzând răspunsului lui Will. Doamne, se gândi ea. Trimis la ora 4 :00. Nici el nu doarme.

Dragă Insomniacă Curioasă din Brondesbury, interesantă întrebare.
Mă gândesc că de fapt a existat o singură mare dragoste în viaţa mea, dar a mai existat totuşi o dragoste mai mică, în Durham, cu Cynthia Fawley. Am divinizat-o de la depărtare (ceva ce pare a fi un tipar al vieţii mele de adolescent) timp de un an. Am ieşit cu ea un an, după ce s-a despărţit de prietenul ei plin de muşchi şi jucător de rugby. Am mai avut diverse alte iubiri de-a lungul anilor, ceea ce nu este surprinzător pentru un bărbat de treizeci şi cinci de ani, dar nici una la fel de inocentă şi de intensă, precum cea din anii mei adolescentini. Îţi aminteşti că aproape ne-am sărutat odată? Tu şi Tom m-aţi lăsat să joc şi eu Adevăr sau Provocare şi eu am învârtit blestemata aia de sticlă, rugându-mă la Dumnezeu şi promiţându-i că voi fi bun dacă te nimereşte pe tine, şi aşa s-a întâmplat. Şi am mers în debara şi tu m-ai sărutat pe buze, iar eu erau disperat să te sărut cum trebuie, dar nu ştiam cum s-o fac. Sărutul acela mi-a rămas în minte ani de zile (poate că şi acum este încă acolo)...

Flirtează cumva cu mine? Oare flirtez eu cu el? Ce e asta? Ce fac? Nu aşa încep aventurile? Nu am spus eu că nu o să am niciodată o aventură, nu după ce a făcut tata ? Nu am spus mereu că infidelitatea este cea mai mare trădare de care poate fi capabilă fiinţa umană? O, pentru numele lui Dumnezeu, Holly, nu e flirt. E doar puţină distracţie. Cine a zis ceva de vreo aventură?

Şi nu pot să flirtez. E vorba de fratele lui Tom şi Tom nici măcar nu s-a răcit încă în mormânt. Acesta este ultimul lucru la care se gândeşte Will şi ar fi şi ultimul lucru la care să mă gândesc eu. Cât de nepotrivit ar fi flirtul acum? Gata. Am stabilit. Nu e vorba de flirt. E vorba de prietenie.
Era ciudat, poate, că îşi punea astfel de întrebări, deşi nu le acorda prea multă atenţie, aşa că Holly îşi spuse că a redescoperit un vechi prieten. Că motivul pentru care stă în faţa calculatorului la ora 5:30, citind mesaje, era încântarea de a fi fi regăsit familia Fitzgerald, de a-l fi revăzut pe Will după atâta timp.

Şi ce dacă era şi o urmă de flirt inocent la mijloc? Era chiar minunat să se simtă curtată după atâţia ani în care nimeni nu o băgase în seamă.

Holly obişnuia să se simtă superbă, dar acum se simţea hărţuită. În hainele în care aleargă de colo-colo cu copii se simte ca o mamă stresată, iar îmbrăcată cu pulover de caşmir şi cu perle la gât, când iese seara cu Marcus, se simte ca o prefăcută.

Rareori ajunge să se simtă ca Holly, ca Holly cea adevărată. Acea Holly pe care o cunoscuse Will. Poate că din acest motiv se simte atât de în largul ei, zâmbeşte şi se gândeşte ce să răspundă.

Şi dacă flirtează, ce? Holly nu ar face niciodată nimic în acest sens şi este revigorant să fii băgată în seamă de un bărbat tânăr şi frumos. Vor fi doar prieteni, decise ea, şi ce bine ar fi să aibă un prieten bărbat, la cât de mult simţise

lipsa prieteniei unui bărbat de când ea şi Tom se îndepărtaseră unul de celălalt.
Nu îi trecea prin cap că aşa încep aproape întotdeauna astfel de lucruri.
Paul sună ceva mai târziu în acea dimineaţă.

— Maggie a spus că treci pe la ei mai târziu şi aş vrea şi eu să merg. Abia dacă te-am văzut ieri, iar Saffron a dispărut repede să vorbească la telefon cu P. O iau pe Olivia pe la unsprezece şi apoi merg spre casa lor. Vrei să trec să te iau şi pe tine?

— Mulţumesc, Paul, mi-ar plăcea.

Holly puse telefonul la loc, întrebându-se cum poţi să nu vorbeşti cu nişte oameni timp de douăzeci de ani şi, atunci când o faci din nou, să ţi se pară că nu s-a schimbat nimic, să fie imediat ceva normal şi familiar, ca şi cum anii care trecuseră s-au şters, pur şi simplu.

Se aranjă mai mult decât de obicei înainte să plece către Maggie şi Peter. Un pic mai mult machiaj ca de obicei, părul uscat puţin mai mult, pentru a se asigura că este fin şi mătăsos, o cămaşă sexy şi pantaloni bleumarin, cizme cu toc înalt - slavă Domnului că este octombrie - şi cercei cu floricele în urechi.

— Mamă! Uită-te la tine! rânji Olivia când se urcă în maşină. Ai un interviu mai târziu?

Holly roşi, simţindu-se dintr-odată prost. Poate ar trebui să se schimbe, poate că exagerase. Îi trimisese un mail lui Will, spunându-i că va reveni astăzi. În timp ce făcea duş, s-a trezit gândindu-se dacă mă place, va fi acolo, dar îşi reprimase imediat o asemenea copilărie.

— Nu, am o şedinţă la muncă, minţi Holly. De obicei, încerc să mă îmbrac mai bine când merg acolo.

— Arăţi foarte bine, spuse Paul. Hei, voi două, dacă vreţi vreuna ceva de pe Fashionista.uk, anunţaţi-mă. Să vă uitaţi pe site pentru că Anna a spus că vă dă orice, gratis.

Nu mi-ar displăcea, se gândi Holly. Deşi spusese că facea cumpărături de pe site deseori, nu era chiar adevărat. Cumpărase de acolo şi îi plăcuse foarte mult, dar lui Marcus nu-i plăcea nimic de acolo - prea la modă, spunea el mereu, nepotrivit, pur şi simplu greşit.

Aşa că trecuse ceva vreme de când Holly intrase ultima dată să arunce un ochi peste colecţia Fashionista.uk.

E timpul să-mi fac cinste, se gândi ea, la auzul ofertei lui Paul. E timpul să-mi cumpăr ceva, ceva ce să îmi placă mie, fără să mă gândesc la Marcus.

înainte de Marcus, lui Holly îi plăcea foarte mult să se exprime prin intermediul hainelor. Petrecea ore întregi la Portobello, căutând rochia vintage perfectă, ştia mereu exact ce era la modă şi ce nu mai era în sezonul respectiv, şi chiar dacă nu îşi permitea, se descurca cu Miss Selfridge, Warehouse şi de prin pieţe.

Şi când a descoperit că-şi permite, după ce s-a căsătorit cu Marcus şi el a început să facă bani serioşi, a aflat şi că lui nu îi plăceau deloc hainele cu care se întorcea acasă. Rochii superbe de la Egg din Kingsbridge, eşarfe brodate de la buticuri din Notting Hill, cercei cu pietre din ametist şi quarţ.

Până la urmă, hainele moderne au trecut în spatele şifonierului, după care au ajuns să fie donate menajerei. Marcus glumea spunând că filipineza Ester avea garderoba mai scumpă decât majoritatea prietenelor ei.

A învăţat să se îmbrace cu haine cu care Marcus era de acord. De bun-gust, conservatoare, scumpe. Bijuteriile ei au devenit clasice şi subtile, părul devenise drept şi de obicei prins, pentru că lui Marcus nu îi plăcea desfăcut.

Astăzi purta cerceii pe care Marcus îi ura şi se încălţase cu cizmele cu toc înalt despre care Marcus credea că par ieftine. S-a privit în oglindă înainte de a pleca şi s-a simţit sexy, într-un fel în care nu se mai simţise de ani de zile. Şi acum, stând în maşină, Holly se gândea că nu ar deranja-o dacă şi-ar lua nişte haine mai haioase.

Se săturase de bluziţele de caşmir şi de pantofii joşi. Se va uita pe Fashionista.uk. şi va vedea dacă e ceva acolo care să îi placă. Nici măcar nu are încă patruzeci de ani, îşi spuse ea zâmbind. E prea tânără pentru a se îmbrăca ca o femeie de şaizeci de ani. Şi ce dacă lui Marcus nu-i convine? Nici ei nu îi plac cămăşile lui monogramate de la Turnbull&Asser, dar asta nu îl opreşte să le poarte.

Când au intrat, Sarah stătea la masa din bucătărie cu pixul în mână, răspunzând la câteva din sutele de scrisori primite.

în timp ce se apropia de Sarah, aceasta ridică privirea şi Holly se şocă de ceea ce văzu. Sarah era mereu imaculată. Din porţelan, obişnuia să spună Holly. Părul mereu perfect aranjat, machiajul minimal, dar impecabil. în acea zi, faţa

ei era umflată, ochii roşi, încadraţi de cearcăne. Purta un hanorac cu câteva numere mai mari şi Holly se gândi imediat că trebuie să fl fost al lui Tom, iar părul îi era ciufulit şi prins într-o coadă nereuşită.

Dacă cineva ar fi văzut-o pe Sarah cu o zi înainte la slujbă şi apoi ar fi revăzut-o acolo, în bucătărie, nu ar fi ghicit nicidecum că ar fi vorba de una şi aceeaşi persoană. Will avusese dreptate. Reuşise să se adune cu o zi înainte. Cât de mult, Holly abia acum înţelegea.

— Ah, Sarah, spuse Holly, cuprinsă de emoţie şi tristeţe. îmi pare atât de rău.

O îmbrăţişă, iar Sarah îşi afundă fruntea în umărul ei şi începu să plângă.

— îmi e dor de el, suspină Sarah. îmi e atât de dor de el.

— Ştiu, şopti Holly, mângâind-o pe spate. Ştiu.

— îmi cer scuze, spuse Sarah după o vreme, retrăgându-se şi chinuindu-se să scoată un şerveţel de hârtie din buzunarul blugilor. Continui să cedez pe umerii oamenilor.

— Cred că e normal să faci asta, spuse Holly, strângându-i mâna.

— Te-a iubit, Holly, spuse Sarah dintr-odată, inexplicabil. Ai avut mereu un loc special în inima lui, iar eu am fost mereu geloasă pe tine. îmi pare atât de rău.

Acum era rândul lui Holly să plângă, machiajul aplicat cu atâta grijă curgându-i pe faţă.

— Will nu vine astăzi?

Holly aşteptase o oră, sperând, de fiecare dată când uşa se deschidea, că îl va vedea pe Will, dar degeaba.

Maggie dădu din cap.

— Dragul de Will, spuse ea. Il iubim, dar e pierdut. Responsabilitatea nu a fost niciodată punctul său forte şi nu fost niciodată bun la gestionarea timpului. Nu e mare lucru? îţi vine să crezi cât a crescut Will al nostru?

— E incredibil.

Holly era de acord, nevenindu-i să creadă cât de tare începuse să-i bată inima. Oare se putea întoarce în seara aceea? Ar fi ridicol? Copiii trebuie culcaţi, trebuie să aibă grijă de Marcus. Nu. Oftând, îşi dădu seama că nu se poate întoarce. S-a dus şi dacă mă place, va veni, gândi ea în timp ce Paul se apropia pentru a o întreba dacă este gata de plecare. Ea dădu din cap, între- bându-se cum poţi trece de la a te simţi atât de bine la a te simţi atât de prost într-un timp atât de scurt.

Oapitotut opt
— Mami, îmi dai nişte cereale?
Vocea plângăcioasă a lui Daisy se propagă de la doar câţiva centimetri de faţa lui Holly. Soarele se strecura printre jaluzelele de lemn în acea dimineaţă de sâmbătă însorită.
— Da, draga mea, mormăi Holly, deschizând un ochi şi mijindu-l către ceasul de pe noptieră. Şase şi paisprezece minute. O, Dumnezeule. Ce n-ar da să aibă copii care dorm până târziu.
— Aşteaptă un minut, spuse Holly, simţind cum adoarme la loc.
Dar vocea lui Daisy o întrerupse.
— Mami, când te dai jos din pat ? Te-ai blocat ?
Holly o păcălise pe Daisy de câteva ori spu-
nându-i că s-a blocat în pat. Cea mică alergase în camera lui Frauke, lăsând-o pe Holly să se culce la loc.
— Nu. Vin acum, spuse ea, dând pătura la o parte şi aruncând o privire către mormanul de pe partea cealaltă a patului, care era Marcus.
în toţi anii de când erau împreună, Holly nu îşi putea aminti de o zi în care Marcus să se fl

trezit pentru a le da copiilor micul dejun. Este ocupat cu munca toată săptămâna, spune el, iar weekendurile sunt singurele zile în care apucă să doarmă. Dar eu? încercase odată Holly să comenteze. Şi eu muncesc şi cresc şi copiii, şi mă ocup şi de casă, şi plătesc facturile şi gătesc. Eu când pot să dorm târziu?

O ai pe Frauke în timpul săptămânii, argumentase Marcus. Apoi spusese că slujba lui Holly era de-a dreptul irelevantă. O indulgenţă, îşi amintea ea că ar fi spus, pe când jobul lui era deosebit de important, aşa că el era obosit şi avea dreptul să doarmă.

Sunt momente în care se uită la Marcus şi simte că-l urăşte.

Şi sunt momente în care Holly se trezeşte comportându-se ca o adolescentă.

— O, da, comenta printre dinţi, când Marcus nu putea să o ajute cu vasele sau nu putea repara perdeaua la duş sau nu putea să-i acorde o pauză, ocupându-se o jumătate de oră de copii. Am uitat că eşti un bărbat foarte important şi ocupat.

— Ştii că bărbatul meu este un om foarte ocupat şi important, îi spunea ea lui Frauke, şi amândouă începeau să râdă înfundat, pentru că Frauke era alături de ei de prea multă vreme pentru a nu ştii că Marcus considera sub demnitatea lui să ajute în casă, pe când joculeţele pe calculator îl chemau în singurătatea biroului său.

Oliver stă deja ghemuit pe canapea, în fundul bucătăriei cu ochii lipiţi de un desen animat violent la care nu are voie să se uite. Dar măcar

aşa nu se mai ceartă cu Daisy şi, până la urmă, e sâmbătă dimineaţa.

Holly şi-a petrecut fiecare dimineaţă de sâmbătă cu ochii în Multicolored Swap Shop, câteodată schimbând pe Tiswas (care nu îi plăcea nici pe departe la fel de mult) şi pe ea nu a afectat-o cu nimic.

— 'Neaţa, Olly, strigă Holly, dar fără să primească răspuns.

încercă din nou şi se văzu răsplătită cu o privire încruntată.

— Cine vrea frigănele ? strigă ea vesel, verificând dacă are destule ouă, iar Oliver făcu uri efort să spună că vrea şi el.

— Pot să ajut şi eu, mami ? spuse Daisy, trăgând după ea un scaun de bucătărie şi oprin- du-se lângă Holly. Eu pregătesc ouăle, spuse ea.

Holly o privi şi zâmbi, văzând cum Daisy amesteca două ouă, cu tot cu coji, într-un castron.

— Uită-te cum fac eu, spuse Holly, luând un ou şi separând conţinutul de coajă, având grijă să cadă cuminte în bol. Vezi ? Acum încearcă şi tu.

Daisy se ocupă de următorul ou cu măiestrie, umflându-şi micuţul piept de mândrie.

Holly schimbă postul de radio de la cel preferat de Marcus la cel care îi place ei şi îşi prepară o ceaşcă de cafea tare, deschizând ziarul local să vadă ce poate face cu copiii în acest weekend. Săptămânile par să zboare pe lângă ea, trecând cu repeziciune de la un lucru la altul, parcă neavând destule ore într-o zi. Dar sâmbetele şi duminicile păreau să se târâie şi, chiar dacă nu ar fi crezut că o să urască weekendurile, în ultimii

doi ani începuse să le urască mai mult decât orice altceva.

Nu se mai văd cu nimeni în ultima vreme. în ciuda meselor pe care le organiza Holly, şi acelea din ce în ce mai rare, nu prea se întâmpla să fie şi ei invitaţi undeva. Poate pentru că nimeni nu mai organizează mese, căci în rarele ocazii în care prietenii lor dădeau o petrecere mare, ei erau mereu invitaţi, dar Holly bănuia că asta are de-a face mai mult cu Marcus.

Holly nu putea organiza întâlnirile de joacă din timpul săptămânii, pentru că sfârşiturile de săptămână se petrec în familie, iar Marcus nu se trezeşte până la prânz, aşa că ea îşi petrece dimineţile încercând să găsească ceva de făcut alături de copii. Ea ar fi mulţumită să stea acasă cu ei şi, sincer, să-i lase să se uite la CITV, dar de obicei se iţeşte o ceartă - cine ţine telecomanda, cine are mai mult spaţiu pe canapea, cine ciupeşte pe cine -, iar câteodată aceste certuri îl trezesc pe Marcus şi acesta coboară furios.

E mai simplu să-i scoată afară, să găsească acolo ceva de făcut pentru ei. Olivia lăsase un mesaj seara trecută, spunându-i că va sta cu nepoţelul ei toată ziua şi întrebând dacă Holly nu ar vrea să se întâlnească cu ei. Copiii ei sunt mai mari decât Oliver şi Daisy, dar se bucură să se joace din când în când cu copii mai mici, iar ei i-ar plăcea să mai petreacă ceva timp cu Holly. Holly o sună şi, peste câteva minute, întâlnirea a fost stabilită, făcând-o pe Holly să respire uşurată.

Pentru că cel mai bine pentru ea era să-şi umple viaţa cu lucruri care să-i distragă atenţia, cu alergătură dintr-un loc în altul, cu activităţi după activităţi, pentru că dacă s-ar opri vreodată

şi ar respira adânc şi-ar da seama cât de singură se simte şi, în acel moment, tot castelul de cărţi s-ar prăbuşi.
Parcul de după colţ este destinaţia preferată a lui Holly în dimineţile de sâmbătă, mai ales în cele răcoroase de toamnă, cum era aceasta. Copiii pot alerga prin frunze, au la dispoziţie un loc de joacă bine amenajat şi amândurora le place să se uite la căţeii care se plimbă - pe câţiva îi cunosc deja - şi este şi o cafenea micuţă de unde Holly îşi poate cumpăra un ceai sau un croasant sau o prăjitură cu ciocolată, din când în când.

Oliver şi Daisy adoră amândoi locul de joacă, deşi Oliver începuse deja să protesteze că se plictisise de el, acum că avea aproape şapte ani, deci era practic un om mare, iar locul acela era pentru copii, dar acolo erau mereu alte mame cu care Holly putea vorbi şi îşi descoperise majoritatea prietenelor din cartier în parc.

Aici se adunau toate fetele au pair în timpul săptămânii, stând pe bancă în timp ce copiii alergau, sporovăind necontenit, toate cu celulare în mâini, tastând cu îndârjire în timp ce vorbeau. Holly o privise pe Frauke cum tastează la mobil, simţindu-se de-a dreptul incapabilă - nu putea să aibă aceeaşi viteză şi precizie. Când Holly este nevoită să îi trimită un mesaj lui Frauke, durează cinci minute să scrie o propoziţie şi din cauza asta se simte foarte bătrână.

— Uraaa!

Faţa lui Oliver se lumină când ajunseră în parc şi se îndreptară către locul dejoacă; începu să alerge în faţa lor, împingând portiţa.

— Au reparat corabia piraţilor!

Intră urlând pe terenul de joacă, urmat îndeaproape de Daisy, şi urcară amândoi pe o bârnă de lemn de la corăbia care fusese luată de acolo timp de o lună pentru a i se înlătura schijele şi pentru a fi revopsită.

Holly o zări pe Olivia stând pe o bancă şi îşi dădu seama că băiatul necunoscut care se afla acolo trebuie să fie Oscar. Se aşeză lângă Olivia, care rânji bucuroasă, terminându-şi o conversaţie la telefon.

— Trebuie să închid, spuse ea la telefon. Te sun eu mai târziu. Holly / spuse ea, ridicându-se şi îmbrăţişând-o. Doamne, ce ridicol e că au trecut atâţia ani fără să ne vedem şi acum nu te-am mai văzut de două săptămâni şi mi se pare că au trecut ani. Ce faci?

— Sunt bine. Mă bucur să te văd. Slavă Domnului, de fapt, spuse Holly, băgând mâinile în buzunare şi tremurând sub cerul de noiembrie. Mă gândeam că o să mor de plictiseală stând iar singură în parc. A fost o binecuvântare că ai sunat.

— Ştiu, râse Olivia. De ce crezi că telefonul mobil mi-e lipit mereu de urechea dreaptă?

— Unde-i nepoţica ta?

— Au dus-o la o petrecere de fetiţe. O să fie costume de prinţese şi prezentări de modă şi Oscar a spus că se sinucide dacă trebuie să meargă şi el, drept urmare petrece ziua cu mine. Ce e cu Marcus, el unde e azi?

Holly îşi mută privirea.

— Eeee. Dacă seamănă cât de puţin cu soţul surorii mele, aş ghici că fie munceşte, fie doarme. Hmmm. O să aleg munca.

— Nu. Măgarul leneş doarme.

Olivia dădu ochii peste cap în timp ce Holly ridică din umeri.

— De ce cred ei că muncesc mai mult decât oricine şi că merită acest timp liber, când habar nu au prin ce trecem noi? Iisuse, dacă Marcus ar fi nevoit să aibă grijă de copii şi să se ocupe de casă timp de o săptămână, ar fi un dezastru.

— Doamne, ştiu. Când sora mea a plecat cu fetele în Spania pentru cinci zile, s-a întors şi a găsit munţi de rufe murdare şi toate cele nefăcute. Când Ruby a rămas fără lenjerie intimă, Michael s-a dus la magazin şi i-a cumpărat câteva perechi. Ce să mai spun că s-a ales praful de obiceiurile lor. Le dădea bomboane în fiecare seară ca să-i mituiască să se bage în pat şi apoi se întreba de ce mai aleargă două ore prin casă.

Holly începu să râdă.

— Măcar le-a dat bomboane. Cu Marcus ar fi ca la armată, spuse ea, începând să-l imite pe soţul său. Oliver! Nu sta cu picioarele încălţate pe canapea, dă-te jos acum! Daisy, pune pernele alea la loc. Oliver! Sus la teme, acum! Holly! Nu mai respira! Acum!

Holly oftă.

— Of, spuse Olivia, mângâind-o pe Holly pe braţ, surprinsă de cât de mult împărtăşea toate acestea cu ea. Asemenea lucruri ne sunt trimise pentru a ne încerca. Mă bucur foarte mult să te văd, să ştii. E ceva special când te vezi cu oamenii care chiar te cunosc.

Holly zâmbi.

— Ştiu. E ca în familie.

— Aşa este. Şi mi-a fost dor de tine. Noi două ar trebui să mai ieşim câteodată. Să facem o

seară ca între fete. O chestie în care să uităm de toate şi să ne aducem aminte cine suntem cu adevărat. Dumnezeu ştie cât de mult am nevoie să mă simt şi eu bine din când în când.

— Mi-ar plăcea la nebunie, îi spuse Holly sincer Oliviei, care se lumină la faţă de bucurie.

— Ce faci în seara asta? întrebă Olivia. Nu neapărat o seară între fete, dar de ce nu veniţi tu şi Marcus la cină ? Mereu mă simt oribil că nu fac ceva în serile de sâmbătă.

— Nu am bonă, spuse Holly. Frauke e plecată la Brighton în weekendul ăsta. Dar noi nu avem planuri şi, oricum, tu eşti singură, aşa că ar trebui să-ţi gătim noi ţie. De ce nu vii tu la noi ?

— Eşti sigură? Mă simt ca şi cum m-aş fi autoinvitat.

— Păi aşa a şi fost. Dar e-n regulă. Oricum noi nu avem nimic de făcut. Va fi drăguţ.

— Trebuie să îl duc pe Oscar înapoi la Jenny la cinci. Doar dacă nu vrei să fie şi copiii.

Olivia se uită către locul în care Oscar şi Oliver se jucau, sus pe corabie, baricadând-o pe Daisy astfel încât aceasta să nu se poată ridica şi, în timp ce Daisy începea să strige, Holly o privi pe Olivia cu un zâmbet strâmb.

— O, cred că mai bine fără, spuse ea, în timp ce Daisy alerga către ea, cu faţa plină de lacrimi.

— Băieţii sunt răi cu mine, spuse ea, în timp ce Holly se întoarse către Olivia şi îi zâmbi din nou.

— Da, aprobă Olivia. în mod sigur fără.

Când s-au întors acasă - după trei cornuri cu cacao, două ciocolate calde şi un ceai - Marcus stătea la masa din bucătărie, cu o cană enormă

de cafea în faţă, cu muzică clasică cântând în surdină pe fundal şi cu ziarele împrăştiate pe masă în faţa lui.

— Bună, dragii mei copii, zâmbi el, punând ziarul pe masă şi deschizând braţele pentru a le permite copiilor săi zâmbitori şi agitaţi să alerge către el. Mi-a fost dor de voi săptămâna asta. Dumnezeule, Daisy, mi se pare mie sau ai mai crescut cinci centimetri de marţi?

— Nu! râse ea. Poate doar trei.

— Ei bine, pari mult mai înaltă. Şi tu Oliver, de unde au apărut muşchii ăia? spuse el, masând uşor antebraţul lui Oliver.

— Am făcut flotări, spuse Oliver mândru. Şi sunt foarte bun la gimnastică la şcoală. Profesorul meu de sport spune că sunt cel mai bun din clasă.

— Păi, asta e o veste bună, nu? Mi-am dat eu seama.

Marcus îşi ridică privirea peste capetele copiilor către Holly pentru a-i face cu ochiul, iar ea nu se putu abţine să nu zâmbească.

în momente ca acesta, când Marcus era iubitor şi bun şi blând, Holly simţea că totul va fi bine. Ştia că nu a făcut alegerea greşită, că era posibil să-şi petreacă toată viaţa cu el. Sunt unele lucruri care lipsesc, fără îndoială, dar poate că ceea ce este între ei e de ajuns.

Cum ar putea ea să distrugă familia când el se purta atât de bine cu copiii. Da, este într-adevăr un tată mai mult absent, dar nimic nu durează la nesfârşit şi, poate, odată cu creşterea copiilor, îşi va da seama cât de important este să fie alături de ei, să plece mai devreme de la serviciu pentru a participa la un spectacol

de-al lor sau la şedinţa cu părinţii sau pur şi simplu să ajungă acasă pentru a le spune noapte bună.

în momente ca acesta, Holly ştia de ce s-a căsătorit cu el. Este un om bun. Poate că îşi doreşte un stil de viaţă diferit de cel la care visează Holly, dar ea este un bun cameleon şi nu îi este greu să joace rolul dorit de el, şi rezultatul merită, cu siguranţă. Este un soţ bun, un tată bun, un om care întreţine bine familia.

Este stabil şi de încredere, exact opusul părinţilor ei. Totul în viaţa lui Holly este sigur şi stabil, exact aşa cum şi-a dorit dintotdeauna şi şi-a jurat că se va întâmpla când se va căsători şi va avea copii.

Şi ce dacă nu există pasiune, agitaţie, scântei?

Şi ce?

Chestiile astea nu dispar oricum cu timpul? Şi ce dacă nu au existat niciodată între ei ? Există desigur alte lucruri care compensează pentru asta...

— A, m-am întâlnit cu Olivia în parc, spuse Holly. Vechea prietenă de la şcoală, îţi aminteşti? Am invitat-o la cină.

Făcu o pauză, amintindu-şi cât de mult îi diplăceau lui Marcus invitaţiile improvizate, cu excepţia dăţilor în care veneau de la el. Se încordă, ridicând din umeri şi pregătindu-se pentru refuz şi pentru convorbirea telefonică cu Olivia pentru a anula tot.

— E în regulă? spuse ea, sperând, cu o tensiune care aproape că i se auzea în voce.

— E bine! spuse el, vesel, făcând-o pe Holly să-şi relaxeze umerii de uşurare. Mi-ar prinde

bine o seară plăcută, continuă el. Să mai invităm pe cineva?

De data asta, Marcus o uimi complet, fiind extrem de generos şi plin de căldură.

— Ar fi distractiv să facem o petrecere ca lumea. Aş putea să văd dacă Richard şi Caroline sunt liberi.

Inima lui Holly se micşoră. Un coleg plictisitor de-al lui Marcus.

— O să îţi placă de ea, spuse Marcus. Este o jurnalistă de modă, foarte amuzantă.

— Doar că nu cred că Olivia se aşteaptă la o petrecere, spuse Holly, grijuliu. Mă gândeam mai degrabă la o cină şi oricum este ceva pe ultima sută de metri, mă îndoiesc că e cineva care nu are planuri. Dar am putea încerca... ce zici de Paul şi Anna, mai ales dacă soţia prietenului tău este jurnalistă de modă?

Marcus părea confuz.

— Ceilalţi prieteni ai mei de la şcoală, îi aminti
ea.

— Dacă nu i-ai mai văzut de douăzeci de ani, cum de vrei să redevii dintr-odată prietenă cu toţi oamenii ăştia?

— Nu urmăresc asta, spuse ea, apărându-se. Dar Caroline este jurnalistă de modă şi Anna conduce Fashionista.uk, aşa că probabil ar avea foarte multe lucruri în comun. Nici măcar nu am cunoscut-o încă - nu a ajuns la slujba memorială pentru Tom, era într-o călătorie de afaceri - şi mi-ar plăcea să văd cum e. Paul e foarte sociabil, se înţelege cu toată lumea. S-ar putea să nici nu poată veni, dar mi-ar plăcea să le propun.

— Bună idee ! spuse Marcus, care tocmai citise un interviu cu Anna cu o săptămână în urmă şi

se decisese instantaneu că ea era genul de persoană cu care ar trebui să socializeze.

Holly ridică telefonul pentru a-l suna pe Paul.

La ora şase, copiii erau spălaţi, hrăniţi şi hipnotizaţi de un DVD cu The Incredibles în dormitorul lui Marcus şi al lui Holly. Mielul înăbuşit bolborosea în cuptor, iar tarta se răcea lângă aragaz. Masa din bucătărie fusese ornată cu şerveţele albastre şi galbene, iar Holly nu-şi verificase adresa de mail decât de opt ori de când se trezise dimineaţă.

După opt verificări în care nu găsise decât mizerii care o invitau să investească într-o păcăleală bancară din Nigeria, să cumpere Cialis sau să-şi mărească penisul (a fost tentată să-i trimită lui Marcus acest ultim mesaj, cu adăugirea cred că asta era pentru tine, doar că s-a gândit că lui nu i s-ar părea amuzant. Obişnuia să-i trimită astfel de mesaje lui Tom, iar el îi răspundea cu mesaje despre măriri de sâni şi alternative naturale pentru Botox), până la urmă Holly şi-a setat computerul pe stand-by.

Devin ridicolă, îşi spuse ea. Bineînţeles că Will nu îmi va scrie. Nu e ca şi cum ieşim împreună, pentru numele lui Dumnezeu. Sunt căsătorită şi am doi copii şi chiar dacă a recunoscut că a fost îndrăgostit de mine în urmă cu douăzeci de ani, asta nu mai înseamnă nimic.

Doamne, uită-te la mine. Am nişte sâni care mai au puţin şi mi se leagănă pe lângă glezne când merg, burta îmi este acoperită de vergeturi şi dacă nu ar fi prietena mea bună, penseta, aş avea probabil o frumuseţe de mustaţă. Bineînţeles că nu îi place de mine. Nu flirta, făceam eu din

ţânţar armăsar, şi este tipic pentru mine să-mi placă de cineva doar la gândul că lui i-ar plăcea de mine.

Nu că i-ar plăcea de mine, pentru că nu-i place, asta e clar, altfel ar fi răspuns la ultimul meu mail până acum. Nu o să-mi mai verific de acum mesageria. Will e minunat, dar este fratele lui Tom şi probabil exact ăsta este motivul pentru care îmi place la el. Are mai puţin de-a face cu Will şi e mai mult o încercare de a păstra un fel de legătură cu Tom. Acesta nu este un sentiment real şi ştiu, ştiu cu siguranţă, că va trece.

Aceste gânduri zburau prin mintea lui Holly şi, cu o răsuflare de uşurare - pentru că acum înţelegea - închise de tot calculatorul şi coborî să se ocupe de cină.

— E superbă! îi şopti Holly lui Olivia, ieşind din pivniţă - sau, după cum i-ar spune Marcus, din cramă, cu alte două sticle. Mă simt ca dracu' pe lângă ea.

Holly se înroşi imediat, dând nas în nas cu Caroline, care stătea în capătul scărilor, lângă bucătărie. Dar Caroline li se alătură cu o şoaptă conspirativă.

— Cu siguranţă a nimerit look-ul de iarnă la perfecţiune. I-ai văzut geanta Chloe? Chestia aia e imposibil de găsit - sunt liste de aşteptare de luni de zile, doar dacă nu eşti preşedintă la Fashionista.uk.

— îmi pare rău, îmi pare rău, spuse Holly, încercând să repare greşeala. Nici măcar nu m-ai mai văzut până acum şi mă prinzi bârfind.

— Nu-ţi face nici cea mai mică grijă, spuse Caroline, făcându-le pe Holly şi pe Olivia să se relaxeze. Moda se bazează pe bârfe - ar fi o lume foarte plictisitoare fără aşa ceva.

— Bine atunci... Ştiu că e oribil ceea ce voi spune, dar mă simt ruşinată de casa mea, spuse Holly. Am impresia că Anna ar trebui să stea pe o canapea Conran, într-o casă din Regents Park, nu pe canapeaua asta amărâtă, care era a mamei mele, în casa din Brondesbury.

— Nu fi ridicolă, spuse Olivia ferm. în primul rând, casa ta este superbă - aş omorî să arate şi casa mea aşa, iar în al doilea rând, ei locuiesc în Crouch End, pentru numele lui Dumnezeu. Nu e nici pe departe Regents Park. Oricum, o carte nu trebuie judecată după coperţi. Tom a avut de spus numai lucruri de bine despre ea, mereu. Caroline, tu ar trebui să ştii ce reputaţie are. Ce ai auzit?

— Că este o vrăjitoare.

— Nu se poate!

Olivia şi Holly căscară gurile simultan, în timp ce Caroline începu să râdă.

— Bineînţeles că nu este o vrăjitoare. Este încântătoare. Este una dintre puţinele persoane cu picioarele pe pământ din această industrie. Nu am auzit decât lucruri bune despre ea. Haideţi să vorbim cum trebuie cu ea.

Holly începu să mormăie.

— Chiar trebuie ?

— încetează, spuse Olivia, printre dinţi. încep eu şi apoi poţi intra şi tu în joc.

Dar nu a fost nevoie. Când au intrat în bucătărie, au găsit-o pe Anna desculţă, cu mânecile

suflecate, tăind restul de salată pe care Holly o abandonase ca să bârfească cu Olivia în pivniţă, şi ocupându-se de sosul pentru salată.

— O, Anna, nu trebuia să faci asta, spuse Holly îngrozită. Lasă-mă pe mine.

— Nu mă deranjează câtuşi de puţin, zâmbi Anna. Am crescut în Suedia până la opt ani şi toată familia participa la pregătirea mesei. Exact aşa am crescut, cu toată lumea în bucătărie şi toată lumea dând o mână de ajutor.

— Dar... nu vreau să-ţi murdăreşti hainele.

Anna se apropie de ea, zâmbind.

— Avantajul în a lucra în industria modei este că îţi poţi înlocui oricând hainele. Oricum, un pic de mizerie nu a omorât pe nimeni. îmi place la nebunie bucătăria ta, Holly. Am ales şi eu faianţa albă, pentru că mă gândeam că va arăta minimalist şi curat, dar să ştii că nu arată la fel de călduroasă ca a ta. Acesta este genul de bucătărie în care oamenii îşi doresc să-şi petreacă toată ziua.

Holly se lumină la faţă.

— Exact asta mi-am dorit întotdeauna.

— Dar unde sunt copiii ? Paul mi-a spus că ai doi. Mi-ar plăcea foarte mult să-i cunosc.

— Sunt sus, se uită la televizor. Vrei să urci? Oricum, e aproape ora de culcare.

— Mi-ar face mare plăcere, spuse Anna, într-un limbaj oarecum preţios, chiar dacă abia se simţea o urmă de accent scandinav. Gata. Sosul e făcut. Hai să mergem să-i găsim pe mititei. Pot să le citesc eu povestea de seară? Am trei nepoţele care mă lasă să le citesc înainte de culcare. Tot timpul. Mă pricep foarte bine să mimez monştrii fioroşi.

— Le-ar plăcea foarte mult copiilor, râse Holly. Deşi, momentan, preferata lui Holly este Tigrişorul care a venit la ceai. Nu cred că vocea ta de monstru ar ajuta.

Urcând către dormitor, Anna continuă să com- plimenteze gusturile lui Holly, iar Holly simţea că o place din ce în ce mai mult.

Lauda, se spune, te duce oriunde.

— Ai creat o casă adevărată, spuse Anna, admirând o masă de jocuri veche, plină de cărţi şi mici nimicuri. îmi aduc mereu aminte că am citit unde ceva de genul „Casele sunt făcute din lemn şi piatră. Dar sentimentul de acasă e făcut doar din iubire". Asta este cu adevărat o casă. Sunt invidioasă.

— La tine nu te simţi acasă?

— E o casă frumoasă, dar e prea multă linişte. Prea perfectă. Avem nevoie de copii care să alerge şi să facă mizerie, să-i dea viaţă.

A, da. iată. Subiectul interzis. Copiii.

— Nu îţi face griji, spuse Anna, punând mâna pe braţul lui Holly. Nu este un secret că am apelat la fertilizare in vitro. Ne tot spunem că asta este ultima dată când mai încercăm şi că dacă nu rămân însărcinată, vom adopta, dar apoi iar încep să mă gândesc că data viitoare poate va fi cu noroc.

— Sper să funcţioneze, spuse Holly. Chiar sper.

— Mulţumesc, zâmbi Anna, intrând pe uşă şi găsindu-i pe Oliver şi pe Daisy întinşi în tot patul, cu pernele împrăştiate pe jos.

— E uimitoare, îi şopti Holly Oliviei când se întoarseră jos.

— Ţi-am spus eu, zâmbi Olivia. Deci este adevărat ca se spune.
— Despre ce vorbiţi acolo ? spuse Paul care venise să-şi umple paharul de vin.
— Păi de fapt spuneam cât de mult ne place de soţia ta, rânji Holly. Cum de ai ajuns să pui mâna pe o asemenea comoară?
— Doar Dumnezeu ştie, rânji Paul. Şi eu mă întreb aceleşi lucru în fiecare zi. Cred că majoritatea oamenilor se uită la ea şi se gândesc că este rece şi condescendentă — mitul suedezelor blonde - şi, în plus, se simte mereu obligată să fie impecabilă, pentru că lumea la asta se aşteaptă de la ea, dar nu este deloc cum se aşteaptă ei.
— Cum v-aţi cunoscut? întrebă Caroline.
— N-o să-ţi vină să crezi, dar i-am luat un interviu pentru The Sunday Times.
— Nu se poate! spuseră Olivia şi Holly în acelaşi timp.
— Ba se poate, le imită Paul, făcându-le să râdă. I-am luat interviul şi mi-am dat seama imediat că am găsit o persoană specială. Am tot sunat-o cu pretextul că mai avem întrebări pe care uitasem să i le pun şi apoi, bineînţeles că eram nevoit să mă întâlnesc cu ea la cafea pentru a verifica, şi, într-un final, mi-a spus că ar prefera dacă aş fi sincer şi aş invita-o în oraş, la cină.
— Sper că ai dus-o undeva fabulos şi la modă.
— De fapt, nu chiar, rânji Paul. Am dus-o la Nando's.
— Ce?!? spuse Caroline, oripilată. Ai dus-o la un fast-food? Spune-mi te rog că glumeşti.
Paul dădu din cap.

— De ce nu? Voiam să văd dacă într-adevăr este atât de cu picioarele pe pământ cum părea. A fost minunat. A luat puiul cu mâna din prima, de parcă nu mai mâncase de luni de zile. Şi, dacă îmi aduc bine aminte, a luat o porţie triplă de îngheţată.
— Ştiam eu că există un motiv pentru care îmi place aşa de mult de ea, spuse Holly.
Marcus ridică paharul.
— Pentru Anna. Holly s-ar fi albit la faţă dacă aş fi dus-o într-un astfel de loc la prima întâlnire.
Ceilalţi au rîs, dar Holly scrâşni din dinţi la auzul unei asemenea minciuni - ei nu i-ar fi păsat, Marcus era cel care ţinea cont de astfel de lucruri.
— Dar unde e ? se încruntă Paul.
— îi citeşte poveşti lui Daisy, care profită de ea la maximum. Au început cu Tigrişorul care a venit la ceai, apoi vreo două cărţi cu Charlie şi Lola şi acum a convins-o să-i citească Cenuşăreasa, care durează la nesfârşit. Nu e proastă deloc, fata mea.
— Clar, spuse Paul, zâmbind, dar cu tristeţe în ochi. Adoră copiii. Dacă ar putea, ar sta acolo toată seara.
— Urc s-o aduc într-un minut.
— Nu, nu te duce. Se simte foarte bine, spuse Paul.
Şi, într-adevăr, când Anna s-a întors în bucătărie, peste încă o jumătate de oră, ochii îi străluceau şi zîmbea cu gura până la urechi.
Masa fusese un succes enorm. Când s-a adus şi tarta la masă, alături de îngheţata de vanilie, discuţia ajunsese la Tom.

— Nu pot să-mi imaginez cum este să pierzi an fiu, spuse Caroline, cutremurându-se. Nu poate fi nimic mai greu decît să pierzi un copil.

— Dar să-ţi pierzi partenerul de viaţă ? întrebă Paul. Evident, nu pot să ştiu cum e să pierzi copii, nu încă, dar nu mă pot gândi la nimic mai îngrozitor decât s-o pierd pe Anna.

Holly stă şi ascultă în timp ce toţi cei de la masă continuă să discute despre traumele pierderii unor oameni dragi. Nu se pune problema să existe ceva mai tragic, mai traumatizant şi mai greu pentru Holly decât să piardă unul dintre copii. Dar Marcus ? Cum ar fi dacă l-ar pierde pe Marcus?

Când au explodat bombele la metroul din Londra, una dintre ele se afla în apropierea biroului lui Marcus. Holly nu putuse să dea de el toată după-amiaza şi nu ştia nimic. A făcut tot ce face o soţie îngrijorată, dar, în sinea ei, exista un singur sentiment autentic care ar fi cuprins-o dacă el ar fi fost printre victime.

Uşurarea.

Discuţia continuă cu Sarah; cum reacţionase ea atît de diferit de cum se aşteptaseră. Cum se va descurca... Şi, pentru un moment, au tăcut cu toţii, gândindu-se fiecare cum ar fi dacă ar pierde cea mai dragă persoană din lume.

Holly începu să plângă. Şi nu pentru că se gândea la Marcus.

Pentru că se gândea la Tom.

Gapitodud noua
Saffron trăgea după ea geanta prin LAX şi îi făcea cu mâna lui Samuel, şoferul lui P. Acesta stătea acolo unde stă întotdeauna, la fel de discret şi de încredere ca întotdeauna, iar Saffron trecuse de mult de disconfortul ideii că Samuel ştia foarte bine că ea este amanta. Era convinsă că nu e prima şi încerca să nu se gândească dacă va fi şi ultima sau dacă, aşa cum spera ea, P. îşi va părăsi până la urmă soţia şi va alege să vină acolo unde îi este locul. Alături de ea.

Capetele se întorceau după ea în timp ce mergea în urma lui Samuel către parcare. Câţiva britanici o recunoscură, deşi era mai probabil să se fi uitat după ea pentru că era frumoasă. Frumoasă şi deşteaptă, dar nu îndeajuns de deşteaptă încât să nu se încurce cu un bărbat însurat. Nu îndeajuns de deşteaptă încât să reziste demonilor care chiar şi acum îi dădeau ghiont.

Saffron avea şase ani când a cunoscut-o pe Holly. Era fata cea nouă de la şcoală - o mogâldeaţă mică, frumuşică şi blondă, care a intrat în clasa

doamnei Simpson cu o siguranţă şi o încredere de sine imediat invidiată de Holly.

Nu au devenit prietene. Ea s-a apropiat de copiii şmecheri - cât de ridicol era că, chiar şi la vârsta aceea, existau copii şmecheri, şi că ei ştiau exact cine erau - în timp ce Holly stătea cu copiii deştepţi, de cealaltă parte a clasei.

Până la urmă, s-a dovedit că şi Saffron era deşteaptă. Trecuse podul dintre cele două grupuri şi, odată cu vârsta, a gravitat în jurul lui Holly şi al Oliviei şi trioul a început să funcţioneze, generând rareori certuri răutăcioase care se nasc adesea între fetele preadolescentine.

Părinţii lui Saffron locuiau în Hampstead. Mama ei era arhitectă, iar tatăl ei era editorul unei reviste, şi locuiau într-o casă atât de avan-gardistă, atât de neconvenţională, încât Holly şi Olivia începuseră să treacă pe acolo aproape zilnic.

Dormitorul lui Saffron era un pod transformat. Enorm şi înconjurat de ferestre mari, fără draperii şi cu un tub acrilic transparent în mijlocul camerei, care era de fapt duşul lui Saffron.

La un capăt, cu un nivel mai jos, era sufrageria, completată de perne roşii de catifea şi, în timpul adolescenţei, un bong pe care nu s-a obosit niciodată nimeni să-l ascundă. De fapt, Saffron pretindea că fuma alături de părinţii ei şi, chiar dacă Holly şi Olivia nu văzuseră niciodată nimic, erau aproape sigure că Saffron spunea adevărul.

Pentru că părinţii lui Saffron erau cei mai atipici părinţi pe care îi văzuseră vreodată. Erau, ei bine, exotici era singurul cuvânt cu adevărat

potrivit. De asemenea, erau rareori acasă. Păreau încă foarte îndrăgostiţi unul de celălalt şi nu aveau nici o problemă să se sărute nebuneşte în faţa lui Saffron şi a prietenilor săi, lucru pe care nici unul nu-l mai văzuseră în viaţa lor.

Saffron şi Holly s-au apropiat datorită libertăţii pe care o împărtăşeau, deşi Saffron o simţea în mod diferit de Holly. Dacă Holly îşi dorea cu disperare constrângeri, ca părinţii ei să îi fie aproape, să-i spună cineva la ce oră să fie acasă, Saffron trăia pentru acea libertate şi era destul de inteligentă să-şi dea seama că nişte părinţi convenţionali ar fi sufocat-o.

Părinţii convenţionali ar fi putut-o opri şi din băut.

Părea ceva normal când erau toţi adolescenţi. Poate că Saffron bea puţin mai mult decât ceilalţi, dar Dumnezeu ştie că toţi se îmbătau şi se drogau când mergeau la petreceri.

Diferenţa era că Saffron începuse să bea şi de una singură. Nu mult, dar o bere sau un gin tonic, dacă se simţea destul de matură la momentul respectiv. Nu pentru a se îmbăta, ci doar pentru că se simţea bine, iar dacă nu bea, fuma un joint; toată lumea facea acelaşi lucru.

Şi apoi, la facultate, abia dacă a mai băut. Spre deosebire de prietenii ei, care majoritatea erau pentru prima dată departe de casă şi profitau de libertate îmbătându-se în fiecare seară, Saffron se asigura doar că are rezerve stabile de iarbă care s-o ajute să se relaxeze la final de zi.

întoarsă în Londra, după ce-şi luase diploma în limba engleză şi în actorie, a început să lucreze, fiind una dintre norocoasele care a primit

imediat roluri în reclame TV. Băutul părea că devine mai uşor în Londra, dar nu bea destul cât să se îmbete, ci destul cât să se liniştească şi, chiar dacă era nevoie de puţin mai mult alcool pentru a funcţiona, nimeni nu o vedea pe Saffron beată vreodată.

Nu mânca mult în aceşti ani. Devenise foarte slabă, deşi nici un regizor nu îi spusese vreodată că ar fi prea slabă. Mama ei îi admira oasele şoldurilor care îi ieşeau în afară - foarte anii '70, draga mea - iar prietenele ei păreau îngrijorate, însă Saffron le ignora. îi plăcea să fie atât de slabă. îi plăcea să nu mănânce. Se simţea curată şi deţinând controlul când se culca şi ştia că nu mâncase decât fructe şi legume toată ziua, şi cu cât mai puţin mânca, cu atât mai bine se simţea.

Cariera ei începuse să ia avânt. Un rol într-un serial TV şi o relaţie foarte bine regizată cu un tânăr star a împins-o în ochii publicului, iar în curând a devenit una dintre noile starlete din Londra. De asemenea, începuse să bea din ce în ce mai mult.

Apoi The Sun a publicat un articol despre celebrităţile care erau atât de slabe încât riscau să dispară de sub ochii publicului, iar Saffron a fost subiectul principal. Dar nici asta nu a fost de ajuns s-o facă să se schimbe.

Când Saffron s-a mutat în Los Angeles pentru un film, impresarul ei insistă să meargă la o clinică. Dar ea nu voia, nu voia nici să piardă rolul. A urmat dezintoxicarea şi o serie de douăsprezece întâlniri. Alcoolicii Anonimi i-au salvat viaţa. Dacă se simţea vreodată singură şi nesigură sau dacă avea pur şi simplu nevoie să fie alături

de cineva, se putea prezenta la una dintre sutele de întâlniri şi, imediat, se simţea ca acasă.

Dar era mai mult decât companie plăcută. Trăia la propriu programul. Stătea seara şi scria inventariul zilei, începea fiecare zi cu rugăciune şi meditaţie şi parcurgea cu grijă fiecare pas.

Făcea ceea ce i se spunea să facă: lua fiecare zi pe rând, învăţa să trăiască în pace cu restul lumii, învăţa cum să facă asta de una singură.

Era de ajutor şi faptul că întâlnirile din Los Angeles sunt atât de fabuloase. Făcea munca amuzantă şi nu ştiai niciodată cine va apărea la aceste întâlniri. Toată lumea din industrie, se părea, indiferent dacă aveau probleme cu băutura sau nu, apărea la pauză - stăteau lângă tono- matul de cafea, făcând schimb de cărţi de vizită, de biografii, sporovăind şi încheind afaceri.

într-o zi, când Saffron stătea într-un colţ, mâzgălind absentă pe carneţelul pe care îl lua cu ea la fiecare întâlnire, a auzit o voce minunată. Bogată şi caldă, ştia că îi este cunoscută, dar nu-şi dădea seama de unde. Nu era atentă când el s-a prezentat, dar când a ridicat ochii, l-a recunoscut imediat. Cum ar fi putut să nu-l recunoască, votat de trei ori cel mai sexy bărbat din lume de către revista People, care avea una dintre acelea căsătorii de vis cu o soţie la fel de celebră, cu unul dintre cele mai mari venituri din industrie.

Oare să fie alcoolic? Habar nu avea. în acea zi, el vorbise despre umilinţă. Despre cum, atunci când bea, era un dobitoc. Era grandoman, pompos şi avea impresia că le ştie pe toate. Era un coşmar pe platourile de filmare, spunea el,

dar acest program îi schimbase viaţa, îi dăduse o a doua şansă.

învăţase darul umilinţei, învăţase că este unul dintre copiii lui Dumnezeu, nici mai bun, nici mai rău decât ceilalţi. Petrecuse ani întregi crezând că nu este destul de bun, aşa că toată lumea era judecată ca atare: sunt mai buni decât.mine sau mai răi decât mine, se gândea el automat, cu grandomanie. Acum, spunea el, trata pe toată lumea cu bunătate şi cu respect şi nu căuta neapărat rezultate. Dacă oamenii se purtau urât, presupunea că asta se întâmplă pentru că avuseseră probabil o zi mai proastă, fără să tragă imediat concluzia că avea neapărat legătură cu el.

Saffron i s-a alăturat în pauza de cafea. Stătea în colţ, răsfoind revistele de pe o măsuţă. Vedea cum mai mulţi vor să îl abordeze, dar ea l-a prins prima.

— Vreau doar să îţi spun, spuse ea, cu inima bătându-i din ce în ce mai tare, pentru că, deşi nu era intimidată de vedete şi jucase alături de unii dintre cei mai buni, ceva la el era diferit. Vreau doar să îţi spun că mi-a plăcut foarte mult ce ai împărtăşit. Mi-a plăcut tot ce ai spus. Am trecut prin acelaşi lucru şi îmi place că poţi fi atât de sincer în aceste camere, că în ciuda faptului că eşti celebru, poţi avea destulă încredere în acest program pentru a face asta.

în momentul acela, s-a întors şi a privit-o cu adevărat. Intrigat de accentul ei britanic, de cuvintele ei şi de forţa din spatele lor.

— Mulţumesc, spuse el, întinzând mâna. Eu sunt Pierce.

Prietenia lor a durat o vreme. Iniţial, sc> întâlneau la întrevederi, se salutau zâmbindu-şi unul altuia şi câteodată vorbeau în pauza de cafea. Când el a câştigat premiul de cel mai sexy bărbat din partea unui show de televiziune, Saffron i-a scris un bilet cu glumiţe uşoare şi i l-a pasat în timpul uneia dintre întâlniri. El l-a despăturit încruntat, iar ea l-a privit în timp ce îl citea, după care el s-a sprijinit de spătarul canapelei şi umerii au început să i se zguduie de râs. A dat din cap şi s-a uitat la ea, de parcă ar fi fost incorigibilă, iar ea i-a răspuns dând din umeri. I-a plăcut că avusese curaj să râdă de el. Toată lumea din jurul lui era atât de serioasă şi îi spunea mereu cât este de minunat şi el se simţea intrigat de această englezoaică.

Ceea ce ea împărtăşea grupului era mereu foarte sincer şi piperat cu înjurături, lucru care îl facea să zâmbească. Se trezea mereu comentând la ceea ce spunea ea - pentru că orice spunea, avea mereu impresia că vorbeşte direct cu el şi, la un moment dat, şi-a dat seama că în rarele ocazii în care ea nu apărea la întâlniri îi era dor de ea şi se întreba unde este.

Era căsătorit de şapte ani. Da, pragul de şapte ani, glumeau oamenii, dar pragul apăruse cu adevărat la un an. Devenise un aranjament de afaceri. Nu aveau copii şi ar fi divorţat cu ani în urmă, dar impresarii lor spuneau că trebuiau să stea împreună pentru carierele lor, cel puţin pe moment - cam aşa se traducea cuplul de aur al Hollywoodului.

Pentru că îi iubeau soţia la fel de mult cum îl iubeau pe el. Ea nu avea la fel de mult succes, dar era frumoasă şi cu picioarele pe pământ -

cel puţin în public - şi se prefăceau de minune că se adoră unul pe celălalt.

Amândoi aveau relaţii pe platourile de filmare, dar amândoi învăţaseră să fie discreţi şi, până la urmă, erau buni prieteni, încă se plăceau şi acceptaseră că aşa trebuie să meargă lucrurile pentru moment.

Impresarul lui îl sfătuise insistent să aibă grijă când vine vorba să se implice într-o relaţie cu oricine altcineva. Presa va afla instantaneu, spunea el, şi ar fi dezastruos, mai ales pentru el, care avea o asemenea imagine de protejat. Alcoolismul fusese ţinut departe de ochiul publicului şi aşa trebuia procedat şi cu chestiunile sentimentale.

— Culcă-te cu cine vrei şi fii discret, spunea impresarul său. Dar nu te îndrăgosti.

A durat un an înainte ca el şi Saffron să iasă la o cafea după întâlniri. Apoi cafeaua a devenit un prânz ocazional şi la puţin timp după aceea au început să vorbească la telefon în fiecare zi. Saffron strălucea ca o femeie îndrăgostită, iar P. se simţea ca şi cum avea din nou optsprezece ani - plin de speranţă şi încântat cu privire la viitor.

A sărutat-o în sufragerie. Fiind mult prea cunoscut ca să rişte să o sărute în public, a intrat cu ea într-o după-amiază, după ce o condusese acasă şi, de îndată, amândoi au simţit că lucrurile nu mai erau la fel. Saffron ştia că în acea zi se va întâmpla ceva.

Nu îşi mai făcea griji în legătură cu faptul că el era căsătorit şi cu dorinţa lui de a nu se îndrăgosti. Nu se putea gândi decât la el. Nu pentru că era vedetă de cinema, nu pentru celebritate şi pentru bani, ci pentru că îl adora. Pentru că

el o înţelegea ca nimeni altcineva şi pentru că ea îl înţelegea pe el.

— Cred că m-am îndrăgostit de tine, îi şoptise P. înainte de a o săruta.

Saffron se prefăcuse că are nevoie la baie imediat după. Se sprijinise cu mâinile de chiuvetă, plângând cu lacrimi de fericire.

Aventura lor înaintase, mefeu singuri sau cu alţi oameni în jur care să păcălească presa. El chiar i-a obţinut un rol într-un film de-al său, pentru a explica de ce sunt mereu văzuţi împreună.

Ea, în schimb, îşi crease o idilă fictivă cu partenerul ei de filmări, o vedetă mai mică, dar în creştere, şi erau fotografiaţi cu regularitate, sărutându-se pe plaje şi plimbându-şi cei trei câini. Partenerul ei era recunoscător pentru că, la rândul lui, avea un iubit - un fotomodel masculin -, o relaţie care astfel rămânea secretă şi, bineînţeles, Saffron nu putea fi legată de nimeni altcineva în timp ce era, evident, atît de îndrăgostită de partenerul ei.

Saffron învăţase să-şi pună viaţa pe planul al doilea pentru P. El o suna de unde putea, dar când era plecat pentru filmări, devenea din ce în ce mai greu. Saffron încerca să-şi ocupe timpul cu yoga, cu prietenii, dar prietenii ei se cam îndepărtaseră de ea - era greu să fii prieten cu cineva care renunţa la întâlniri când o suna iubitul - şi chiar şi întâlnirile de la Alcolicii Anonimi aveau de suferit.

Curând, ajunsese la concluzia că nu mai avea ce să scoată din ele. Când P. era prezent, stăteau unul lângă altul şi se atingeau subtil - ea, picior peste picior pe canapea, genunchiul ei atingându-i uşor coapsa, în timp ce închidea ochii şi simţea,

putea să jure cu mâna pe inimă, un soi de electricitate.

Se retrăgea de la majoritatea întâlnirilor, închizând ochii şi gândindu-se la el, deschizându-i pentru a vedea că el o priveşte, după care amândoi zâmbeau şi îşi mutau privirea.

Nu se mai concentra deloc pe lecţiile programului. Sponsorul ei - singura persoană care ştia - încerca să fie ferm, încerca să-i arate cât de periculos era comportamentul ei, că Saffron va avea de suferit dacă nu parcurge cum trebuie etapele programului, dar, până la urmă, ea ofta, ştiind că trebuia să fie o martoră iubitoare. Ştiind că nu putea face nimic.

Şi era adevărat că lui Saffron nu îi mai era la fel de uşor să fie în preajma alcoolului. Ani de zile, cât participase la program, prezenţa alcoolului n-o mai deranja. Putea să fie la petreceri unde toată lumea bea copios şi ei nu îi era poftă.

Dar în ultima vreme, când intra în căsuţa ei tăcută la sfârşitul zilei, se trezea gândindu-se ce bine ar fi dacă aş bea ceva. Doar un pahar. Desigur, un pahar n-are de ce să-mi facă rău.

Şi, cu o săptămână în urmă, după ce îşi terminase de făcut cumpărăturile, s-a trezit trecând pe lângă magazinul de băuturi spirtoase şi a ezitat mai mult decât de obicei înainte de a împinge căruciorul mai departe, încercând să se gândească la alte lucruri.

Ştia cum se numeşte asta. Se minţea singură. Nici măcar sponsorului ei nu îi spusese că se simţea aşa, convinsă, la fel ca în vremurile bune, că poate face asta şi singură.

Saffron privea în jurul ei în restaurante să descopere oameni care se bucurau de un pahar

de vin. Aş putea fi eu, îşi spunea ea. Aş putea să beau un pahar de vin. Ar putea fi normal. Dacă toţi oamenii aceştia pot s-o facă, atunci cu siguranţă pot şi eu.

— Trebuie să te implici în etapele programului, îi spunea sponsorul. Nu ai mai făcut asta de secole.

— Ştiu, ştiu, mormăia Saffron. Funcţionează dacă te implici, spuse ea, deşi nu mai avea voinţa de a se prezenta la întâlniri, decât ca o scuză pentru a-l vedea pe P.

Anul trecut fusese cel mai fericit an din viaţa lui Saffron. Era convinsă că P. este sufletul ei pereche. Că ei sunt născuţi să fie împreună, că doar căsnicia lui îi ţine departe unul de celălalt şi că în curând vor putea să nu se mai ascundă şi se va căsători cu ea - şi vor fi împreună pentru restul vieţii lor.

OapitcM ze.ce.

Sarah mormăi şi se întoarse pe partea cealaltă în pat în timp ce bătăile în uşă continuau.

— Sarah, iubito, se auzi vocea soacrei sale care deschisese uşor uşa. Paul şi soţia lui, Anna, au venit să te vadă. Sunt jos, se joacă cu copiii şi Paul a adus nişte fotografii mai vechi cu Tom din liceu; s-a gândit că îţi vor face plăcere.

Sarah se ridică şi aruncă pătura la o parte.

— Spune-le că o să cobor imediat, spuse ea, trecându-şi mâna prin păr şi oftând.

De ce continuă să vină? De ce aduc încă daruri- mâncare, fotografii, poveşti? Oare îşi imaginează că o vor face să se simtă mai bine? Or să-l aducă pe Tom înapoi ? Sarah nu-şi dorea decât să se bage în pat şi să doarmă la nesfârşit, să se trezească abia când durerea va fi dispărut.

Era mai uşor să se ascundă aici, în casa aceasta, în ciuda faptului că era înconjurată de Tom - fotografii, suveniruri, amintiri -, aceasta era casa în care a copilărit Tom, nu casa pe care ea şi Tom o creaseră împreună.

Acele prime câteva zile fuseseră de nesuportat. Era complet buimacă. începuseră să vină

scrisori, facturi care trebuiau plătite, poliţe de asigurare de care trebuia să se ocupe cineva, iar Sarah le luase pe toate şi le pusese acolo unde le punea întotdeauna - pe biroul lui Tom. Niciodată nu se ocupase de aşa ceva, nu îşi imagina că o să fie în stare să se ocupe de ele şi nici nu se putea gândi la o altă alternativă, în afară de a le pune acolo unde le pusese întotdeauna.

încercase să se comporte normal de dragul lui Dustin şi al lui Violet. încercase chiar s-o ducă la grădiniţă pe Violet într-o dimineaţă, în ciuda protestelor unui vecin indignat care preluase această sarcină. O urcase pe Violet în maşină, îi pusese centura, se urcase şi ea la volan, în pantaloni de pijama, desculţă şi cu un hanorac mare al lui Tom, şi începu să conducă.

Peste o oră, s-a trezit conducând pe şoseaua I-95. Habar nu avea cum ajunsese acolo sau încotro se îndrepta. Violet era fericită, sugân- du-şi degetul mare şi ascultând un post de radio pentru copii. Sarah începuse să tremure înainte de a trage pe dreapta şi izbucni în plâns.

Paul stătea sprijinit de tocul uşii de la sufragerie şi se uita la Anna, care o gâdila pe Violet, facând-o să râdă de răsuna toată casa.

— Cred că nu mai e mult până veţi avea şi voi copii, spuse Maggie, apucându-l pe Paul de braţ şi zâmbindu-i.

— Să ne ţineţi pumnii! spuse Paul.

Anna ridică privirea şi se uită la el. Viaţa nu este niciodată aşa cum te aştepţi. Cum de Tom le-a fost luat la o vârstă atât de fragedă şi cum se face că el şi Anna, Anna care ar fi cea mai bună mămică din lume, nu puteau să aibă copii.

în dimineaţa aceea, fuseseră din nou la spital pentru colectare de ovule. Colectare de ovule. Sună atât de inofensiv. Paul îşi amintea cât de mult râseseră când au auzit prima dată termenul, imaginându-şi că sunt asemenea unor fermieri, care bagă mâna sub cloşcă pentru a aduna ouăle.

Când Anna şi-a revenit din anestezie, specialistul le-a spus că eliberase şase ovule. Mai bine decât data trecută, drept pentru care au simţit amândoi un val de optimism şi speranţă.

Următoarea zi, aşa cum se întâmpla mereu, vor primi un telefon prin care li se va spune câte ovule au fost fertilizate sau dacă, aşa cum se mai întâmplase, nici unul nu fusese fertilizat şi nu exista nici un embrion care să le poarte speranţele şi visele în viitor.

Părea puţin probabil ca din şase ovule, nici unul să nu fie fertilizat, dar asta se întâmplase de atâtea ori, iar Anna nu mai credea că are puterea emoţională să mai treacă prin tot procedeul încă o dată, fără să luăm în considerare factorul financiar.

Pe Anna nu o deranjase niciodată că ea era cea care aducea pâinea în casă, că banii care umpleau conturile comune ale celor doi erau majoritatea obţinuţi de ea. Paul punea şi el banii pe care îi câştiga ca liber-profesionist în acelaşi cont, dar părea o picătură într-un ocean, dat fiind felul lor de a trăi.

Nu că ar fi fost ceva extravagant - Dumnezeu ştie că Anna ar fi putut alege să locuiască în cea mai modernă regiune din Londra -, dar călătoreau mult şi adesea mergeau la cele mai bune

restaurante şi, în urmă cu doi ani, imediat după ce se hotărâseră să înceapă fertilizarea in vitro, cumpăraseră o casă la ţară.

Ei bine, nu tocmai o casă. Mai degrabă un hambar care avea nevoie de îmbunătăţiri şi care nu mai fusese atins de nimeni din anii '70. Se afla în vârful unui deal, cu o privelişte ce se întinde pe kilometri deasupra peisajelor din Gloucestershire şi, deşi era aproape locuibil, îl chemaseră pe prietenul lor Philip, care era arhitect, să se uite la casă. Şi entuziasmul lui Phil pentru proiect fusese atât de molipsitor, încât s-au trezit, la puţin timp după, mândrii proprietari ai White Barn Fields.

Şi în plus, hambarul fusese un chilipir, sau cel puţin ar fi fost dacă ei nu şi-ar fi cheltuit fiecare bănuţ pe tratamente peste tratamente. Toată lumea presupunea că Anna câştiga o avere, dar, deşi compania mergea foarte bine, Anna nu scotea din firmă decât salariul. Şi, la momentul respectiv, hambarul păruse atât de ieftin, încât s-ar fi simţit ruşinaţi să nu îl cumpere. Atât de ieftin încât au plătit cu bani gheaţă toată tărăşenia, planificând imediat munca aferentă. Phil a proiectat o casă incredibilă. O bucătărie din inox şi ciment, ferestre imense pentru a putea cuprinde priveliştea, iar sus, patru dormitoare pe o galerie de oţel: unul principal, imens, o cameră de oaspeţi şi două dormitoare pentru copiii care erau, fără îndoială, pe drum.

Un peisagist local - pe vremea când banii nu păreau să fie o problemă - proiectase o grădină spectaculoasă. O curte imensă cu vase mari de teracotă care să ţină măslini vara. Lavanda şi rozmarinul se vor revărsa de ambele părţi.

Cei câţiva meri bătrâni de la baza dealului ar fi baza unei noi livezi - alţi douăzeci de pomi urmau să li se alăture. Peisagistul adăugase: „Copiii voştri pot sta aici cu orele, culegând fructe".

Aşa îşi imagina Anna Raiul, iar Paul, care se considerase mereu o creatură urbană, era fericit să facă ceva ce îi plăcea atât de mult Annei. Şi, în plus, chiar şi el trebuia să recunoască faptul că planurile erau incredibile şi că vor avea o casă idilică. Anna se asigurase că în planuri exista şi un birou pentru Paul - la etajul hambarului, la capătul unei scări ascunse, cu o cupolă care să îi inunde camera de lumină.

— Dacă nu poţi scrie marele roman britanic aici, glumise Phil când le arătase planul celor doi, care îl priveau fără răsuflare, nu ştiu unde ai putea.

La aproape un an după acest moment, abia dacă se mai puteau gândi la asta. Oamenii presupun că Paul şi Anna se lăfăie în bănet, fără să se gândească la faptul că profitul se reinvesteşte în firmă şi că sumele care reprezentau un salariu comod au fost folosite pentru achiziţionarea hambarului şi pentru nenumăratele tratamente de fertilizare in vitro.

White Barn Fields este numit de prietenii lor, şi chiar şi de ei, Inghiţitorul de Bani, doar că nu mai pare atât de nostim, acum că aflaseră că Anna nu putea rămâne însărcinată şi că ăsta nu era un lucru prea uşor de acceptat.

încăpăţânarea Annei era ceva ce Paul admirase la ea din prima zi când o cunoscuse. Era atât de puternică încât tatăl ei îi spunea „Tăuraşul". Spus cu dragoste, bineînţeles. Ştia exact ce-şi dorea şi cum să obţină acel ceva şi nimeni nu îi

spunea nu Annei. Era încântătoare, cu picioarele pe pământ, persuasivă şi, cumva, reuşea mereu să realizeze ceea ce îşi propunea.

Nu putea să înţeleagă de ce nu putea avea copii la fel de uşor cum îi fusese cu orice altceva. Ea obişnuia să spună tuturor jurnaliştilor care o intervievează despre Fashionista.uk că era uluită de succesul firmei, dar de fapt nu era deloc surprinsă. Este exact ceea ce se aşteptase să se întâmple. Prea multe site-uri de modă dăduseră faliment pentru că nu îşi ţineau marfa „la vedere", marfă pe care trebuiau să o aducă de departe, riscând să aibă întârzieri mult mai mari decât ar fi fost dispuşi să accepte clienţii lor obsedaţi de eficienţă. Iar când hainele ajungeau, erau împachetate prost, în plicuri urâte de plastic sau ambalate în hârtie de proastă calitate.

Anna a creat cutii roz şocante, straturi de hârtie delicată, portocalie, care să acopere cu grijă cumpărăturile, totul legat cu o panglică de catifea. Cutiile şi funda costau o avere, dar meritau. Erau mereu votate ca fiind cel mai bun ambalaj de pe Internet, iar cutiile erau atât de frumoase încât clienţii îi scriau frecvent pentru a-i spune că nu se puteau îndura să le arunce. De multe ori, Anna deschidea vreo revistă de design interior şi descoperea dulapul cuiva ticsit de cutii de la Fashionista.uk, de toate dimensiunile şi formele posibile.

Iar transportul dura douăzeci şi patru de ore. Indiferent unde te aflai pe glob, dacă făceai comanda într-o zi lucrătoare, o primeai a doua zi. Serviciile pentru clienţi erau pe primul loc în agenda Annei. Era unul dintre motivele pentru care îi plăcea să aibă o firmă pe Internet - se săturase să intre în buticuri fandosite pentru a

fi ignorată de vânzătoare tinere şi importante, care vorbeau la mobil, devenind atente doar când le oferea o carte de credit şi îşi dădeau seama cine era.

Astfel încât faptul că Fashionista.uk este în prezent cel de-al treilea site britanic nu o surprindea deloc pe Anna, chiar dacă nu ar recunoaşte niciodată asta în public. Adevărul este că Anna s-a simţit mereu binecuvântată, ca şi cum îngerii ei păzitori erau mereu alături de ea. Acolo unde alţii văd probleme şi obstacole, Anna vedea mereu o provocare pe care o va depăşi fără îndoială. Ea credea mereu că paharul era pe jumătate plin, chiar şi atunci când toată lumea credea că este gol, şi, pentru că a crezut mereu că viaţa ei este fermecată, aşa a şi fost.

Când l-a cunoscut pe Paul, şi-a dat seama că este bărbatul perfect pentru ea. Imediat după ce a plecat, în prima zi când a intervievat-o, şi cu mult timp înainte să înceapă el să o preseze cu lucruri pe care uitase să le întrebe, ea a sunat-o pe mama ei.

— Mama ? Tocmai l-am cunoscut pe bărbatul cu care mă voi căsători, spusese ea, şi mama ei şi-a dat seama că aşa era, pentru că atunci când Anna declara ceva, acel lucru se întâmpla cu siguranţă.

Aşa că, în momentul în care Anna anunţase că plănuiau să facă copii, toată lumea a ştiut că Anna va face un copil în cel mult un an. Acesta este unul dintre motivele pentru care cumpăraseră hambarul: ce loc minunat pentru copii, cât de bine ar fi să petreci aici verile cu cei mici sau să vii la sfârşit de săptămână, iarna, să alergi prin frunzele căzute şi să bei ciocolată caldă în faţa şemineului de piatră din capătul livingului imens.

încăpăţânarea Annei este motivul pentru care nu puteau renunţa la fertilizarea in vitro. Motivul pentru care Anna refuza să creadă că aceea va fi ultima dată. Nu putea să creadă că nu va funcţiona din moment ce orice altceva în viaţa ei a funcţionat conform planului.

Până acum cheltuiseră în jur de cincizeci de mii de lire pe fertilizare, o bucată serioasă din economiile pe care le făcuseră. începuse şi lucrul la hambar. Pereţii putreziţi au fost înlocuiţi cu panouri cumpărate la o licitaţie şi acoperişul fusese refăcut. Mobilierul şi instalaţiile pentru bucătărie şi baie fuseseră comandate, apoi comanda a fost anulată. Casa era doar pe jumătate terminată. Erau mormane de rumeguş peste tot şi praf pe podelele pe jumătate şlefuite, iar tocurile geamurilor erau nevopsite. Ultima dată când merseseră acolo să arunce o privire, Anna izbucnise în plâns.

— Ăsta era visul nostru, îi spusese ea lui Paul. Şi acum nici măcar nu ne mai permitem să terminăm casa.

— O vom termina, într-o bună zi, spusese Paul, cu părere de rău că nu putea să scoată o baghetă magică şi să facă totul, că munca lui nu îi oferea destui bani pentru a prelua greul când Anna nu mai făcea faţă. îţi promit că, într-o zi, totul va fi terminat.

Au plecat şi în seara aceea au rămas la motelul din apropiere, la câţiva metri de hotelul Relais & Chateaux, unde stăteau înainte de a începe fertilizarea in vitro, dar multe lucruri se schimbaseră de când începuse tratamentul.

— „Dacă m-ar vedea lumea acum", cânta Anna, strecurându-se tiptil pe hol, după ce făcuse o

baie cu apă călâie, într-o cadă crăpată, tocmai în celălalt capăt al motelului.

Paul dădu din umeri.

— Trebuie să oprim tratamentul, să ştii, încercă el să-i spună cu precauţie. E ridicol că nu ne mai permitem nimic. Nu mai putem s-o ţinem mult aşa.

— Să sperăm că nu vom fi nevoiţi, spusese Anna, strângându-l de braţ. Am sentimentul că de data asta va funcţiona.

Paul oftase. Ea spunea asta de fiecare dată. Dar faptul că trebuia să aibă grijă de fiecare bănuţ era cel puţin stresant, mai ales că nu erau obişnuiţi.

Deşi, dacă nu ştiai, nu aveai de unde să-ţi dai seama. Anna îşi juca în continuare rolul de minune - trebuia, pentru slujba ei, pentru că nimeni nu promova imaginea firmei mai bine ca Anna însăşi - dar dacă o priveai cu atenţie puteai să observi că nu mai este la fel de entuziastă ca înainte.

Machiajul ei este mereu acela de la muncă. Nu mai dădea fuga la Space NK să umple borcanul de Eve Lom, care rămăsese aproape gol. Acum, dacă nu-şi putea primi produsul prin Fashionista.uk, schimba mărcile. Din cauza bugetului, ajunsese la concluzia că loialitatea faţă de o anumită marcă nu mai este o prioritate.

Părul ei nu mai este tuns şi vopsit la Bumble & Bumble. Pentru a se tunde, merge la coaforul din capătul străzii şi a descoperit că Sun În, mulţumită părului ei suedez, are un efect la fel de bun ca şi Enzo în a-i sublinia şuviţele.

Nu mai ies la restaurante scumpe decât în interes de serviciu şi atunci Anna decontează

sau plăteşte altcineva, deşi, la urma urmelor, e mereu destulă mâncare la sutele de petreceri care au loc în Londra aproape în fiecare seară.

Nu că nu-şi permit să se hrănească singuri - Doamne fereşte! Dar Anna, care era obişnuită să arunce orice în căruciorul de cumpărături, fără să se gândească la preţ, acum se uită la etichetă şi, dacă e prea scump, se gândeşte dacă într-adevăr au nevoie de produsul respectiv.

Nu se mai plimbă prin Graham & Green în după-amiezile de sâmbătă, cumpărând cuverturi decorative, lumânărele, statuete interesante şi lenjerii minunate care cu siguranţă nu-i trebuiau, doar pentru că erau acolo şi pentru că-şi permitea.

Nu ai avea de unde să îţi dai seama de toate astea. Uitându-te acum la Anna, stând turceşte pe covor, în timp ce Violet, care, la fel ca toţi ceilalţi copii care intră în contact cu Anna, s-a îndrăgostit nebuneşte de ea, se atârnă de gâtul ei chiuind, ai crede că Anna este frumoasă, echilibrată şi perfectă. Ai crede că nimic nu merge prost vreodată în viaţa ei.

— Bună!

Vocea lui Sarah era lipsită de viaţă. Intră în cameră şi se aşeză pe canapea, cu cearcăne la ochi şi cu părul nespălat.

— Ţi-am adus nişte fotografii cu Tom.

Paul se gândise să traverseze camera şi s-o îmbrăţişeze, dar ceva la ea era atât de deconectat, încât îşi dădea seama că va fi respins şi rămase unde era, nesigur ce să spună.

— Ştiu. Mi-a spus Maggie.

— Vrei să le vezi?

— Sigur, spuse ea.

Paul i le întinse şi ea începu să le răsfoiască. Urma unui zâmbet i se aşternu pe buze când a dat de o fotografie cu Paul, Holly şi Tom, toţi cu aparate dentare, la aniversarea de cincisprezece ani a lui Paul.

— Dumnezeule, uită-te ce păr, spuse Sarah. Nu ştiam că Tom a avut părul lung. Arată îngrozitor!

— Toţi arătam îngrozitor, spuse Paul bucuros că Sarah devenea, în sfârşit, implicată în discuţie. Uită-te la rujul roz strident al lui Holly. Cred că ea se gândea că este sofisticat.

— Tom era atât de slăbănog, mormăi Sarah, atingând fotografia în dreptul braţului lui cu degetul. Nu te-ai fi gândit că va deveni atât de tare.

— Tare? întrebă Paul.

— în formă. Era mereu la sala de forţă. Avea o boală cu concursurile Iron Man. O nebunie în care trebuie să mergi 15 kilometri cu bicicleta, să înoţi 3 kilometri, apoi să alergi 30 de kilometri. A participat la unul în Florida şi se mai antrena pentru altul, spuse ea, dând din cap. Era atât de în formă. Atât de puternic. De asta îmi e atât de greu să cred. Adică, înţeleg de ce nu ar fi supravieţuit oricine altcineva, dar Tom ? Cum de nu a putut Tom să se scoată de acolo ? Cum de a putut să-l doboare ceva pe lumea asta tocmai pe Tom?

A urmat o tăcere incomodă, nici Paul şi nici Anna neştiind ce să spună, şi, după o vreme, Sarah luă următoarea poză şi izbucni în râs.

— Tom a fost în armată? râse ea.

— Da, s-a ocupat de asistenţa tehnică, spuse Paul încet. Era ceva ce se făcea pe vremea aia.

în bucătărie, pregătind o tavă cu căni de ceai pe care urma să o ducă în cameră, Maggie se aşeză cu greu pe un scaun.

— Mulţumesc, îi spune ea Annei, care părea îngrijorată. E prima dată când Sarah a părut ea însăşi. Avea nevoie de fotografiile acelea în momentul ăsta.

— Dar tu ? spuse Anna uşor. Tu de ce ai nevoie în momentul ăsta?

— E, mă descurc, spuse Maggie cu o veselie falsă. Termin de făcut ceaiul şi vin imediat. Dacă vrei s-o scoţi tu pe Pippa afară să facă pipi ar fi minunat.

Anna plecă, dar înainte de a deschide uşa se întoarse şi o văzu pe Maggie prăbuşindu-se pe scaun. Anna rămase pe loc, neştiind dacă să se întoarcă, dar îşi dădu seama că Maggie credea că era singură şi că Anna a plecat din cameră, ştia că Maggie nu s-ar lăsa niciodată doborâtă în faţa altcuiva.

Era tăcere absolută. Nu mai erau lacrimi, pentru că nu mai era nici un strop de apă în corpul ei, dar Anna privea cum Maggie îşi pune capul în palme pe masa din bucătărie şi geme încet, legănându-se înainte şi înapoi.

Şi Anna văzu ce mai rămăsese din acea familie, această femeie puternică şi minunată care descoperă cum durerea este prea puternică pentru a putea fi suportată.

Ascultând gemetele încete ale lui Maggie, înţelegea că aceasta nici nu-şi imagina cum va trece prin tot restul vieţii sale, ştiind că nu îşi va mai vedea niciodată fiul iubit, primul ei născut.

CapitoHui, unspuezeae.

— Ce e cu tine astăzi?

Recepţionista de la adăpostul pentru animale intră în camera de recreere cu un sendviş şi se aruncă pe canapea, în timp ce Olivia ridică ochii şi-o privi surprinsă.

— Ce vrei să spui? N-am nimic. De ce?

— Te porţi ca şi cum ai avea furnici în pantaloni, spuse Yvonne. Noi credem că trebuie să fie vorba de un bărbat.

— Ce? spuse Olivia, încercând să râdă, apoi dând ochii peste cap. Doamne iartă-mă, Yvonne. Eu sunt directoarea, nu aveţi nimic mai bun de făcut decât să îmi bârfiţi viaţa amoroasă?

Yvonne îşi ţuguie buzele.

— De fapt, noi toţi ne-am dori să ai o viaţă amoroasă despre care să putem bârfi. O fată drăguţă ca tine, meriţi pe cineva mult mai bun decât acel George nenorocit.

Olivia rămase cu gura deschisă.

— Dar voi toţi aţi spus că vă place George.

— Păi, da. Asta înainte să te lase pentru pipiţa aia americană.

— Yvonne! De unde ştii toate astea?

— Ce să ştiu? Nu ştiu nimic. Spun $i eu doar. Ar trebui să fii cu un bărbat minunat care să te facă fericită.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta, spuse Olivia, luându-şi cafeaua şi ieşind pe uşă. Dar, doar ca fapt divers, am o întâlnire în seara asta.

Faţa lui Yvonne se lumină, pregătindu-se să o îngroape pe Olivia cu întrebări. Olivia închise în schimb uşa în urma ei şi o luă înspre biroul ei, chicotind.

în acea seară se întâlnea cu Fred. Venise în sfârşit. N-ar fi trebuit să aibă emoţii, nu ar avea motive, mai ales că era vorba de o călătorie de afaceri de cinci zile şi că probabil îl va uri cînd se vor întâlni, dar era pentru prima oară când i se părea că avea de ce să fie bucuroasă. Aranjase să îl ia de la Dorchester la ora şapte.

La ora trei, făcu ceva ce nu făcea niciodată, îşi luă haina şi geanta şi o anunţă pe Sophie, asistenta ei, că dacă apare ceva urgent, poate fi găsită pe mobil. „Doar dacă este o urgenţă", spuse ea, iar Sophie, care inevitabil citise două e-mailuri de la Fred, îi făcu cu ochiul şi o invită să plece mai repede, ştiind că nimic, decât poate dacă lua foc adăpostul, nu merita să o deranjeze pe Olivia în mijlocul întâlnirii.

Prima ei oprire a fost la coafor.

— Vreau să acoperi firele albe, îi spuse ea lui Rob, cel care o vopsea. Apoi vreau să mă tunzi.

Rob se strâmbă, privind părul virgin al Oliviei.

— Dumnezeule, ai o groază de fire albe, mormăi el, ca pentru sine, în timp ce îi pipăia părul.

Culoarea naturală sau pot să adaug câteva culori pentru a mai sublinia câte ceva?

— Cum vrei, dădu Olivia din umeri. Sunt în mâinile tale acum. Fă-ţi de cap.

Peste două ore, Olivia se privea şocată în oglindă. Nuanţe de castaniu şi arămiu îi traversează părul, iar Kim, stilista, i l-a filat astfel încât să îi accentueze pomeţii şi să o facă să arate cu câţiva ani mai tânără.

Kim şi Rom stăteau în spatele ei, cu braţele încrucişate, aşteptând reacţia Oliviei. Se mai ocupaseră de femei ca ea - femei care veneau, în blugi şi cizme, femei care nu folosesc machiaj şi care cred că naturalul e cel mai bun. Făceau tot felul de schimbări pentru astfel de femei şi nu ştiau niciodată care va fi rezultatul. Unele urla- seră de bucurie văzând cât de tinere par, în timp ce altele au înnebunit de furie şi au refuzat să plătească, cerând să le fie îndepărtată culoarea imediat din păr şi să fie cumva refăcute la loc.

Olivia, slavă Domnului, era dintre cele bune. începuse să zâmbească undeva la jumătatea procesului de uscare a părului, când noua culoare a părului ei devenise vizibilă, iar acum era evident încântată.

— îmi place la nebunie, ţipă ea. îmi place, îmi place, îmi place.

Cei doi îi dădură o oglindă ca să se vadă şi la spate, chicotind în timp ce ea îşi privea, evident încântată, noul ei păr săltăreţ şi strălucitor.

— Să nu uiţi ce ţi-am spus, spuse Rob, conducând-o către recepţie pentru a plăti. Ruj şi fard de obraz, o rochiţă neagră şi multă încredere în tine.

Olivia se întoarse către el.

— îţi mulţumesc din suflet, spuse ea, întinzân du-se dintr-odată către el, ca să-l îmbrăţişezi» Urează-mi succes.

Şi acestea fiind spuse, a plecat.

Beetle-ul ei se strecura prin traficul londonez şi, la fiecare semafor, Olivia se ridica pentru a st» privi în oglinda retrovizoare. Nu pentru că ar fi fost narcisistă, ci pentru că nu îi venea să creadft cât de diferit arăta. Purta, aşa cum sugerase» Rob, o rochie neagră pe care o cumpărase la reducere cu o iarnă în urmă şi pe care o purtase la petrecerea de Crăciun de la firma lui George. Se simţise frumoasă în seara aceea şi i-a plăcut că l-a văzut pe George mândru când o prezenta colegilor lui de birou. încercase să nu se gândească la acele momente în seara aceasta, când scotea rochia din fundul dulapului, la cum acea mândrie şi dragoste de care era sigură se transformaseră atât de repede în praf şi pulbere.

Ar fi trebuit să înoate în acea rochie, având în vedere cât de mult slăbise, dar pe vremuri îi era un pic strimtă şi abia acum îi venea perfect. Adăugase ciorapi negri, pantofi cu tocuri joase şi un colier cu pandantiv mare din chihlimbar, care ʳusese al mamei sale, şi rezistase impulsului de da totul jos şi de a o lua de la capăt, cu uniforma

obişnuită, alcătuită din blugi şi cizme.

Pe vremuri, l-ar fi sunat pe Tom şi ar fi râs amândoi.

— Ia rochia neagră, pentru numele lui Dumnezeu, ar fi spus el. Fă un efort. Arată-i ce picioare frumoase ai.

— Sper că mă vezi, Tom, spunea ea, privind către cer când se urcă în maşină. Şi sper că îţi place cum m-am îmbrăcat, adăugă, făcând o piruetă pe aleea din faţa casei sale şi trimiţând un sărut către ceruri. Urează-mi succes, şopti ea, după care plecă pentru a mai traversa încă o dată Harrow Road.

Erau sute de bărbaţi adunaţi la bar şi primul instinct al Oliviei a fost să se întoarcă şi să fugă acasă. Dar nu putea să facă asta. Nu fusese niciodată bună la aşa ceva. Ce-i drept, devenise expertă în întâlniri „oarbe" în perioada dinainte de George, dar atunci era mult mai tânără şi avea mult mai multă încredere în ea.

Câţiva bărbaţi se întoarseră pentru a o privi, unii dintre ei aprobator, şi ea trase aer adânc în piept şi privi în jur, sperând să-l vadă pe Fred, sperând să-şi dea seama imediat cine este. Un bărbat stătea la o masă din colţ, citind The Financial Times. Olivia miji ochii către el, iar el ridică ochii pentru a o privi, faţa lui transfor- mându-se într-un rânjet imens.

Te rog, Doamne, şopti ea o rugăciune tăcută, în timp ce acel bărbat atletic, înalt şi lat în umeri venea înspre ea cu un zâmbet american perfect - cu dinţi mari şi albi şi cu acel aspect al băiatului din vecini. Te rog, Doamne, şopti ea, să fie el, pentru că Dumnezeu ştie că nu se fac bărbaţi ca el pe aici.

— Olivia!

Nu exista îndoială în vocea lui, dar, desigur, îi trimisese o poză cu ea şi avea de unde să ştie cum arată.

— Bună, spuse ea ruşinată.

în ochii ei se vedeau recunoştinţa şi încântarea, iar el se ridică s-o îmbrăţişeze, făcând-o să se simtă mică, delicată şi feminină. Ce ridicol, îşi spuse ea, întorcând capul şi sprijinindu-se o secundă pe umărul lui musculos. Ce prostuţă sunt, dar ce specimen minunat de bărbat! Fred făcu un pas în spate şi-i zîmbi, apoi o conduse către scaunul ei cu o mână puternică şi mare în jurul umerilor ei mici.

— Uau! spuse el, trăgând scaunul ca ea să se aşeze. Arăţi nemaipomenit!

Apoi privi în jur, în căutarea unui chelner care să le ia comanda. Olivia se trezi zîmbind. Se pare că va fi o seară plăcută până la urmă.

— Tom avea dreptate, spuse Fred, în timp ce chelnerul punea un Cosmopolitan şi un martini cu votcă pe masă.

— în legătură cu ce?

— Avea dreptate când spunea că ar trebui să te întâlnesc, spuse el zâmbind şi ridicând paharul. Pentru prietenii noi şi pentru Tom, oriunde ar fi el.

Olivia zâmbi, chiar dacă ochii i se umpleau de lacrimi.

— Pentru Tom, repetă ea.

Fred îi întinse un şerveţel pe care ea îl duse la ochi, privind în sus şi clipind insistent pentru a face lacrimile să dispară.

— îmi pare rău, zâmbi ea. încă mă mai apucă în cele mai neaşteptate momente.

— Bineînţeles, spuse Fred. Şi pe mine mă apucă şi am fost doar colegi de muncă. îmi imaginez cât de greu poate fi pentru prietenii lui.

— Foarte greu, dădu Olivia din cap. Se spune că timpul le vindecă pe toate şi te gândeşti că c adevărat, pentru că altfel nu ar spune toată lumea asta, dar eu încă aştept ca timpul să îşi facă efectul.

— Ştiu. Când s-a întâmplat, nu m-am mai putut gândi la altceva zile întregi. Devenisem dependent de ştiri. Vorbesc serios! Mă uitam la tot, citeam orice despre atacuri, despre supravieţuitori, despre familiile celor care au murit, şi chiar şi acum, mă gândesc la asta în fiecare zi, dar nu toată ziua, cum făceam înainte, adică imediat după.

— E adevărat, spuse Olivia. Şi eu mă mai gândesc, dar nu tot timpul. Oricum, Tom nu ar vrea să stăm aici şi să-l plângem. Hai să vorbim despre cină. Ce ai chef să mănânci? E un restaurant minunat aici, în hotel.

— Ştiu, l-am verificat deja, dar am chef de ceva mai amuzant, ceva diferit. Se pare că e un local care serveşte tăieţei chiar după colţ. Sună bine.

Olivia rânji.

— Wagamama. Este unul dintre locurile mele preferate, mult mai pe gustul meu. Să mergem.

îşi terminară băuturile şi plecară.

De îndată ce intrară, Olivia se simţi ca acasă, îmbrăcată frumos, în barul hotelului Dorchester, era pe cât de departe de viaţa ei pe cât se putea. Nu că acele locuri îi erau complet necunoscute - o mare parte din copilărie şi-o petrecuse în cele mai selecte restaurante din Londra - dar, copil fiind, nu se simţise niciodată bine în ele şi, de când ajunsese la maturitate, era uşurată că avea

de ales şi nu mai era obligată să frecventez« asemenea locuri decât dacă era necesar.

îşi dădu seama, când se aşeză pe banchetn din faţa lui Fred, între străini care se îndopaţi cu tăieţei, că în seara aceea jucase un rol, cevn ce nu îi era niciodată la îndemână să facă.

— Ştii ceva? spuse Fred, privind în jurul lui. Aş vrea să nu fi fost în acest costum blestemat. Aş prefera să fiu în blugi şi cu pantofi sport.

Olivia începu să râdă.

— Mulţumesc că spui asta. Tocmai mă gândeam că aş fi vrut să fiu în blugi şi în cizme. Când sunt îmbrăcată aşa, simt că mă port diferit, mai formal, şi că încerc să fiu ceea ce nu sunt.

Fred rânji către ea.

— Şi eu simt la fel. Uite cum facem, spuse el, privindu-şi ceasul. Cât ţi-ar lua să te duci acasă şi să pui blugii pe tine apoi să te întorci aici?

— O jumătate de oră, dacă mă grăbesc, zâmbi Olivia.

— Bun. S-a făcut. Dau o fugă la hotel şi ne vedem aici peste douăzeci de minute.

— Eşti sigur că nu vrei să fugi de mine? întrebă Olivia, cu o urmă de emoţie în voce. Nu e doar o altă modalitate de a spune că este o seară dezastruoasă şi s-o terminăm aici...

Fred părea şocat.

— îţi baţi joc de mine? Va fi o seară nemaipomenită. Hai doar să o începem cum trebuie. Poate prindem un film, după ce mâncăm.

— Asta e cea mai bună idee pe care am auzit-o toată săptămâna, râse Olivia.

Apoi se ridicară şi se îndreptară către uşa restaurantului, iar ea nu se supără deloc când

Fred îşi puse din nou braţul peste umerii ei, pentru a o conduce.

De fapt, dacă era să fie sinceră, trebuia să recunoască faptul că fiorul pe care îl simţea pe şira spinării era ceva ce nu mai simţise de ani zile. Olivia se trezi devreme, aşa cum făcea întotdeauna, şi stătu întinsă în pat, rememorând evenimentele serii trecute. întoarse capul ca să se uite la Fred, care dormea dus cu faţa adâncită în pernă, sforăind uşor. Da. A fost real. Da. Chiar l-a adus în apartamentul ei. Da. A făcut sex pentru prima dată după despărţirea de George. Şi da. A fost al dracului de fantastic. O, Doamne.

Acum ce urmează?

Nu că ar. fi avut Olivia vreo regulă fermă în ceea ce priveşte întâlnirile, dar nu fusese niciodată genul de fată care să agreeze aventurile de o noapte şi, având în vedere că mama ei punea problema sub forma „de ce să cumperi vaca...", nu era surprinzător că nu sărea dintr-un pat în altul, cu oamenii pe care nu îi cunoştea.

Dar pe Fred nu-l vedea ca pe un străin. Era mai mult un prieten vechi. Schimbul lor de mesaje fusese atât de sincer şi de deschis şi, spre final, atât de intim, încât părea să fi propulsat această... ce... Prietenie? Relaţie? Aventură?... într-un spaţiu pentru care Olivia nu ştia dacă se simţea pregătită.

Şi mai era şi ciudăţenia de a avea pe cineva în pat alături de ea, care nu era George. Cât de ciudat era să îi simtă corpul lui Fred, cât de delicios să aibă alături pe cineva atât de tânăr, atât de puternic şi atât de dornic să o facă să se simtă bine.

Ea fusese cea care îl inivitase la ea acasă cu o seară înainte pentru a-i arăta „cum trăiesc oamenii adevăraţi în Londra, nu ca turiştii din hotelurile elegante", dar de fapt ştia foarte bine cum va fi şi era pregătită pentru asta de la începutul serii, deşi nu ar fi recunoscut niciodată.

Altfel, de ce s-ar fi asigurat că erau aşternuturi curate pe pat, lumânări împrăştiate din abundenţă prin cameră şi că nu sunt haine murdare aruncate la vedere prin baie?

Făcea cafea când Fred a sărutat-o. Venise în spatele ei şi o luase în braţe - nişte braţe puternice, atât de diferite de ale lui George -, iar ea se încordase uşor, neştiind sigur ce ar trebui să facă, cum să stea în această poziţie necunoscută. Dar el a luat decizia în locul ei, întorcând-o cu faţa către el şi aplecându-se s-o sărute.

Fusese o noapte minunată. Şi acum... ce urmează ? Dimineaţa. Avum ar trebui să fie ciudat şi dificil, nu? El ar trebui să se trezească şi să fie rece, să regrete ce se întâmplase şi să iasă pe uşă cât de repede posibil?

Olivia se ridică din pat şi o luă spre bucătărie ca să facă o cafea. în mod normal, şi-ar fi amestecat nişte Nescafé Gold Blend, instant, desigur - dar, încă o dovadă că acest deznodământ nu era deloc surprinzător, avea cafea proaspăt măcinată pentru cafetieră şi cornuri imense cu unt în frigider.

— 'Neaţa!

Olivia tresări şi se întoarse pentru a vedea un Fred somnoros, traversând bucătăria în boxeri. Dumnezeule, se gândi ea, privindu-i pieptul şi muşchii picioarelor. Este absolut delicios.

— 'Neaţa, răspunse ea, reţinută, doar pentru că nu era sigură ce urmează şi nu voia să fie

umilită, părând prea încântată, când el poate se pregăteşte să-i dea papucii şi să plece şi să nu mai dea nici un semn.

— Deci, e sâmbătă dimineaţa, nu? Ce facem astăzi ?

Şi veni lângă ea s-o îmbrăţişeze, aplecându-se pentru a o săruta pe buze, iar Olivia se lipi de el, simţindu-se în siguranţă şi acoperită de căldură şi foarte, foarte bine. Uitase, de fapt, cât de bine era.

— Mulţumesc, Doamne, şopti ea, întinzându-i lui Fred un prosop pentru duş. Şi îţi mulţumesc şi ţie, Tom, rânji ea către tavan. E chiar minunat, până la urmă. Te-ai descurcat foarte bine.

Apoi Fred o strigă să i se alăture şi ea îşi lăsă halatul să îi alunece de pe umeri şi deschise uşa aburită.

Gapitoftuft doisp/iezece.
— Bunăăă!
Olivia deschise uşa de la intrare în timp ce nepoata şi nepotul ei se împiedicau în spate.
— Holly? E cineva acasă?
Urmărind sunetul televizorului, intră în living, unde Daisy şi Oliver stau hipnotizaţi şi se uită la nişte desene animate.
— Bună, copii, spuse Olivia.
Nepoata şi nepotul ei se îndreptară ca doi zombi către canapea, aşezându-se lângă ceilalţi doi copii, fără să-şi ia ochii de pe ecran nici măcar o secundă şi fără măcar să salute.
— Unde e mami?
Nici un răspuns.
— Unde e mami? Oliver?
— Sus, arătă el imperceptibil cu degetul.
Olivia oftă şi plecă s-o găsească pe Holly.
Problema cu tristeţea de a pierde pe cineva drag este că sentimetul acesta nu dispare. Câteodată te mai lasă puţin, durerea se diluează cumva şi te trezeşti că te-ai obişnuit cu ea şi că

o porţi pe umeri, în fiecare zi, ca pe un şal vechi şi greu.

Şi viaţa trebuie să continue. Trebuie să ai grijă de copii, mese de gătit, felicitări de ilustrat, petreceri de organizat. Tristeţea trebuie îndepărtată în straturi, compartimentată şi lăsată să se arate doar în momentul când restul vieţii este suficient de organizat şi când ai destul timp pentru a ceda durerii.

Atât Holly cât şi Olivia şi-au acordat timp suficient pentru a fi triste, dar cu cât trecea mai mult timp cu atât îşi dădeau seama că legătura dintre ele nu se mai baza, ca la început, pe durere sau pe vremurile pe care le petrecuseră împreună în copilărie, ci că se crease o prietenie reală, construită din respect, admiraţie şi plăcerea de a petrece timp împreună. O plăcere care le-a permis să se găsească una pe cealaltă cu ani în urmă şi să jure că vor fi prietene pentru totdeauna.

Holly auzi paşii de pe scări şi închise fereastra cu mesajul pe care-l scria, lăsând la vedere doar buburuza de pe monitorul calculatorului.

— Hei! spuse Olivia, iar Holly se îndreptă spre ea s-o îmbrăţişeze. Ce faci?

— Aveam câteva facturi de plătit pe Internet, spuse Holly. Ştiu, sunt o mamă îngrozitoare care îşi abandonează copiii în faţa televizorului, dar doar aşa pot să apuc să fac ceva.

— Crezi că Jen nu face şi ea la fel de un milion de ori pe zi? râse Olivia. Şi ea spune că se simte îngrozitor, dar, sincer, când dădaca e la şcoală, ce-i mai rămâne de făcut? Eu sunt şi mai

rău. Şi eu îi pun în faţa televizorului şi eu sunt doar mătuşa care stă cu ei din când în când.

— Din când în când?

— E, bine. În majoritatea weekendurilor. Oricum, crezi că ar trebui să închidem televizorul, acum că suntem aici ? Poate ar fi mai bine dacă s-ar juca cu toţii, nu-i aşa?

Obrajii lui Holly se aprinseră de un roşu vinovat.

— O, Doamne, bineînţeles. Trebuia să-l fi închis din prima. Hai, să coborâm.

Şi cele două coborâră la parter, unde nu se auzea nici un zgomot. Peste douăzeci de minute, Oscar şi Oliver alergau prin casă, urlând şi agitând nişte săbii uşoare, în timp ce Ruby şi Daisy sunt în spatele uşilor închise în dormitorul lui Daisy, unde Ruby o ajuta să deseneze, spre fericirea lui Daisy, făcând ceva ca între fetiţe, în linişte, deşi din când în când Daisy deschidea uşa camerei pentru a ţipa la băieţi, în cel mai puţin feminin mod, să se îndepărteze de dormitorul lor sau să iasă afară.

Olivia sorbea din ceai şi rememora momentele petrecute, timp de câteva zile, alături de Fred.

— Pare absolut delicios acest Fred, spuse Holly.

— Este, roşi Olivia. E practic perfect din orice punct de vedere.

— Şi... veţi încerca să faceţi naveta?

— Cum adică să facem naveta?

— Să aveţi o relaţie la distanţă.

— Nu intenţionez să fac asta, se încruntă Olivia către Holly. Sunt sigură că nu se pune problema de aşa ceva în cazul ăsta. Adevărul este că a

fost, că este, superb, dar are puţin peste treizeci de ani şi este încă un copil, nu este deloc genul de om alături de care mă văd.

— Chiar aşa ? Şi deci a fost vorba doar de sex sălbatic?

— Cam aşa ceva.

— O, Doamne, oftă Holly şi se ridică de pe scaun. Ce dor îmi e de acele zile de sex sălbatic.

Olivia râse, fără s-o ia în serios. Holly deschise frigiderul ca să scoată morcovii şi humusul pentru gustarea copiilor.

— Bine, hai, recunoaşte, spuse Olivia într-un final. Ce-ai mai făcut?

Holly îşi îndreptă spatele şi se uită nedumerită la Olivia, cu o vagă urmă de vinovăţie.

— Ce vrei să spui ?

— Arăţi fantastic, asta spun. Arăţi de parcă ai fi slăbit cinci kilograme de când nu te-am văzut. Şi a trecut, cât? Două săptămâni. Şi acum eşti strălucitoare şi superbă. Ce faci? Ia stai, lasă-mă să ghicesc... Pilates? Nu, probabil e yoga sau vreo dietă din aceea ciudată... Am dreptate?

Holly începu să râdă.

— Dumnezeule, nu. Sunt mult prea leneşă ca să fac gimnastică. Eşti nebună? Alergatul după copii e destul exerciţiu fizic pentru mine. Şi de cele trei ori când am încercat să fac yoga, aproape am murit de plictiseală.

— Doamne, ştiu, mormăi Olivia. Din când în când mă simt îngrozitor că nu fac pic de mişcare, aşa că vreo prietenă binevoitoare mă târăşte cu ea la un curs de yoga, spunându-mi că o să îmi placă la nebunie şi de fiecare dată mă plictisesc ca dracu'.

— Dar pari foarte în formă.

— E doar de la faptul că mă ocup de un adăpost de animale. Asta şi plimbatul câinilor.

— Eu nici măcar câini nu plimb, râse Holly. Şi cu siguranţă yoga nu e pentru mine. Şi nu cred că biscuiţii cu ciocolată fac parte din vreo dietă la modă... Tu ce crezi? spuse Olivia înde- sându-şi un biscuit întreg în gură.

Olivia începu să râdă.

— Câţi ani ai, Holly? Şase?

— Nu, spuse Holly, cu gura plină, în timp ce firimiturile zburau în toate părţile. Patru.

Cele două femei rânjiră una către cealaltă.

— Deci... continuă Olivia, refuzând să schimbe subiectul. Tu şi Marcus aţi început să faceţi mult sex fenomenal dintr-odată ? Asta este ? Adică, eu am auzit că atunci când te căsătoreşti, nu mai faci sex deloc, dar ceva cu siguranţă se întâmplă.

— Iisuse, nu, spuse Holly, înghiţind dintr-odată. Nu mă pot gândi la nimic mai scârbos. Doar că m-am simţit foarte fericită în ultima vreme şi nu am prea avut poftă de mâncare. Ştii cum e, câteodată ţi-e foame şi alte dăţi nu ai chef să mănânci nimic. În ultimele săptămâni, nu prea am avut poftă să mănânc.

— Ei bine, orice a face, nu te opri. Arăţi absolut superb, spuse Olivia, întinzându-se şi ea după un biscuit cu ciocolată.

Nu te opri, aşa a spus. Oare să însemne că am voie să continui să fac ceea ce fac ? Dar ce fac ? Nu fac nimic. Suntem doar prieteni, atâta tot.

Holly uitase complet de Will. Catalogase întâmplarea ca o pasiune din aceea fulgerătoare şi ciudată de care ai parte atunci când în viaţa ta

se întâmplă ceva care îţi dă echilibrul emoţional peste cap. Mersese acasă la Maggie şi Peter de inulte ori după acea zi de după slujba memorială era fericită că îi avea din nou alături de ea. Şi ijtia că dacă va da peste Will acolo, se va purta politicos, dar calm.

Doamne fereşte să-i fi dat câtuşi de puţin de înţeles că ar fi interesată.

Viaţa revenise la normal cu repeziciune. Îi scrisese o scrisoare lungă lui Sarah. O scrisoare plină de amintiri despre Tom. Plină de lucruri care îi plăcuseră la el şi de poveşti care, spera ea, îi vor aduce puţină alinare lui Sarah. Ştia că nu poate trimite doar obişnuita felicitare de condoleanţe. Felicitarea pe care să .scrie îmi pare atât de rău pentru pierderea pe care ai suferit-o, din care văzuse atâtea acasă la Maggie şi Peter. Nu planificase să scrie nouă pagini, aşa cum a făcut până la urmă, dar când a terminat s-a simţit bucuroasă, pentru că, deşi poate nu va fi primită în spiritul în care fusese trimisă, pe Holly o liniştise să scrie totul pe hârtie şi acest lucru era destul pentru moment.

Într-o dimineaţă, dusese copiii la şcoală şi apoi se întorsese acasă pentru a-şi lua portofoliul înainte de a da fuga la birou să participe la o şedinţă despre noua linie de felicitări de Crăciun - tema colecţiei urma să fie îngerii, iar Holly petrecuse o săptămână făcând cercetări şi găsind idei pentru ilustraţii.

Pregătise o prezentare care era extraordinar de frumoasă prin simplitatea ei: hârtie pergament groasă, cu marginile mate şi nefinisate, care să pară aproape rupte şi o aureolă de pene albe. Pe altele, mici brazi de Crăciun din aceleaşi

pene micuţe, unele dintre ele presărate cu scli- pici. Alta avea o singură rămurică de vâsc, iar alta o rămurică de brad. Dedesubt, scris cu litero de mână, se afla câte un singur cuvânt: pacc, dragoste, credinţă, încredere, bucurie. Erau exact genul de felicitări de Crăciun cum îi plăcea lui Holly să primească.

Lui Holly îi place foarte mult Crăciunul, probabil, glumea ea mereu, din cauza numelui ei. Amintirile din copilărie legate de Crăciun sunt doar din cele frumoase. încă mai simte o emoţie copilărească când termină de decorat pomul de Crăciun şi se dă un pas înapoi pentru a aprinde luminiţele pentru prima dată.

Când era mică, încerca să facă timpul să treacă mai repede în călătoriile cu maşina sprijinindu-şi capul de geam şi numărând copacii pe care îi vedea afară. Fiecare în parte era minunat, şi parcă fiecare promitea ceva extraordinar pentru viitor.

Marcus nu înţelesese niciodată cu adevărat rostul Crăciunului, aşa că, deşi Holly făcea în continuare majoritatea lucrurilor pe care le făcea şi înainte - avea un brad înalt, plin de luminiţe, vâsc deasupra şemineului şi ghirlande la uşa de la intrare, lumânări mari roşii, arzând în boluri de sticlă printre crenguţe de brad - nu era niciodată aceeaşi bucurie de care Holly îşi imagina că va avea parte petrecând Crăciunul alături de familia ei.

Totuşi, copiilor le plăcea. Confecţionau fulgi de zăpadă din hârtie şi le lipeau la fereastră, atârnau lanterne din hârtie prin camera dejoacă şi prin bucătărie, pregăteau omuleţi din turtă dulce şi fursecuri, pe care adorau să le facă, deşi

amândoi refuzau să ia măcar o gură de îndată ce erau gata.

Fusese complet ocupată cu această prezentare de câteva zile încoace şi se întorsese doar pentru a-şi verifica mesageria înainte de a pleca, doar pentru a se asigura că nu sunt, aşa cum găseşte deseori, mesage trimise pe ultima sută de metri de la serviciu care să anunţe că şedinţa se anulase.

Şi iată! Un mail de la Will. Holly, ca de obicei, era grăbită, dar s-a aplecat peste scaun pentru a-l deschide, fără a mai simţi emoţia mesajului precedent, ci doar din curiozitate, să afle de ce trecuseră săptămâni întregi de tăcere.

Pentru: Holly De la: Will 11/26/06 4 :56:09 AM Subiect: Scuze

Dragă Holly,

Am vrut să îţi scriu mai devreme, dar viaţa pare să fi devenit dintr-odată mai dificilă. Pierderea lui Tom mi-a dat impresia, pentru o vreme, că trăiesc într-un vis. O parte din mine se aştepta să se trezească şi să afle că a fost doar o glumă, că cineva îmi făcuse o festă şi că data viitoare când va suna telefonul, Tom va fi de cealaltă parte a firului. Dar, la un moment dat, după slujba memo- rială, m-a lovit. E mort. Şi nu am mai putut să vorbesc cu nimeni. Cred că şi mama şi tata şi-au dat seama în acelaşi moment. A fost ca şi cum faptul că aveam casa plină de vizitatori,

oameni care treceau pe acolo, la orice oră din zi şi din noapte, ne permitea să nu ne gândim la ceea ce se întâmplase şi ne petreceam fiecare zi gândindu-ne că, deşi ne simţeam oribil, nu era imposibil de îndurat şi eram mulţumiţi că puteam să funcţionăm, să zâmbim la vederea unor oameni pe care nu i-am mai văzut de ani de zile şi chiar să râdem alături de ei. Te simţi vinovat, pentru că simţi că unii dintre ei se aşteaptă să le plângi pe umăr, să cedezi în braţele lor şi te judecă dacă nu o faci, dar mai sunt şi alţii care sunt uşuraţi că te comporţi normal, care se duc la prietenii lor şi le şoptesc că te descurci de minune, că sunt recunoscători că nu sunt nevoiţi să se aşeze în genunchi pentru a aduna de pe jos bucăţile care au mai rămas din ceea ce ştiau ei că eşti tu. Şi, bineînţeles, mai sunt şi mama şi tata. Eu am trecut pe la ei în fiecare zi şi se poartă foarte bine când vin oameni în vizită - stau şi discută nimicuri şi ascultă poveşti despre Tom fără să cedeze, dar de îndată ce toată lumea pleacă, de îndată ce în casă se lasă tăcerea, încep s-o aud pe mama suspinând în baie, iar tata merge în sera lui şi îl văd acolo, cum îi tremură umerii, iar el îşi ascunde faţa în palme, stând pe o cutie de plastic, crezând că nu îl poate vedea nimeni din casă. Totuşi, eu îl văd foarte bine de la fereastra dormitorului meu.
Aşa că eu trebuie să fiu cel puternic, mai ales acum. E foarte ciudat să te trezeşti că trebuie să ai grijă de părinţii tăi. Nu mă aşteptam să fac asta până la bătrâneţe, şi atunci mă gândeam că Tom va fi cel care va fi alături de ei.

E un rol pe care nu l-am jucat niciodată. Tom era cel puternic şi responsabil. Tom era cel care mă scăpa de necazuri când eram mai tânăr, cel la care apelam chiar şi ca adult pentru un cuvânt înţelept sau pentru un sfat. Ne îndepărtaserăm pe parcursul ultimilor ani. în principal pentru că simţeam că Sarah nu mă place şi chiar dacă mergeam în Boston şi stăteam cu ei, nu mă simţeam bine, aşa că îl vedeam pe Tom când venea el în Anglia şi vorbeam la telefon cam din două în două săptămâni.
Bineînţeles că acum mă simt foarte vinovat. Sunt atâtea lucruri pe care aş fi vrut să i le fi spus. îmi imaginez că ştia că îl iubesc, dar nu sunt sigur dacă i-am spus asta vreodată şi aş vrea s-o fi făcut. Şi chiar dacă nu mai eram la fel de apropiaţi ca în copilărie, încă nu pot să cred.
Cred că cea mai mare surpiză este cât de singur mă simt. Chiar dacă locuia în America şi abia dacă îl vedeam, acum mă simt absolut singur pe lume şi câteodată durerea pare insuportabilă. Şi cred că odată cu singurătatea vine şi frica - un sentiment cu care nu sunt deloc obişnuit şi încă nu îmi dau seama exact de ce îmi este frică - poate de propria mea mortalitate ?
Dar divaghez. Ideea este următoarea: câteodată, simt că pot vorbi cu tine fără să fiu judecat şi acum, că ies din infern, am nevoie disperată să vorbesc cu cineva. Şi voiam să îmi cer scuze pentru că nu am mai dat nici un semn până acum. Pur şi simplu nu am putut vorbi cu nimeni o vreme.
Sper că înţelegi şi

că eşti încă dispusă să joci rolul surorii mai mari - Dumnezeu ştie că am nevoie de cineva ca tine acum.

Mă gândesc la tine şi îţi transmit multă dragoste,

Will

Pentru: Will De la: Holly 11/27/06 9:56:24 AM Subiect: Scuze

Will...

Ce scrisoare frumoasă. Mulţumesc că ai fost atât de sincer şi atât de curajos - cu siguranţă scrii cui trebuie, având în vedere că simt că mă exprim mai bine în scris decât faţă în faţă. Dar mă simt onorată în special pentru că m-ai ales pe mine şi sunt bucuroasă că ai găsit această metodă pentru a te descărca puţin.

Cred că ştiu cum e să te simţi atât de singur. Din multe puncte de vedere, cred că mă simt singură de ani de zile. Nu sunt sigură că vei înţelege, dar când eram mai tânără, presupun că atunci când eu şi Tom eram cel mai apropiaţi, nu mă simţeam niciodată singură. Tom a fost mereu cel mai apropiat prieten al meu, aliatul meu, dar de când m-am căsătorit nu am mai simţit că am pe cineva de partea mea. Bineînţeles că Marcus este partenerul meu, dar el este plecat atât de mult cu serviciul, îmi dau seamă în timp ce scriu că înţeleg

singurătatea mai bine decât aş vrea (Doamne, e un mare pas pentru mine să scriu asta... îmi cer scuze dacă bat câmpii), în ceea ce priveşte frica, nu e ceva care să-mi fie familiar - tind să fiu genul de persoană care aleargă printre gloanţe -, dar înţeleg frica de propria mortalitate. Cumva, nu suntem făcuţi să pierdem oamenii pe care îi iubim - suntem prea tineri. Copil fiind, îmi amintesc de prieteni ai părinţilor mei care mureau, dar chiar dacă sunt la aceeaşi vârstă la care erau ei, nu mă simt destul de în vârstă să pierd pe cineva şi dacă oamenii pe care îi iubesc pot muri într-o secundă, atunci aşa mi se poate întâmpla şi mie.
E un clişeu, dar când cineva moare, te obligă să îţi reexaminezi viaţa, iar eu nu sunt sigură că vreau să trec prin aşa ceva acum (cred că s-ar putea să nu îmi prea placă ce aflu... glumă!), dar mă face cu siguranţă să înţeleg că timpul meu pe pământ este limitat şi sunt încă lucruri pe care vreau să le fac, să le realizez, sunt încă multe lucruri în viaţa mea care nu au ieşit aşa cum mă aşteptam eu. Sau să fie oare asta doar criza vârstei mijlocii ?
Aşa că... of (iar bat câmpii)... ideea este că eu cred că ai tot dreptul să simţi ceea ce simţi acum. Moartea lui Tom ne-a obligat pe toţi să reevaluăm lucrurile şi poate că tu eşti nevoit să preiei un rol pentru care nu erai pregătit. DAR - şi este foarte important să mă asculţi acum, Will - este un rol căruia ştii că îi poţi face faţă. Am nişte amintiri minunate cu tine când erai mai mic - erai mereu foarte dulce şi foarte grijuliu, chiar şi atunci când făceai

belele (bineînţeles, nu ştiam că eşti îndrăgostit de mine şi, sincer, poate că sunt naivă. Poate că erai de fapt un monstru care se descurca de minune să vrăjeşti prietenii fratelui tău...). Cred că perioada asta va fi extrem de dificilă pentru voi toţi, dar puteţi să treceţi peste ea. Aşa cum ai spus şi tu la slujba memorială, Tom nu ar fi vrut să renunţaţi la viaţă. Probabil că el se uită în jos la fiecare dintre noi şi oftează. „Dă-ţi două palme, tâmpitule!" (Nu e aşa că parcă îl auzi??!!?) Mă bucur şi c-ai putut să scrii cu atâta sinceritate, şi atât de elocvent - cine ar fi crezut că frăţiorul cel mic şi enervant va creşte şi va fi atât de matur din punct de vedere emoţional? Serios acum, felicitări pentru că eşti capabil să te exprimi atât de bine. Sunt sigură că nu mai este nevoie să îţi spun asta, dar poţi avea încredere în mine. E ciudat, ştiu, având în vedere că nu ne-am mai văzut de douăzeci de ani, dar mi-ar plăcea să devenim prieteni şi mai ales aş vrea să-ţi fiu alături dacă ai nevoie să vorbeşti cu cineva.
Holly x

Prieteni. Puteau fi prieteni, nu? Bineînţeles, nu putea nega că există o urmă de atracţie între ei, dar nu erau toate prieteniile ei cu bărbaţi bazate pe o urmă de atracţie? Pasiunile acelea nu dispăreau mai mereu, lăsând în urma lor prietenii puternice, solide şi amuzante?

Şi Holly fusese atât de singură. Nu crezuse niciodată că este posibil să fii atât de singur

într-o relaţie şi până să regăsească aceste legături cu vechii ei prieteni, nu se gândise la ce îi lipsea.

Dar în afară de Saffron, Olivia şi Paul, cine era mai potrivit să fie prietenul ei dacă nu Will? Nu ca un înlocuitor pentru Tom, pentru că Tom nu putea fi înlocuit, ci ca un om care l-a iubit la fel de mult ca şi ea, cineva care să împartă un trecut cu ea, cineva cu care poate vorbi.

Pentru că lui Holly îi era dor să vorbească cu un bărbat. Ea şi Marcus deveniseră, îşi dăduse ea seama cu groază, cuplul la care lumea se uita cu milă în restaurante. Cuplul care pare plictisit să fie împreună, care îşi petrece seara mâncând ceva delicios şi schimbând câteva cuvinte. Stau tăcuţi şi observă oamenii din jurul lor, amândoi arătând ca şi cum şi-ar dori să fie oriunde altundeva, cu oricine altcineva.

Pe parcursul ultimului an, Holly încercase foarte mult să vorbească cu Marcus. Pregătise chiar - Dumnezeule, exact ca o adolescentă - o listă de subiecte pe care să le poată discuta la cină pentru a se asigura că au ce vorbi.

Punea deoparte poveşti despre copii şi despre munca ei, dar era dezamăgită când îşi dădea seama că Marcus nu era foarte atent. Atât de diferit faţă de cinele în compania lui Tom, când vorbeau foarte repede pentru că li se părea că nu au timp să-şi spună tot ce aveau de spus.

îşi amintea de ziua când au mers la un restaurant chinezesc din Queensway. Dintr-odată, Tom a adus în discuţie vremea când ea lucrase ca ospătăriţă într-un club de noapte franţuzesc dintr-un subsol din Piccadilly, slujbă care venea la pachet şi cu un fals accent franţuzesc. Holly începuse să râdă incontrolabil, amândoi râdeau

atît de tare, încât se plecau peste masă ţinându-so de burtă în timp ce lacrimile le alunecau pe obraji. Până şi oamenii de la mesele alăturate începuseră să râdă doar văzându-i pe ei.

Marcus o făcuse pe Holly vreodată să râdă aşa? Ei bine, da. De fapt, fuseseră vreo câtevn dăţi în care reuşise. Dar păreau atât de departe, în altă viaţă. Holly nu îşi mai putea aminti ultima dată când râseseră împreună, doar ei doi, nici ultima dată când se distraseră.

— O singură persoană nu îţi poate oferi totul, îi spusese ea lui Saffron cu o seară în urmă, când aceasta o sunase din Los Angeles să se plângă că P., care ar fi trebuit să o viziteze, tocmai anulase întâlnirea, iar ea spera să se grăbească şi să îşi dea seama odată pentru totdeauna că sunt suflete pereche, făcuţi unul pentru celălalt, perfecţi.

Ce ciudat, se gândise Holly la început, să reiei aceste prietenii atât de repede, ca şi cum timpul nu trecuse. Dar cel mai ciudat era că nu părea deloc ciudat, ci normal şi uşor.

— Probabil mă crezi nebună, oftase Saffron. Să te sun, după ce nu am mai vorbit timp de douăzeci de ani până la moartea lui Tom, dar, Holly, eşti singura prietenă care este oarecum fericit-căsătorită şi am nevoie de un sfat.

— Oarecum fericit-căsătorită? râsese Holly. Sunt ultima persoană la care ar trebui să apelezi pentru sfaturi. Plus că eu nu cred în teoria cu sufletele pereche.

— Poate pentru că nu l-ai cunoscut încă pe al tău, spusese Saffron. Doamne, Holly, îmi pare rău. Nu am vrut să sune aşa, poate că Marcus este sufletul tău pereche.

— Nu-ţi face griji, spuse Holly, ignorând ideea. Dar chiar nu cred că există o persoană perfectă, cred că sunt mai mulţi oameni care te pot face fericită. Şi mai cred şi că este nerealist să te aştepţi la atât de multe de la o singură persoană. O singură persoană nu îţi poate îndeplini toate nevoile.

Spunând asta, se gândi imediat la Will. E ceva inocent, îşi spuse ea. E doar un bărbat cu care poate vorbi, cu care poate lega o prietenie.

— Ştiu asta, spusese Saffron. Chiar ştiu, pe bune, dar îl iubesc pe bărbatul ăsta. Nu mă aşteptam ca viaţa să fie atât de grea.

Nici eu, se gândi Holly, dar fără să mai spună nimic.

Gapitodud tiLe.ispneze.ae.
Pentru: Holly De la: Will 11/30/06 10:23 :38 PM Subiect: Prieteni
Dragă Holly,
Mi-a făcut plăcere să primesc mesajul tău şi m-a pus pe gânduri. Tot ce ai spus în legătură cu reevaluarea vieţii este adevărat. Dar nu cred că este totuşi vorba de o criză - de fapt, nu cred că sunt destul de în vârstă pentru a avea o criză, însă am început să mă gândesc la ce s-ar întâmpla dacă aş muri mâine (scuze pentru morbiditate) şi mi-am dat seama că nu aş lăsa mare lucru în urmă. Tom a creat atât de multe. Sarah cea înspăimân-tătoare, care poate că nu este tocmai pe gustul meu, dar nu am nici un dubiu că se iubeau şi, deşi nu mă văd cu cineva atât de rigid, ştiu că pentru Tom funcţiona şi cred că, în

ciuda a ce credem noi, era o căsnicie extrem de puternică.
Şi bineînţeles, copiii. Dustin şi Violet, Dustin ca un Tom în miniatură, serios şi blând, preferând mereu să stea pe lângă adulţi, asemenea lui Tom când era mic. Dar amândoi incredibili - aceşti omuleţi creaţi de Tom care îi vor purta spiritul în lume.
Apoi mai e şi succesul pe care l-a avut în afaceri. Nu că mi-am dorit vreodată ceea ce avea "Ibm - costumele şi întâlnirile de afaceri şi cravatele... viaţa aceea convenţională care mă sperie, dar Tom mă facea mereu să mă simt în siguranţă, am avut mereu încredere în sfaturile lui pentru că el părea să ştie mereu încotro se îndreaptă, pe când eu nu am nici cea mai vagă idee ce voi face mâine, ce să mai spun despre restul vieţii. Aşa că m-am întrebat ce voi lăsa în urmă şi răspunsul a fost că nu multe. Nu am crezut niciodată că asta m-ar deranja, dar în ultima vreme mă deranjează. Nu că aş face vreo prostie de genul să mă căsătoresc cu prima fată care îmi cade cu tronc (deşi dacă te tentează să divorţezi de Marcus şi vrei să mă faci bărbat la casa lui, să mă anunţi neapărat!). Dar moartea lui Tom m-a pus pe gânduri, pentru prima dată, că poate ar trebui să mă liniştesc puţin. Să fac o ipotecă. Să găsesc o fată pe care să o pot iubi. Poate să fac şi vreo doi copii.
Nu pot să cred că scriu asta! E bine să pot să „vorbesc" cu cineva despre asta. Presupun că este adevărat ce se spune - e mai uşor să îţi

pui sentimentele în scris decât să vorbeşti despre ele. Cred că dacă aş spune chestiile astea cu voce tare, aş ajunge direct la balamuc.
Sper că ai avut o zi liniştită şi că ai reuşit s& culci maimuţoii. Mi-ar plăcea să văd fotografii cu ei — seamănă cu tine? Mi-o imaginez po Daisy, bineînţeles, ca o mini-Holly - ştiu că o mai mică decât erai tu când te-am cunoscut, dar încă îmi amintesc că te vedeam ca pe o prinţesă exotică şi boemă şi sper că Daisy o moştenit asta. Nu e corect, dar pe Oliver îl vad ca pe un mini-Marcus, şi spun că nu e corect pentru că sper că nu este la fel do serios şi rigid cum am auzit că este Marcus.
Cu dragoste, Will
Pentru: Will De la: Holly 12/01/06 04:09:28 AM Subiect: Prieteni
Will...
întotdeauna m-am întrebat cine sunt „ei". „Ei" care spun atâtea şi par să aibă dreptate mai mereu. Dacă te întâlneşti vreodată cu „ei" să mă anunţi şi pe mine, mi-ar plăcea să îi salut...
Ar trebui să dorm dusă acum, dar, aşa cum se întâmplă în aproape fiecare noapte în ultima vreme, m-am trezit în mijlocul nopţii şi nu

mai am nici o şansă să adorm. Mai nou, am început să urc în studioul meu - un loc liniştit în care pot citi, pot bea o ceaşcă cu ceai sau pot citi ultimele bârfe de pe Internet. Dar e foarte plăcut să primesc mesaje de la tine şi e şi mai plăcut că e linişte şi pace şi pot să îţi trimit un răspuns decent. Ziua de ieri chiar a fost liniştită, dacă tot ai întrebat. Maimuţoii s-au culcat devreme şi am putut să fac o baie fierbinte cu un pahar de vin în mână şi apoi să mă bag în pat. Din punctul meu de vedere, o seară bună înseamnă să mă bag în pat la ora nouă, iar o seară minunată înseamnă să mă bag în pat la opt. Seara asta a fost minunată. Trebuie să recunosc că îmi place când Marcus e plecat prin ţară - pot face ce vreau, când vreau, deşi am impresia că dacă-i povestesc unui tinerel energic şi fără copii ca tine cum mă culc eu la o asemenea oră mă face să par extraordinar de plictisitoare. Ei, da. S-ar putea să fiu. M-ai făcut să râd spunând că eram boemă. Eu nu m-am văzut niciodată aşa. Cred că acele fustiţe indiene scurte cu paietele alea aplicate ca nişte cioburi de oglinzi mă făceau să par boemă. Mi-e greu să mă mai imaginez ca altceva în afară de mamă şi soţie zilele acestea. îmi place şi cuvântul exotic. O să îţi pasez un banc după asta - de obicei nu fac aşa ceva şi sper să nu găseşti lucrul acesta nepotrivit, dar ăsta m-a făcut să râd şi mă gândesc că ai avea nevoie să zâmbeşti şi tu puţin în seara asta. Mă bucur că ai reuşit să te descarci faţă de mine - serios. Mă simt

foarte onorată, fericită că ai spus acele lucruri dulci şi că am redescoperit un prieten pe care nu ştiam că îl am şi totodată tristă pentru cfl este rezultatul unei asemenea tragedii.
Pentru: Will
De la: Holly
12/01/06 4:42 :56 AM
FW: Cowboy (Prieteni, partea a 2-a)
Un cowboy bătrân s-a aşezat la o masă în Starbucks şi a comandat o cafea. Cum stătea el acolo şi îşi bea cafeaua, o tânără se aşază lângă el. Se întoarce către el şi îl întreabă:
— Eşti un cowboy adevărat? Iar el răspunde:
— Păi, mi-am petrecut toată viaţa alergând vaci, mergând la rodeo, reparând garduri, adunând fân, vindecând viţei, curăţând hambare, lucrând cu tractorul şi hrănind câini, deci cred că sunt cowboy.
Ea spuse:
— Eu sunt lesbiană. îmi petrec toată ziua gândindu-mă la femei. De cum mă trezesc dimineaţa, mă gândesc la femei. Când fac duş, mă gândesc la femei. Când mă uit la televizor, mă gândesc la femei. Mâ gândesc la femei chiar şi când mănânc. Am impresia că orice mă face să mă gândesc la femei.
Cei doi au rămas acolo şi şi-au băut tăcuţi cafelele.
Peste puţină vreme, un bărbat a venit şi s-a aşezat vizavi de cowboy şi a întrebat:
— Eşti un cowboy adevărat?

El răspunse:
— Eu aşa credeam dintotdeauna, dar tocmai am aflat că sunt lesbiană.
Pentru: Holly
De la: Will
12/01/06 10:33:25 AM
RE: FW: Cowboy (Prieteni partea a 2-a)
Deci nu numai că sunt tinerel, mai sunt şi lesbiană???!!!???
Holly izbucni în râs când a citit mesajul lui Will. Il salvă separat şi se întoarse pentru a reciti mesajele mai vechi de la el. Nu era sigură care era motivul pentru care făcea asta, dar le recitea în fiecare zi. O făceau să se simtă fericită. Liberă. Tânără. Se strecurase chiar din pat într-o noapte, după ce Marcus adormise, să verifice dacă nu cumva mai sosise vreun mail de la Will. Aparent, şi Will era la fel de curios ca şi ea.

Nu era nimic mai incitant decât să stea la biroul ei, să acceseze căsuţa de e-mail şi să vadă adresa lui, anticiparea fiind atât de dulce câteodată încât abia dacă o putea controla. Pentru prima dată după ani de zile, avea ceva de aşteptat, un motiv pentru care să se trezească dimineaţa.

Oscila între a fi nespus de fericită când mesajele soseau şi nesigură şi tristă când nu soseau. De multe ori, se simţea ca şi cum avea din nou şaisprezece ani.

Se juca şi se distra cu copiii, dar era mult prea distrată pentru a le acorda întreaga ei atenţie. Acest lucru îi afecta şi relaţia cu Marcus. Nu îi

mai păsa că el nu era niciodată acasă şi că nu era deloc interesat de viaţa ei.

Cu câteva seri în urmă, el venise acasă nun devreme şi o anunţase că rezervase o masă În Petrus. Holly a fugit sus să se schimbe, iar Marcim s-a încruntat când s-a întors în hol.

— Haine noi ?

— Da, spuse Holly, făcând o piruetă. Place'!

Purta o rochie colorată, cu flori mari şi un colier lung, retro, cu margarete. îi plăcuserrt foarte mult când o dusese pe Daisy la West bourne Grove la Petite Bateau şi bineînţeles crt Daisy se alesese cu chiloţei noi şi Holly se întorsese acasă cu patru sacoşe pline de haine tinereşti şi superbe şi - ce să mai ocolim - boeme, haine în genul cărora jurase că nu se va moi îmbrăca niciodată pentru că nu se potriveau rolului ei de soţie a lui Marcus.

— Par simpatice, spusese Marcus într-un final.

Apoi au plecat, Holly fără să se simtă câtuşi de puţin supărată de faptul că Marcus nu era, evident, de acord cu ce purta. Când vine vorbo de Marcus, nu se mai simţea în nici un fel în ultima vreme. Nu mai simţea dragoste. Nu îl ura. Nimic. Indiferenţă pură.

Soţia lui Marcus, se părea, nu mai era prin preajmă.

— Pari foarte distantă, îi spuse Marcus lui Holly.

în seara aceea, nu făcuse ceea ce facea adeseori - nu vorbise despre mii de nimicuri, astfel încât el să poată da din cap şi zâmbi doar, părând interesat, când de fapt se gândea la muncă. în seara aceea, Holly părea fericită, dar absentă.

Şi arăta diferit. în seara aceea, părul ei nu era prins într-o coadă, aşa cum îi plăcea lui. Era răvăşit, chiar puţin ondulat. Din întâmplare, era chiar puţin sexy.

Când au ajuns acasă, Marcus a venit pe la spatele lui Holly şi a cuprins-o în braţe. Ea s-a întors şi i-a răspuns sărutându-l şi, peste cincisprezece minute, când s-a rostogolit de deasupra ei cu un sărut şi un zâmbet, a privit-o cum se ridică să meargă la baie şi i-a spus:

— Holly, a fost fantastic.

— Da, nu-i aşa?

I-a aruncat un zâmbet şi a dispărut în spatele uşii. Ceea ce nu îi spusese era că închisese ochii - doar de două ori, şi doar pentru câteva secunde de fiecare dată - şi îşi imaginase că era cu Will. Nu era ca şi cum plănuia să aibă o aventură - Dumnezeule, nu! -, dar îşi dorea doar să ştie ce s-ar întâmpla dacă ar face-o. Ce dracu'!

Nu are toată lumea dreptul la o mică fantezie din când în când?

De cealaltă parte a Oceanului Atlantic, Saffron avea şi ea parte de o mică fantezie. Soţia lui P. era plecată la filmări, iar el stătea la Saffron cât timp ea nu era acasă — sau cel puţin în seara aceea.

Saffron a comandat mâncarea lui preferată de la Wolfgang Puck, mâncare care era ridicată de Samuel şi adusă lui Saffron pentru a fi încălzită când ajungea P. Berea fără alcool se răcea în frigider, buştenii fuseseră îndesaţi în şemineu pentru a fi aprinşi înainte de sosirea lui. Jack Jones se auzea uşor din difuzoarele Bose - care fuseseră cadou de la P. când îşi dăduse seama că

ea nu avea decât nişte boxe mici de la iPod, boxe care făceau orice melodie să se audă foarte încel

Picioarele ei erau proaspăt epilate, unghiili' proaspăt făcute şi părul proaspăt vopsit. Nu il mai văzuse pe P. de două săptămâni şi, ca de obicei, e aproape ameţită de emoţie la gândul cft îl va vedea şi că va petrece cu el nu doar câtcvn ore, ci îl va avea pentru toată noaptea.

Nu purta machiaj, însă lui P. îi plăcea nu turalul. îi spunea frecvent că cel mai mult ■■ plăcea dimineaţa, la prima oră, cu părul răvăşi! şi cu faţa curată. O plăcea în pantaloni de spori, cu şapcă şi hanorace largi. Aşa arăta când s-n îndrăgostit de ea, i-a spus el, când o vedea În întâlnirile cu Alccolici Anonimi şi ea arăta de parcă abia căzuse din pat.

Ea se întreba câteodată dacă atracţia imenşii pe care o au unul pentru celălalt ar dispărea în caz să şi-ar petrece tot timpul împreună. Eu credea că nu. Au împărtăşit atâtea la un nivel atât de intim, încât nu ar avea cum să dispară, pentru că ea îl cunoaşte mai bine decât oricine altcineva, iar el pe ea la fel.

Fantezia ei din acea seară este aceeaşi de flecare dată. Că el îşi va da seama că este inutil să păstreze o căsătorie doar pentru carieră şi că va decide să plece. Că se va muta în aceastîi căsuţă - pentru că Saffron nu avea nici cea mai mică intenţie de a-i lua locul soţiei lui, la conac - şi că vor adormi în flecare seară unul în braţele celuilalt.

Focul era aprins, mâncarea se încălzea uşor în cuptor, decorul era perfect. Când P. a sunat la uşă, Saffron a alergat pe scări ca o adolescentă

agitată, aruncându-şi braţele în jurul lui în hol şi acoperindu-l cu sărutări.

Nu îi venea să creadă cât de mult adoră să-l sărute. În celelalte relaţii ale ei, avusese parte de bărbaţi care erau dornici să ajungă cât mai repede la felul principal, dar P., care suferise de lipsă de afecţiune în căsnicie, nu-şi dorea nimic mai mult decât să zacă în braţele ei pe canapea, doar sărutând-o, ore întregi.

Iubea să fie iubit. Bineînţeles, era una dintre cele mai iubite vedete ale generaţiei sale, dar aceea nu era iubire. Când s-a căsătorit cu soţia lui, a iubit-o şi, naiv, a crezut că şi ea îl iubeşte pe el.

S-a căsătorit cu ea pentru că îl făcea să se simtă în siguranţă, pentru că făceau o echipă bună împreună şi pentru că în punctele în care el părea slab, ea părea să fie puternică.

Dacă el era, mai ales în zilele în care bea, egocentric şi plin de sine, ea părea cu picioarele pe pământ. Avea o intuiţie impresionantă şi o înţelepciune remarcabilă şi lui îi plăcea să o ia cu el la întâlniri de afaceri şi să asculte după aceea ce impresii îşi făcuse ea, ştiind că va face doar comentarii la obiect, unele la care el nu s-ar fi gândit niciodată.

Îi plăcea cum îi mergea mintea când venea vorba de afaceri. Cumpărase propria sa companie de producţie şi se apucase imediat să cumpere scenarii. Petrecea ore întregi întinsă în pat, cu ochelarii pe vârful nasului şi cu creionul în mână, notând observaţii pe marginea unui manuscris pe care era în stare să-l citească ore întregi.

în acele zile de la început, se apropia deseori de ea, atingând-o pe coapsa piciorului şi aplecân- du-se pentru a o săruta pe gât, dar ea se scutura, cu gândul în altă parte, şi se îndepărta de el, spunându-i că trebuie să citească ce citea până a doua zi sau că trebuia să se trezească devreme sau, pur şi simplu, „nu în seara asta, iubitule, am prea mult de lucru".

El nu dădea vina pe ea pentru că l-ar fi făcut să apeleze la alcool, dar alcoolul a făcut cu siguranţă refuzul mai uşor de suportat. îi oferea o scuză pentru comportamentul urât pe care începuse să îl aibă în momentul când căutase dragoste şi afecţiune în altă parte. îl făcea să se simtă puternic şi invincibil; îl făcea să uite de faptul că singura persoană de pe lume pe care o dorea nu îl dorea înapoi.

Acum se gândeşte cu amărăciune că a fost o căsnicie orchestrată de impresarii lor. Ar fi vrut să fi ştiut de la început. L-ar fi scutit de foarte multă durere să fi ştiut că ea a văzut de la început căsătoria ca pe o afacere.

Aşa că a apelat la alte femei, dar ceea ce nu a găsit înainte de Saffron a fost dragostea. Nu avusese parte cu adevărat de intimitate şi nu fusese niciodată sigur că este iubit pentru el însuşi sau doar pentru că este un actor celebru şi bogat.

Los Angelesul abundă de femei tinere şi superbe care şi-ar da chiloţeii jos cât ai zice peşte, şi pentru o vreme asta era de ajuns. Dar când a întâlnit-o pe Saffron şi a apucat să o cunoască încet, în siguranţa întâlnirilor de la Alcoolicii Anonimi, şi-a dat seama ce îi lipsise.

Discutase de nenumărate ori cu impresarul lui despre posibilitatea de a îşi părăsi soţia pentru a putea fi cu Saffron. Managerul, impresarul şi publicistul său fuseseră toţi trei de acord: ar fi o sinucidere profesională. Nu putea să o facă. Nu îi spunea lui Saffron că se gândea la asta tot timpul pentru că nu dorea să-i provoace speranţe false, dar se gândea că la un moment dat în cariera lui se va putea opri, îşi va putea cumpăra o fermă undeva în Montana, îşi va lăsa vechea viaţă în urmă, ca să înceapă o nouă etapă alături de Saffron.

Pentru că nu doar Saffron avea fantezii. P. visează la o viaţă de familie. Visează la o soţie care îl iubeşte, care doarme ghemuită în braţele lui noaptea, care îl susţine fără să se îndoiască de alegerile lui. Visează la copii - o armată de copii care să alerge prin casă şi să o umple de râsete - pe care soţia lui să îi acopere cu sărutări şi cu afecţiune. Visează la terenuri întinse, cai şi holde. Şi încă nu îi vine să creadă că a făcut alegerea pe care a făcut-o când s-a căsătorit cu soţia lui.

Chiar dacă îi era prietenă bună, nu voia copii. Nu îi plac animalele. Ideea ei de casă perfectă este vila pe care o au în prezent în Bel Air, decorată de cei mai mari experţi din oraş, o casă la care te puteai uita cu plăcere, dar pe care n-o puteai numi „acasă".

La început, îşi amintea el vag, vorbeau despre viziunile lor despre viaţă. îşi amintea că ea a spus că îşi doreşte o companie de producţie, dar şi copii. El i-a împărtăşit fantezia sa despre fermă, iar ea a spus că i se pare minunat. Spusese multe lucruri în zilele acelea, îşi amintea el.

Multe lucruri pe care el dorea să le audă, foarte puţine adevărate.

Prima dată când a venit la Alcoolicii Anonimi, o ura. O detesta pentru că îl ţinea captiv într-o căsnicie lipsită de dragoste, o ura pentru că îl minţise şi abia mai putea să vorbească cu ea. Obişnuiau să stea în limuzină, în drum spre o premieră, certându-se nebuneşte, apoi ieşeau în ploaia de bliţuri, amândoi cu zâmbete imense pe buze, oprindu-se în faţa reporterilor pentru a demonstra cât de mult se iubeau.

Acordau interviuri în care vorbeau despre cât de puternică este căsnicia lor, despre lucrurile pe care le iubeau unul la celălalt, fiecare interviu făcându-l să creadă că face rolul vieţii sale, cu care ar fi putut câştiga un Oscar cu uşurinţă, dacă minciuna unei iubiri nemuritoare ar fi fost o categorie pentru premii.

Programul în doisprezece paşi l-a ajutat să accepte. A învăţat să o accepte în loc să o urască pentru că nu era ce şi-ar fi dorit el să fie. Şi-a dat seama că nu se va transforma niciodată în căsnicia pe care el o visase, dar a înţeles, de asemenea, şi că avea de ales: putea să zacă într-o stare de milă şi ură faţă de propria persoană şi să se simtă ca o victimă pentru restul vieţii sau putea să schimbe felul în care îşi vedea viaţa şi să o accepte aşa cum era.

Şi exact când a acceptat că acea căsătorie era doar o prietenie minunată şi un aranjament profesional, Saffron apăruse la întâlniri şi îi furase inima.

Nu există coincidenţe. Nu exista îndoială în mintea lui că el şi Saffron s-au aflat în acea seară la aceeaşi întâlnire cu un motiv şi oricât i-ar spune

impresarului său că era hotărât să perpetueze minciuna căsniciei lui, era conştient că nu mai poate trăi mult minţindu-se singur, şi cu cât stătea mai mult la AA, acest program care nu cere decât sinceritate, cu atât mai grea devenea minciuna.

Şi cu atât mai grele deveneau aceste seri în care Saffron era, în mod evident, tot ce soţia sa nu era.

— Momentul adevărului, spuse Saffron, în timp ce P. o ajuta să pună farfuriile în maşina de spălat vase. Dar mai întâi, spuse ea, zâmbind, pot să spun cât de bine îmi pare că tu, cel mai sexy bărbat din America, pui farfurii în maşina de spălat vase, în această bucătărioară, în acest apartament mic? Dacă te-ar vedea fanii tăi acum!

— Ce? Nu ţi se pare sexy? spuse P., punându-şi o mână în şold şi pozând cu o farfurie în mână. Nu asta îşi doreşte orice femeie ? Un bărbat care să-i dea o mână de ajutor în casă?

— Ba da, dar cred că dacă ar fi cu tine s-ar aştepta să fie servite la fiecare pas de un majordom, nu?

— Ar avea ceva de aşteptat pentru aşa ceva, râse P. Deci, înapoi la momentul adevărului. Ce adevăr?

Saffron roşi.

— Bine. Am minţit.

— În legătură cu ce ?

— Nu eu am gătit asta. Voiam să crezi că sunt o bucătăreasă desăvârşită, aşa că am minţit.

P. izbucni în râs.

— Ştiu că ai minţit. Doar Wolfgang Puck face asta atât de bine. Şi în plus, am fost cu Samuel când a luat mâncarea. Nu sunt prost, draga mea.

Saffron răsuflă uşurată.
— Ştiu că nu eşti prost, dar voiam să crezi că sunt o bucătăreasă minunată.
— Iubito, gătitul este ultimul lucru de care îmi pasă.
— A, da?
Ea ridică din sprânceană, în timp ce P. închise uşa maşinii de spălat vase, îşi puse mâinile pe mijlocul ei şi o trase lângă el ca să o sărute.
— Ştii ceva? spuse el, dându-se înapoi şi privind-o în ochi în timp ce ea îi zâmbea. Te iubesc, Saffron.
— Şi eu te iubesc, spuse ea şi luându-l de mână îl scoase din bucătărie şi îl conduse sus, spre dormitor.

Gapitoftull paispiLeze.ee

Frauke ridică ochii de pe tejgheaua din bucătărie, pe care o curăţa de rămăşiţele micului dejun luat de Daisy, şi fluieră.

— Mamă! Arăţi fantastic!

— Chiar ? întrebă Holly, făcând o piruetă în bucătărie. Nu ţi se pare un pic prea... tineresc?

— Holly, tu chiar eşti tânără. Mereu le spun prietenelor mele că sunt foarte norocoasă pentru că am o mămică atât de tânără drept gazdă. Le-am spus chiar că ar trebui să te îmbraci mai des aşa. Mai tinereşte. Hainele pe care le porţi tu sunt foarte frumoase, dar te fac să pari mai în vârstă. Dacă nu aş şti, aş zice că ai patruzeci şi ceva de ani.

— Frauke! spuse Holly, indignată, dar cu zâmbetul pe buze. Vrei să îmi strici buna dispoziţie.

Frauke părea confuză.

— De ce? Astăzi, Holly, aş spune că arăţi de treizeci de ani. Nu, douăzeci şi opt.

— Chiar?

— Da, şi îmi place cum ţi-ai aranjat părul. E foarte sexy. Unde te duci?

— A, să iau prânzul cu un vechi prieten. Daisy 1 strigă ea înspre etaj. Coboară să o pupi pe mami de la revedere!
Holly se urcă în maşină şi scoase un CD din geantă. II făcuse ea însăşi, punând pe el o seric de melodii care însemnau ceva pentru ea, caro vorbeau despre viaţa ei şi o umpleau de optimism în ceea ce priveşte viitorul.

Uitase cât de puternică poate fi muzica. În adolescenţă, viaţa ei însemna muzică. Pleca din casa mamei sale cu walkmanul în mână şi îşi petrecea ore întregi plimbându-se deprimată prin Hampstead Heath, simţindu-se adolescenta singuratică care avea nevoie să fie salvată de un cavaler pe cal alb.

Acum ascultă radioul, nu mai cumpărase un CD de ani de zile, cu excepţia celor pentru copii, în urmă cu două săptămâni, după sfatul lui Will, îşi cumpărase un iPod, îl adusese acasă şi îşi petrecuse următoarele două zile deseărcând CD-uri, cumpărând melodii şi făcând liste. Pe aceasta o botezase Happy, pentru că era plină de melodii care o umpleau de bucurie.

Jirown-Eyed Girl" a lui Van Morrison, J'll Take You There" de la Staples Singers, apoi Corinne Bailey Rae. Holly îşi scutură buclele pe care şi le făcuse, ca o expertă, cu ondulatorul în acea dimineaţă, şi începu să cânte în gura mare, simţindu-se de parcă avea şaisprezece ani, simţindu-se tânără şi liberă şi ca şi cum orice se putea întâmpla.

Ceea ce era adevărat.

Ajunse prima. La naiba! Urăşte să ajungă prima. Calculase totul astfel încât să ajungă

(u cinci minute mai târziu, dar când intră în Nicole's, nu îl văzu.

— Câte persoane? o întrebă chelnerul şi apoi ii conduse la o masă pentru doi din spate.

Holly rezistă tentaţiei de a da fuga la baie pentru a-şi verifica machiajul. Ştia că e în regulă - il verificase la fiecare culoare roşie a semaforului tfi de câteva ori chiar şi în timp ce conducea pe străduţele întortocheate din Londra.

Bâţâia agitată din picior când se zări cu coada ochiului în oglinda din partea cealaltă a camerei. Dumnezeule, dacă nu ar ştii sigur, nu s-ar recunoaşte. Blugi strâmţi, băgaţi în cizme crem până la genunchi, destul de înalte pentru a fi ale dracului de sexy, şi totuşi nu atât de înalte încât să nu poată umbla în ele.

O cămaşă de bumbac, clasică, dar lungă şi strâmtă şi curea lată. îşi dădu seama, uitându-se la clientela localului, că se încadra în peisaj. Nu arăta deloc diferit de celelalte mame care îşi beau ceaşca de cappuccino având căruciorul parcat lângă masă şi, chiar dacă nu are copii sau cărucioare sau alte accesorii lângă ea astăzi, este ceea ce este şi, ce ciudat, se simţea ca şi cum schimbase o uniformă cu alta.

Uniforma ei din caşmir şi perle, atât de potrivită pentru o soţie de avocat, fusese astăzi înlocuită de o uniformă formată din haine la modă din Notting Hill şi, deşi era tot o uniformă, Holly observă că se simţea mult mai bine îmbrăcată aşa. Chiar se simţea mai tânără şi, de ce să nu recunoaştem, are doar treizeci şi nouă de ani. Nu era cazul să se poarte ca la patruzeci şi cinci.

— Arăţi incredibil!
Ochii lui Will se măriră de uimire şi, spera ea, de plăcere. Nu. Nu spera asta. Nu avea rost să spere asta. Sau avea? Nu e normal, oare, să vrei să fii atractivă pentru alţi bărbaţi? Nu e în regulă să te simţi bine când cineva te apreciază? Doar nu înseamnă că îţi doreşti o aventură, pentru numele lui Dumnezeu. Holly nu ar avea niciodată o aventură. Nu e genul.
Eşti căsătorită, draga mea. Nu moartă!
— Ce, asta? Mulţumesc.
Holly roşi uşor, ridicându-se să îl îmbrăţişeze şi să primească sărutările mimate ale lui Will pe ambii obraji, chiar dacă nu erau mimate şi buzele lui îi atinseră uşor obrajii. încetează! îşi spunea ea, în timp ce inima îi bătu mai repede pentru câteva secunde. Se aşeză rapid, petrecând mai mult timp decât era nevoie pentru a-şi aranja şerveţelul în poală, în încercarea de a se calma.
— Acum arăţi ca acea Holly pe care mi-o amintesc, rânji Will.
în timp ce el zâmbea, ea se gândea cât de mult semăna cu Tom.
— E puţin ciudat, nu? se trezi ea spunând.
— Ce? Faptul că noi doi luăm prânzul împreună? Sincer, cred că venise timpul să transformăm corespondenţa electronică într-o prietenie reală şi nu poţi fi prieten cu cineva dacă nu-l vezi niciodată. Şi după cum se spune la agenţiile matrimoniale, nu e decât un prânz.
— Nu, nu asta. Tocmai ai arătat exact ca Tom, când ai zâmbit, spuse Holly, ridicându-şi şerveţelul la ochi. îmi pare rău, Will, spuse ea, încercând să zâmbească. E stupid că eu sunt cea care

are lacrimi în ochi când e vorba de fratele tău. Simt că nu am dreptul să am asemenea emoţii în faţa ta.
Will se aplecă şi puse mâna pe mâna lui Holly, apăsând-o uşor.
— Holly, şi tu l-ai iubit. Vreau doar să spun că poţi să arăţi orice emoţie simţi nevoia şi eu ştiu, Dumnezeu ştie că ştiu, cum te surprinde în cele mai neaşteptate momente.
— îmi cer scuze, spuse Holly, în timp ce o lacrimă îi aluneca pe nas.
— E în regulă, spuse Will, continuând să o ţină de mână, fără să mai spună nimic.
După câteva secunde, totul trecu şi Holly începu să zâmbească printre suspine.
— Sunt patetică, spuse ea. îmi pare rău.
— Singurul lucru care e patetic este că îţi ceri încontinuu scuze. încetează, te rog!
— Bine, zâmbi ea. Scuz... e, du-te-n mărta!
— Mult mai bine! rânji Will. Când a fost ultima dată când i-ai spus unui prieten să se ducă-n mă-sa?
— Cred că ieri, spuse Holly. Cred că i-am spus lui Saffron să se ducă-n mă-sa, la telefon.
— Foate frumos, spuse Will, ironic. Nu pot să îmi imaginez de ce te mai consideră prietenă.
— Pentru că sunt bună la suflet şi amuzantă şi loială.
— Şi foarte sexy cu părul aranjat aşa, dacă îmi permiţi.
— Păi...
Holly se înroşi din plin şi Will începu să râdă.
— O să devii mov de fiecare dată când îţi fac un compliment? Pentru că dacă aşa vei face, e

nemaipomenit. Aş începe să le arunc unul după altul. Blugii şi cizmele acelea îţi fac fundul...

— Will! îl opri Holly, chiar dacă râdea.

— Ce? Nu am voie să spun fund?

— Bineînţeles că nu. Nu mă cunoşti nici pe departe destul de bine încât să faci comentarii despre... mă rog. Ştii tu.

Will se sprijini de spătarul scaunului şi îşi încrucişă braţele, studiind-o pe Holly cu zâmbetul pe buze.

— Vai, vai, vai, spuse el. Holly Mac, o mironosiţă. Cine ar fi crezut?

— Nu sunt mironosiţă, spuse ea indignată.

— Spune-mi că ai fund mişto atunci.

— Nu! în nici un caz nu trebuie să-ţi spun că am fund mişto pentru a-ţi demonstra că nu sunt mironosiţă.

— Haide! Nu o să te cred dacă nu o spui.

— Bine. Am un fund mişto. Eşti fericit acum?

— Foarte, mulţumesc. Şi da, sunt de acord. Să cerem meniul?

Chelnerul apăru imediat şi Holly îşi ascunse ruşinea - fiorul ei secret - în spatele alegerii felului de mâncare.

— Nu prea eşti obişnuită să primeşti complimente, nu-i aşa ? întrebă Will, privind-o pe Holly din spatele cănii de cappuccino, la finalul prânzului lor târziu, plin de râsete şi înţepături şi de al cărui sfârşit se tem amândoi.

— Nu, spuse Holly cu precauţie. Deşi nu cred că e vorba de mine, în mod special. Nu îmi prea imaginez o situaţie zilele acestea în care aş putea fi complimentată. Viaţa mea de mamă şi desenator liber-profesionist este foarte plictisitoare.

Vezi aceiaşi oameni şi te îmbraci cu aceleaşi haine, aşa că de ce te-ar complimenta cineva pentru Celui în care arăţi? Nu e la fel şi pentru tine? Când ai primit ultima dată un compliment?

— Ei bine, am primit un compliment la slujba memorială pentru Tom. Nu tocmai potrivit, dar a venit o fată la mine şi mi-a spus că ea şi prietenele ei mă plăceau când erau tinere. Mai ţii minte când am lucrat ca farmacist, într-o vară? Se pare că mă priveau cum jucam fotbal în weekenduri, apoi inventau motive să intre în farmacie şi să cumpere ceva. Aveau chiar şi o poreclă pentru mine. Băiatul cu picioare delicioase.

Holly izbucni în răs.

— Din cauza picioarelor tale groase, de fotbalist?

— Nu e o ruşine să ai picioare de fotbalist.

— Nu am spus că ar fi. Dar e nostim. Băiatul cu picioare delicioase. îmi place.

— Ei, mă rog, nu eu am inventat porecla, Holly, da? spuse Will, devenind serios pentru o secundă. Pot să te întreb ceva?

— Da, dar nu îţi promit că îţi şi răspund.

— într-unui din mailuri spuneai că o noapte bună înseamnă să fii în pat la ora nouă şi o noapte minunată înseamnă să fii în pat la opt. Nu vorbeai serios, nu?

Holly zâmbi şi se aplecă în faţă.

— Will, dragul meu, poate într-o zi vei avea copii mici şi atunci vei înţelege exact ce vreau să spun şi de ce, din păcate, este adevărat.

— Dar am foarte mulţi prieteni cu copii şi nu ştiu pe nimeni în afară de tine care chiar se culcă atât de devreme.

Holly dădu din umeri.

— Pur şi simplu obosesc.

— Eşti sigură că nu te eschivezi de la viaţă ?

— Ce? spuse Holly şocată, îndreptându-şi spatele.

— îmi cer scuze, Holly. Nu am vrut să spun nimic care să te jignească. Doar că eşti atât de vie, mereu ai fost, dar abia acum, la masa asta, am revăzut-o pe vechea Holly. Când te-am văzut după slujbă nu mi-a venit să cred cât de, ei bine, cât de în vârstă păreai. Evident, nu erau circumstanţele ideale, dar chiar şi hainele tale erau foarte cuminţi şi neutre. Ca o umbră a ce erai înainte şi a ce visasem eu mereu că vei deveni. Şi nu spun asta pentru a te supăra, dar mi se pare trist că te culci în fiecare seară la ora opt sau nouă. Asta nu e viaţă. Asta înseamnă că fugi de viaţă. E ca şi cum te ascunzi sub aşternuturi, la propriu, şi te eschivezi.

Holly rămase tăcută o vreme. Nu putea să spună nimic. Când a ridicat privirea şi a dat de ochii lui Will, nu putu decât să dea uşor din umeri.

— Poate că ai dreptate. Puţin, spuse ea. Poate că dacă mă culc, nu mai am cum să îmi examinez mai bine viaţa şi poate că lucrurile ar sta altfel dacă Marcus ar fi mai des prin preajmă. Trebuie să înţelegi că lucrează incredibil de mult; nu e ca şi cum el e acolo şi eu renunţ la ceva doar ca să mă duc la culcare. Nu am nimic altceva de făcut. Recunosc, aş putea să stau trează şi să mă uit la televizor până când ajunge el acasă, dar prefer să mă bag în pat cu o carte bună.

— Dar e ridicol că nu ai nimic altceva de făcut. Ai putea să ieşi să te distrezi cu prietenii.

Ai putea să mergi să vezi un film sau să bei ceva. Ceva. Orice. Să te bucuri pur şi simplu de viaţă.

Era indignat şi nu făcea nici un efort pentru a ascunde asta.

— Bine, spuse Will. Îţi fac o propunere. O să ies vineri seara cu nişte prieteni să vedem o formaţie. E ceva foarte lejer, doar nişte muzică live într-un bar. Dacă Marcus nu e acasă, vreau să vii. Fă-o doar! Spune da. Fă rost de o bonă şi vino!

— Nu pot, spuse Holly, dând din cap. Dar, chiar în timp ce dădea din cap, ştia că poate. Ştia că va accepta.

— De ce nu? Pun pariu că Marcus va lucra şi, gândeşte-te, ai de ales între a te culca la ora opt sau a petrece o seară distractivă cu oameni interesanţi, să faci ceva diferit, ceva ce te poate face să evoluezi, oftă Will. Urăsc conceptul ăsta, această idee că dacă eşti căsătorit, trebuie să te porţi într-un anumit fel. Lumea ta trebuie să se învârtă în jurul copiilor. Trebuie să se micşoreze şi să se micşoreze până când nu mai rămâne aproape nimic din ceea ce erai înainte să faci copii. Am mulţi prieteni căsătoriţi, continuă el, şi ceea ce au toţi în comun este că încă ştiu foarte bine cine sunt. încă mai ies în oraş, încă se distrează, încă păstrează destul din identitatea lor astfel încât să nu simtă niciodată că ceva din ei a murit undeva în drum spre altar.

— Doamne, spuse Holly, trăgând scurt aer în piept. Exact asta am simţit eu când mergeam spre altar. Nu mi-am dat seama până acum.

— Vezi? Păi acum este şansa ta să schimbi ceva. Haide! Spune că vii. Mi-ar plăcea să îmi cunoşti prietenii şi cred că te-ai simţi bine cu ei. Vii ?

— Bine, spuse Holly, sprijinindu-se de sprt tarul scaunului şi relaxându-se. Vin.

în timp ce spunea asta, se gândi Doamne, ce fac ?, dar alungă imediat gândul.

Nu mă voi gândi la asta, îşi spuse ea. O ʜî\ trăiesc doar clipa şi voi vedea ce se va întâmpin

într-un restaurant liniştit din Highgate Village, Paul şi Anna stăteau la o masă din colţ, sor bind încet din vin, încercând să îşi potrivească cuvintele.

— îmi pare atât de rău, Anna, spuse el din nou, punându-şi braţul pe după umerii ei şi trfl gând-o mai aproape. îmi pare pur şi simplu rău

— Putem încerca din nou, nu? spuse Annn, privindu-l cu speranţă în ochi, deşi ştia deja rău punsul.

— Nu prea văd cum am putea, spuse Paul Ştiu că ne dorim amândoi asta mai mult ca orice, dar cred că ne va distruge din punct de vedere fizic şi emoţional. Nu ştiu de câte ori mai putem trece prin asta. Şi efortul financiar e şi el foarte mare. Trebuie să începem din nou să facem economii, să punem bani deoparte pentru zile negre, ca să nu mai aduc vorba de hambar, pe care nu îl putem folosi pentru că nu am băgat nici uu ban în el. Cred că... spuse el, după care făcu o pauză. Nu ştiu dacă eşti pregătită să vorbeşti despre asta, dar cred că este timpul să începem să ne interesăm de adopţii.

Anna oftă şi o lacrimă căzu pe masă.

— Chiar nu am crezut că se va întâmpla asta, şopti ea. M-am tot gândit de fiecare dată efl data viitoare se va întâmpla, că data viitoare voi rămâne însărcinată. încă nu îmi vine să cred.

Ştiu că am spus că ne vom interesa de adopţii, dar pare atât de definitiv. Adopţia înseamnă că am eşuat. Adopţia înseamnă că asta a fost. Am eşuat. Gata cu Clomid, gata cu Synarel, gata cu injecţiile. Şi gata cu orice speranţă. Nu ştiu dacă pot suporta, dacă pot accepta.

— Ştiu, spuse Paul. Şi eu simt la fel. Şi poate că la un moment dat, în viitor, putem relua tratamentul, dar chiar dacă nu te simţi pregătită să începi procesul de adopţie, orice ar însemna asta, cred că este momentul să începem să explorăm, să aflăm ce implică. Poate că asta ne va ajuta şi vom vedea lucrurile mai clar.

— De ce mi se întâmplă mie? spuse Anna, sprijindinu-şi capul de umărul lui Paul, care o luă în braţe, protector. De ce, de ce ni se întâmplă nouă?

El se gândea că îi adoră vulnerabilitatea în timp ce o mângâia pe spate şi o săruta pe păr, liniştind-o ca pe un copil şi legănând-o ca să se simtă mai bine. Adora faptul că poate să conducă şedinţe cu o precizie incredibilă şi să discute de la egal la egal cu cei mai duri din industrie şi că îşi crease afacerea de la zero. Şi adora faptul că ea era mai mult decât această imagine pe care şi-a creat-o.

Anna pe care o iubeşte el are multe laturi. Poate fi dură, rece, serioasă şi delicată, blândă şi vulnerabilă, toate la un loc. Adoră că nu se teme niciodată să-i arate cine este, ca în seara aceasta.

Continuă să o legene până când se calmă. Cât despre întrebarea ei De ce eu ? De ce noi ?, nu se poate gândi decât la un singur răspuns.

De ce nu ?

— Vrei să plecăm undeva în weekendul ăsta V întrebă Paul, în timp ce-şi luau hainele şi-şi făceau loc printre mesele înghesuite.

— White Barn Fields? zâmbi Anna amar. Sfl mergem să vedem toată munca pe care nu ne-am permis să o facem?

— Putem oricând să o facem chiar noi, dădu Paul din umeri. Cred că ar putea fi, din anumite puncte de vedere, teribil de amuzant.

— Crezi că s-a scris Ghidul Idioţilor pentru Renovat Case ? zâmbi Anna, primul zâmbet sincer al serii.

— Dacă nu s-a scris, l-aş putea scrie eu şi aşn o să facem o avere.

— E, asta e cea mai bună idee a serii, îi zâmbi Anna. Te iubesc, să ştii.

— Chiar dacă nu îmi permit să te ţin pe tratamente?

Paul glumea, dar Anna vedea o urmă de îndoială în ochii lui.

— Da, chiar dacă nu îţi permiţi să mă ţii pc> tratamente. Măcar nu poate spune nimeni cfl m-am căsătorit cu tine pentru bani.

— Nu, te-ai căsătorit cu mine pentru frumuseţea şi farmecul meu.

— De fapt, cred că m-ai hipnotizat cumva în timpul interviului ăluia. Vestea bună este că încă aştept să mă trezesc.

— Şi eu te iubesc, spuse Paul, sărutând-o pe frunte şi îmbrăţişând-o şi legănându-se amândoi uşor pe trotuarul din faţa restaurantului, suflând aburi pe gură. Serios, mă simt foarte norocos că te am, că ne avem unul pe celălalt.

— Deci mergem la White Barn Fields în acest weekend cu cutia de unelte în portbagaj?

— Hai să o facem, dădu Paul din cap în timp ce se îndreptau către maşină. Hai să mergem acolo şi să ne apucăm de treabă. Şi pot să încep să mă uit ce înseamnă adopţie?

— Nu pot să-ţi promit nimic, dădu Anna din cap. Dar nu am nimic împotrivă să te interesezi.

— Deci, cum ţi se pare ? îi şopti Will la ureche, aplecându-se.

Holly îi zâmbi.

— Cred că prietenii tăi sunt minunaţi. Muzica e minunată. Mă simt minunat.

— Toate sunt minunate? râse Will.

— Toate minunate, spuse Holly, în timp ce Will se pregătea să comande încă un rând de beri.

Se aflau în Jazz Cafe din Camden. Spre surprinderea lui Holly, nu era plin de oameni cu un deceniu mai tineri decât ea, aşa cum se aşteptase. Şi nici nu era o muzică foarte zgomotoasă care să-i provoace dureri de cap.

Şi nu era deloc o seară neplăcută. Nu era sigură de ce acceptase. Fusese sigură că nu se va simţi bine, dar încerca să dovedească ceva. Voia să dovedească faptul că avea dreptate să se culce la ora opt şi că nu ar fi avut nimic de câştigat dacă se prefăcea că are douăzeci şi ceva de ani şi mergea prin baruri să asculte muzică şi să bea cu oameni pe care nu îi cunoştea.

Dar prietenii lui Will erau drăguţi. Un electrician care lucrează cu Will din când în când, un terapeut şi soţia sa jurnalistă şi un cuplu din Australia care, ca şi Will, munceau pentru a-şi finanţa călătoriile. Cuplul terapeut - Jan şi Phil - are patru copii, iar Holly îşi petrecuse începutul serii, până la concert, împărtăşind cu ei poveşti

legate de copii, trăgând cu ochiul la Will, care, du partea cealaltă a mesei, vorbea cu cuplul australian

Formaţia era un trio de jazz. Nu cântau nici prea încet, nici prea tare. Muzica era minunată, iar Holly era surprinsă de cât de bine se simţon stând la bar, cu o bere în mână - Dumnezeu mm ştie când fusese ultima oară într-un bar şi ho bucurase de o bere - o bere! Votca cu tonic eru băutura ei în ultima vreme.

Era înconjurată de oameni plăcuţi. Oameni lejeri, oameni care nu simt nevoia să impresio neze, care nu o judecă, ci doar sunt mulţumiţi că se află acolo, în compania celorlalţi.

Atât de diferit de viaţa ei alături de MarcuH şi de rolul ei de soţie a lui Marcus.

Ah! Marcus...

îi spuse lui Marcus că iese în oraş, doar că nu fusese complet sinceră în legătură cu cine urma să fie acolo. îl menţionase pe Will, pentru că nu putuse să mintă în totalitate, dar îi spusese că vin şi Paul şi Anna, Olivia şi alţi câţiva prieteni.

— Ce păcat că nu vei fi şi tu acolo, îl minţiso ea pe Marcus la telefon. O să ne lipseşti.

— Distracţie plăcută, răspunsese el, neatent, şi ea nu mai avea de ce să se simtă vinovată pentru minciună.

îmbrăţişări peste îmbrăţişări la finalul serii, iar Will se întoarse către Holly şi-i spuse:

— Mâine trec să las câteva chestii la ai mei şi intenţionez să rămân la prânz acolo. Vrei să vii? Le-ar plăcea să te vadă.

— Mâine?

Holly se uită la ceas, trăgând de timp. Mâine. Marcus era încă în Manchester şi trebuia să se

întoarcă abia după-amiază sau seara. Nu avea planuri, în afară de sâmbăta obişnuită cu copiii.

— Sunt cu copiii, spuse Holly, nesigură de ce va spune Will.

Deşi el nu spunea nimic în afară de vino să îi vizitezi pe părinţii mei care te cunosc şi te iubesc.

— Păi, adu-i şi pe ei, rânji el. Mi-ar plăcea să îi cunosc.

— Vrei să verifici cu părinţii tăi, să te asiguri că sunt de acord?

— Haide, Holly, e vorba de mama şi tata. Ştii doar că mama va găti îndeajuns cât să hrănească un regiment întreg şi oricum, din punctul ei de vedere, faci parte din familie.

— Îi anunţi tu că venim, să fiu sigură că e-n regulă ?

— Dacă te linişteşte, o să le spun că vii. Asta înseamnă că vii?

— Da.

— Perfect!

Se îmbrăţişară de la revedere şi Holly se urcă în maşină. Dădu drumul la muzică şi zâmbi până acasă. Zâmbea când s-a dezbrăcat, zâmbea spălându-se pe dinţi şi zâmbea când s-a băgat în pat. A fost nevoie de două ore şi de un somnifer să adoarmă, dar chiar şi atunci când stătea întinsă şi rememora fiecare minut al serii, zâmbetul nu i-a părăsit nici o clipă buzele.

GapitcM amc,ispjieze£e.

— Au copii ? întrebă Oliver, ţopăind în sus şi jos pe scaunul din maşină în timp ce Holly conducea.

— Da, dragul meu, spuse Holly, dar nu de vârsta ta. îţi aminteşti de prietenul lui mami, Tom? El era fiul lor şi mai e Will, pe care o să îl cunoşti astăzi.

— Mamă?

— Mami. Da, dragul meu.

Urăşte când Oliver îi spune mamă. De fiecare dată când aude cuvântul mamă, parcă simte cum toată copilăria lui i se scurge printre degete ca nisipul. Era un lucru mărunt, să fie mami în loc de mamă, dar era un lucru mărunt la care Holly refuza să renunţe.

— Mami, spuse Oliver dând ochii peste cap, încă neliniştit în scaunul lui. Mami, crezi că Tom ne vede din Rai? Crezi că ne priveşte acum?

— Cred că da, dragule. Câteodată vorbesc cu el şi am impresia că e aici, cu noi, chiar dacă nu este. Şi îl şi visez.

Holly avusese exact două vise cu Tom de la moartea lui. De fiecare dată, Tom apărea de

nicăieri şi ea îi sărea în braţe şi îi spunea Credeam că eşti mort. Tom o îmbrăţişa şi o asigura că e bine. Că era fericit acolo unde era şi că îşi dorea ca şi ea să fie fericită.

De fiecare dată, se trezise confuză, dar împăcată, şi deşi nu era genul de persoană care să creadă că poţi lua legătura cu cei dragi după moarte, era sigură că Tom o priveşte, că îi este bine şi că aceasta era modalitatea lui de a o linişti.

Vocea ascuţită a lui Daisy se auzi din spate.

— Mami, vreau să merg şi eu în Rai. Pot să merg în Rai?

Holly se cutremură.

— Peste mulţi, mulţi ani, draga mea.

— Prostuţo, o reprimă Oliver. în Rai ajungi când mori. Doar nu vrei să mori.

— Ba da! insistă Daisy. Vreau să mor şi să merg în Rai. Acolo sunt prinţese frumoase şi ponei şi vreau. Vreau să mor!

— Daisy!

Vocea lui Holly sunase mai dur decât intenţionase ea. Chiar dacă Daisy nu are cum să-şi dea seama ce spune, nu suporta să o audă spunând aşa ceva.

— Nu ai voie să spui că vrei să mori. Mi-ar fi foarte dor de tine dacă ai muri şi ai prea multe de făcut pe pământ mai înainte de a ajunge în Rai.

— Vezi ? spuse Oliver, triumfător. Ţi-am spus
eu.

Holly băgă CD-ul cu Harry Potter în încercarea de a îi linişti.

— Ia uită-te la ea! spuse Maggie, privind-o încântată pe Daisy cu un zâmbet pe buze. E o versiune mai mică a ta, Holly. E exact ca tine. Superbă!

— Şi el este Oliver. Oliver, salut-o pe doamna Fitzgerald.

— Doamna? Fii serioasă, Holly. Doamna Fitzgerald este soacră-mea. Eu sunt Maggie pentru toată lumea, inclusiv pentru copii.

Bineînţeles că este Maggie, se gândi Holly. Cum ar putea fi orice altceva ? Holly nu era de acord să îşi înveţe copiii să le spună prietenilor ei Domnul sau Doamna, dar Marcus insista. Cei mici trebuie să le spună tuturor adulţilor Domnule şi Doamnă, indiferent cât de buni prieteni le-ar fi fost.

Făcea parte, îşi spuse ea, din comportamentul pompos al lui Marcus, din comportamentul pe care credea el că ar trebui să îl aibă un om venit din înalta societate, aşa cum încerca el să pară. Din acelaşi motiv, Marcus avea reguli foarte stricte în legătură cu felul în care ar trebui să se comporte copiii lui.

Cei mici erau obligaţi să strângă mâna adulţilor, să îi privească în ochi şi să-i salute. Trebuiau să stea la masă şi să nu vorbească decât dacă li se pune o întrebare. Nu aveau voie să se uite la televizor în timpul săptămânii, ci doar în weekend, câte o oră în fiecare zi. Daisy trebuia să poarte rochiţe uni şi pantofiori din piele Mary Janes, iar Oliver trebuie să fie îmbrăcat cu pantaloni de velur şi pulovere de lână.

Nu avea importanţă că Daisy avea o voinţă foarte puternică şi că îmbracatul în orice nu

avea culoarea roz, mov sau nu era strălucitor constituia un efort pe care Holly nu avea energia să îl facă.

Nu avea importanţă că Oliver avea aproape şapte ani şi voia să fie îmbrăcat ca un skater şmecher, cu haine de la Gap Kids ca toţi ceilalţi copii din clasă. Marcus părea să creadă că cei mici aparţineau unei alte epoci şi era foarte nemulţumit că Holly nu-i urma cu stricteţe instrucţiunile când era plecat de acasă.

Sunt copii, pentru numele lui Dumnezeu! se plânsese Holly mamei lui Marcus când aceasta se afla la ea în vizită.

— Sunt mici, o aprobă Joanie pe Holly. Şi suntem în 2006, nu în 1886.

Holly începuse să râdă.

— Fă în continuare ce faci şi vor creşte foarte frumos, dădu Joanie din cap. Cred că eşti o mamă minunată.

— Mulţumesc, Joanie, îi zâmbi Holly, între- bându-se cum o femeie cu picioarele pe pământ ca ea putuse să producă un fiu ca Marcus.

Holly stătea în dreptul chiuvetei din bucătărie, curăţând cartofi. Se opri pentru câteva secunde, zâmbind şi privind de partea cealaltă a grădinii, la bătrânul stejar unde Peter şi Oliver îşi făcuseră de lucru. Peter, foarte curajos, se gândi Holly, ţinea un cui în timp ce Oliver mânuia ciocanul cu mare grijă.

Peter intrase în bucătărie când sosiseră ei şi se aşezase pe vine pentru a fi la acelaşi nivel cu copiii.

— Pari foarte puternic, îi spusese el lui Oliver. Ai muşchi puternici?

Oliver dădu din cap reţinut.
— Ce bine, pentru că am nevoie de nişte ajutor să fac o căsuţă în copac. Crezi că te pricepi la aşa ceva?
Oliver aproape că începuse să chiuie, ţopăind în sus şi în jos de bucurie.
— Ei, de fapt, e deja construită, dar s-a rupt scara şi nu prea are rost să ai o căsuţă într-un copac dacă nu ai cum să ajungi la ea, nu? Cum te descurci cu ciocanul şi cuiele?
— Mă descurc foarte bine cu ciocanul, spuse Oliver, deşi, din câte ştia Holly, nu pusese mâna pe un ciocan în viaţa lui.
— Haide, atunci. Eu voi fi maistrul şi tu vei fi ucenicul. Sună bine?
I-a întins o mână lui Oliver, care şi-a pus instantaneu mânuţa în mâna lui Peter şi amândoi au pornit către grădină. Peter se opri în dreptul uşii, se întoarse către Holly şi-i făcu cu ochiul.
Il privea pe Oliver discutând cu Peter şi imi- tându-l pe acesta, privindu-şi opera cu o mână în şold, încercând să fie exact ca el.
— Se poartă minunat cu copiii, nu-i aşa? Maggie se alătură lui Holly zâmbind şi privin- du-i. Îi este foarte dor de Dustin şi Violet. Şi mie la fel. Nimic nu se compară cu relaţia dintre un bunic şi un nepot şi este foarte greu când pleacă atât de departe.
— Aţi mai vorbit cu ei ? Ce fac ? Ce face Sarah ?
Maggie oftă îndelung.
— Foarte tristă. Mă aşteptam să fie foarte puternică, să îşi continue viaţa şi să ţină durerea în ea, dar se pare că durerea ne copleşeşte în

cele mai neaşteptate momente. Sora ei s-a mutat la ea pentru o vreme şi o ajută foarte mult cu copiii. Noi ne-am oferit să luăm copiii de Crăciun, să îi oferim o pauză, timp să plângă în linişte, dar, bineînţeles, a spus că doar copiii o mai ţin pe picioare acum.

— Şi copiii ?

— Cred că toată treaba îi depăşeşte, mai ales pe Dustin, cel mic. Violet se luptă cu situaţia, înţelege că tăticul ei nu se mai întoarce şi îi este foarte dor de el. îi desenează în fiecaru zi...

Vocea lui Maggie începu să tremure şi îşi şterse o lacrimă de pe obraz, muşcându-şi buza pentru a opri plânsul.

Holly o luă în braţe pe Maggie, iar aceasta îşi lăsă capul pe umărul lui Holly. Stătură amândouă aşa, în faţa ferestrei, până când Daisy, care făcea căsuţe pentru păpuşi din cutii de cereale, ceru ajutor cu cearşafurile din şerveţele.

La ora unu şi un sfert, Will nu venise încă. Mielul preparat la cuptor şedea pe masă, menta proaspăt culeasă din grădină fusese tocată şi transformată într-un sos, cu oţet şi zahăr, legumele fierbeau înăbuşit, iar cartofii se rumeneau în cuptor.

Holly se uitase la ceas cu insistenţă pe parcursul ultimei ore. Dorea cu ardoare să întrebe când vine - dacă, într-adevăr venea -, dar nu voia să se dea de gol faţă de Maggie în legătură cu posibilele ei sentimente.

Nici măcar ea nu ştia ce simte.

Ştia doar că a ajuns acasă aseară beată de fericire, iar sentimentul continuase în acea dimineaţă când se trezise şi îşi dădu seama că are

ceva plăcut de făcut. Marcus o sunase dimineaţă şi chiar remarcase cât de fericită părea.

— M-am trezit binedispusă, spusese ea.

— Cum ai petrecut aseară ? întrebase el, surprinzător, pentru că nu prea obişnuia să întrebe despre viaţa ei.

— A fost minunat. Foarte bună muzica. O seară plăcută.

— Foarte bine, spuse el neatent, fără să mai întrebe altceva.

Trebuia să se întoarcă pe seară. Ce planuri avea ea ? I-a spus că ia prânzul la Peter şi Maggie şi că se vor vedea acasă, mai târziu.

Nu îi spusese că îşi petrecuse o oră încercând haine, pentru a găsi combinaţia perfectă pentru un prânz de sâmbătă. Ca să nu pară că se chinuise prea mult şi nici prea mămoasă - voia ceva lejer şi comod. Se hotărâse să poarte pantaloni strâmţi, un tricou cu mâneci lungi şi pantofi sport, o altă nouă achiziţie.

Dar cu fiecare minut care trecea, fericirea începea să se dilueze, iar la ora unu şi un sfert Holly mai avea puţin şi intra în depresie. încetează, încerca ea să îşi spună. Eşti aici cu copiii tăi, eşti aici pentru Peter şi Maggie, nu ca să-l vezi pe Will. Şi ce dacă nu vine, oricum te simţi bine. Te simţi minunat.

Dar ştia că nu este adevărat.

Maggie chemă pe toată lumea la masă şi Holly îşi impuse să nu pună întrebări în legătură cu scaunul gol de la celălalt capăt al mesei.

Dar n-a fost nevoită să o facă.

— Unde-i Will? întrebă Peter.

Maggie dădu din umeri.

— Îl ştii pe Will al nostru. Dacă spune că vine În ora douăsprezece înseamnă că poate ajunge oricând între ora zece dimineaţa şi zece seara. Asta dacă vine.

Peter dădu din cap dezaprobator.

— Câteodată băiatul ăsta este un nesuferit.

— Am învăţat să nu contăm foarte mult pe Will. Deşi…

Maggie se opri şi trase cu ochiul la Daisy şi Oliver care o necăjeau pe Pippa cu un os medicinal verde, care probabil avea un gust mai bun decât aspectul, după reacţia încântată a câinelui.

— S-a purtat fantastic după... toate cele întâmplate. Nu ne-am gândit niciodată că ne vom baza pe Will, dar a fost alături de noi.

— Aşa a fost, dădu Peter din cap. Acum, presupun, şi-a revenit la normal.

— Nu ştiu voi, dar eu mor de foame, spuse Maggie, deşi nu mâncase aproape nimic din ziua în care aflase de moartea lui Tom şi slăbise o tonă ceea ce, la vârsta ei, o făcea să pară bătrână şi bolnavă.

— Să servesc întâi copiii.

Holly spălă vasele, apoi se scuză pentru a merge la baie. Simţea nevoia să plângă. De la înălţimile fericirii în adâncimile depresiei pe parcursul unei singure ore. Maturizează-te, îi spuse ea printre dinţi imaginii sale din oglindă. Eşti o femeie căsătorită, îşi spuse ea. Încetează să te mai comporţi ca o adolescentă.

Dar exact aşa se simţea. Ca o adolescentă care nu îşi poate controla deloc emoţiile. Ale cărei emoţii pot fi influenţate cât ai clipi de influenţe externe.

încă nu îşi dădea seama unde duc toate astea, încă se considera o persoană incapabilă de a avea o aventură şi adevărul era că nu se gândise la ce se putea întâmpla între ea şi Will, nu se gândise la ce rezultat final ar putea avea această... prietenie.

Era conştientă că se simţea atrasă de el, dar era de-a dreptul superb, ce femeie nu s-ar simţi atrasă de el? încă mai aştepta, spera, îşi dorea ca la un moment dat, în viitorul apropiat, atracţia să dispară şi să devină cu adevărat prieteni.

Dar asta nu însemna că va face ceva în acest sens, nu însemna că se va întâmpla ceva. Şi da, poate că au fost câteva dăţi când, făcând sex cu Marcus, a închis ochii şi şi-a imaginat că este cu Will, dar doar din curiozitate, doar pentru a face mai incitant sexul, şi Dumnezeu ştie că a funcţionat.

în mod clar, îi lipsea enorm prietenia unui bărbat în viaţa ei. Marcus nu fusese niciodată prietenul ei, îşi dădea seama acum. Nu fusese partenerul ei. La început, spunea oamenilor că Marcus este prietenul ei cel mai bun, dar ştia acum că spunea asta pentru a compensa pentru faptul că nu s-a simţit niciodată atrasă fizic de el, ca şi cum dacă îi era cel mai bun prieten era de ajuns.

Marcus o oprima - subtil, întotdeauna foarte subtil -, în timp ce Will o asculta. Mesajele lor erau încă amuzante, distractive, dar Holly îşi dădea seama că începea să vorbească mai mult despre ea, dezvăluindu-i ce simte cu adevărat.

Singurul subiect pe care nu îl discutaseră, decât la un nivel superficial, era căsnicia ei şi motivul pentru care simţea nevoia să caute compania unui confident bărbat, cineva care să îi

ofere punctul de vedere al unul bărbat, cineva care să o facă să se simtă din nou frumoasă, în timp ce ea avea acasă un soţ foarte bun.

Sau nu. După caz.

Uşa de la intrare se închise şi Holly se încordă la auzul zăngănitului familiar de chei. îşi imagina cu exactitate ce face Marcus. îşi scoate din buzunar telefonul BlackBerry, verifică repede dacă a primit mailuri în ultimele zece secunde, mailuri de care trebuia să se ocupe neapărat în acel moment. Pune cheile în scrumieră, îşi goleşte monedele din buzunar în aceeaşi scrumieră şi strigă un salut scurt înainte să îşi ducă servieta în birou.

în timp ce face asta, verifică corespondenţa sosită cu o zi înainte, pentru a vedea dacă nu cumva este ceva ce nu poate aştepta şi, în acelaşi timp, ascultă mesajele primite pe robotul telefonic din biroul său. Inevitabil vor fi câteva probleme care nu permit amânare şi îşi va petrece următorul ceas tastând mesaje, dând telefoane şi gonind orice membru al familiei care ar apărea în dreptul uşii de la birou, chiar dacă sunt disperaţi să-şi vadă tăticul de care le-a fost dor.

Ca de obicei, Holly primea un sărut grăbit în drum spre birou, iar copiii, o mică ciufulire, la fel de grăbită.

— Dă-te jos de pe tati acum, îi spuse el lui Daisy, care se prinsese de piciorul lui. Tati trebuie să lucreze.

Se uită la Holly, făcând gesturi nerăbdătoare, iar Holly se ridică şi încercă să o scoată pe Daisy dintre picioarele lui, dar aceasta începu instantaneu să plângă.

— Ţine-i departe de birou cât îmi verific eu mesajele, spuse el. Ies imediat.

— Bine, spuse Holly.

O luă pe Daisy, care acum plângea cu urlete şi o duse în bucătărie, închizând uşa în urma ei, puţin mai tare decât şi-ar fi dorit. Se aşeză în faţa tejghelei şi îşi puse capul în palme.

— Iisuse Hristoase, şopti ea. Asta e tot ce poate fi?

Peste o oră, Marcus era încă închis în biroul lui şi copiii se jucau fericiţi cu plastilină în camera de joacă. Marcus ar avea o criză de nervi dacă i-ar vedea că se joacă cu plastilină după ce au făcut baie, dar cealaltă singură variantă de a-i linişti era televizorul şi Holly ajunsese la concluzia că pentru Marcus plastilina ar fi răul cel mai mic.

Dădu fuga sus, în studioul ei, pentru a-şi verifica mesageria. Doar să vadă. Dacă mă iubeşte, mi-a trimis un mesaj, se trezi ea spunându-şi, dar reprimându-şi gândul imediat. Maturizează-te, se gândi ea, deşi simţi imediat un gol în stomac la vederea mesajelor care o aşteptau.

într-o altă cameră, la câteva minute distanţă, şi Olivia îşi verifica mesageria. Proastă mai sunt, se gândea ea, luptându-se cu speranţa de a găsi un mesaj de la Fred. Sunt proastă pentru că am sărit din prima în pat, pentru că mi-am permis să cred că era vorba de ceva special, că atunci când se va întoarce în America îi va fi dor de mine. Că poate era destul ca să îşi dorească mai mult de la mine.

Dar adevărul era că Olivia nu îşi dorea asta. în adâncul sufletului ei ştia că Fred fusese, exact

aşa cum spusese Tom, o aventură. Un băiat frumos, dulce şi perfect, dar total nepregătit să înceapă o relaţie serioasă.

Olivia nu îşi dorea să ajungă în faţa altarului, dar era destul de matură şi de înţeleaptă încât să vadă că trecuse de vârsta pentru aventuri. Şi dacă era să se implice într-o relaţie cu cineva, trebuia să o facă în vederea unei relaţii de lungă durată.

Timp de câteva zile minunate petrecute în compania lui Fred şi-a permis să se gândească „dar dacă...", însă chiar şi atunci îşi dădea seama că ceea ce gândea ea era total nerealist. Şi nu era ca şi cum şi-l dorea atât de mult pe Fred, dar îşi dorea ca el să o vrea pe ea. Şi chiar dacă şi-au luat amândoi rămas-bun, şi-ar fi dorit ca el să se fi întors în America şi să descopere că se îndrăgostise nebuneşte de ea.

îşi plănuise chiar conversaţia pe care o va avea cu el. „Fred, dragule", ar fi spus ea, cu o voce care să o imite pe cea a lui Katharine Hepburn, „eşti un băiat delicios, dar trebuie să înveţi jocul. Ştiu că te crezi îndrăgostit de mine, dar ceea ce simţi nu este real. Du-te şi bucură-te de viaţă, mergi mai departe, iar nouă ne va rămâne mereu ce am avut în Londra."

Şi totuşi, în fiecare seară înainte să se bage în pat, îşi verifica mesageria pentru a vedea dacă nu a primit ceva de la el. Fuseseră câteva schimburi de mailuri imediat după ce plecase, mulţumiri pentru zilele minunate petrecute în Londra, pentru că fusese o prietenă atât de specială şi urări de noroc şi fericire pentru viitor.

I-a răspuns cu aceleaşi urări şi apoi a constatat cu uimire că schimbul de mailuri se oprise. Asta

era totul? îşi lăsase rădăcinile albe să crească, îşi pusese rochia neagră înapoi în fundul dulapului Fusese, se gândea ea, o vacanţă minunată, dar nu ceva ce trebuia repetat. Nesiguranţa şi confuzia unei relaţii sau a unei aventuri ca aceastii era ceva fără de care Olivia ar fi putut să trăiască foarte bine.

Aşa că în momentul în care Sophie i-a spus că un bărbat sexy şi singur venise să întrebe de un câine şi ea îi dăduse numărul Oliviei, spunându-i să-l sune, Olivia dădu din cap.

— Nu şi de data asta, spuse ea. Am terminat cu bărbaţii, mai spuse, întinzându-i numărul înapoi lui Sophie.

Gapitodu(l şaispuezece
Pentru: Holly De la: Will 01/23/06 7:52 :32 PM Subiect: Lipsă şi scuze
Holly, Holly, Holly. îmi pare ATÂT de rău că nu am ajuns astăzi. Am băut mult prea mult aseară şi se pare că astăzi de dimineaţă m-am trezit foarte mahmur. M-am trezit pe la prânz şi am uitat complet că trebuia să merg la ai mei, până m-a sunat mama, după ce tu plecaseşi. Mă simt oribil pentru că te-am dezamăgit. Ca să nu mai spun ce plăcere mi-ar fi plăcut să te văd de două ori în două zile şi să îţi fi cunoscut copiii. (Mama spune că sunt incredibili, apropo.)
Te rog, te rog, spune că mă ierţi... Vreau să îţi fac cinste cu un prânz săptămâna asta ca să mă scuz cum trebuie. Pe de altă parte, aseară a fost o seară fantastică (din câte îmi amintesc), îmi amintesc totuşi că arătai chiar sexy (am voie să spun asta, acum că devenim prieteni ?),

că muzica era bună şi oamenii la fel. Sper că nu eşti foarte supărată pe mine, Will x

Holly citi mesajul de cinci ori, până când Daisy începu să urle la Oliver. Coborî scările zâmbind, lăsând orice dezamăgire în urmă şi păşind iar în norişorul ei de extaz.

Crede că sunt sexy! Crede că sunt sexy! Mă văd cu el săptămâna asta!

Plutind, intră în camera dejoacă şi se năpusti asupra copiilor, acoperindu-i cu sărutări, lăsân- du-i pe amândoi şocaţi şi provocându-le chicoteli incontrolabile.

Pentru: Will De la: Holly 01/23/06 9:11:23 PM Subiect: Scuze

Salutări bărbatului cu picioare de fotbalist... Scuze. Scuze. Nu pot să mă abţin să nu îţi spun aşa, mă amuză teribil. Trebuie să recunosc că sunt impresionată de capacitatea ta de a seduce fete tinere. Eu simt că felul în care am arătat când eram tânără s-a irosit degeaba, pentru că nu am avut destulă încredere în mine să ştiu ce să fac şi pentru că m-am căsătorit la douăzeci şi cinci de ani, nici nu a mai fost nevoie de efort. Totuşi, sper că la un moment dat voi deveni o MILF[1] (SUNT SIGURĂ că ştii ce înseamnă

1. Iniţialele unei expresii argotice; desemnează genul de femeie care, deşi mamă, este considerată deosebit de atractivă (n.r.).

asta...). Presupun că sunt totuşi puţin cam tânără, nu ? Presupun că nu poţi să obţii statutul de MILF decât după ce împlineşti patruzeci de ani, dar poate greşesc, caz în care ar trebui să fac un efort ceva mai mare în sensul ăsta.
Mulţumesc pentru scuzele că nu ai apărut la părinţii tăi. Ne-am simţit foarte bine oricum, dar ar fi fost mai distractiv dacă erai şi tu acolo. (Ibm avea dreptate când spunea că nu eşti de încredere...)
Deci, mă duc jos să iau cina, copiii au adormit în sfârşit. IUBESC să primesc mailuri de la tine, mai ales din cele lungi. Mi-ai lipsit ieri.
Eu xx
Pentru: Holly De la: Will 01/23/06 11:35:11 PM Subiect: Scuze
Pentru favorita mea MILF, Cum poţi să te îndoieşti de statutul tău de MILF? Eşti, de departe, cea mai sexy mămică pe care o cunosc şi mult mai calificată să fie regina MILF.
Chiar îmi pare rău pentru ziua de ieri. încerc serios să mă schimb, să fiu de încredere şi constant şi mai ales să nu uit de cele mai importante lucruri din viaţa mea, dar ieri am dat-o în bară cu clasă.
Dar tu eşti foarte mărinimoasă. Aşa te porţi şi cu Marcus? Mă tot gândesc la toate lucrurile pe care mi le-ai spus: că nu te ajută cu

copiii, că nu este alături de tine foarte mult şi mă întreb dacă nu cumva nu laşi prea mult de la tine. Nu e o critică, dar eşti atât de dulce şi iubitoare şi bună şi Marcus pare pur şi simplu că profită de asta. Dar, ceea ce este cel mai important, eşti fericită şi poate că există o modalitate să faci câte ceva şi pentru tine, pentru a te regăsi. Oricum, după cum ai spune tu, am bătut destul câmpii. Sunt doar fericit că acesta este începutul unui an nou, că te am pe tine în viaţa mea şi abia aştept să te văd săptămâna viitoare...

Şi eu xx

Gapitodud şaptesp/iezece.

— Pe unde ai umblat ? spuse Olivia, punând cutia cu care venise pe dulapul din bucătărie şi întorcându-se către Holly cu mâinile în şolduri. Ţi-am lăsat două mesaje şi nu mi-ai răspuns, prin urmare m-am gândit că sigur te-am supărat cu ceva, aşa că ţi-am adus prăjituri, gândin- du-mă că trebuie să îmi cer iertare. Haide, spune, ce s-a întâmplat?

— îmi pare rău, Olivia. Am fost foarte ocupată în ultima vreme. Proiectul ăsta pentru muncă şi copiii. Ştii şi tu cum este.

— Nu, nu chiar, mormăi Olivia. Cred că pur şi simplu eşti o prietenă rea.

— Bine, ai dreptate. Sunt o prietenă foarte rea şi îmi cer scuze. Şi nu pot să cred că ai adus prăjituri... Mmmm!

Deschise capacul cutiei şi îşi linse buzele la vederea tartelor cu fructe şi eclerelor cu ciocolată.

— Dumnezeule, e cel mai decadent lucru pe care l-am văzut vreodată - le-ai luat de la patiseria nouă de pe stradă?

— Da. E fantastică. Ce zici dacă pui ibricul pe foc şi eu aduc farfuriile?
— S-a făcut.
După o jumătate de oră, două tarte cu fructe şi două ecleruri cu ciocolată mai târziu, Holly trase aer în piept şi o privi pe Olivia. Nu voia să îi spună. Nu voia să spună nimănui. Nu că ar fi fost ceva de spus - nu e ca şi cum se întâmplase ceva sau ca şi cum prietenia ei cu Will era mai mult de atât, o prietenie, dar dorinţa de a spune cuiva, de a împărtăşi cu cineva ceea ce se întâmpla cu viaţa ei, era mai mult decât putea ea suporta.

Se gândise să îi povestească lui Saffron, mai ales că Safiron avea o aventură şi ea ar înţelege cum e cu tentaţia, dar avea mai multă încredere în Olivia şi ştia că Olivia va fi discretă şi că poate îi va da sfaturile de care avea nevoie.

Avea nevoie de sfaturi? Nu era sigură. Ceea ce ştia cu siguranţă era că sentimentele ei au luat-o razna. Din momentul în care se trezea şi până la culcare nu se gândea la altceva în afară de Will. Nimic din ceea ce făcea Marcus nu o mai deranja. Descoperise că poate să se deconecteze, să plutească undeva unde să poată visa la Will, la amintirea unor cuvinte spuse de el, a unor lucruri pe care le-au făcut împreună. Şi cu cât evita să se gândească la Marcus, cu atât devenea mai puţin problematic.

Era în continuare convinsă că ceea ce se întâmpla era ceva inocent. Convinsă de faptul că ea şi Will erau doar prieteni. Desigur că la mijloc era şi un flirt nevinovat, dar doar atât. Holly nu era genul de femeie care ar putea avea vreodată o aventură. De asta era sigură.

Nu doar din cauza tatălui ei. Holly nu înşelase niciodată în viaţa ei pe nimeni şi se gândise mereu că infidelitatea este singurul lucru de care n-ar fi acceptat să se facă vinovată. Şi chiar acum, când se uita la Will şi credea că are în faţa ochilor cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse în viaţa ei, chiar şi acum se gândea că nu va avea niciodată o aventură.

Ceea ce îi trecea prin minte, din ce în ce mai des în ultima perioadă, era că probabil se căsătorise cu bărbatul nepotrivit. Nu a simţit niciodată acest gen de atracţie pentru Marcus şi a crezut că atracţia fizică nu face parte din ecuaţie, dar această prietenie cu Will i-a retrezit la viaţă sentimente, dorinţe, nevoi de care uitase că le are. Dorinţe şi nevoi pe care le împinsese undeva într-un sertar al minţii, spunându-şi că poate să trăiască şi fără ele, spunându-şi că asemenea lucruri nu contau.

Dar contau.

Conta faptul că nu era, aşa cum presupusese ea, paralizată de la brâu în jos. Şi acum, că acele sentimente fuseseră trezite, nu era sigură că le putea ignora din nou. Nu era sigură că va putea să îşi petreacă restul vieţii culcându-se cu un bărbat care o face să simtă... ei bine, nimic.

Şi gândul pe care pur şi simplu nu îl putea reprima, gândul care o trezea în mijlocul fiecărei nopţi şi nu o lăsa să adoarmă la loc era acesta:

Cred că m-am căsătorit cu bărbatul nepotrivit.

Din acest motiv avea nevoie să vorbească cu cineva, de asta stătea la masa din bucătărie, înghiţind în sec şi trăgând aer în piept.

— Am un prieten, spuse ea, stânjenită, fără să o poată privi în ochi pe Olivia, dar ştiind că trebuia să spună ceva, ştiind că Olivia era persoana potrivită cu care să vorbescă despre ceea ce i se întâmpla.

— Minunat, spuse Olivia nonşalant, tresărind însă când ridică ochii şi întâlni privirea lui Holly. A, nu! Vrei să spui, un prieten...

Holly dădu din cap.

Ochii Oliviei se măriră.

— Ai o aventură? întrebă ea, coborând vocea până când ultimul cuvânt deveni o şoaptă.

— Nu! spuse Holly cât de tare putu. Şşşş! Frauke e sus, nu vreau să audă ceva legat de asta. Dar nu, jur, nu am o aventură. Deşi am început o prietenie cu un bărbat şi mă simt incredibil de... confuză.

— Confuză pentru că vrei să ai o aventură cu
el?

— Nu! Mă rog... poate. Nu, nu cred, nu cred că despre asta e vorba.

— Păi despre ce este vorba?

Holly oftă profund.

— Doamne, Olivia, habar n-am. Ştiu doar că în căsnicia mea e... nu ştiu. E goală. Mi se pare că nu mai e nimic. Nu mai simt nimic şi când sunt cu bărbatul ăsta mă simt pur şi simplu vie. Mă simt tânără şi liberă şi mi se pare că orice e posibil. Şi mă tot bântuie un gând îngrozitor: dacă m-am căsătorit cu bărbatul nepotrivit?

— Mamă! oftă Olivia şi se sprijini de spătarul scaunului. E destul de important ceea ce spui!

— Ştiu, zise Holly, privind-o tristă pe Olivia. E îngrozitor şi când aud cuvintele astea spuse cu

voce tare e şi mai îngrozitor pentru că devine ceva real. Dar aveam nevoie să vorbesc cu cineva. Trebuia să ştiu ce părere ai.

— Ce părere am eu? Habar nu am ce părere am. Ce cred despre ce? Dacă să ai sau nu o aventură ?

— Nu, spuse Holly, dând din cap. Nu voi avea o aventură, dar adevărul este că am un prieten de care da, recunosc, sunt atrasă, dar care, mai mult decât atât, mă ascultă. E interesat de ceea ce am de spus; mă consideră amuzantă şi inteligentă şi mă facs să mă simt importantă.

— Şi Marcus nu te face să te simţi aşa ?

Holly se strâmbă.

— Tu ce crezi?

— Ei, mă rog, da. înţeleg ce vrei să spui.

— Tu ce crezi despre Marcus? întrebă Holly dintr-odată. Adică, ştiu că nu îl cunoşti foarte bine. Dar ce impresie ţi-a făcut? Ne vezi împreună? Crezi că este bărbatul potrivit pentru mine?

— în nici un caz, Holly, spuse Olivia râzând şi dând din cap, nu o să răspund la asta. Ultima dată când am trecut prin aşa ceva, prietena mea Lauren avea impresia că soţul ei este cel mai mare imbecil de pe faţa pământului şi i-am zis săptămâni la rând că poate să se descurce mult mai bine fără el şi că e cel mai mare dobitoc, ca să nu mai spun că toate prietenele ei îl urau de moarte, şi la puţin timp după aceea s-a împăcat cu el şi nu a mai vorbit deloc cu mine de atunci.

— Deci crezi că este un dobitoc ?

— Nu! Nu am spus asta. Nu spun nimic.

— Da, mă rog, dacă îl considerai minunat şi dacă credeai că suntem făcuţi unul pentru celălalt, nu ai fi avut nici o problemă să o spui, nu? Aşa că o să-mi permit să citesc printre rânduri.

— Tot ceea ce pot să spun este că nu am înţeles niciodată relaţia voastră. Mi se pare că aveţi personalităţi foarte diferite, dar opusurile se atrag şi am mai văzut cupluri care sunt ca apa şi uleiul, şi totuşi îndrăgostiţi până peste cap. Se pare că dragostea învinge orice.

— Deci crezi că e un idiot arogant? spuse Holly, cu un zâmbet amar.

— Dar celălalt? dădu Olivia din cap, refuzând să comenteze. Are şi el un nume ? Ar putea fi o persoană pe care o cunosc?

Holly se înroşi.

— Ştiam eu, oftă Olivia. Ştiam că e ceva între tine şi Will. De fiecare dată când aduci vorba de el, ceea ce, apropo, o faci destul de mult în ultima vreme, în caz că nu ţi-ai dat seama, şi o faci şi de faţă cu Marcus - de fiecare dată când îi spui numele, ai aşa un aer visător...

— Şi ce părere ai despre asta ?

— Cred că Freud ar avea câteva lucruri de spus despre chestia asta. Am pierdut unul dintre cei mai buni prieteni, iar tu eşti evident nefericită şi neîmplinită de anumite lucruri din viaţa ta, aşa că mă întreb dacă nu cumva tranferi, sau cum dracu' se spune, toate astea asupra fratelui lui Tbm.

— Asta înseamnă că nu e ceva real ? Şi dacă ar fi vorba doar de un transfer, cum de tu nu simţi nimic pentru el?

Olivia începu să râdă.

— Logica ta pare puţin nebunească, draga mea. Will nu este deloc genul meu de bărbat, îmi

fac griji doar pentru că ar putea fi o pasiune care a pornit de la pierderea lui Tom sau poate este mai puternică din cauza lui Tom şi mă întreb dacă într-adevăr e ceva ce merită să-ţi pună căsnicia sub semnul întrebării.

— Cu Freud sau fără Freud, dacă aş fî mult mai fericită cu Will sau cu cineva ca el? Dacă m-am căsătorit cu persoana nepotrivită?

— Crezi că ai fi mai fericită cu cineva ca el ?

— Păi... nu.

— De ce nu?

— Păi, probabil că m-ar înnebuni. Doar îl ştii, pentru numele lui Dumnezeu. Are treizeci şi cinci de ani şi nu are o slujbă decentă - e tâmplar-vagabond. Călătoreşte în străinătate timp de şase luni, doarme pe plajă, cu cortul, sau pe canapeaua vreunui prieten. E deştept şi amuzant şi incredibil de sexy, dar nu cred că ai găsi un soţ mai prost nici dacă te-ai chinui.

— Deci, lăsând la o parte calităţile de potenţial soţ, ce te face să crezi că ai fi mai fericită cu cineva ca el?

Holly tăcu o vreme şi se gândi. într-un final, ridică ochii către Olivia şi începu să vorbească, cu o voce tremurândă.

— îmi e dor de un prieten. îmi e dor să am un partener. Simt că eu şi Marcus suntem două trenuri care trec unul pe lângă altul. Şi mai mult decât atât, mi-e teamă că suntem incompatibili şi că de când m-am căsătorit am încercat să fiu această... nevastă pe care şi-o doreşte el. Numai că eu nu sunt acea persoană. Nu este viaţa pe care mi-am dorit-o şi nu aşa vreau să îmi petrec restul zilelor.

— Ce îţi doreşti? Ce vrei să schimbi? Pentru că, Holly, din perspectiva mea, viaţa ta pare chiar uimitoare.

Olivia facu un gest spre întreaga casă şi Holly oftă.

— Ştiu, mă simt foarte nerecunoscătoare. Am doi copii superbi. Am o casă frumoasă şi un dulap plin de haine de firmă, dar ştii ceva ? Nu-mi pasă de toate lucrurile astea. Simt că singurele momente când casa asta prinde viaţă, singurele clipe în care eu şi copiii putem râde sunt acelea în care Marcus nu e aici, pentru că atunci când este acasă nu face altceva decât să latre la toată lumea, să dea ordine să ne purtăm altfel, să facem lucrurile altfel, să fim altfel decât suntem. Mă simt ca şi cum sunt la închisoare când este el prin preajmă. Trebuie să merg pe vârfuri, pe coji de nucă, orice, doar să nu-l deranjez cu ceva. Ştii, la început, imediat după ce ne-am căsătorit, credeam că o să îl pot schimba. Credeam că pot să scot aroganţa aia din el, dar s-a înrăutăţit. Şi nu îi pasă decât de muncă. Chiar şi atunci când vreau să am o discuţie cu el, văd că nici măcar nu mă ascultă. Se gândeşte probabil la vreun afurisit de caz.

— Nu poţi vorbi cu el ? întrebă Olivia încet. Nu poţi să porţi o conversaţie şi să îi spui toate astea? Desigur va înţelege şi aţi ajunge la un compromis.

— Poate, dădu Holly din umeri.

Dar ceea ce nu spunea era că pur şi simplu nu mai avea voinţă pentru aşa ceva.

— L-ai părăsi vreodată ? întrebă Olivia peste ceva timp.

— Cred că mi-ar fi prea frică să o fac, oftă Olivia. Adică, e un avocat specializat în divor

ţuri, pentru numele lui Dumnezeu. Cred că ar fi un coşmar.
— Ei bine, atunci va trebui să găseşti o modalitate să rezolvi problema. Vorbeşte cu el, Holly. Nu este prea târziu, trebuie doar să comunicaţi. Saffron deschise uşa şi toată lumea ridică privirea să vadă cine intră. Ea salută grupul de oameni pe care i-a cunoscut şi îndrăgit în toţi aceşti ani de când venea în această sală şi luă un scaun pliant dintr-un dulap din colţ, aşezându-se în tăcere, undeva în spate.
A întârziat treizeci de minute, dar ştia că e mai bine să participi la jumătate de întâlnire decât să nu vii deloc.
În timp ce se aşeza, cineva îi întinse un carneţel, iar ea îşi notă numele şi numărul de telefon, cea mai bună oră la care poate fi sunată şi se gândi câteva secunde ce să scrie la rubrica „sentimente". într-un final scrise nervoasă, după care se aplecă să pună caietul pe masă, apoi îşi scoase agenda din geantă, căutând repede pasul pe care îl citiseră mai devreme. „Pasul trei: Am luat o decizie să ne lăsăm voinţa şi viaţa în voia lui Dumnezeu, aşa cum îl înţelegem noi."
P. nu era acolo. Zburase la New York pentru a participa la o şedinţă de pre-producţie pentru filmul său şi, deşi o invitase şi pe ea, n-avusese cum să se ducă pentru că, la rândul ei, trebuia să fie la o şedinţă a doua zi - cel mai de succes producător al celui mai de succes film al anului trecut o solicitase în legătură cu rolul feminin din următoarea lui producţie. Dacă primea rolul, va fi cea mai mare şansă din cariera ei şi asta o va catapulta la un cu totul alt nivel. Voiau să vadă dacă poate

mima un accent sudist autentic şi, potrivit impresarului ei, dacă putea, va deveni femeia momentului.

îşi petrecuse ultima săptămână lucrând zi-lumi- nă cu logopedul plătit de impresarul ei, înţelegân- du-se cu el să-i ramburseze banii din următorul ei film, care, spera ea, va fi acesta.

P. îi trimisese flori şi un bileţel prin care îi ura succes, sunase să-i spună că îi este dor de ea apoi o făcuse să râdă descriindu-i ce pierdea pentru că nu era în apartamentul lui de la Carlyle.

Avea nevoie de o întâlnire astăzi şi o întâlnire la care să nu fie distrasă de prezenţa lui P. îşi dăduse seama că P. distrăgea atenţia tuturor, inclusiv unui număr de actriţe tinere care, era sigură, apăreau doar pentru a fi remarcate şi care îşi petreceau timpul făcându-i ochi dulci sau încolţindu-l în pauza de cafea.

— Bună, eu sunt Saffron, sunt o alcoolică în recuperare şi sunt recunoscătoare pentru asta.

Ciudat cât de uşor se rostogoleau acele cuvinte de pe buzele ei. Prima dată când fusese nevoită să le rostească, nu reuşise.

Spusese:

— Bună, sunt Saffron şi presupun că sunt aici pentru că beau.

Nu putea să spună cuvântul alcoolică, pentru că negarea şi ruşinea îi erau atât de puternice, încât era fizic incapabilă să îl pronunţe.

Şi acum era atât de uşor să spună aceste cuvinte, chiar dacă, de curând, începuse să se îndoiască de adevărul lor.

— îmi pare rău că am întârziat, spuse ea, dar mă bucur enorm să fiu aici. Nu eram aici când

s-a citit pasul la care suntem, evident, şi am frunzărit puţin broşura, dar simt nevoia să vorbesc despre starea mea de astăzi, spuse ea, trăgând adânc aer în piept. Ştiţi, de ani întregi, am avut parte de zile curate în care am fost trează. Am jurat că nu mă voi mai întoarce la situaţia în care eram când am venit aici prima dată. Un timp îndelungat, mi-a fost foarte uşor să fiu înconjurată de alcool fără să mă gândesc nici o clipă la asta. Şi presupun că m-am obişnuit cu asta. Aici auzi mereu că este un program simplu, dar nu este deloc uşor, şi că funţionează dacă depui puţin efort şi presupun că, stând astăzi aici, îmi dau seama cât de adevărat este. Pentru că nu prea mi-am mai dat silinţa. Sunt ca omul acela care spune „Mulţumesc că m-ai adus până aici, Doamne, de aici mă descurc singur".

Grupul izbucni în râs la auzul acestor cuvinte şi Saffron făcu o pauză înainte de a continua.

— Cred că în ultima vreme am încercat să rezist pe cont propriu. Şi nu funcţionează. În ultima vreme, vin la întâlniri regulat şi vorbesc despre cum nu parcurg paşii, cum nu muncesc, cum abia dacă îmi sun sponsorul, cum citesc literatura doar când sunt disperată, dar nu am voinţa să fac mai mult. Şi, deşi nu beau, mai nou am început să privesc oameni în restaurante care beau, de exemplu, câte un pahar de vin, şi mă gândesc: Aş putea face şi eu asta. De ce să nu beau şi eu un pahar de vin la cină ? Sunt sigură că aş putea face asta.

Grupul începu să râdă din nou.

— Şi, deşi ştiu că nu pot să o fac, câteodată cred că pot, şi trebuie să recunosc că sunt la

limită, spuse ea, trăgând adânc aer în piept. Şi apoi ar mai fi şi relaţia în care sunt implicată...

Nu îi spuse numele, amintindu-şi sfatul dat de sponsorul ei cu mult timp în urmă: Nu vorbi despre el la întâlniri decât în termeni foarte generali. În ciuda principiului anonimitâţii, toată lumea adoră să vorbească, să bârfească, iar acesta este un secret mult prea mare pentru ca oamenii să îl ţină doar pentru ei. Ai grijă. Ai foarte mare grijă.

Totuşi, erau oameni care ştiau sau credeau că ştiu. Nimeni nu avea dovezi, dar câţiva văzuseră felul în care se priveau unul pe celălalt. Unii observaseră apropierea dintre ei chiar şi atunci când stăteau în capete diferite ale camerei şi chiar când făceau eforturi importante pentru a se evita în timpul pauzelor de cafea şi după întâlniri.

— Mă chinuie puţin în prezent. Ştiu că trebuie să învăţ să accept. Că lucrurile stau aşa cum stau şi că nu poate fi tot timpul alături de mine, dar este pur şi simplu al dracului de greu. Şi mâine am o probă grea şi mi-e cam frică de ea, şi...

Saffron oftă îndelung.

— Vedeţi ? Aşa mi se întâmplă când nu mă concentrez asupra programului. Viaţa devine copleşitoare. Dar sunt aici şi am auzit ceea ce aveam nevoie să aud. Trebuie să mă rog pentru puterea de a îmi lăsa viaţa şi voinţa în grija unei puteri superioare. Pentru că, în final, eu nu deţin controlul şi toate se vor întâmpla aşa cum trebuie să se întâmple, iar eu trebuie să îmi amintesc asta. Şi îmi iau angajamentul în faţa grupului astăzi că mă voi duce acasă şi voi începe să lucrez pasul din nou. îi promit de mult timp sponsorului meu că o voi face, dar acum promit

în faţa voastră. Oricum, spuse ea, privind crono- metrul pe care îl ţinea în mână, timpul a expirat. Mulţumesc tuturor pentru susţinere şi vreau să spun că iunt foarte recunoscătoare că am un loc pe care să îl numesc acasă şi oameni care să mă asculte.

După aceea, o fată pe care Saffron o mai văzuse doar de vreo două ori, s-a apropiat de ea. Era frumuşică, îmbrăcată ca orice altă actriţă din Los Angeles şi ceva în privirea ei îi spunea lui Saffron că nu e tocmai de încredere.

— Bună, eu sunt Alex, spuse ea, luând-o pe Saffron în braţe.

Saffron nu se simţea foarte în largul ei în acea ipostază, dar se gândea că este vorba de răceala ei englezească. Era pregătită să accepte îmbrăţişările prietenilor, ale colegilor de la întâlniri, pe care îi cunoştea de ani de zile, dar să fie luată în braţe de o străină, într-un mod atât de intim, nu i se părea ceva tocmai sincer.

— Voiam doar să îţi mulţumesc, spuse Alex, retrăgându-se şi privind-o pe Saffron în ochi. Tot ce ai spus m-a mişcat. A fost ca şi cum vorbeai despre mine.

— Mulţumesc, spuse Saffron, propunându-şi să nu judece şi încercând să găsească o parte din Alex pe care măcar să o placă.

— Şi ai o probă mâine ? Ce palpitant! Pentru ce este?

Saffron simţi cum i se micşora inima. Bineînţeles. Nici nu se aştepta la altceva.

— Un film, spuse ea.

— Şi eu am o probă mâine pentru un film! minţi Alex cu pricepere. Pun pariu că este acelaşi. Cum se numeşte?

Ca şi cum aş fi proastă, se gândi Saffron, zâmbind politicos.

— Remake-\il de la Vrăjitorul din Oz, spuse ea. E producţia lui Spielberg şi eu dau probă pentru rolul lui Dorothy.

— Şi eu! Păi, baftă, poate ne vedem acolo, spuse Alex.

Şi cu asta, aproape că zbură pe uşă, probabil în grabă să îşi sune impresarul să afle cum poate obţine o probă. Saffron zâmbi în sinea ei în timp ce îşi ridica geanta. Păcat că nu se face un re- make după Vrăjitorul din Oz. îşi imagină cum Alex sună la Dreamworks, cerând să fie primită la audiţie.

Acasă, Saffron găsi un mesaj de la Paul. Nimic important, spunea el, doar că văzuse reluarea unui film mai vechi de-al ei pe cablu şi că se gândea la ea şi se întreba cum îi merge. Zâmbi şi ridică receptorul ca să-l sune, îi lăsă un mesaj, după care formă numărul lui Holly şi îi lăsă şi ei un mesaj.

Iubea Los Angelesul şi viaţa pe care o construise aici, dar faptul că reîntâlnise această bucată imensă din trecutul ei îi provocase un dor de casă de o amploare la care nu se aşteptase. Nu dor de Londra, pentru că numai Dumnezeu ştia că petrecuse destul timp acolo, ci dor de prieteni. De prieteni adevăraţi. Prieteni care nu îi sunt rivali, care nu se prefac doar pentru a găsi de muncă şi nu o judecă pentru cât de celebră este.

I se făcuse dor de oamenii care o cunoşteau pe vremea când începuse totul. Care o cunoscuseră când era o adolescentă ciudată, cu apa

rat dentar. De acei prieteni care o ţinuseră de frunte în nopţile când băuse mai mult de cât ar fi trebuit, nopţi pe care şi le petrecea cu capul aplecat deasupra toaletei. De acei prieteni i se făcuse dor. Prieteni precum Paul, Olivia şi Holly.
Sunând-o pe Olivia, Saffron se pregătea să lase încă un mesaj, dar Olivia răspunse.
— Alo?
— Olive Oii? Sunt Saffron.
Olivia începu să râdă.
— Doamne, uitasem complet că îmi spuneai Olive Oii. Ce tare! Unde eşti?
— în Los Angeles. Plictisită. Mi-e dor de Anglia şi de vechii mei prieteni. Tu ce faci?
— Nu foarte bine, de fapt. Am ceva la stomac şi vomit de câteva zile încoace.
— Intoxicaţie alimentară sau un virus ?
— Cred că virus. Intoxicaţia nu trece după o
zi?
— Cred că depinde cât de gravă este. Ar trebui să mergi la un doctor. Doar dacă nu... spuse Saffron, apoi făcu o pauză dramatică, eşti cumva însărcinată.
— Puţin probabil, râse Olivia, dar apoi culoarea îi dispăru din obraji.

Gapitodud optspaezede.

— Ce bucurie, spuse Maggie, acoperind mâna lui Holly cu mâna ei. După atâţia ani în care nu te-am văzut, acum parcă eşti din nou fiica mea, parcă faci din nou parte din familie. Şi să te văd alături de copiii tăi, acum că eşti şi tu la rândul tău mamă, râse ea. E minunat, Holly, şi mă bucur foarte mult că m-ai invitat la prânz. Nu am ieşit nicăieri de când a murit Tom şi mă bucur că am putut să ies cu tine.

— Şi mie îmi pare bine că eşti cu mine astăzi, zâmbi Holly, cu o urmă de tristeţe. Mă bucur foarte mult să te văd şi să pot fi alături de tine. Nici nu mi-am dat seama, de-a lungul anilor, cât de mult mi-au lipsit discuţiile noastre. îţi aminteşti cum stăteam ore întregi la masa din bucătărie, vorbind despre problemele mele şi tu îmi dădeai sfaturi, iar Tom dădea ochii peste cap, bombănea şi se ducea sus să-şi pună căştile pe urechi pentru a ne acoperi râsetele cu muzica lui Pink Floyd ?

Maggie dădu din cap şi închise ochii, adu- cându-şi aminte, plăcerea şi durerea amintirii

făcând-o să îi scape o lacrimă, în ciuda zâmbetului de pe buzele ei.

— Cred că a fost mereu puţin gelos pe relaţia noastră, spuse Maggie. Pe cât de uşor îţi era ţie să apelezi la mine. Tom nu s-a prea priceput niciodată să ceară ajutor.

— Asta pentru că nu a avut niciodată nevoie, spuse Holly, făcând-o pe Maggie să râdă. Mă bucur atât de mult să te văd. Mă întreb cum de m-am descurcat fără tine toţi anii ăştia. Să ştii că mereu te-am simţit mai mult ca pe o mamă decât pe mama mea.

— Cealaltă mamă a ta, aşa îmi spuneai, zâmbi Maggie. îţi aminteşti?

Holly dădu din cap şi zâmbi.

— Am fost mereu cu sufletul alături de tine, Holly, spuse Maggie, dintr-odată serioasă. Păreai mereu pierdută pe vremea aia. Atât de nefericită.

— Da? întrebă Holly şocată.

Bineînţeles, aşa se simţea pe dinăuntru, dar
se simţea atât de ca acasă la Maggie şi Peter, încât nu se aştepta ca ei să fi observat. Credea că mascase totul foarte bine.

— Peter spunea mereu că vei fi o frumuseţe când vei creşte, spuse Maggie, privind în gol. Şi deşi vedeam şi eu posibilitatea asta, nu ştiam dacă îţi vei atinge potenţialul, pentru că erai atât de stânjenită în pielea ta pe vremea aceea. Nu păreai niciodată relaxată, nu mi se părea că îţi place de tine şi nu puteam fi sigură că vei putea să preiei controlul asupra ta, să te simţi bine în pielea ta şi să fii mândră de cine eşti.

Urmă o pauză lungă, în care Maggie o îmbră- ţişă pe Holly cu un zâmbet larg.

— Şi, bineînţeles, continuă ea, uită-te la tine! Atât de frumoasă şi de plăcută şi, în sfârşit, sigură pe tine.

— O, Doamne, Maggie. Cum poţi spune asta? Cum de crezi aşa ceva, cum de ai atâta încredere în mine, când eu nu am?

— Nu ai ? se încruntă Maggie. Ba ai, draga mea. Se vede clar pe tine.

— Poate în anumite privinţe, dar sunt momente când mă trezesc şi nu ştiu cine sunt şi ce vreau. Dacă asta este viaţa pe care ar trebui să o trăiesc.

Maggie se sprijini de spătarul scaunului şi dădu din cap.

— Aaa, zâmbi ea într-un final. Sună a criza vârstei mijlocii.

Holly se aplecă în faţă, cu o figură alertă. Criza vârstei mijlocii. Ea doar glumise pe tema asta când îi vorbise lui Will. Cum era posibil să aibă parte de criza vârstei mijlocii la treizeci şi nouă de ani, nu trebuia ca asta să se întâmple la patruzeci? Dar criza suna verosimil. Suna chiar corect, şi dacă asta era, de fapt, o criză a vârstei mijlocii, atunci desigur existau modalităţi de a o depăşi, feluri de a trece peste ea fără să-şi dinamiteze viaţa şi să se uite cum bucăţele din ea aterizează te miri unde.

— Chiar crezi că ar putea fi asta?

— Eu am avut una când aveam treizeci şi nouă de ani, zâmbi Maggie. Exact cât ai tu acum. De fapt, erai şi tu prin preajmă atunci. Mă mir că nu ţi-ai dat seama, că nu ai văzut că e ceva în neregulă, având în vedere cât de receptivă erai.

— Eram ? Câţi ani avem ?

— Tu şi Tom aveaţi cincisprezece ani. Era la puţin timp după ce ai venit tu în familie. O

perioadă îngrozitoare. L-am făcut pe Peter să treacă prin situaţii îngrozitoare, dar înţeleg de ce s-a întâmplat, aşa cum înţelegeam şi atunci, deşi eram într-o situaţie puţin diferită.

— Cum adică?

— Dacă îţi aduci aminte, m-am căsătorit cu Peter la douăzeci şi trei de ani. Un copil. M-am căsătorit cu el pentru că îmi doream cu disperare să devin adult, să am propria mea casă, copiii mei, şi doar aşa credeam că se poate.

— Şi nu erai îndrăgostită de el ?

Holly spera să îşi audă propria poveste, că Maggie va fi o oglindă pentru viaţa ei cu Marcus, că îi va reda speranţa într-un final fericit, pe care era sigură că Maggie îl trăieşte cu Peter.

— O, draga mea, bineînţeles că îl iubeam, se încruntă Maggie. Eram îndrăgostită până peste urechi. Chiar şi când avea acei perciuni blănoşi. Il credeam cel mai arătos, atrăgător şi delicios bărbat pe care îl întâlnisem. Să nu cumva să îi spui asta, dar câteodată aveam nişte fluturi în stomac înainte să vină să mă ia de la ai mei în asemenea hal, încât vomitam.

Holly mări ochii şi râse.

— Il adoram, dar m-am căsătorit prea devreme cu el. Era prima mea relaţie serioasă şi ne-am căsătorit la un an după ce ne-am cunoscut. Iar eu credeam că nu mă voi mai uita niciodată la un alt bărbat.

Holly trase scurt aer în piept.

— Vrei să spui că te-ai uitat? Ai avut o aventură? spuse ea, aproape şoptit.

Maggie zâmbi.

— Nu, dragostea mea. Nu am făcut asta. Nu aveam o legătură cu altcineva. Era vorba de

dorinţa de a fi din nou tânără, de a nu mai ii mama unor adolescenţi, de a nu mai fi îngropată până la brâu în rufe murdare şi gătit şi curăţenie.

— Dar îţi place la nebunie să găteşti... păreai mereu foarte fericită când eram eu la voi. Nu am văzut niciodată nefericire pe chipul tău.

— îmi place foarte mult să gătesc, dar mă înscrisesem la un curs de desen de la şcoala de artă şi toate prietenele mele era tinere şi la modă. Chiar şi cele care erau de-o vârstă cu mine îşi făcuseră o viaţă foarte diferită, vieţi care nu includeau adolescenţi rebeli şi mese pentru şeful soţului acasă. Nu voiam să mai fiu eu, voiam să fiu ca ele, voiam să păşesc pe urmele altcuiva.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Aveam de gând să plec. Nu pentru că nu îl mai iubeam pe Peter, ci pentru că aveam nevoie de spaţiu să-mi dau seama ce voiam, oftă Maggie, amintindu-şi. Dumnezeule mare, Holly, nu m-am mai gândit la asta de ani de zile. îmi e greu să îmi amintesc toate chinurile prin caro l-am obligat pe Peter să treacă.

— Cum a reacţionat?

în timp ce punea această întrebare, Holly so gândea la Marcus. Cum ar reacţiona el? I-ar păsa? Oare o mai iubea? A iubit-o vreodată?

— A pus piciorul în prag şi a spus nu. în nici un caz nu. Nu avea de gând să îngăduie aşa ceva. A spus că pvr şi simplu nu este ceva de acceptat. A spus că nu avea de gând să tolereze felul în care plecarea mea îl va afecta pe Tom, pe Will şi pe el, şi că toată lumea avea toane din când în când, şi că dacă eu credeam că el nu îşi dorea câteodată să fugă la clubul Playboy, să alerge după fotomodele blonde, aş face bine să mă fnai gândesc. A spus că o căsătorie e pentru

toată viaţa şi că asta însemna un angajament, înseamnă suişuri şi coborâşuri, nu doar şampanie şi trandafiri. Şi nu era tot timpul plictisitor şi îngrozitor. Că totul trece şi că dragostea, iubirea adevărată, înseamnă să iei furtuna în piept şi să devii mai puternic după asta.

Holly mări şi mai mult ochii, ascultând povestea.

— Aşa că ai rămas.

— Bineînţeles că am rămas, zâmbi Holly. Nu eram foarte hotărâtă la început, dar sincer, partea aceea cu el care seducea fotomodele mă speriase puţin. Una era să mă imaginez pe mine singură, dar era cu totul altceva să-l văd pe el că fuge cu vreo fufă blondă. De asemenea, spuse Maggie, aplecându-se spre Holly, mi-a plăcut la nebunie de el când a devenit dur.

Holly izbucni în râs.

— E adevărat.

— Şi nu ai regretat asta niciodată ?

Râsul dispăru şi Holly deveni gânditoare.

— Nu, draga mea. Nu am regretat niciodată. Suntem căsătoriţi de peste patruzeci de ani şi este exact aşa cum a spus el, zise ea, apoi făcu o pauză şi zâmbi către Holly. Dar asta, draga mea Holly, este povestea mea şi numai a mea. Dacă experienţa mea te poate ajuta în vreun fel, aşa să fie, dar orice te aşteaptă pe tine, va fi doar experienţa ta şi nimeni nu îţi poate spune ce să faci.

Holly oftă şi coborî privirea pe masă.

— Asta nu mă ajută deloc, Maggie.

— Ştiu, iubito. Nici nu are cum. Vor veni şi răspunsurile tale. Ai încredere că timpul şi experienţa îţi vor spune ceea ce ai nevoie să afli.

— Chiar eşti cealaltă mamă a mea, nu ? zâmbi Holly.
— Adică ?
— Adică mama mea ar fi stat acolo şi mi-ar fi spus exact unde greşeam şi ce trebuia să fac să repar ce nu merge.
— Nu e rolul meu să te judec, Holly.
— Acum vorbeşti ca Tom.
— Aşa spune şi Will mereu.
La auzul numelui lui, Holly roşi uşor. Voia să vorbească despre el cu Maggie, să afle... ce? Ceva. Orice. Dacă Maggie ştia ceva. Dacă el îi vorbise lui Maggie despre ea. Oare Maggie ar fi crezut altceva despre călătoria pe care Holly trebuia să o facă şi despre rezultatul ei dacă ar fi ştiut că Will, propriul ei fiu, era catalizatorul acestei furtuni de emoţii şi sentimente?
Maggie o privea pe Holly cum roşeşte şi nu ştia ce să creadă sau dacă să spună ceva. Pentru că dacă Tom era fiul minunat, grijuliu şi constant, Will era cel iresponsabil, iritant şi totuşi copilul adorat al familiei.
Ca mamă, nu ai voie să ai preferaţi. Dacă ar fi întrebat-o cineva pe Maggie - înainte de asta, bineînţeles, înainte de ce s-a întâmplat cu Tom - pe cine iubeşte mai mult, ar fi dat din cap oripilată şi ar fi spus că îi iubeşte pe amândoi la fel, că îi iubeşte în mod diferit, dar pe nici unul mai mult sau mai puţin decât pe celălalt.
Dar nu era tocmai adevărat. Tom avea mereu un loc special în inima ei, ca primul ei născut, o legătură care nu putea fi repetată. Dar ceva în sufletul ei se schimbase în momentul în care se născuse Will, apăruse o dragoste atât de

copleşitoare, atât de puternică prin puritatea ei, încât i se părea că descoperă pentru prima dată că o astfel de iubire poate exista.

Când era bebeluş, îl urmărea pe Will cu privirea, îi admira faţa care i se schimonosea de râs. Şi el râdea mereu, era cel mai fericit, cel mai amuzant, cel mai şmecher bebeluş pe care îl văzuse vreodată.

Iar el îşi iubea mama. O, cum îşi iubea mama! Maggie spunea, ani la rând, că el s-ar fi băgat la loc în burta ei dacă ar fi putut. Şi era adevărat. Oriunde era, orice făcea, Will era lângă ea sau călare pe ea, strângând-o în braţe şi acoperind-o cu sărutări.

— Te iubec, mami, spunea el la doi ani, acesta fiind aproape singurul lucru pe care putea să îl spună.

— Şi eu te iubec, spunea ea.

Iar el repeta cuvintele din nou şi din nou. Ar fi putut să o ţină aşa ore întregi.

Şi când se supăra pe el sau ridica tonul la el, se uita la ea, cu ochi mari, şi spunea:

— Mami, de ce eşti rea cu mine?

Şi orice era instantaneu iertat.

Poate că, îşi spunea ea adesea, de aceea avea un loc special în inima sa. Pentru că el nu i-a dat de ales. Tom fusese mereu stoic, independent. Tom o iubea, bineînţeles, dar nu avea nevoie de ea. Iar Will avusese mereu nevoie de ea. încă mai avea.

Şi acum, când avea treizeci şi cinci de ani, era, chipurile, independent şi ar fi trebuit să îşi vadă de viaţa lui. Maggie ştia că ar face orice pentru Will.

Şi cel mai rău era - lucrul la care încerca din răsputeri să nu se gândească, lucrul pe care nu

îl spusese nimănui cu voce tare - că în mijlocul nopţii, când stătea trează, când se chinuia cu durerea de a-l fi pierdut pe Tom, gândul care i se înfiripa foarte des în minte era următorul: ce bine că nu i se întâmplase lui Will! Cel puţin Will este încă aici.

Will, care lăsa o urmă de inimi frânte oriunde mergea, pentru care se ruga să-şi găsească fericirea într-un final, care în mod evident avea o aventură cu draga, frumoasa Holly. Will, care în mod evident şi frustrant, constituia forţa din spatele crizei prin care Holly îşi imagina că trece căsnicia ei.

Dumnezeule, se gândi ea. Ce ar trebui să spun ? Dar cuvintele ieşiră fără să le gândească, pentru că stătuse de vorbă de multe ori cu femei care nu erau Holly, dar care erau topite după Will, îndurerate de frica lui de ataşamente şi incapacitatea lui de a le iubi aşa cum îl iubeau ele, frustrate pentru că el nu putea fi bărbatul care îşi doreau ele să fie. Şi acum era faţă în faţă cu Holly.

Draga, frumoasa Holly, care era căsătorită şi avea copii, nu trebuia să îşi pună speranţe sau orice altceva în dragul şi incorigibilul Will.

— Ai grijă, spuse ea încet, dintr-odată.

Roşeaţa uşoară din obrajii lui Holly se intensifică.

— Ce vrei să spui ? spuse Holly repede.

— Mă refer la Will, draga mea.

Holly încercă să râdă.

— Maggie, nu se întâmplă nimic cu Will. Suntem doar prieteni. Cu siguranţă nu este el motivul acestei... crize.

— Dragă fată, nu te judec şi, dacă greşesc, sper să mă ierţi, spuse ea, trăgând adânc aer în piept. Dar dacă Will are orice legătură cu faza prin care treci tu, şi este foarte posibil să nu aibă, dar dacă are, te rog, draga mea, nu face schimbări, nu face nimic în ideea că Will este bărbatul potrivit pentru tine.

Holly era uluită. Umilită. îşi dorea ca pământul să se deschidă şi să o înghită.

— Eu n-am... începu ea. Nu aş... adică...

Şi nu putea să continue, pentru că minciunile i se vedeau scrise pe faţă.

Maggie se aplecă în faţă, îi ridică bărbia lui Holly cu mâna, forţând-o să o privească.

— Draga mea fată, te iubesc şi vreau să fii fericită. Şi îl iubesc pe fiul care mi-a mai rămas mai mult decât orice altceva pe lume. Şi da, ca mama lui, pot spune cu mâna pe inimă că nu te poţi baza pe el. Este nemaipomenit de frumos şi de amuzant şi de încântător, dar e cea mai proastă alegere când vrei să ai o relaţie. Dacă el este motivul nemulţumirilor tale şi ai de gând să renunţi la căsnicia ta pentru că îţi imaginezi că ai un viitor alături de Will, nu vei sfârşi cu bine.

A urmat o tăcere, apoi Holly şi-a întors privirea din ochii lui Maggie, iar aceasta şi-a luat mâna de pe bărbia ei, oftând.

— Dacă greşeşti? spuse Holly, cu inocenţa unei fete de şaisprezece ani. Dacă eu şi Will suntem făcuţi unul pentru celălalt?

— Of, draga mea, spuse Maggie, cu tristeţe în voce. Chiar crezi asta?

— Nu! spuse Holly, hotărâtă. Nu, nu cred. Nici măcar nu ştiu de ce am spus asta. Eu doar... Nu ştiu. Mi se pare că nu mai ştiu nimic, decât

că sunt dată peste cap şi că simt că urmează schimbări majore şi nu mai ştiu ce să fac. Oricum, se uită ea dintr-odată la Maggie, am crezut că ui spus că nu mă vei judeca.

Maggie rânji.

— Nu te-aş judeca niciodată, dulce Holly. Dar în calitate de mamă a lui Will mi-e teamă că trebuie să îl judec pe el. E de datoria mea.

— Deci nu ar trebui să-l părăsesc pe Marcun şi să fug în Bahamas sau unde naiba se duc<< Will iarna viitoare? încercă Holly să glumească

— Dacă asta simţi că trebuie să faci, pără seşte-l pe Marcus, dar fă-o pentru motivele corecte. Nu pentru Will sau oricine altcineva. Nu o face pentru a cădea în braţele altcuiva, fă-o, dacă ajungi să faci asta, pentru că eşti absolul sigură că eşti nefericită, că nu vei fi niciodată fericită dacă rămâi în situaţia asta. Pentru mino, acesta este singurul motiv întemeiat.

— Dar, când erai pe punctul de a-l părăsi po Peter, cum ţi-ai dat seama că vei fi din nou fericită?

Maggie dădu din umeri.

— Cred că pentru că fusesem atât de fericită înainte. Părea ceva temporar. Il iubeam încă, aveam doar nevoie să mă re-îndrăgostesc de el.

— Şi dacă... începu ea, punând încet ceaşca înapoi pe masă. Dacă nu ai fi fost niciodată îndrăgostită de el?

Te-am iubit vreodată ? se gândea Holly în aceeaşi seară, când erau la Automat, luând cina cu un cuplu pe care îl cunoscuseră la grădiniţa lui Daisy, o mamă care se dăduse peste cap să so împrietenească cu Holly pe parcursul ultimelor

două luni, care o invita săptămânal pe Daisy să se joace cu fetiţa ei şi care acum sugerase să iasă în oraş cu tot cu soţii lor.

Holly vorbea cu mama - Jo - despre una dintre educatoarele fetiţelor, doamna Phillips. Vorbeau despre dădace şi despre alte mămici din clasă. Despre opţiunile lor în ceea ce privea şcoala primară la care să le trimită pe fetiţe. Marcus şi Edward vorbeau despre serviciu - Edward este avocat pledant - iar când se serveau felurile principale de mâncare, cei patru ajunseseră într-un final să vorbească cu toţii. Jo îi întreţinea cu poveşti despre cum se cunoscuseră ea şi Edward, în timp ce Marcus oferea propria lui versiune despre felul în care el şi Holly se întâlniseră.

Ea îl privea cum vorbea, dându-şi seama că de fiecare dată când încerca să intervină pentru a-l corecta sau ca să adauge ceva, el o oprea subtil, ridiculizând-o sau nebăgându-i comentariile în seamă, ca şi cum ar fi fost complet irelevante. Şi până la urmă, s-a trezit că face ceea ce făcea întotdeauna - dădea înapoi.

Aşa că, în loc să se implice în conversaţie în această seară, îl privea pe Marcus şi se întreba dacă l-a iubit vreodată.

Oricum, ce e dragostea ? se trezea gândindu-se. Maggie vorbea astăzi despre cum îl iubea pe Peter, despre cum era îndrăgostită de el, despre cum pierduse pentru un timp sentimentul şi despre cum reuşise să se re-îndrăgostească. Dar cum poţi să te re-îndrăgosteşti, dacă nu ai nimic de la care să porneşti?

Holly ştia că nu fusese îndrăgostită de Marcus, nici măcar la început, dar credea că va începe să îl iubească la un moment dat şi că asta va fi de

ajuns. Ştia că nu avea parte de pasiune, de fericire, dar credea că aceste lucruri duc la durere şi disconfort şi viaţa părea mai sigură fără ele.

Dar viaţa ei era atât de sigură acum încât, devenise foarte plictisitoare. Nu iubea nimic lti Marcus şi erau puţine lucruri care-i plăceau Iu el. îşi dădea seama că lucrurile pe care i le spusese Oliviei despre căsnicia ei erau adevărate. Ei doi nu sunt parteneri. Nu sunt nici măcar prieteni.

Şi dacă nu sunt parteneri, nici prieteni, nici iubiţi - chiar dacă este obligată să facă sex cu el când este obligată, pentru că Marcus nu acceptă refuzul - atunci ce sunt?

Şi care ar putea fi rostul, până la urmă?

Olivia stătea la coadă la farmacia Boots, strângând testul de sarcină la piept. Era convinsă că cineva cunoscut va intra şi o va vedea şi o vh surprinde în acestă situaţie oribilă - o situaţie al cărei deznodământ îl ştia deja.

Testul era doar o formalitate.

Nu se protejase, nu ştiuse cum să deschidă subiectul. Pentru că fusese implicată într-o relaţie timp de şapte ani, uitase care erau regulile, uitase cum se joacă jocul. în plus, când era cu George lua anticoncepţionale şi nu trebuia să îşi facă griji în legătura cu contracepţia. Şi să aducă vorba de prezervative de la început nu păren cumva potrivit.

Şi era ziua de după ce se terminase ciclul, deci era aproape sigură că va fi bine. Cine rămâne însărcinată în ziua opt, pentru numele lui Dumnezeu ? Era ceva aproape imposibil, din punct de vedere fizic, cu siguranţă...

Dar acum îşi dăduse seama că nu era imposibil. S-a dus acasă cu inima strânsă şi apoi începu să tragă cu ochiul către beţişor, încercând să citească o revistă cât timp aştepta ca testul să se definitiveze, dar nu reuşi să citească decât câteva secunde şi, uitându-se, văzu deja începutul unei linii albastre.

O, Doamne. Fă să fie o greşeală, te rog. Te rog, fă să fie un pozitiv greşit, dacă există aşa ceva. Deschise celălalt pachet, urină pe băţ şi, din nou, iată. Nu existau dubii. Olivia, cea care nu îşi dorise niciodată copii, care era singură şi care nu avea destui bani pentru a creşte un copil, chiar dacă ar fi vrut, era însărcinată. Aşa cum stătea scris, albastru pe alb. Fără îndoială, însărcinată.

Gapitodud nouQSpiieze.ee.
Saffron întinse mâna după telefon, cu ochii împăienjeniţi, dărâmând receptorul şi înjurând în timp ce se apleca pentru a-l ridica de lângă pat.
— Alo?
Era încă pe jumătate adormită când deschise un ochi pe jumătate pentru a vedea ceasul digital de pe noptieră. Cinci treizeci şi şase. Cine dracu' sună la ora asta?
— Saffron Armitage ?
— Da?
— Sun din partea National Enquirer. Publicăm un articol în următoarea ediţie despre aventura dumneavoastră cu Pearce Webster şi vrem să ştim dacă doriţi să faceţi vreun comentariu.
— Ce?
Saffron se ridică în vârful oaselor şi începu să tremure, apoi trânti telefonul.
Telefonul sună din nou peste câteva secunde.
— Bună dimineaţa, sunt Jonathan Baker de la E! Online. Publicăm un articol în ediţia din acestă dimineaţă despre relaţia dumneavoastră cu Pearce Webster. Vreţi să ne spuneţi...

Saffron închise din nou telefonul şi se ghemui în pat, sub pătură, în timp ce telefonul suna. Şi suna. Şi suna.

De fiecare dată, lăsă robotul telefonic să răspundă. Erau jurnalişti care îi lăsau mesaje şi apoi, peste zece minute, cineva sună la uşă. Dădu jaluzele puţin la o parte şi văzu speriată mai multe echipe de ştiri adunate în faţa casei sale, până în stradă. Jurnalişti care beau ceşti de cafea de la Starbucks, cu microfoane sub braţ, aşteptând ca ea să iasă din casă.

— Căcat! şopti ea, ascunzându-se într-un colţ al camerei şi legănându-se înainte şi înapoi. Luă telefonul mobil şi formă numărul singurei persoane care putea să o scoată din nebunia asta.

P.

— Ai idee ce norocoasă sunt să am un soţ ca tine?

Anna îşi desfăcu braţele în timp ce Paul îi punea cana cu ceai pe noptieră, apoi se aplecă peste ea, sărutând-o prelung.

— Dar tu ştii ce norocos sunt eu să te am pe tine? spuse el, întorcând capul pentru a-şi linge marmelada de pe degete.

— Deci, bărbatul meu norocos, ce spui de White Barn Fields?

Anna stătuse în pat, aşteptându-l pe Paul să se întoarcă cu cornuri proaspete şi cu ziarele de duminică, gândindu-se cum să repare casa cu puţinii bani pe care îi mai aveau.

— Te gândeşti la asta ca la un proiect, nu-i aşa? zâmbi Paul către ea, atotştiutor.

— Mă gândesc, dragul meu, că vreau să iau o pauză din a mă gândi la sarcină şi adopţie şi

copii. Vreau să trăiesc o vreme iară să mă gândesc la cât de incompletă este viaţa noastră, când de fapt nu este deloc incompletă, deci da, din acest punct de vedere, mă gândesc la toată treaba asta ca la un proiect minunat. înţelegi, dragostea mea? Vreau să îmi redefinesc viaţa înainte să reiau nebunia cu copiii şi dacă ne concentrăm asupra acelei case ar putea fi exact ceea ce am - avem - nevoie.

— Mă bucur, spuse Paul, după o pauză lungă. Şi cred că ai dreptate. Simt că vieţile noastre s-au învârtit prea mult în jurul unei posibile sarcini şi avem nevoie de o pauză. întrebarea este dacă putem să facem asta noi înşine.

Anna se ridică şi se sprijini de o pernă şi puse repede unt şi marmeladă pe unul din cornuri.

— Uite cum stă treabă, spuse ea, mestecând încet. Nu avem cum să facem ceea ce intenţionam iniţial. Oricât de minunate erau planurile lui Phil, nu mai avem bani, acum, după tratamente, şi nici nu ştiu dacă este momentul să facem renovări majore. Dar, continuă ea, după o pauză, nu ne trebuie foarte mult să o facem locuibilă şi doar pentru că nu va arăta ca din paginile revistei Casa şi grădina nu înseamnă că nu ar putea fi un loc frumos unde să putem evada.

— De ce crezi că am avea nevoie?

Anna reluă lista, enumerând pe degete.

— Lucrul pe care cu siguranţă trebuie să cheltuim bani este baia.

— Adică nu vrei să ne mutăm şi să foloseşti haznaua? rânji Paul.

— Exact. Aşa că dacă am găsi un instalator care să repare instalaţia în acea baie inutilă de lângă dormitorul principal, am avea o baie. Şi

am putea face una şi jos. Dacă un instalator face munca asta şi pune ţevile şi restul, noi am putea să punem faianţa şi pardoseala şi am putea vopsi. Bucătăria are nevoie de îmbunătăţiri mai mult decât orice altceva. Mi-ar plăcea să înlocuiesc totul, dar nu avem bani pentru asta, aşa că pentru moment am putea să vopsim dulapurile şi să înlocuim plasticul acela cu lemn şi să punem faianţă albă în spate şi nişte aplicaţii noi pe dulapuri, o să le facă să arate cu totul altfel. Şi am găsit un site pe Internet unde se vând mese industriale din oţel inoxidabil pe nimic, ceea ce ar fi perfect. După aceea, continuă ea, aproape fără să respire, putem să vopsim pereţii şi să şlefuim podelele şi poate să mai dăm un strat de lac.

— Care „noi" ? o privi Paul uimit. Vorbeşti despre vopsit şi despre pus faianţă şi şlefuit. Când ai pus tu faianţă ultima dată?

— înainte să încep Fashionista, dragul meu. înainte făceam eu totul cu mâna mea. Mi-am făcut primul apartament din Londra cu Bob, constructorul.

Paul râse.

— Spune-mi te rog că ăla nu era numele lui adevărat.

— Ba chiar era, rânji ea. El lucra, iar eu mă uitam şi îl ajutam şi când am cumpărat al doilea apartament, am făcut eu totul. Doar că de când am început afacerea, nu am mai avut timp. Plus că nu era nevoie să fac nimic aici.

— Şi având în vedere că timpul a fost mereu o problemă, când putem să facem toate astea?

— M-am gândit şi la asta. Cred că un instalator ar putea rezolva baia imediat. Şi după ce termină, noi am putea să mergem acolo şi să

terminăm totul în vreo două săptămâni. Cel mai important este să comandăm tot ce ne trebuie şi să fie acolo, ca să nu stăm să aşteptăm.

— Te cunosc eu, spuse Paul încet. Deja ai comandat totul, nu?

Anna dădu din umeri şi îşi mută privirea.

— Păi, să vezi, nu ştiu cum să îţi spun, dragul meu, dar...

Paul dădu ochii peste cap.

— Vrei să îmi spui că e gata totul, nu?

— Păi... nu chiar tot. Dar am angajat un instalator şi tot ce trebuia făcut pentru baie a fost făcut. Mă rog, chestiile importante oricum, în afară de faianţă şi gresie, ceea ce înseamnă că acum putem sta acolo să ne ocupăm de restul.

— Dumnezeule, Anna. Nu crezi că trebuia sft discuţi şi cu mine? Presupun că ai comandat şi restul.

— Păi... Of, Paul. Te rog nu fi supărat pe mine. Am mers înainte cu baia pentru că totul era la reducere şi nu mai erau decât două zile şi toate au fost foarte ieftine. Mă gândeam să-ţi fac o surpriză, se bosumflă ea. Mă gândeam că vei fi mulţumit.

Paul dădu din cap.

— Sunt doar surprins că ai luat o asemenea decizie importantă fără să mă consulţi.

— Eşti supărat pe mine? întrebă ea, cu vocea unei fetiţe.

Paul dădu din nou din cap.

— Nu. Nu sunt supărat. Mă deranjează că nu mi-ai spus. Mi se pare ceva lipsit de sinceritate.

Anna îl privi fix, apoi lăsă capul în jos.

— Ai dreptate. Ai foarte mare dreptate. îmi pare foarte rău. Nu am vrut să-ţi ascund nimic, doar că m-am lăsat purtată de val.

— E în regulă, spuse Paul. Presupun că e bine că le putem folosi deja.
— Deci pot să-ţi arăt restul lucrurilor pe care le-am ales?
— Deci e gata totul ? Unde sunt toate ?
— Sper că stau în hambar, aşteptându-ne pe noi să ne apucăm de lucru.
Spunând asta, deschise sertarul noptierei şi scoase un teanc de cataloage pline de post-it-uri.
Peste o jumătate de oră, Paul făcea un duş, iar Anna răsfoia ceea ce ea numea „ruşinea mea secretă" - un număr din News of the World.
Ajungând la paginile din mijloc, mări ochii nevenindu-i să creadă ce vedea.
— Paul! Repede! Vine încoace... e Saffronl
Povestea era peste tot. Se lansase întâi în America şi fiecare canal de ştiri o preluase. Toată lumea vorbea despre asta. Toată lumea voia să ştie tot ce se putea despre Saffron Armitage, Pearce Webster şi despre cum se cuplaseră ei doi.
Saffron petrecuse două zile oribile într-un hotel unde fusese cazată de impresarul lui P. Până când au aflat că stătea acolo. Se uitase pe toate canalele de ştiri, din ce în ce mai oripilată de ce spuneau despre ea.
Mare parte din ce spuneau era fals. A rămas mască văzând că una dintre emisiunile de divertisment o invitase pe acea oribilă Alex de la întâlniri. Fusese prezentată ca fiind o prietenă apropiată a cuplului. Cu cât o asculta mai mult pe Alex, cu atât era mai convinsă că ea fusese cea care lansase povestea.
Dar o mare parte din ceea ce spuneau era adevărat. Se simţea înlemnită de frică văzând

câţi oameni ieşeau la iveală pentru a vorbi despre ea, pentru a-şi da cu părerea, să împărtăşească o informaţie cât de mică despre Saffron, lucruri la care ea nu se mai gândise de ani de zile.

Părinţii ei se oferiseră să o găzduiască pentru câteva zile, dar având în vedere că şi ei erau înconjuraţi de presă, la fel ca apartamentul ei, nu prea avea rost. Nu se simţea în siguranţă nicăieri. Nu se mai simţise niciodată atât de expusă. Nu voia decât să se ascundă şi să scoată capul la iveală după ce totul va fi fost uitat.

— Te iubesc, îi spusese Pearce în dimineaţa aceea la telefon. Şi totul va fi bine. Va trece şi asta.

— Tu dai vreo declaraţie ?

— Nu. Managerii mei m-au sfătuit să păstrez liniştea. Maijie şi cu mine o să luăm o falsă cină romantică diseară pentru a încerca să mai calmăm spiritele.

Saffron simţea cum i se micşorează inima la auzul cuvintelor lui - ultimul lucru la care se aştepta era ca el să se prefacă în faţa lumii că totul era normal, că Saffron nu avea nici o importanţă. Că acea căsnicie era mult mai puternică decât credea acum publicul.

— Eşti bine?

Pearce îşi dădea seama din tăcerea ei că nu era deloc bine.

Saffrom trase adânc aer în piept. Asta învăţase la recuperare. Să nu spună sunt bine, sunt bine. Ci să explice ceea ce simte. Cu claritate şi blândeţe.

Spune ceea ce vrei să spui, vorbeşte serios, nu o spune cu răutate.

Era încă greu. Chiar după atâţia ani, îi era încă greu să spună cuiva ceea ce simţea cu ade

vărat, mai ales cuiva pe care-l iubea. Teama ei fusesej şi este în continuare, că acele persoane nu o vor plăcea. Că va fi abandonată pentru că a spus ceea ce gândea.

— Sincer, spuse ea încet, mă doare faptul că tu declari lumii... că tu şi Maijie sunteţi bine. Mă simt...

Se opri pentru a îşi da seama cum se simţea cu adevărat.

— Ei bine, pe lângă faptul că mi-e frică şi sunt copleşită şi supărată, mă simt complet lipsită de importanţă în faţa ta.

Pearce oftă.

— îmi pare atât de rău, Saff. Nu am vrut niciodată să te simţi aşa şi nu am avut niciodată intenţia de a te răni.

Saffron râse cu amărăciune.

— Chiar dacă ceea ce se întâmplă acum este oribil, era o parte din mine care se gândea că asta îţi va permite să pleci pentru a fi cu mine.

Urmă o tăcere prelungă.

— Saff, spuse Pearce într-un final. Chiar vreau să fiu cu tine. Mai mult decât orice pe lume. Dar trebuie să mă mai gândesc şi la cariera şi la viaţa mea. Cred că noi doi vom fi împreună, dar managerii mei spun că nu există ceva mai distructiv decât să o părăsesc acum pe Marjie pentru a fi cu tine.

Saffron se forţă să îşi păstreze calmul vocii şi să rămână liniştită şi controlată.

— Şi cu noi cum rămâne ?

— Noi suntem aşa cum am fost şi până acum. Te iubesc şi vreau să fiu cu tine, dar trebuie să ai răbdare, draga mea. Singurul lucru de care sunt sigur este că nu putem fi văzuţi împreună până când nu se termină scandalul ăsta.

Saffron se întristă în tăcere. Are dreptate. Bineînţeles că are dreptate. Doar că nu era ceea ce îşi dorea să audă.

— Şi cum reacţionează Marjie ? întrebă ea într-un final, învinsă de curiozitate.

— Nu îi pasă câtuşi de puţin de noi doi, dar simte că a fost umilită public, ceea ce o face extrem de furioasă.

— îmi pare rău, spuse Saffron, cu tristeţe în voce.

— Şi mie îmi pare rău. Dar cel mai rău îmi pare că nu pot fi cu tine acum, să te fac să te simţi mai bine. A vorbit cineva din echipa mea de management cu tine despre Anglia?

— Da. Mă urc în avion mâine-dimineaţă şi mă voi ascunde acolo o vreme, până mai trece scandalul. Mama şi tata sunt asaltaţi de presă, dar am lăsat mesaje unor prieteni vechi. Sper că unul dintre ei mă va ajuta.

— Asigură-te doar că vom păstra legătura şi că mă anunţi unde eşti. Te sun mai târziu, draga mea şi adu-ţi aminte că, orice s-ar întâmpla, te iubesc.

— Saffron? Eşti bine? Ţi-am lăsat mesaje, am încercat să te sunăm. Tocmai am citit... ei bine, eram puţin îngrijoraţi pentru tine.

Anna îşi muşcă scurt limba, uimită să fi ridicat receptorul pentru a o auzi pe Saffron la celălalt capăt.

— Sunt oarecum în regulă dacă ţi se pare că e normal să fii sechestrat în Beverly Hills Hotel şi sute de jurnalişti să încerce să intre în camera mea, prefăcându-se că sunt de la room service. Am garde de corp în faţa uşii. E destul de oribil, atât pot să spun.

— Of, sărăcuţa. Cred că vrei să vorbeşti cu Paul, dar a ieşit şi şi-a uitat mobilul acasă. Pot să îi spun să te sune imediat cum se întoarce.

— Deci nu sunt jurnalişti în faţa casei voastre ?

Anna începu să râdă.

— Nu! Ar trebui să fie?

— Au reuşit să dea de mai toată lumea. Uite, Anna, ştiu că noi două nu ne cunoaştem foarte bine, dar am nevoie disperată să stau undeva unde e linişte până trece toată nebunia asta. Se poate să vin să stau cu tine şi cu Paul ? Ştiu că ar fi un deranj mare şi crede-mă că nu aş cere aşa ceva dacă nu aş fi disperată, dar nu ştiu unde altundeva să mă duc.

— Bineînţeles că poţi veni la noi. Ai putea chiar să stai la ţară, dacă vrei să ai parte de linişte adevărată. Noi renovăm o căsuţă veche în mijlocul sălbăticiei, în Gloucestershire, unde ţi-ar fi mult mai bine, chiar dacă momentan este puţin dărăpănată. Tocmai am început să refacem casa, dar măcar are o baie frumoasă acum. Dacă ai sta cu noi aici, presa ar da de tine foarte uşor- nordul Londrei nu e tocmai cel mai bun loc să te ascunzi, dar cred că Gloucestershire ar fi perfect.

— O, Anna, abia te cunosc şi deja te iubesc. Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc!

— Când vii ?

Acum era rândul lui Saffron să vorbească spăsit.

— Păi, de fapt, acum mă ascund într-o sală de aşteptare clasa întâi din aeroport, pe punctul de a mă urca în avion.

— Vrei să spui că veneai aici fără să ai unde să stai?

— Nu ştiam ce altceva să fac.

— Păi, bineînţeles, eşti binevenită aici. Ai nevoie să te ia cineva de la aeroport?

— Nu. Pearce trimite un şofer. Să mă duc direct la ţară ? Mi-e puţin jenă să merg undeva unde nu am mai fost niciodată.

— O să fie bine. Te ducem noi acolo să îţi arătăm unde sunt toate şi va fi perfect. Sunt sigură că plimbările lungi şi focuri arzând în şemineu o să îţi facă foarte bine.

— Aveţi foc în şemineu?

— Păi, de fapt, nu. Nu până nu aducem pe cineva să verifice hornul. Dar au în barul din capătul drumului şi nu există loc mai bun să te relaxezi cu o carte în mână. Nu o să te deranjeze nimeni acolo şi noi o să venim în weekend, dacă vrei, să-ţi aducem sticle de vin şi mâncare delicioasă.

— Fără vin, mulţumesc, spuse Saffron, ştiind că la un moment dat va trebui să dea explicaţii - o făcea mereu, dar nu era momentul. Dar dacă nu vă încurcă să mă duceţi, ar fi minunat.

— A, apropo, spuse Anna încet. Cum stai cu dormitul pe jos, în sacul de dormit?

— Nu prea am de ales, nu-i aşa, râse Saffron. O să cumpăr o saltea gonflabilă de pe drum.

Şi promiţând să sune de îndată ce aterizează avionul, închise telefonul. Sala de aşteptare de la clasa întâi era liniştită, dar chiar dacă erau puţini oameni, Saffron îşi dădu seama că toată lumea se uita la ea. Personalul din avion şuşotise încontinuu în spatele barului, aruncându-i priviri suspicioase, iar ziarele gratuite erau răspândite peste tot pentru ca toată lumea să poată citi ultimele bârfe.

Se gândea că ar trebui să fie parţial recunoscătoare. Se spune că nu există publicitate negativă. Dar celebritatea nu o motivase niciodată. Pentru Saffron, actoria era o artă şi singurul lucru pentru care îşi dorea să fie celebră era pentru a primi roluri mai bune. Nu căutase niciodată acest gen de publicitate, deşi ştia că sunt multe - Alex, de exemplu - care ar fi omorât pe cineva pentru a primi acest gen de atenţie, oricât de şifonate ar fi ieşit din toată afacerea asta.

Pentru că asta era cel mai greu. Nimeni nu citea despre povestea minunată de dragoste pe care Saffron o trăia cu Pearce. O tranformaseră într-o distrugătoare de căsnicii, o târfuliţă ieftină care pusese ochii pe Pearce şi era hotărâtă să îl despartă de soţie. Bărbaţi ciudaţi cu care se întâlnise o dată sau de două ori ieşiseră la rampă pentru a declara că Saffron era cea mai ambiţioasă femeie pe care o cunoscuseră vreodată, că ar fi făcut orice să iasă cu un Pearce sau un Mei sau un Tom şi că nimic nu îi putea sta în cale.

Nimic din toate astea nu era adevărat.

Cu o oră înainte ca avionul să decoleze, Saffron se trezi trecând pe lângă bar. Un perete de băuturi gratuite. Pe vremuri, s-ar fi aşezat pe scaun şi ar fi comandat o băutură după alta doar pentru că erau gratuite şi pentru că putea.

Dar nu mai făcea asta acum.

— Doamne, dă-mi putere... începu ea să recite în minte, dar rugăciunea pentru linişte i-a fost întreruptă de un fior. Un fior pe care nu îl mai simţise de mult, un fior care părea să anuleze orice altceva, orice gând raţional, orice mecanisme folosite pentru a se înfrâna.

Ar trebui să îl sune pe sponsorul ei. Să sune pe cineva din program. Pe oricine ar fi putut să o oprească din a face asta, dar fiorul o adusese lângă bar.

La dracu', se gândi ea. După toate prin câte am trecut, merit un pahar. Doar unul, doar să mă calmez. Cine nu ar merita un pahar după toate astea 1 Ce persoană normală nu ar avea dreptul la un pahar după toată nebunia asta ?

Şi ce rău ar putea să-mi facă ? Adică, serios, ce rău ar putea să-mi facă 1

Oapi-toiy douăzeci
Holly îl sunase pe Marcus în dimineaţa aceea şi îl întrebase dacă puteau lua cina în oraş în seara aceea. Trecuse ceva vreme de când discutaseră serios şi erau câteva lucruri despre care Holly voia să-i vorbească.

Şi de data aceasta Holly chiar voia să vorbească. Conversaţia pe care o avusese cu Maggie îi rămăsese în minte. Deşi, cu trecerea timpului, ea devenea din ce în ce mai nefericită şi ştia că nu poate lăsa lucrurile aşa, fără să îl implice şi pe Marcus. Nu îi spusese niciodată nimic în legătură cu felul în care percepe ea căsnicia lor în afară de ocazionalul „te iubesc" după sex sau, câteodată, la telefon.

Nu discutaseră niciodată despre ce îşi dorea fiecare, despre direcţia spre care se îndreptau sau dacă măcar continuau să evolueze în aceeaşi direcţie. Acest detaliu, mai ales având în vedere prietenia din ce în ce mai strânsă dintre ea şi Will, o deranja cel mai mult pe Holly.

Dacă Marcus ar putea fi diferit ? se gândea ea. Atunci l-aş iubi ? Aş fi mai fericită ? Diavolul

de pe umărul ei îi şoptea mereu că oamenii nu se schimbă şi că Marcus nu este un bărbat special. Ea trebuia să accepte asta, dar îngerul o convinsese să îi mai acorde o şansă, să îi spună măcar ce simte.

Şi totuşi... era foarte greu pentru ea să găsească bunăvoinţa necesară să facă asta, având în vedere că se detaşase aproape complet, aproape fără să îşi dea seama, din punct de vedere emoţional şi mental de căsnicia ei. Singura mişcare care îi mai rămăsese de făcut era cea fizică.

Şi era şi mai dificil având în vedere că singura persoană care îi ocupa gândurile, douăzeci şi patru de ore pe zi, era Will.

Mesajele şi prânzurile ocazionale au fost urmate de telefoane. Când i se întâmpla ceva lui Holly în timpul zilei, dacă copiii o faceau să râdă sau citea ceva interesant sau era încântată de un nou desen pe care îl făcuse, prima persoană pe care o suna - singura persoană, de altfel - era Will.

Disconfortul iniţial generat de atracţia pe care o simţea faţă de el se diluase oarecum. În continuare îl considera cel mai frumos bărbat pe care l-a văzut vreodată, dar deveniseră familiari unul cu celălalt. Acum se tachinau, iar ea putea să împărtăşească cu el lucruri pe care nu le mai spusese nimănui, cu siguranţă nu lui Marcus.

Lucruri din trecutul ei pe care Marcus le-ar găsi ca fiind respingătoare, ruşinoase sau dezgustătoare. Poveşti de care nu se putuse bucura niciodată. El nu avea nici o plăcere să asculte poveşti despre cine era Holly înainte de a deveni soţia lui. Despre cine era Holly cu adevărat.

— Care este cel mai jenant lucru care ţi s-a întâmplat vreodată? rânji Will într-o zi când luau prânzul în oraş.

Prânzul în oraş devenise un obicei în ultimul timp. Pentru ea, era ceva ce părea sigur: prietenii iau prânzul în oraş mereu şi nu înseamnă neapărat mai mult de atât.

Ţinea de asemenea cont de sfatul lui Maggie. Oricât de umilită s-ar fi simţit pentru că fusese „prinsă", o auzise pe Maggie când aceasta îi spusese să fie atentă. Nu că ar fi putut să îşi controleze sentimentele, dar cu siguranţă nu trebuia să facă ceva pentru a le satisface.

— Urăsc întrebările astea, spuse Holly, dând ochii peste cap. De ce aş vrea să îţi povestesc ceva de-a dreptul jenant? Şi oricum, nu ţin minte lucrurile astea.

— Haide! Îţi spun de la mine dacă îmi spui de la tine, rânji el spre ea, ştiind că îi va spune.

Holly oftă.

— O, Doamne. Nu-mi vine să cred că mă faci să îţi spun ceva ruşinos. Bine. Eram odată în vacanţă în Jamaica...

— Câţi ani aveai ?

— Din păcate, destui încât să fi ştiut ce fac. Aveam douăzeci de ani, cred. Poate douăzeci şi unu. Eram într-un bar cu nişte băieţi pe care îi cunoscusem pe plajă în ziua aceea şi care păreau chiar simpatici. Am comandat o Cola cu rom, dar în schimb am primit un pahar imens cu toate băuturile alcoolice posibile şi puţină Cola pentru culoare.

— Dar nu l-ai băut, nu ?

— O, ba da, l-am băut. Nu băusem niciodată foarte mult şi uram romul. Comandasem doar

pentru că mi se părea că toată lumea bea Cola cu rom şi nu m-am gândit niciodată că amestecul e atât de dezgustător.

— Şi lasă-mă să ghicesc, ai leşinat?

— Păi da, dar nu înainte de a mă urca pe scenă pentru a participa la un concurs de tricouri ude, de a mă săruta cu vreo opt bărbaţi din club şi de a vomita apoi de pe scenă peste toţi cei din rândul întâi.

— Mamă!

Will se sprijini de spatele scaunului, în timp ce tot corpul îi era zguduit de hohote de râs.

— Holly, e de-a dreptul dezgustător.

— Da, păi, ţi-am spus...

— Dar îmi place ideea concursului de tricouri ude, totuşi... nu vrei o Cola cu rom?

În timp ce spunea asta, întinse mâna pentru a chema chelnerul, dar Holly sări şi îl pocni peste braţ.

— Ha, ha, ha, spuse ea. E rândul tău.

Will mări ochii şi începu să dea inocent din gene.

— Nu am nici o poveste de genul ăsta, spuse el, dând din umeri. Serios. Eu sunt bărbat. Sunt puţine lucruri de care să-mi fie ruşine.

— Mincinos bătrân. Trebuie să fie ceva.

— Bine. Nu e cel mai ruşinos lucru, dar anul trecut prietenul meu Nick s-a căsătorit şi am mers cu toţi la Brighton pentru un weekend între băieţi. Ţine minte că noi eram toţi jucători de rugby la şcoală şi toată echipa era acolo, aşa că ştiam că ne aşteaptă beţii crunte. Aşa că... ne-am petrecut după-amiaza mergând din bar în bar. Şi apoi cineva a avut ideea genială să jucăm rugby pe plajă în chiloţi.

— Până aici nu este foarte ruşinos.

— Da, mă rog. Un deştept ne furnizase chiloţi roz tanga de la Ann Summers pe post de lenjerie intimă.

Un zâmbet larg se aşternu pe faţa lui Holly.

— Abia acum începe să îmi placă povestea asta.

— Deci, iată-ne ! Nouă mari jucători de rugby, destul de beţi, care purtau doar o blăniţă roz, alergându-ne pe teren, când apare un tip — care arăta ca un tip foarte normal — şi spune că e fotograf şi ne întreabă dacă nu ne deranjează să facă şi el câteva poze.

— O, da, spuse Holly, aplecându-se în faţă şi sprijinindu-şi bărbia pe palme.

— Dacă eram treji, poate că am fi făcut altceva, dar noi i-am zis „sigur, amice", fă ce vrei. Aşa că am început toţi să ne dăm mari, încor- dându-ne muşchii şi făcând pe bărbaţii bine în timp ce tipul fotografia. Şi, în timp ce el se îndepărta, Nick fuge după el şi îl întreabă dacă o să folosească pozele cumva.

— Da, sunt pentru Boyz, o revistă de life-style pentru homosexuali. Mulţumesc mult, băieţi, a spus el şi a dispărut, lăsându-ne pe toţi înlemniţi.

Holly izbucni în râs.

— Ha! Aşa îţi trebuie dacă ieşi în public îmbrăcat doar în lenjerie intimă roz pentru femei.

Odată, mersese la un concert Police când avea nouăsprezece ani. Ea şi Saffron petrecuseră noaptea precedentă la Saffron acasă, se drogaseră înainte şi se apropiau încântate de stadionul Wembley cu intenţia de a ajunge în spatele culiselor, să-1

cunoască pe Sting şi să îl facă să se îndrăgostească nebuneşte de ele. Nu le păsa în mod special de care dintre ele se va îndrăgosti. Putea să le ia pe amândouă, dacă era după ele. Important era să ajungă în culise.

Şi au ajuns în culise, dar doar după ce se transformaseră în fane rock înfocate şi au făcut sex oral unor băieţi din echipa tehnică, cărora nu le venea să creadă ce norocoşi erau. Din întâmplare, Sting chiar le-a salutat, le-a întrebat dacă le-a plăcut spectacolul şi asta a fost tot. Spre uimirea lor, nu s-a îndrăgostit de nici una dintre ele.

— Deci de la Sting la Marcus, chicoti Will. Nu pot să spun că văd asemănarea.

Holly încă nu vorbea foarte mult despre Marcus cu Will. Atingeau uneori subiectul, vorbeau despre nefericirea lui Holly, dar ea nu intra în detalii, nu împărtăşea intimităţile vieţii lor.

Şi nu i-a spus nici că în seara aceea urma să iasă la cină cu Marcus. Va trage adânc aer în piept şi îi va spune că nu este fericită. Îi va cere să petreacă mai mult timp acasă, să dea mai multă atenţie copiilor. Ea nu îşi dorea în mod special ca el să stea mai mult acasă, dar poate, se gândea, ar fi mai bine dacă ar petrece mai mult timp împreună, dacă s-ar comporta mai mult ca nişte parteneri.

El urma să vină acasă la şapte şi aveau o masă rezervată la E&O la ora opt.

La ora şapte fără un sfert, când Holly tocmai ieşea din duş, sună Marcus.

— îmi pare rău, draga mea, spuse el. Tocmai m-a sunat un client care are nevoie să fac nişte cercetări pentru un caz de pensie alimentară.

Nu durează foarte mult, dar nu am cum să ajung mai întâi acasă, ca după aceea să plec în oraş. Nu vrei să ne vedem direct la restaurant?

Holly dădu dezamăgită din cap. Ce putea să spună? Doar că nu era tocmai un început bun.

Holly stătea la masă, mângâind un Cosmopo- litan şi zâmbind larg la citirea unui mesaj de la Wil].

în ultimul timp, Holly nu mergea nicăieri fără telefon. Holly cea veche îşi uita telefonul peste tot, uita chiar şi că are telefon, dar Holly cea de azi stătea cu mobilul lipit de mână douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Chiar şi când mergea la cumpărături sau când lua copiii de la şcoală sau când stătea în autobuz în drum spre serviciu, putea să îi dea mesaje lui Will. Nu sunt la fel de bune ca e-mailurile, dar pe un binemeritat loc doi.

Mailurile, mesajele şi telefoanele se succed cu rapiditate şi generozitate. Ochii i se luminau când primea mesaje de la el. Se scuza de la masă, unde stătea cu copiii şi cu Marcus, şi fugea la baie pentru a citi ultimul mesaj şi scria şi ea ceva inteligent înainte de a se alătura din nou familiei sau prietenilor ei.

— Bună! spuse Marcus şi se aplecă s-o sărute pe obraz. îmi pare rău că am întârziat. Ce bei?

— Un Cosmopolitan, spuse ea, sprijinindu-se de spătar şi privindu-l ca pe un străin.

Curajul beţivului, îşi spuse ea. Asta era momentul. Ea ajunsese prea devreme, el prea târziu, iar ea stătuse acolo timp de douăzeci şi trei de minute. Primul Cosmopolitan îi calmase nervii, cel de-al doilea îi dădea curajul să îşi

îndeplinească cu mare uşurinţă misiunea din această seară — aceea de a-i spune lui Marcus că este nefericită.

— Cum ţi-a mers astăzi ?

Marcus zâmbea de partea cealaltă a mesei, în timp ce accepta meniul, deschizându-l cu degetele sale subţiri. Când el îşi cobori privirea, Holly se gândi la degetele lui Will. îi adora degetele, îi adora mâinile. îi plăcea să îl privească miş- cându-le, ar fi putut petrece ore în şir privindu-i antebraţele. Se obişnuise cu corpul slăbănog, palid al lui Marcus, cu degetele subţiri şi expresive, dar lipsite de forţă, de senzualitate.

Will avea mâini mari. Degete groase. Holly îi putea vedea muşchii tresăltând pe sub piele când el îşi mişca încheieturile. Pielea lui este închisă la culoare, aproape măslinie. Arată ca şi cum ar fi stat la soare, chiar şi în mijlocul iernii, undeva, pe o insulă exotică, cu vreo femeie exotică. Holly făcu un efort să nu se gândească la femeie.

Dar cât de diferit era de Marcus! Holly încercă să controleze un fior - dorinţă ? Repulsie ? Nu ştia, dar îşi mută privirea de la degetele lui Marcus pentru a-i căuta privirea.

— Hai să comandăm, spuse Holly, forţându-se să zâmbească şi luând încă o gură din pahar până la venirea chelnerului. Apoi trase adânc aer în piept când acesta plecă.

— Marcus, începu ea. Trebuie să discutăm. Eu...

Se opri. Cum să spună ce avea de spus? Ce cuvinte să folosească? Părea atât de uşor mai devreme, când exersa în faţa oglinzii din baie, sau când purta discuţii cu ea însăşi în maşină, după ce ducea copiii la şcoală.

— Mă simt atât de departe de tine, spuse ea încet, abia privindu-l în ochi. Eşti mereu la muncă şi atât de puţin interesat de noi şi eu nu sunt fericită.

Gata! O spusese. Ridică privirea, aproape speriată de reacţia lui.

— Nu asta aşteptam de la căsnicia mea.

— Ce? întrebă Marcus, uluit. Ce Dumnezeu spui acolo? Nu înţeleg. Ce încerci să spui?

Părea rănit şi furios, exact aşa cum se aşteptase Holly ca el să reacţioneze. Exact reacţia pe care nu şi-o dorea.

Pentru că furia lui Marcus o speria. O speriase dintotdeauna. Era motivul pentru care nu îl mai confruntase până acum. Firea lui temperamentală nu este ceva de care avea parte foarte des, dar atunci când ieşea la suprafaţă, era ceva exploziv. Urla şi se agita, asemenea unui băieţel, şi putea fi sarcastic şi crud.

Spusese de-a lungul timpului multe lucruri la furie care o răniseră profund pe Holly, iar ea se retrăsese timp de câteva zile apoi, ca să-şi lingă rănile şi să se vindece. El îşi cerea mereu scuze, iar ea îl ierta de fiecare dată şi încerca din răsputeri să nu facă sau să nu spună nimic ce îl putea stârni din nou.

Se gândise deseori, îşi dădu ea seama în seara aceasta, la cum ar fi viaţa ei dacă ar fi singură. Dacă l-ar părăsi pe Marcus şi ar creşte copiii pe cont propriu. Plănuise asta de multe ori, stând întinsă în pat, dar planul începea mereu cu ea care îi spunea lui Marcus că pleacă, şi aproape că putea prezice ce urma să spună el.

— Eu? Să plec? ar urla el, cu vocea plină de mânie, făcând-o pe Holly să se sperie. Pleacă tu. Eu rămân în casă cu copiii.

Căci până la urmă, el era avocat specializat în divorţuri şi ştia foarte bine ce drepturi are. Ştia cum să lupte murdar, iar Holly fusese mereu mult prea speriată.

— Nu vreau să spun nimic, vorbi Holly calm, încercând să liniştească apele, întinzându-se peste masă pentru a-l lua de mână. Marcus, ascultă-mă. îţi spun că nu sunt fericită. Că sunt sigură că aceasta este doar o fază a căsniciei noastre, dar că ceva trebuie să se schimbe. Eu nu mai pot continua aşa.

— Aşa cum ?

Vocea lui era rece ca gheaţa.

— Aşa!

Vocea ei se ridică din cauza furiei, după care trase adânc aer în piept.

— Tu întârzii mereu. Eşti plecat tot timpul, anulezi planurile, nu-ţi vezi copiii. Daisy plânge în fiecare seară, aşteptând să te vadă. Nu mai avem prieteni pentru că nimeni nu se mai deranjează să mai facă planuri cu noi, iar eu nu mai apuc să te văd. Când te văd, mi se pare că suntem ca două trenuri care trec unul pe lângă celălalt în noapte. Abia dacă mai vorbim. Ne punem întrebări din oficiu despre cum ne-a mers în ziua respectivă şi cu asta basta. Nu mă simt căsătorită, Marcus. Nu văd rostul.

— Deci ce vrei să spui? spuse Marcus, aple- cându-se în faţă, cu o voce periculos de calmă. Vrei să renunţ la serviciu ca să mă vezi mai des? Vrei să îmi dau demisia ca să pot petrece mai mult timp cu copiii? Bine.

Vocea lui începu să se ridice, iar cei din jur întoarseră capetele, în timp ce Holly îşi dorea să dispară, pur şi simplu.

— Vrei să fiu un soţ care stă acasă şi se joacă cu copiii, foarte bine, dar cine va plăti ipoteca? Cine o să pună mâncare pe masă? Cine va plăti şcoala copiilor? Munca ta de desenator nu contribuie propriu-zis cu nimic. Dar foarte bine, dacă asta vrei, îmi dau demisia mâine.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, şopti Holly, dând ochii peste cap. Nu asta vreau să spun. încerc să spun că trebuie să găsim alte modalităţi de a face unele lucruri.

— Bine, spuse Marcus, lăsându-se pe spate şi încrucişând braţele. Cum?

— Nu ştiu, Marcus! spuse Holly, cu ochii aproape în lacrimi. încerc să vorbesc cu tine despre asta, să îţi spun ce simt. Nu te atac, nu ştiu de ce te aperi.

— îţi spun eu de ce, şuieră Marcus. Pentru că muncesc ca un câine să te fac fericită. Crezi că pentru mine o fac? Puţin îmi pasă de muncă. Nu îmi pasă decât de familia mea, de tine şi de copii, şi fac toate astea ca voi să puteţi locui în căsoiul nostru mare şi frumos din Brondesbury. Fac astea ca tu să poţi purta bluze din caşmir şi să nu ai nici o grijă. Nu le poţi avea pe toate, Holly. Nu aşa funcţionează.

Holly se dădu în spate şi îl privi, în timp ce două cuvinte îi treceau prin minte. Din nou şi din nou şi din nou.

Mincinos nenorocit.

Nu făcea asta pentru ea. Nici pentru copii. Adevărul este că Holly nu dădea doi bani pe căsoi sau pe blestematele bluze din caşmir. Niciodată nu a pus preţ pe ele.

Nu a dat niciodată doi bani pe toate lucrurile pe care Marcus le consideră atât de necesare

pentru ca oamenii să îl privească ca fiind cineva important, special. Un mare mahăr.

Mincinos nenorocit.

Făcea acum ce făcea mereu. Nu o asculta, nu auzea nimic ce putea fi interpretat ca fiind o critică. I-o întorcea imediat lui Holly, făcând să pară totul numai vina ei, transformându-se într-o victimă, făcând-o pe Holly să se retragă când îl vedea negând realitatea.

Aperitivele lor erau servite. Holly privea tristă supa de păstârnac şi măr - pofta de mâncare îi pierise de mult. Apoi ridică privirea către Marcus, care acum scosese BlackBerry-ul bâzâitor din buzunar şi trimitea un mail prin intermediul telefonului.

— Deci ce vrei să fac? spuse Marcus, după ce termină corespondenţa, punând telefonul pe masă, lângă farfurie. Ce ar trebui să fac?

— Nu ştiu, dădu Holly din umeri. Voiam să ştii cât de nefericită sunt. Voiam să îţi pese.

— îmi pasă, Holly, spuse el, cu o voce caldă, acum că nu se mai simţea atacat. Bineînţeles că îmi pasă că nu eşti fericită, dar draga mea, nu cred că am vreo legătură cu asta. Nu am idee de ce eşti atât de nefericită. Eşti la ciclu?

Holly dădu din cap, abţinându-se să nu sară de partea cealaltă a mesei şi să nu-l ia la bătaie.

— Poate ar trebui să mergi la un doctor, spuse Marcus încet. Ar putea fi o depresie şi poate ai nevoie de medicamente. înţeleg că eşti nefericită, dar nu are nici o legătură cu mine.

Holly dădu din umeri şi se întoarse la farfuria ei, jucându-se cu mâncarea.

A încercat, se gândea ea. Cel puţin a încercat.

Telefonul sună, trezind-o pe Holly dintr-un vis extrem de ciudat. Ea şi Will erau la teatru. Actriţa de pe scenă ar fi trebuit să fie Saffron, dar, de fapt, era Olivia, iar Holly se tot întreba de ce se află Olivia pe scenă când ea nu era în stare să joace şi de ce ea şi Will păreau a fi un cuplu, deşi ştia că este doar un joc.

— Holly? Eşti trează?

— Aproape. Cine e?

— O, Doamne, scuză-mă. Holly, sunt Paul.

— Hei, Paul, ce faci?

— Păi, sunt bine. Dar ideea este alta. Ai citit ziarele, nu?

— Despre SafTron? Ştiu! Nu e oribil? Sărăcuţa! I-am lăsat sute de mesaje şi am primit câteva de la ea, dar nu am reuşit să vorbim. Tu ai vorbit cu ea?

— Păi asta e. Ştii că noi avem casa aceea la ţară şi ne-am oferit să o ascundem acolo, pentru că este în mijlocul pustietăţii. Şi ea vine să stea acolo. Şi ne-a sunat şoferul ei de la aeroportul Heathrow să ne ceară ajutorul pentru că... mă rog... e cam... distrusă.

Holly se ridică în capătul oaselor.

— Cum adică distrusă?

Paul începu să râdă.

— Păi tu la ce crezi că mă refer? Uite, te pasez. Vrea să vorbească cu tine.

— Holly Mac ? Vorbesc cu draga mea Holly Mac?

Şi, bineînţeles, Holly îşi dădu seama imediat că Saffron era beată. Şi îşi dădu seama instantaneu ce însemna asta. Ştia toată povestea lui Saffron cu băutura, anii ei de glorie şi ştia şi de îndelunga ei abstinenţă care începuse în mo

mentul când a intrat la Alcoolocii Anonimi. Ea nu ar fi trebuit să ştie, dar îi spusese Tom, o făcuse să jure că nu va spune. Dar era evident că Paul nu ştia. Credea doar că Saffron era pur şi simplu beată. Doar un incident amuzant.

— Unde eşti, Saff?

— Sunt pe punctul de a mă urca într-o maşină, draga mea. Tu unde eşti? De ce nu eşti aici? Vreau să fim toţi împreună din nou.

— Dă-mi-l puţin pe Paul la telefon, Saff. Vorbesc imediat şi cu tine... Paul, unde eşti?

— Conduc pe Somerset să o duc pe doamna. Nu poate rămâne singură. Cred că o să stăm cu ea până se trezeşte.

— Paul, şopti Holly, ştii că e la AA?

— Ce? Nu pot să cred!

— Vorbesc foarte serios ! E foarte grav, Paul, a făcut-o lată. E foarte grav.

— Căcat, mormăi el. Habar nu aveam. Mi se părea amuzant că e... Doamne! Acum ce ne facem? Trebuie să punem la cale o... spuse el, coborând vocea până la şoaptă, o intervenţie, ceva?

— Habar n-am.

— Dumnezeule, Holly. Iar am ajuns să o scoatem pe Saffron din belele. Uite, pe mine mă depăşeşte complet situaţia. Poţi să vii? Te rog!

— Unde să vin? în Gloucestershire?

— Da. Vino cu copiii. Vino cu Marcus. Cum vrei. Dar are nevoie de noi toţi acum, Holly. Te rog, vino.

Holly trase adânc aer în piept.

— Bine, spuse ea. Trebuie să rezolv nişte chestii, dar vin. Te sun mai târziu şi îţi spun care e planul.

Dumnezeule. Se îmbătase din nou. Holly intră direct pe Internet pentru a se documenta despre intervenţii, pentru a afla ce ar trebui să facă şi, cât timp se deschidea pagina, mintea îi zbură la visul din care o trezise Paul.

Şi îşi dădu seama de ceva.

Timp de paisprezece ani, nu îl visase nici măcar o dată pe Marcus. îi visase pe copii, pe prieteni, pe părinţi. Visase diverşi parteneri care nu aveau faţă sau nume şi, mai nou, visele ei fuseseră populate de Tom, şi acum de Will.

Dar de opt ani încoace nu îl visase niciodată pe Marcus. El nu călcase nici măcar o dată în subconştientul ei.

Nu era sigură ce însemna asta, dar era aproape sigură că nu era de bine.

Gapitodud douâze£i şi unu

— Da' unde mergem, mamă? întrebă Oliver din nou, în timp ce Holly trăgea valizele după ea pe scări şi apoi le aruncă în portbagajul maşinii. A cui e casa?

— Ea prietenilor mei, Paul şi Anna, dragul meu. Prietena noastră Saffron stă acolo şi nu s-a simţit foarte bine în ultima vreme, aşa că are nevoie să mergem acolo să avem grijă de ea.

— Ce are ? întrebă Daisy, stând pe scările din faţa casei, ţinând în braţe un mieluşel de pluş. Are gripă?

— Oarecum, zâmbi Holly, rugându-se să nu o găsească pe Saffron beată când ajung.

Paul evadase mai devreme în dimineaţa aceea pentru a o suna pe Holly şi a-i da ultimele veşti.

— A adormit în maşină şi acum e trează şi destul de mahmură, spusese el serios. A spus că asta a fost, că nu va mai bea niciodată.

— Crezi că a vorbit serios? întrebase Holly, cu îndoială.

— Cred că da. Părea foarte abătută şi a spus că o doare capul îngrozitor. Cred că se simte oribil în legătură cu ce s-a întâmplat, dar doar Dumnezeu ştie dacă va mai bea vreodată. Nu am adus nici o sticlă de vin cu noi şi mă gândesc să stăm cu ochii pe ea. Pe la ce oră crezi că ajungi?

— După ore. Dădaca va lua copiii şi eu o să le fac bagajele şi venim.

— Minunat. Saffron a spus că are chef de sushi. Crezi că te poţi opri undeva să iei aşa ceva?

Holly râse şi dădu ochii peste cap.

— Doamne, poţi să scoţi fata din Los Angeles, dar nu poţi să scoţi Los Angelesul din fată. Auzi la ea, sushi. Unde se crede?

— Nu în Gloucestershire, în mod sigur, râse Paul. Am trecut pe la magazinul din colţ, dar nu i-a plăcut meniul cu maioneză şi fasole.

— Nu promit nimic, o să fac ce pot.

— A, şi încă ceva. E foarte frig. Instalatorul trebuie să vină mâine-dimineaţă şi acum îl aşteptăm pe tipul care să se ocupe de şemineu, dar oricum, adu-ţi multe haine. S-ar putea să fim nevoiţi să dormim în paltoane în noaptea asta.

— A, minunat, spuse Holly, oftând afectat. Mai întâi îmi spui că nu e nimic de mâncare în afară de maioneză şi fasole şi acum îmi spui că sunteţi la Polul Nord. Ar mai trebui să ştiu ceva înainte să mă urc în maşină?

— Rahat! Da! Poţi să o iei şi pe Olivia ? Ştiu că nu îţi este tocmai în drum, dar Saffron a insistat să vină şi Olivia. E în regulă?

— Sună bine. O reuniune în toată regula. Cred că ajungem pe la cinci sau şase. Ne vedem mai târziu şi mulţumesc pentru explicaţii.

Cu astea fiind spuse, Holly îşi luase cana de cafea şi urcase în studioul ei ca să-l sune pe Marcus.

— Ce? Ce să faci? urlă Marcus, furios. Iei copiii şi te duci unde? Ce coincidenţă, n-am ce spune. întâi îmi spui că eşti nefericită şi acum pleci fără să mă anunţi din timp. Chiar îţi imaginezi că eu cred povestea asta despre Saffron? Iisuse, Holly, abia dacă îi cunoşti pe oamenii ăştia, nu i-ai mai văzut de când? Douăzeci de ani? Şi acum, dintr-odată, laşi totul baltă pentru ei?

Apoi vocea lui îşi reluă calmul cunoscut.

— Nu, spuse el. Nu tolerez aşa ceva. Nu te duci.

— Ba plec, Marcus, spuse Holly încet. îmi pare rău, dar trebuie.

— Dacă pleci, spuse Marcus, înfricoşător de calm, dacă pleci şi iei copiii, Holly, poţi să nu te mai întorci. Te avertizez, Holly, dacă insişti să faci asta, nu voi mai fi aici când te întorci. Nu permit ca soţia mea să mă sfideze în felul ăsta. Nu este acceptabil. E ultima ta şansă, Holly. Ori eu, ori oamenii ăştia despre care crezi că sunt prietenii tăi. E alegerea ta, Holly. Alegerea ta.

Holly se uita în gol către monitorul computerului său, ascultând toate zgomotele familiare din casă. Pocniturile uşoare ale ţevilor, zumzetul maşinii de spălat de jos, muzica în surdină care venea de la radioul din bucătărie. Toate sunau exact la fel ca înainte, dar erau cumva complet diferite.

Acum e momentul. Era ca şi cum Dumnezeu întinsese mâna şi-i oferise o oportunitate, o fe

reastră la care abia dacă îndrăznise să viseze; dar nu ştia încă cum o să reacţioneze odată ce i se oferise ocazia.

Acum e momentul.

Şi nu existau îndoieli în inima ei, nici regrete. Libertatea i se oferea pe tavă şi, simţind cum i se ridică o povară de pe suflet, vorbi.

— îmi pare rău că simţi asta, Marcus. îmi pare rău că mă faci să aleg, dar eu nu îmi pot dezamăgi prietenii. Mă duc.

— Bine, urlă el. O să-ţi împachetez lucrurile cât eşti tu plecată, pentru că permite-mi să-ţi spun că nu o să îţi rămână ţie casa şi nu scoţi nici un bănuţ de la mine.

— Bine, repetă Holly.

Apoi, simţindu-se ca într-un vis, dar un vis frumos, închise telefonul şi îl sună imediat pe WiU.

îi lăsă un mesaj pe mobil, unul pe telefonul de acasă şi un e-mail scurt în care îi explica ce se întâmplase. Nu era sigură ce simţea. O parte din ea ştia că ar trebui să fie speriată. Dar atunci de ce avea un zâmbet pe buze? De ce aleargă pe hol pentru a face bagajele, mai vioi decât ar fi făcut-o dacă nu ar fi avut acea conversaţie?

în câteva minute, ştia deja că s-a terminat. Nu exista cale de întoarcere. Gândeşte! Gândeşte! Ce face Marcus când e rănit? Când e furios? Nu era sigură cât de departe va merge, dar era cu siguranţă umilinţa absolută pentru el, iar când Marcus era rănit, ataca.

Trebuia să ia tot ce avea importanţă pentru ea, îşi dădu ea seama. Poate va schimba yala cât timp lipsea. Nu îi păsa în mod deosebit, dar sunt câteva tablouri pe care şi le dorea. Cărţi. Lucruri

pe care le colecţionase de-a lungul anilor, lucruri care nu aveau valoare financiară, dar care însemnau foarte mult pentru ea.

îşi verifică ceasul. Nu mai avea mult timp la dispoziţie. Trecea din cameră în cameră, luând cu ea lucruri pe care şi le dorea, lucruri cărora le-ar simţi dorul dacă Marcus urma să se comporte la fel de dezgustător ca unii dintre clienţii săi.

A luat tablourile mai mici, punându-le în maşină alături de colecţia ei de cutiuţe de porţelan. Cărţile le lăsă în urmă, în afară de câteva volume pe care le avea de când era mică, pe care spera să i le lase lui Daisy.

Perlele mamei ei, inelul bunicii. Câteva genţi şi eşarfe preferate. Nu părea că se mutase din casă şi spera să nu se fi mutat, ştiind că puţini judecători ar vedea cu ochi buni un bărbat care închide uşa în nas soţiei şi copiilor lui, dar pre- gătindu-se pentru ce putea fi mai rău.

Era mai complicat cu camerele copiilor. Cum le va explica asta? Cum vor reacţiona? Mai ales Oliver, Oliver care îşi adora tatăl, chiar dacă abia apuca să îl vadă la faţă.

Holly se trânti pe patul lui Oliver, strângând la piept păturica lui de bebeluş şi tremurând. Nu putea să plângă. Nu simţea pic de tristeţe în ceea ce îl privea pe Marcus, ci doar pentru copiii ei. Copiii ei iubiţi. Cum putea să le facă aşa ceva?

Dar cum a putut să îşi facă singură aşa ceva? Toţi aceşti ani de nefericire. Toţi aceşti ani în care ştia că a făcut o greşeală şi aştepta ca lucrurile să se îmbunătăţească, crezând că va rezista până când copiii sunt destul de mari pentru a

merge la facultate, moment în care putea pleca şi ea pentru a se redescoperi pe sine.

Nu se aşteptase să se întâmple aşa ceva. Nu atât de repede şi nici atât de simplu. Acum era căsătorită şi peste un minut, nu mai era. Dădu din cap pentru a goni gândurile şi continuă să împacheteze ce era mai important pentru copii.

Un colier dăruit lui Daisy de către stră-bunica ei. Jucăriile de pluş şi rochiţele ei. Cărţile de colorat şi creioanele. Colecţia lui Oliver cu Star Wars. Masca lui vorbitoare cu Darth Vader, care nu mai vorbea de mult, dar era oricum una dintre posesiunile lui de onoare. Uppy, căţeluşul de pluş, care era odată alb cu maro, acum gri şi aproape fără blăniţă, cu care Oliver doarme în fiecare noapte.

Holly le adună pe toate şi le îndesă în portbagaj. Spera că restul lucrurilor le va putea lua când se întoarce, dar nu existau garanţii în acest sens şi, până la urmă, erau doar lucruri. Are copiii cu ea şi lucrurile importante.

Restul e doar mobilă.

Se spune că un divorţ implică şapte etape : cedarea nervoasă, şocul, furia, durerea, ura, doliul şi acceptarea.

Ceea ce nu se spune este că în cazuri ca acesta, ca al lui Holly, sunt de fapt opt etape. Nu se vorbeşte despre prima etapă, cea care intervine înaintea căderii nervoase. Etapa care o împinge pe Holly să conducă spre casa Oliviei, ascultând High School Musical la radio şi cântând în gura mare alături de copii, cu un zâmbet imens pe buze.

Prima etapă?

Exaltarea.
—   Arăţi bine! spuse Olivia în timp ce urca în maşină şi îşi băga geanta sub picioruşele lui Daisy, sub scaunul din spate.
—   Mulţumesc! zâmbi Holly. Căsnicia mea a luat sfârşit.
Vorbea încet ca să nu audă copiii. Se întoarse să verifice, dar pentru că adusese laptopul şi un braţ de DVD-uri, cei doi erai hipnotizaţi de The Ant Bully.
—   Ce? spuse Olivia, cu ochii măriţi. Ce vrei să spui? Credeam că nu vei face nimic.
—   Adică tocmai am avut mama tuturor certurilor cu Marcus şi mi-a spus că dacă plec, căsnicia noastră ia sfârşit.
Holly se simţea stupid pentru că nu se putea opri din zâmbit. Nu se putuse opri din zâmbit de o oră.
— Evident, nu vorbea serios.
Olivia era confuză. Cum putea Holly să îi dea asemenea veşti proaste cu un asemenea rânjet?
— Nu, nu. Cred că vorbea serios.
—   Păi şi cum te simţi? Sau e o întrebare tâmpită ?
—   Sincer? întrebă Holly, întorcându-se către Olivia. Mă simt liberă. în ultimele trei ore, după ce a trecut şocul, nu m-a mai oprit din zâmbit.
—   Dumnezeule, Holly, habar nu aveam că poţi fi atât de implusivă... A, nu! Opreşte maşina!
Holly se întoarse din nou către Olivia, care era acum mai albă ca o coală de hârtie.
— Serios, Holly. Acum, te rog.
Holly trase pe dreapta şi privi îngrijorată cum Olivia deschide uşa şi se apleacă afară, să vomite

în şanţ. Se apropie de ea şi o mângâie pe spate, iar când Olivia termină şi se ridică, ştergându-şi lacrimile de la ochi, o întrebă încet dacă e în regulă.

— Sunt bine, spuse Olivia, aplecându-se dintr- odată la loc pentru a mai vomita o dată în şanţ.

— Nu eşti deloc bine, spuse Holly. Ar trebui să mergem la un doctor.

— Nu am nevoie de doctor, spuse Olivia. Dar aş vrea nişte biscuiţi.

Holly o privi câteva secunde, apoi înţelese.

— Eşti...

Olivia dăcu din cap.

— Dar cu cine ? Cu tipul din America? Adică, felicitări... Nu?

— Nu, dădu Olivia din cap. Nu cred că o să-l păstrez. Sunt aproape sigură că vreau să fac un avort. Fred, tipul din America, este cu siguranţă tatăl, dar nu mai e în peisaj.

— Hai, intră înapoi în maşină, dacă te simţi în stare, şi mergem la magazin să luăm nişte suc şi biscuiţi. Dacă e un lucru la care mă pricep, sunt greţurile de dimineaţă.

Peste o jumătate de oră, Olivia începu să râdă. La momentul respectiv, Barnyard era filmul care rula pe micul ecran al calculatorului, iar cele două femei nu se opriseră din vorbit din momentul în care Holly se întorsese la maşină cu suc, biscuiţi şi gustări pentru copii.

— De ce râzi ? întrebă Holly, aruncând un ochi în oglinda laterală şi depăşind o camionetă albă.

— Râd de cât de varză suntem toţi. Tu tocmai ţi-ai părăsit soţul, eu sunt însărcinată, Saffron tocmai a fost dată în vileag. Doamne, ce ar mai putea urma? Mi se pare că moartea lui Tom ne-a

catapultat pe toţi într-o mare criză de vârstă mijlocie.

Holly oftă şi privi prin parbriz către cerul cenuşiu.

— Mulţumim mult, Tom. Ce modalitate interesantă de ne ţine pe toţi unul lângă celălalt.

— Nu e ciudat, totuşi? spuse Olivia, întorcân- du-se către Holly. Chestiile astea ne ţin împreună. Adică, mi-a făcut plăcere să îi văd pe toţi la slujba memorială a lui Tom, chiar dacă era în circumstanţe oribile, dar apoi am intenţionat să păstrez legătura, numai că uitam să sun lumea, în afară de tine, bineînţeles. Viaţa a devenit atât de agitată şi totuşi, iată-ne din nou împreună. Chiar pare a fi mâna lui Tom, spuse Olivia, ridicând şi ea ochii prin parbriz, către cer. Bună treabă, Tom. Ar trebui să fiu supărată pe tine pentru sarcină, dar mă bucur că voi fi cu toată lumea din nou.

— Şi tu faci asta? întrebă Holly încet.

— Ce? Să vorbesc cu Tom?

— Da, şi te uiţi la cer când o faci. Şi eu fac asta mult. încă. Am chiar mici discuţii cu el.

— Ştiu. Mi se pare deseori că el mă priveşte şi am impresia, oricât de aiurea ar suna asta, că a devenit protectorul meu, ca un fel de înger păzitor.

— Nu e aiurea, spuse Holly, simţind cum lacrimile îi umplu ochii. Exact asta simt şi eu.

— O, Doamne, spuse Olivia, căutând cutia cu şerveţele de hârtie. Nu mă porni. Plâng din orice zilele astea.

— E normal, zâmbi Holly printre lacrimi, luând şerveţelul pe care i-l oferea Olivia. Hormonii tăi au luat-o razna.

Telefonul începu să sune şi Holly îl apucă pentru a conecta casca, în timp ce privea numele de pe ecran.
Will.
— Hei, spuse ea încet. Ai primit mesajul meu?
— Of, Holly, spuse el. Am fost şocat. Nu pot să cred că a făcut aşa ceva. Nu pot să cred că ai plecat. Cum te simţi? Eşti bine?
— Da. Foarte bine, de fapt. Dar nu prea pot vorbi. Sunt în drum spre ţară. Poveste lungă. îţi spun altă dată. La tine e totul în regulă?
— Toate bune şi frumoase. Sunt doar îngrijorat în privinţa ta.
— Nu ai de ce. Te sun eu când pot.
închise telefonul şi o văzu pe Olivia privind-o cu o sprânceană ridicată.
— Ce? întrebă Holly, deşi roşea cu vinovăţie.
— Se pare că sunt mai multe părţi ale poveştii ăsteia.
— Ce? Apelul telefonic? încercă Holly să râdă. Era doar un prieten. Of, Doamne. Bine, mă rog. Era Will.
Olivia îşi aplecă capul într-o parte.
— O, nu mi-am dat seama. Eu mă gândeam că e alt bărbat periculos de sexy, singur şi absolut superb.
Holly începu să râdă.
— Parcă spuneai că nu e genul tău.
— Asta doar pentru că bărbaţi atât de perfecţi mă înspăimântă.
— Nu e nimic între noi. Jur. Nu avem o aventură.
— Holly, spuse Olivia. Puţin îmi pasă dacă e ceva între voi. Şi eu nu prea am dreptul să judec

pe nimeni, având în vedere că am rămas însărcinată după o aventură de patru nopţi.

— Dar chiar nu este nimic între noi.

— Nu trebuie să îmi dai mie explicaţii. Oricum, Will e simpatic, iar Tom nu a fost niciodată un mare fan al lui Marcus, aşa că sunt sigură că ar fi de acord.

Holly rămase mască. Tom nu îl plăcea pe Marcus? Nu spusese niciodată nimic despre asta, nu îi dăduse de înţeles că nu îl plăcea.

— Ce spunea Tom despre Marcus?

Olivia mârâi.

— Of, Doamne. Iar am făcut-o lată, oftă ea. E, acum că am zis-o, am zis-o. îţi aminteţi când tu şi Marcus v-aţi întâlnit la un pahar de vorbă cu Tom şi cu Sarah, undeva într-un bar din West End, cred?

— Da. Era Blue Bar din Berkeley. Ideea lui Marcus.

— Nu ştiu dacă ar trebui să îţi spun asta...

— Nu poţi să nu îmi spui, spuse Holly, arun- cându-i o privire încruntată, abia rezistând curiozităţii.

— Bine. Deci Tom cică a spus clar că face el cinste, iar Marcus s-a uitat la meniul de băuturi şi când a venit chelnerul s-a uitat la Tom cu o sprânceană ridicată şi l-a întrebat: „Te superi?".

— Să se supere dacă ce ? întrebă Holly, încercând degeaba să îşi amintească seara respectivă.

— Păi, exact asta s-a întrebat şi Tom, aşa că a spus că nu. Şi apoi, când a venit nota de plată...

Olivia făcu o pauză, gândindu-se dacă să îi spună sau nu lui Holly, care nu înţelegea despre ce vorbeşte.

— El comandase un pahar de coniac.

— îmi amintesc vag.
— Costa o sută douăzeci şi cinci de lire.
— Cât? spuse Holly, gâtuită. Ce?
Era absolut şocată.
— Ştiu, spuse Olivia, serioasă. Tom a rămas mască.
— Dar, dar... se bâlbâi Holly. Cine face aşa ceva? Cine dracu' e în stare de aşa ceva?
— Se pare că Marcus.
— O, Dumnezeule, spuse Holly dând din cap. E cel mai dezgustător lucru pe care l-am auzit în viaţa mea. Ştia că Tom plăteşte şi de asta a comandat coniacul. Nici nu ştiu ce să spun. E atât de tipic pentru Marcus şi... spuse ea, scrâşnind din dinţi. Mi-e atât de ruşine.
— După aceea, continuă Olivia, nu prea şi-a mai putut schimba părerea. Nu a înţeles niciodată. Nu vedea cum de v-aţi cuplat voi doi, ce vedeai la el. A spus că Marcus era mai arogant decât prevede legea. Spunea mereu că nu te-ai schimbat, că erai la fel de cu picioarele pe pământ cum erai şi în timpul liceului şi nu putea să înţeleagă cum îl suporţi pe Marcus. Deci, concluzia este că eu cred că Tom ar fi încântat dacă s-ar întâmpla ceva cu tine şi Will.
După ce spuse astea, amândouă s-au aplecat în faţă şi s-au uitat către cer, apoi s-au uitat una la cealaltă şi au început să râdă.
Se întunecase când au intrat pe aleea pietruită care ducea la hambar. Copiii dormeau duşi pe bancheta din spate, iar Holly şi Olivia nu se opriseră din vorbit nici măcar o secundă. Discutaseră despre ce se întâmplă în viaţa lor, dacă erau acolo unde se aşteptau să fie, unde erau

acele răscruci care le-ar fi putut face să aleagă un alt drum.

Şi Holly îşi dăduse seama că, având în vedere evenimentele din dimineaţa aceea, era exact acolo unde trebuia să fie.

Alături de prieteni care păreau a fi familia ei, nu pentru cât de apropiaţi erau acum, ci datorită puterii legăturii din trecutul lor comun. Ei îi cunoşteau mama, ea le cunoştea pe mamele lor. Le cunoaşte fraţii şi surorile, ştie cine erau înainte de a deveni adulţi, de a deveni ceea ce credeau că ar trebui să fie.

Şi poate că nu trecuseră decât câteva ore şi poate că era cea mai scurtă despărţire din istoria despărţirilor. Dar în mintea lui Holly era foarte reală. Era dincolo de orice urmă de îndoială. Şi nu exista cale de întoarcere.

Nu mai trebuia să fie doamna Marcus Carter, soţia unui avocat de succes, mamă a doi copii, desenatoare ocazională de felicitări. Nu mai era nevoită să calce pe urmele unor paşi necunoscuţi şi nepotriviţi. înjur de ora opt patruzeci şi patru în acea dimineaţă, Holly ştia din nou cine era.

Holly Mac.

Nici mai mult, nici mai puţin.

— Bună!

Paul ieşi din casă şi alergă spre alee ca să le ajute cu bagajele.

— Dumnezeule, Holly, ai de gând să te muţi aici definitiv?

Se uită speriat în portgabaj, unde bagajele şi cutiile ajungeau până la tavan.

Holly începu să râdă şi apoi, dintr-odată, se trezi plângând în hohote.

— Nu am vrut să te supăr, spuse Paul grijuliu, ţopăind de pe un picior pe altul şi dorin- du-şi să nu fi spus nimic. îmi pare rău.

Olivia se apropie de Holly şi o luă în braţe, iar Holly îşi puse capul pe umărul ei şi se lăsă în voia lacrimilor.

— Mamă? se auzi o voce subţire din spatele maşinii. Mamă? Am ajuns? De ce plângi?

Holly se desprinse de Olivia, încercând să zâmbească şi să găsească ceva să îi spună lui Oliver.

— Mamă... casa asta este... neterminată.

Holly şi Olivia stăteau în sufragerie şi priveau stivele de cutii de vopsele din colţ, cârpele de lângă perete, lemnul crud şi lipsa mobilei.

— Credeam că v-am avertizat că o refacem, rânji Paul.

— M-am gândit... adică, nu mi-am dat seama că o reconstruiţi, spuse Olivia. Face parte din planul vostru diabolic?

Anna intră din grădină.

— Adică să vă aducem aici şi să vă punem la muncă? Corect. Ne credeţi idioţi sau ceva de genul ăsta? Cum se spune... nu există mâncare gratuită.

Şi râzând se apropie de ele şi le îmbrăţişă.

— Deci unde e ? întrebă Holly. Unde e Saffron?

— Nu avea deloc semnal la telefonul mobil, explică Anna. S-a dus către capătul aleii ca să vorbească la telefon. Nu aţi trecut pe lângă ea?

— Probabil, spuse Paul. E întuneric ca în nucă afară. Ceea ce îmi aduce aminte, nu vedem dacă putem să punem ceva lumină afară ? Serios, cred că e foarte periculos.

— O să pun asta pe listă, spuse Anna, dând ochii peste cap. Vă avertizez că paturile sunt puţin ciudate.

— Paturi? Credeam că dormim pe podea, în saci de dormit.

— Păi aşa era vorba, dar ne-am gândit să vindem şi mobilă prin Fashionista şi am dat de o firmă care face nişte paturi gonflabile incredibile, cu modele retro, gen anii '70, aşa că am cumpărat o grămadă.

— Excelent. Recunosc că nu eram încântată de dormitul pe podea. E distractiv când ai aproape douăzeci de ani, dar nu mai e la fel când ai aproape patruzeci, râse Olivia.

— Eu zic că era distractiv când aveam zece ani, spuse Holly. După aceea, nu prea a mai fost amuzant.

— Vă daţi seama că a trecut aproape jumătate de oră? Nu credeţi că ar trebui să vedem ce e cu Saffron?

— Mă duc eu, spuse Paul, sărind de pe un dulap de bucătărie.

— Ar trebui să mergeţi cu toţii, spuse Holly. Eu rămân aici cu copiii, dar sunt invidioasă. îmi place mirosul aerului rece de la ţară, noaptea.

— Aşteaptă dimineaţa, spuse Anna. Priveliştea e mortală.

— Saff, strigară ei în cor, mergând pe alee, apoi începând să se agite când au ajuns la capătul ei. Saff? Saff?

— La dracu'! spuse Paul dintr-odată. Ştiu exact unde e.

— Nu-mi spune că e un bar prin apropiere, spuse Holly, privindu-l pe Paul cu o sprânceană ridicată.
— Ce ciudat că ai spus asta. Mă duc eu.
— Vin cu tine, spuse Anna, îngrijorată. Doamne, chiar crezi că bea ? Azi-dimineaţă a spus că gata, nu o să mai bea niciodată.
— Din ce am citit pe Internet azi-dimineaţă, spuse Holly, la alcoolici declaraţiile alea sunt recurente, dar goale.
— Adică nu vorbesc serios?
— Alcoolicii? Aş spune că declaraţiile astea nu fac nici doi bani.
— Minunat, mârâi Anna, care se întorcea spre casă pentru a lua cheile de la maşină. Poţi să pui ibricul pe aragaz pentru cafea?

Qapitodud douăzeci
si doi »

Saffron adormise pe un pat gonflabil, roz cu portocaliu, într-unui din dormitoarele de sus. Copiii dormeau duşi, Anna şi Holly erau în bucătărie făcând cafea, iar Olivia îl ajuta pe Paul să aducă lemne din depozitul de afară, pentru a menţine focul.

în casă era aproape la fel de frig ca afară. Holly se sprijini de dulap, în timp ce Anna punea ibricul pe aragaz, şi descoperi că poate să facă rotocoale cu aburul care-i ieşea pe gură.

— îmi pare rău, spuse Anna, frecându-şi mâinile deasupra flăcării aragazului. Cred că ţevile au îngheţat sau s-au spart sau ceva de genul ăsta. Nu mă aşteptam să am casa plină de prieteni încă.

— Cred că suntem cu toţii mai rezistenţi decât părem, spuse Holly. Oricum, eu una mă simt foarte răsfăţată când mă gândesc la felul în care trăim. Mi se pare ridicol să avem atâtea lucruri şi acum parcă ne-am întors la origini.

Casa asta este superbă şi te face să îţi dai seama că nu ai nevoie decât de câteva lucruri pentru a o face perfectă - o canapea, o masă...

— Paturi, râse Anna.

— Ei, da, dar nu toate lucrurile pe care tindem să le adunăm noi. Cred că am atâtea lucruri inutile, de care chiar nu am nevoie.

— Paul a spus că ai adus multe lucruri cu tine... spuse Anna, întorcându-se către Holly şi privind-o întrebător. E totul în regulă?

— Păi, îmi vine să spun că este o poveste lungă, dar nu e deloc aşa, spuse Holly, apoi trase adânc aer în piept. Cred că l-am părăsit pe Marcus.

— Poate ar trebui să mă declar surprinsă, dar nu sunt, se încruntă Anna.

— Am impresia că nimeni nu este. Adevărul este, Anna, că nu mai sunt fericită de secole. De ani de zile, cred. Nu că nu ar fi fost momente fericite de-a lungul timpului şi, evident, am doi copii minunaţi, dar cred că în ultima vreme mi-am dat seama că ceea ce mă face nefericită este acel lucru pe care îmi era frică să îl înfrunt.

— Căsnicia ta.

— Căsnicia mea. Din mai multe motive. Nu îl văd niciodată pe Marcus, nu mă simt ca şi cum am fi căsătoriţi sau că am fi parteneri în vreun fel.

Holly oftă îndelung, simţindu-se bine că putea în sfârşit să vorbească despre asta, să spună cu voce tare toate aceste gânduri ascunse, gânduri care o ţinuseră trează nopţi la rând în ultimele luni. Gânduri pe care îi era prea frică să le înfrunte.

— Nu cred că ne comportăm frumos unul cu celălalt, continuă ea. Nu există bunătate sau

respect sau dragoste între noi. Şi apropo, şi eu sunt la fel de rea ca el. Ai zice că suntem într-un război constant de cuvinte şi de mândrie. Ne amuzăm mereu unul pe seama celuilalt.

— Crezi că te iubeşte? întrebă Anna.

Holly oftă.

— Cred că iubeşte acea persoană ... persoana care şi-ar fi dorit să fiu, iar eu nu sunt. Nu cred că este câtuşi de puţin interesat de orice parte din acea Holly care nu se potriveşte cu imaginea din mintea lui, aşa că eu am devenit altcineva, o Holly pe care nu o recunosc. Şi deşi e plăcut să mergi câţiva paşi în pantofii altcuiva, să joci un rol o vreme, totul are o limită. Nu poţi face asta la nesfârşit.

— Să nu te minţi niciodată pe tine însuţi, spuse Anna. Asta spunea mereu bunicul meu, doar că în suedeză, bineînţeles.

— E foarte adevărat, dădu Holly din cap. Eu nu am fost deloc sinceră cu mine. înţeleg motivele pentru care m-am căsătorit cu el. Teoretic, părea să fie exact omul pe care credeam că îl vreau. Eu eram într-o perioadă de refacere, iar el părea să îmi ofere o viaţă atât de strălucitoare, stabilă, minunată. Credeam că... ei bine... presupun că ştiam că nu sunt îndrăgostită de el, dar credeam că vom avea parte de un alt fel de dragoste. Credeam că sentimentele vor creşte şi îmi spuneam că pasiunea dispare mereu oricum, aşa că nu conta că nu avusesem parte de ea la început şi că cel mai important lucru era să fim cei mai buni prieteni.

Anna lăsă capul într-o parte.

— Cred că nu ţi s-a părut niciodată posibil să ai parte de pasiune şi de prietenie în acelaşi timp.

Dintr-odată, faţa lui Holly se umplu de lacrimi.

— Nu credeam. Nu credeam că pot găsi pe cineva mai bun decât Marcus, iar el părea că mă adoră. Iar eu nu mă simţisem niciodată adorată şi m-ara gândit că asta va fi de ajuns.

— Sper să nu înţelegi greşit ceea ce îţi voi spune, zise Anna cu grijă. Dar în seara aceea când am venit cu toţii la cină, la plecare Paul m-a întrebat dacă mi se părea în regulă căsnicia voastră.

— Aşa a făcut? Dar cum putea ştii el ceva, dacă nici eu nu ştiam încă ce se întâmplă?

— Exact din motivele pe care tocmai mi le-ai spus mie. Nu părea să fie bunătate între voi. Eraţi amuzanţi împreună şi, evident, ceva funcţiona, dar el părea să nu rateze nici o ocazie pentru a te desfiinţa, prefăcându-se că glumeşte, deşi nu era deloc amuzant. Era oribil de stânjenitor. Cred că desfiinţează pe toată lumea. Pare a fi un obicei al lui.

— Ştiu, se strâmbă Holly. El nu e rău, dar este incredibil de nesigur pe el şi are un mare complex de superioritate care ascunde un şi mai mare complex de inferioritate. Se crede amuzant, dar este un mod subtil de a ţine pe toată lumea sub nivelul lui.

— Exact asta am văzut şi noi în seara aceea. Şi că te controla enorm, Holly. De fiecare dată când deschideai gura, se oprea din vorbit pentru a auzi ce spuneai, iar tu ai devenit din ce în ce mai tăcută pe parcursul serii, până când, la un moment dat, ai dispărut pur şi simplu. Nu eu am fost cea care a observat, pentru că nu aveam de unde să ştiu că eşti diferită, dar Paul a fost surprins. A spus că i se părea că Marcus este

păpuşarul care trăgea de sforile tale până cînd erai complet sub controlul lui.

Holly dădu din cap, uluită.

— Nu tocmai o relaţie sănătoasă, nu-i aşa?

Anna râse.

— Aş spune că nu.

— Şi?... Tu şi Paul le aveţi pe amândouă? Aveţi parte şi de pasiune şi de prietenie?

— După câte tratamente am făcut, nu a mai rămas foarte multă pasiune, crede-mă, spuse Anna, dând ochii peste cap. Dar chiar şi acum, chiar şi după toate astea, tot mă uit la el câteodată şi îmi vine să rup hainele de pe el şi să îl arunc în pat.

Holly râse de accentul Annei.

— Vorbeşti serios ?

— Da. Şi este prietenul meu cel mai bun. Majoritatea timpului, sincer, mă bag în pat la nouă şi ultimul lucru care îmi vine în minte este sexul, dar sunt momente când îmi amintesc şi în care mă simt la fel cum mă simţeam la început. Dar ţi-a plăcut şi ţie de Marcus la un moment dat, nu?... Măcar puţin?

Holly continua să dea din cap, tristă.

— Dar sunteţi căsătoriţi, de cât timp? Treisprezece? Paisprezece ani? Aţi făcut doi copii. Cum ai... De ce ai făcut-o? De ce ai stat atâta vreme cu un bărbat despre care ai spus tot ce ai spus mai devreme?

Holly dădu din umeri şi turnă cafea în cafe- tieră.

— Cred că de frică, spuse ea, încet. Cred că eram prea înspăimântată să plec. Am fost mereu atât de puternică, de independentă. Dar cred că m-am pierdut în căsnicie, eram atât de dărâmată

încât nu am mai putut să o fac. Şi apoi, bineînţeles, din cauza copiilor. încă mâ simt oribil. Cum am putut să le fac asta copiilor?

— Vor fi mai fericiţi dacă mama lor este fericită, spuse Anna încet. Nu e nimic mai rău pentru copii decât să crească într-o căsnicie nefericită. Eşti sigură că s-a terminat, totuşi? I-ai mai da o a doua şansă?

— Nu ştiu, spuse Holly. Eu simt că este cu siguranţă gata, dar apoi mă gândesc că trebuie să mă întreţin, pe mine şi pe copii, şi recunosc că mă înfricoşează acest gând. Au trecut doar câteva ore, oricum. Dumnezeu ştie ce voi simţi mâine-dimineaţă.

— Cred că eşti foarte curajoasă, spuse Anna, punând cafelele pe o tavă. Şi cred că orice decizie vei lua în final, va fi cea corectă. Ia fiecare zi pe rând şi să ţii minte că orice se întâmplă, se întâmplă cu un anumit motiv. Haide, hai să încercăm să ne încălzim.

— Saffron sigur doarme? întrebă Paul, în timp ce scormonea lemnele, astfel încât flăcările să se înteţească.

— Dacă doarme? Mai bine spus e leşinată, râse Holly, care cobora scările după ce verificase ce fac copiii şi Saffron. Mă simt ca la facultate. Am întors-o pe o parte ca să nu mai doarmă pe spate, în caz că îi vine să vomite, şi i-am pus o găleată lângă pat.

— Ce fac copiii ?

— Le e frig, dar am pus tot ce am găsit pe ei şi acum dorm duşi, aşa că sunt în regulă, cred. Sunt puţin îngrijorată, totuşi.

— De ce nu dormim toţi aici, lângă foc, în seara asta? întrebă Anna, dintr-odată. Instalatorul vine mâine şi vom avea căldură, dar până atunci, asta este cea mai călduroasă cameră. Îi aducem şi pe copii jos.

— Şi Saffron?

— Cred că mai bine o lăsăm acolo, spuse Paul. Frigul o va ajuta probabil la mahmureală. Oricum, apropo de frig.

Se căută în jachetă şi scoase o sticluţă.

— Dumnezeu ştie că e riscant, având în vedere că o avem pe Saffron aici, dar vrea cineva puţin coniac în cafea?

Toată lumea strigă în cor, apropiindu-se toţi cu cănile de Paul, care turnă cantităţi generoase peste cafele.

— Cred că e mai bine să o terminăm, şopti el, scuturând sticla până curse şi ultima picătură. O duc afară când terminăm, să nu o găsească.

— Trebuie să recunosc că am fost uluită să văd cât de beată era, spuse Olivia încet. îmi amintesc că se îmbăta la petrecerile de la şcoală, dar de la adolescenţi te aştepţi la aşa ceva. Nu am mai văzut de ani de zile pe cineva vorbind împleticit şi mergând pe două cărări.

— Cred că ce m-a mirat cel mai mult e cât de rău s-a îmbătat într-un timp atît de scurt, spuse Holly. Nu a lipsit decât vreo patruzeci de minute, nu? Cât poţi să bei în patruzeci de minute pentru a te îmbăta în halul acela ? Şi-a pus o perfuzie cu votcă sau ceva de genul ăsta?

— Se pare că da. Barmanul a spus că dădea pe gât martini cu votcă de parcă erau apă. Şi cu un pai.

— Minunat. Cum să te faci turtă în cinci minute, spuse Holly, dând ochii peste cap. Cu paiul? Cine bea martini cu paiul?

— Cineva care vrea să se îmbete uşor în cinci minute, spuse Paul, rânjind.

— Mă simt puţin depăşită, spuse Anna. Mi s-a părut amuzant când a apărut prima dată şi am înţeles, având în vedere prin ce a trecut, dar habar nu aveam că este alcoolică. Chiar sunt îngrijorată de felul în care se va descurca. Eu una habar nu am ce să fac şi cum să o ajut.

— Am citit câte ceva despre intervenţii, spuse Holly. Când îi spui unui alcoolic cum e să trăieşti cu el şi cum se comportă când e beat, dar problema este că nici unul dintre noi nu ştie cu adevărat, aşa că nu prea are rost. Nu e ca şi cum am face parte din viaţa ei şi am avea cum să vedem diferenţa. Şi eu mă simt cam dezorientată.

Paul se descheie la jachetă şi ceilalţi îl urmară, pentru că focul începuse să degaje suficientă căldură.

— Se spune că în primele faze ale acestor programe nu ai nici o putere asupra alcoolului şi nici a alcoolicului. Nu cred că e ceva ce putem face pentru a o opri din băut, dar poate că va dori să se oprească singură. A mai făcut-o, aşa că sunt sigur că o mai poate face o dată.

— Adică să stăm aici şi să ne uităm la ea cum se îmbată mereu?

— Nu. Cred că ar trebui să facem tot ce putem să o ţinem departe de alcool, dar cred că nu ar trebui să o judecăm dacă dă greş. Trebuie să o susţinem cât de mult putem.

— Poate ar trebui s-o ţinem ocupată, spuse Anna, luminându-se la faţă. Cred că ar trebui să o punem să ne ajute cu casa.

Olivia începu să râdă.

— Ce? Pe Saffron? Să o pui să se urce pe acoperiş şi să pună ţiglă? „Saffron, văd că stai şi te plictiseşti, nu vrei să pui mâna şi să repari nişte dulapuri în bucătărie?"

Toată lumea râse.

— De fapt, eu cred că este o idee genială, spuse Holly. Ştiu că am făcut glume pe seama faptului că v-aţi recrutat prietenii pentru sclavie, dar chiar cred că cel mai bun lucru pe care îl putem face pentru Saffron este să o ţinem ocupată. Nici pe mine nu m-ar deranja să am o ocupaţie. Cel mai rău lucru pentru mine ar fi să am ore libere în care să mă gândesc la stadiul în care se află viaţa mea acum.

Paul o privi nedumerit.

— Poveste lungă, Paul. Versiunea scurtă se reduce la faptul că probabil căsnicia mea a luat sfârşit, ceea ce este, poate, o binecuvântare mascată. Te poate pune Anna la curent mai târziu. Eu m-am săturat de subiectul ăsta pe ziua de azi, dacă nu te superi.

— E în regulă, spuse Paul, cu blândeţe în ochi. îmi pare rău.

— Mincinosule!

Anna îl lovi şi Holly începu să râdă.

— Adică îmi pare rău că Holly suferă.

— Nu sufăr deloc şi nu are de ce să îţi pară rău. Pentru moment, încă mă simt proaspăt eliberată. Mai întreabă-mă o dată dimineaţă.

— Că tot veni vorba de dimineaţă, spuse Olivia, întinzându-se. Eu sunt complet epuizată.

Se supără cineva dacă aducem acum paturile jos? Nu cred că îmi pot ţine mult timp ochii deschişi.
La cinci dimineaţa, Holly era complet trează. A durat o vreme până să reuşească să se dezmeticească — prea mulţi oameni în jur, respirând, prea frig. Unde era? Se strecură jos din pat, îşi puse pătura pe umeri şi se duse să mai pună lemne pe foc, împungându-le până se aprinseră, pentru că acum era foarte frig în cameră. Toată căldura de mai devreme se ridicase către tavanul înalt.

Flăcările se aprinseră şi Holly stătu o vreme lângă foc, privindu-le, gândindu-se la viaţa ei. Crezuse că se va trezi panicată, îngrozită de viitor şi cu sentimentul că a făcut o greşeală imensă. Dar ceea ce simţea în acel moment, când focul se înteţea, iar ea stătea învelită în pătură, era pace.

Pentru prima dată, după mulţi ani, Holly se simţea împăcată.

îi sărută pe Daisy şi pe Oliver, ţinându-şi respiraţia când Daisy tresări, apoi se ridică din nou, apucând telefonul şi aventurându-se afară pentru a ajunge în capătul aleii. Era încă întuneric şi linişte completă. Pe pământ se aşternuse brumă, iar iarba trosnea sub ghetele ei în timp ce înainta pe alee.

Era cea mai lungă perioadă de timp în care Holly nu vorbise cu Will pe parcursul ultimelor săptămâni. Scurta lor conversaţie din maşină nu putea fi pusă la socoteală, pentru că era obişnuită să împărtăşească cele mai ascunse gânduri cu el şi faptul că nu discutase cu el după toate

astea - după cel mai important lucru care i se întâmplase după moartea lui Tom - părea de neconceput.
Nu putea să îl sune, nu la ora cinci jumătate dimineaţa, dar spera şi se ruga că va găsi un mesaj de la el. Şi-a aprins telefonul şi a început să se plimbe pentru a prinde cea mai vagă urmă de semnal. O liniuţă era de ajuns.
Mi-e dor să vorbesc cu tine. Mă gândesc la
tine şi sunt îngrijorat. Eşti bine?
Unde eşti? Luăm prânzul împreună? Wxx
Ea zâmbi. De ce mesajele de la el, e-mailurile, sau telefoanele de la el o faceau instantaneu fericită ?
Sunt foarte bine. La ţară. Şi mie mi-e dor de
tine. Nu putem lua prânzul. încerc să
te sun mai târziu. Eu XX
Peste un minut, îi sună telefonul.
— Cum de eşti treaz ?
Zâmbetul ei se întindea de la o ureche la alta.
— Nu aveam somn, spuse Will. Stăteam la calculator şi reciteam e-mailurile de la tine, când bum! Am primit mesajul. Mi-era teamă că nu o să pot vorbi cu tine. Unde eşti?
— Ce surpriză plăcută, spuse Holly. Sunt în Gloucestershire. La Paul şi Anna.
— Cum aşa?
Să îi spună ? încercau să păstreze situaţia lui Saffron cât de ascunsă se putea - nu se cheamă Alcoolicii Anonimi degeaba -, dar nu trebuia să îi spună chiar totul şi Dumnezeu ştie că avea

încredere în el, chiar şi când venea vorba de cele mai intime gânduri şi sentimente, de săptămâni întregi. De luni de zile, chiar.

— Stăm cu Saffron, spuse ea. O ascundem. Ai citit ziarele, nu?

— Dacă le-am citit? Numai asta am citit ieri, pe Internet. Pare foarte malefic şi neadevărat ce s-a scris. Am vorbit cu mama la telefon aseară, şi chiar şi ea, care este una dintre cele mái naive persoane din lume îşi dă seama că sunt nişte lichele ăştia care ies acum la iveală să vorbească despre aventurile lor amoroase cu Saffron pentru bani.

— O, Doamne, mârâi Saffron. Doar nu vorbeşti serios. Au apărut alte poveşti?

— Par obsedaţi. Brad şi Angelina au fost retrogradaţi pe pagina patru din cauza lui Saffron şi a lui Pearce Webster. Recunosc că este destul de impresionant, oricum. Pearce Webster! E aproape cel mai celebru om din lume.

— Doamne, ce superficial eşti, spuse Holly, începând să râdă. Eşti chiar impresionat, nu?

— Păi, trebuie să recunosc că sunt puţin. Nu e rău pentru o fată din North West London.

— Ceva mai influenţată de Los Angeles acum, aş spune eu, se strâmbă Holly. A trebuit să iau sushi pe drum ca să o fac fericită.

— Serios ? râse Will.

— Din păcate, da.

— Poţi să scoţi fata din Los Angeles...

— Exact asta am spus şi eu! spuse ea, şi amândoi începură să râdă. îmi pare atât de bine că ai sunat, spuse Holly, după o pauză liniştitoare. îmi face bine să îţi aud vocea.

— Şi eu mă bucur să te aud, spuse Will, zâmbind perceptibil prin telefon.

— Nu ţi se pare ciudat, spuse Holly, că am devenit prieteni atât de apropiaţi într-o perioadă atât de scurtă de timp? Eu... Ei bine, nu vreau să te fac să te simţi prost sau ceva de genul ăsta, dar îmi lipsea un prieten bărbat. Singurul pe care îl aveam era Tom, iar după ce a început să se vadă cu Sarah cea înspăimântătoare nu a mai fost acelaşi lucru. Chiar nu ştiu ce aş face fără tine.

Se opri, roşind. Depăşise limita? Nu voise să spună asta, chiar dacă era adevărat. Nu voia să devină dulceagă, sentimentală, serioasă.

— Şi eu simt la fel, spuse Will. Câteodată mi se pare greu de crezut că acum patru luni nici nu ne cunoşteam. Simt că am devenit atât de dependent de prietenia noastră, de a te pune la curent cu orice se întâmplă în viaţa mea. Simt în sfârşit că am o adevărată prietenă.

Un fior. Plăcere sau durere ? Holly nu îşi dădea seamă dacă vrea să audă asta. A fi o adevărată prietenă prevede şi altceva ? Şi de ce se infiltrase dintr-odată acel gând în mintea ei ? Nu acceptase că erau prieteni, şi în ciuda faptului că acea căsnicie se terminase, oare nu era cel mai prost moment să se implice într-o altă relaţie?

Deşi potenţiala ei relaţie tocmai se proclamase o prietenie adevărată. Ce însemna asta?

— Dar vreau să îmi spui de tine, continuă Will. Se pare că Marcus a luat lucrurile foarte rău. Eşti bine?

— Sunt, spuse Holly, stând pe o piatră, atentă să nu piardă semnalul, simţindu-se atât de liniştită

la auzul vocei lui Will. Ştiu că sună bizar, dar mă simt împăcată. Adică, sunt, evident, puţin speriată şi nedumerită în legătură cu viitorul şi mă aştept ca Marcus să se comporte ca un ţăran, dar mă simt... liberă. împăcată. Ca mine însămi.

— Vocea ta pare mai relaxată, spuse Will după o scurtă tăcere. Ştiu că sună nebuneşte, dar chiar cred că pari mai liniştită.

— Păi chiar mă simt mai liniştită, râse Holly.

— Crezi totuşi că s-a teminat?

— Cred că da, spuse Holly. Se pare că nimeni nu este surprins. Toată lumea pare să fi observat că nu ne mergea bine. Gândul care mă sperie cel mai mult este că mă voi întoarce pentru că îmi este frică să fac totul singură.

— Chiar crezi că se poate întâmpla asta ? Pentru că, Holly, cred că eşti mult mai puternică decât crezi. Cred că ţi-ai permis să trăieşti cu frică pentru că ai fost obligată să faci asta. Nu mai trebuie să stai acolo şi în mod sigur nu va trebui să faci totul singură - ai un sistem de susţinere foarte solid.

— Marcus a susţinut că nu voi obţine casa şi că nu voi vedea nici un bănuţ de la el.

— Suna tipic pentru cineva ca Marcus. Reacţionează doar pentru că, din punctul lui de vedere, tocmai i-ai distrus viaţa şi l-ai umilit profund.

— Ştii ce e ciudat? Mai adineauri, stăteam în faţa focului şi mă gândeam la el şi am avut un puternic sentiment că va privi în urmă şi îşi va da seama că acestă căsătorie era nepotrivită. Eu nu îl iubesc şi oricine merită să fie iubit. Mă simt oribil pentru că nu am putut să îl iubesc.

Nu am putut niciodată să îi acord atenţia şi afecţiunea pe care şi le dorea. Poate din motivul ăsta se retrăgea în muncă mereu.

— Cred că e un gest foarte nobil din partea ta, spuse Will încet. Şi ai dreptate, toată lumea merită să primească iubire. Inclusiv tu. Nu spuneai tu mereu că simţeai că Marcus nu te iubeşte, ci că iubea acea persoană care şi-ar fi dorit să fii? Nu meriţi şi tu să fi iubită? Iubită pentru ceea ce eşti, nu pentru că îţi pui costumaţia şi zâmbeşti frumos şi eşti soţia-trofeu.

— Ba da. Mulţumesc că spui asta.

— Cu plăcere. Cât timp stai acolo?

— Habar nu am. Saffron va sta aici până se termină toată nebunia, presupun, iar noi ceilalţi vom vedea. Poate facem un program prin rotaţie.

— Saffron nu poate sta singură ? râse Will. Chiar s-a transformat într-o adevărată divă?

— Doamne, nu. Nu e ceea ce crezi. Doar că... e destul de fragilă acum. Are nevoie de prieteni.

— Glumeam, spuse Will. Cred că e extraordinar din partea voastră că sunteţi acum alături de ea. Este exact ceea ce ar fi făcut Tom.

— Ştiu. Asta spuneam şi eu, şi Olivia, zise ea, tremurând şi plimbându-se în frig. îngheţ în ultimul hal, Will. Trebuie să intru şi nu voi mai avea semnal în casă.

— Pot să te sun acolo?

— Probabil că nu voi avea reţea, dar dă-mi un mesaj şi te sun eu când pot. Mulţumesc, Will, înseamnă enorm pentru mine că ai sunat.

Holly intră în casă şi se ghemui lângă foc, gândindu-se la viaţa ei în timp ce aştepta ca toată casa să se trezească.

— Şuncă, ouă, pâine, suc de portocale... spuse Paul, întorcându-se către Olivia. Mai era ceva?

Olivia privi lista.

— Lapte. Ziare.

— Bine, eu iau ziarele şi merg la casă, tu ia laptele.

Paul apucă un braţ de ziare şi se opri brusc, cu ochii pe prima pagină din The Mirror.

— Am luat laptele! strigă Olivia, alergând pe culoarul dintre rafturi, cu o sticlă gigantică de lapte semidegresat. Ce s-a întâmplat?

Alăturându-i-se lui Paul, duse mâna la gură la vederea primei pagini din ziar.

— Saffy, adormită şi beată, şopti Olivia, citind titlul. Actriţa britanică care s-a combinat cu Pearce a aterizat la Heathrow, beată ! Ştiţi cine este prietenul ei misterios? Sunaţi la numărul acesta şi spuneţi-ne cine este! Căcat! şopti ea. Tu eşti, nu? Adică, nu se vede bine, având în vedere că o duci pe Saffron în braţe, dar tu eşti.

— La dracu', şopti el. Să sperăm că nu sună nimeni. Ultimul lucru de care avem nevoie este ca presă să afle de Anna şi apoi să ne găsească. E pur şi simplu înspăimântător.

— Ce coşmar oribil, oftă Olivia. Nu îl lua acasă, hai să verificăm celelalte ziare şi le ducem acasă doar pe cele fără Saffron.

— Ce? Nici un ziar de scandal? Ce fel de om se duce după ziare şi se întoarce fără tabloide, pentru numele lui Dumnezeu?

— Genul de om care vrea ca prietenii lui să nu mai vadă aceleaşi poveşti, îi şopti Paul lui Holly.

— O, Dumnezeule. E atât de rău?

— Hai să spunem doar că nu e de bine. Şşşş! Vine Saffron. Nu spune nimic, îţi povestesc eu mai târziu. Uite, bate tu ouăle, spuse el şi îi întinse lui Holly cartonul cu ouă şi un castron mare albastru.

Oapitodud douăzeci
si tjiei i

Saffron nu făcuse niciodată ceva cu jumătate de măsură. Când fuma, fuma două pachete de ţigări pe zi. După ce s-a lăsat, nu s-a mai uitat la o ţigară niciodată... până când s-a apucat din nou. Când face sport, o face în mod obsesiv, două ore pe zi cu un antrenor personal, în fiecare zi. Face exerciţii în minte şi când stă întinsă în pat. Nu se gândeşte la nimic altceva până când nu i se întâmplă să piardă o zi sau două şi apoi se lasă pentru câteva luni.

Poate să stea săptămâni întregi fără să cheltuiască nici un bănuţ, apoi dă iama în magazine şi cumpără tone de lucruri pe care nu şi le doreşte şi de care nu are nevoie. Nu mai vede nimic în jur, încântată de feeria cumpărăturilor ca un dependent care se droghează.

Sau ca un alcoolic care se îmbată.

Aşa că atunci când Saffron o face lată, nu o face încet şi graţios. O face aşa cum face orice altceva. Spectaculos. În mare viteză şi în exces.

Nu dorise să îşi piardă luciditatea. Intenţia ei, stând la barul din aeroport, fusese să bea un pahar. Poate două, ca să o ajute să se relaxeze, să mai elimine din stresul enorm la care fusese supusă dintr-odată. Alţi oameni puteau să bea un pahar sau două, ea de ce nu ar fi putut? Era trează de ani de zile, participase la nenumărate petreceri unde se servea alcool şi nu fusese nici măcar o dată tentată. Desigur, putea face faţă unui pahar, de ce ar fi fost acum diferit?

Apoi a urmat avionul. Clasa întâi. Şampanie gratis. De ce nu? şi-a spus ea. Doar de data asta. O cuprinsese un sentiment atât de cald şi de familiar. Era atât de plăcut să se relaxeze când începea să se încălzească. Se simţea relaxată, veselă şi fericită. Fericită din nou, după câteva zile mizerabile. Nu era o beţivă gălăgioasă. Se băgase doar sub pătură şi dădea pe gât pahar după pahar în timp ce restul lumii moţăia sau se uita la filme.

Nu prea îşi amintea mare lucru despre cum sosise. Asistentele de zbor vorbeau în staţiile lor, iar ea îşi amintise să îşi acopere capul cu o eşarfă şi să îşi pună ochelari mari de soare la ochi. îşi amintea că era vânzoleală, că i se striga numele, că flash-uri de lumini o orbeau în timp ce ea se legăna ameţită şi apoi - fericire - că fusese luată şi adormise pe umărul cuiva în drum spre maşină.

Din nou, cu o seară înainte, nu dorise să bea. Vorbise serios când le spusese Annei şi lui Paul - dragii de Anna şi Paul care săriseră să o salveze - că nu va mai bea niciodată. Se simţea oribil când se trezise. Capul îi bubuia, greaţa venea şi pleca, şi ştia că fusese doar o scăpare. Ştia că nu mai

voia să se simtă niciodată aşa, în felul în care se simţise atâţia ani, înainte să intre în AA.

Dar mai spre seară, nu se putea gândi decât că îşi dorea să bea ceva. Doar un pahar. Nu să se îmbete, ci doar... doar pentru că putea. Gândul acela devenise o obsesie. Şi nimeni nu îşi va fi dat seama că dispăruse să bea ceva. Doar un pahar. De ce nu?

— Saff!

Holly ridică privirea şi făcu o grimasă când o văzu pe Saffron cu ochii roşii, mahmură şi cu pielea într-o nuanţă ciudată de gri.

— O, dacă te-ar vedea cineva acum !

Dădu uimită din cap, gândindu-se la toate fotografiile publicitare cu Saffron care apăruseră de-a lungul anilor, în care era superbă şi strălucitoare, pozând pe covorul roşu prin toate colţurile lumii, îmbrăcată în rochii până la pământ.

Ceva atât de diferit de această creatură care stătea acum acolo. Fără urmă de machiaj, pantaloni vechi şi hanorac larg, şuviţele lungi şi lucioase fiind acum prinse neglijent într-o coadă.

— Te rog, nu, mârâi Saffron, apropiindu-se de Holly pentru a o săruta. Mă simt oribil. Dacă m-ar vedea acum, le-aş face ziua.

Paul şi Olivia au făcut un schimb de priviri - slavă Domnului că nu aduseseră ziarul acasă.

— Ia uită-te la puişori! spuse Saffron, dând cu ochii de Daisy şi de Oliver, care erau înfofoliţi cu căciuli şi mănuşi şi se jucau afară. Ce frumoşi sunt!

— Mă mir că îi vezi sub toate hainele alea, zâmbi Holly. Dar mulţumesc. Şi mie mi se par frumuşei, chiar dacă eu sunt subiectivă.

— Cafea? întrebă Paul vesel, punând o cană în faţa lui Saffron, care părea recunoscătoare.
— Mmmm, spuse ea după ce luă o gură, privind spăsit spre masă. Cred că vă datorez tuturor scuze, spuse ea încet. îmi pare foarte rău pentru aseară. Nu am vrut să... spuse ea, oprindu-se pentru a ofta. Nu se va mai întâmpla. Sincer. Nu ştiu ce m-a apucat, dar nu voi mai lăsa să se întâmple încă o dată.
Ceilalţi o priveau doar, fără să spună nimic, iar Saffron ridică o mână şi îşi plecă fruntea, umilă.
— Ştiu, ştiu, am mai spus asta, dar de data asta vorbesc serios.
— De fapt, spuse Anna, începând să pună farfuriile pe masă în timp ce Paul aducea ouăle, vei fi prea ocupată pentru a te mai gândi la cum să fugi la bar.
— Ocupată? Cu ce?
— Ne-am decis să încercăm să terminăm casa, spuse Paul, aşezându-se şi servindu-se cu şuncă. Am dat fiecăruia ceva de făcut, iar tu şi Anna veţi începe prin a pune faianţă în baie.
Saffron începu să râdă.
— Au! mormăi ea, ducându-şi mâna la cap. Doamne, ce doare. Cred că glumiţi... Eu? Să pun faianţă în baie?
Olivia deschise gura, uluită.
— Spune-mi că nu ai devenit o asemenea divă.
— Nu! exclamă ea, oripilată. Doar că nu mă pricep deloc la aşa ceva. Nu am pus niciodată faianţă. Adică, bine, o fac, dacă nu vă deranjează plăcile puse aiurea.
— O să te descurci, îi reteză Anna vorba. O să fiu eu lângă tine şi o să-ţi arăt cum se face. E

uşor. Ai putea să şlefuieşti podelele, dacă îţi place mai mult.
— Nu, nu, spuse Saffron dând din cap, privind din bucătărie la suprafaţa întinsă de lemn pătat care era podeaua sufrageriei. Faianţa e în regulă, spuse ea şi începu să râdă.
— Ce e aşa amuzant? spuse Paul, ridicând privirea.
— Nu mă aşteptam să vin aici şi să pun faianţă în baie. Viaţa părea atât de liniştită şi apoi... e ciudat cum totul se schimbă într-o secundă.
— Mie-mi spui ? se strâmbă Holly. Ca să ştii şi tu, cred că l-am părăsit pe Marcus.
— Da? Bravo, fată! exclamă Saffron.
— De ce bravo?
De parcă Holly nu ar fi ştiut răspunsul.
— Pentru că este un arogant nesimţit, de aia.
— Saffron! o puse la punct Olivia.
— Ce? E adevărat, nu?
Holly începu să râdă la auzul acestor cuvinte.
— Nu te-ai schimbat deloc, rânji Holly. încă spui exact ce gândeşti.
Saffron dădu din umeri.
— Prefer să fiu sinceră, dar îmi cer scuze dacă te-am supărat. Puteam să fiu mai puţin rea.
— Nu-ţi face griji, spuse Holly. Chiar este un arogant nesimţit. Doar că nu sunt obişnuită să spună oamenii aşa ceva despre el. Fă-mi o favoare, totuşi, nu spune nimic de faţă cu copiii.
— Cred că odată ce se va afla că v-aţi despărţit, o să auzi aşa ceva de la toată lumea. Dar bineînţeles că nu voi spune nimic de faţă cu copiii. Pot să îi cunosc? Micul dejun este gata? îl întrebă Saffron pe Paul, care dădu din cap aprobator. Hai să îi aducem înăuntru.

— Mami, spuse Daisy, punând jos furculiţa şi uitându-se fix la Saffron. Parcă spuneai că prietena ta este o actriţă frumoasă şi celebră.

Paul izbucni în râs, iar Saffron îi aruncă o privire malefică.

— Daisy! strigă Oliver. Eşti foarte nepoliticoasă.

— Ba nu sunt, spuse ea, aproape plângând. Nu e nepoliticos, e adevărat.

— Ba e nepoliticos. Nu e nepoliticos, mami? Să comentezi despre oameni care stau în faţa ta?

— Nu comentam, se bosumflă Daisy. Spuneam doar că nu e frumoasă.

— E în regulă, Oliver, zâmbi Saffron. Nu mă supăr. De obicei, sunt frumoasă şi celebră, dar astăzi sunt banală. Mă transform, precum Cenuşăreasa.

— Ai uitat să spui că eşti şi modestă, spuse Paul, rânjind.

— A, da. Şi asta.

— Olivia? spuse Saffron, privind-o pe acesta dintr-odată. Arăţi îngrozitor. Eşti bine?

— Mă întorc imediat, spuse Olivia, înecân- du-se, ridicându-se şi fugind de la masă cu mâna la gură.

Peste câteva secunde, din baia de sus se auzeau sunete de vomitat şi tuse, de neconfundat.

— O, Doamne, spuse Paul, punând furculiţa şi cuţitul jos. Exact de asta aveam nevoie în mijlocul micului dejun.

Saffron se întinse şi îi fură o bucată de şuncă de pe farfurie, mestecând-o temeinic.

— Pe mine nu mă deranjează. E fie bolnavă, fie însărcinată.

Paul începu să râdă.
— Olivia, însărcinată? Puţin probabil.
Apoi se uită la Holly.
— O, Dumnezeule! Este?
Holly încercă să pară nedumerită, dar niciodată nu se pricepuse să mintă.
— Nu mă întrebaţi pe mine, spuse ea într-un final. Nu are nici o legătură cu mine.
Olivia se întoarse, cu respiraţia mentolată şi cu figura unui om care nu părea să se simtă foarte bine.
— Deci, eşti borţoasă? întrebă Saffron, pri- vind-o fix în ochi.
— Doamne, Saff, spuse Paul, dând ochii peste cap. Nu prea debordezi de subtilitate, nu?
Olivia îi aruncă o privire lui Holly, care dădea rapid din cap. Nu am spus eu nimic, încerca ea să spună.
— Ce e o borţoasă ? întrebă Oliver în gura mare. Ce înseamnă?
— Taci, Oliver, spuse Holly. îţi spun eu mai târziu.
— E în regulă, Oliver, spuse Olivia, dând din umeri şi aşezându-se la masă. înseamnă că sunt însărcinată. înseamnă, de asemenea, un coşmar infect. Ah, scuzaţi exprimarea. Dar da. în ciuda faptului că sunt singură şi că nu mi-am dorit copii niciodată, sunt însărcinată.
— Şi cine e norocosul ? întrebă Saffron.
— Nu e cineva care merită menţionat. Un tip simpatic. American. Nu mai ţinem legătura.
— Nu e tipul cu care ţi-a făcut Tom cunoştinţă, nu? întrebă Saffron, iar Olivia îi răspunse dând tristă din cap.

— El ştie ? întrebă Anna.

Olivia negă dând din cap.

— Nu văd rostul, spuse ea încet. Nu m-am decis dacă îl voi păstra sau nu.

Holly o privi pe Anna în timp ce Olivia spunea acele cuvinte şi văzu şocul de pe faţa ei. Şocul şi revolta provocate de faptul că Olivia ar putea să scape de un copil atât de uşor, un copil pentru care ea şi Paul ar da orice să îl poată avea.

— Ai face un avort ? întrebă Anna încet, încercând să nu îşi lase emoţiile să iasă la suprafaţă, să nu judece - sau cel puţin să nu lase judecata să se vadă pe faţa ei.

Olivia, amintindu-şi dintr-odată că Paul şi Anna vorbiseră despre tratamente de fertilizare in vitro, începu să dea înapoi, speriată.

— Nu ştiu... spuse ea repede. Adică, nu m-am hotărât. Nu ştiu că să fac, nu am luat o decizie încă...

— E în regulă, spuse Paul, apucând mâna Annei pe sub masă şi strângând-o. Nu trebuie să te cenzurezi din cauza noastră.

— îmi pare atât de rău, spuse Olivia, privind-o direct pe Anna, care părea că urmează să plângă. Nu voiam să spun nimic. Credeam că voi putea să merg şi să fac avortul şi nimeni nu va ştii nimic.

— E ok, spuse Paul, în timp ce lacrimile începuseră să curgă pe faţa Annei. Nu îţi face griji. Ce e important e cum te simţi tu.

— Mamă? interveni Oliver din nou, cu o expresie confuză pe faţă. Ce e un vort?

Holly dădu ochii peste cap şi se aplecă spre el.

— întreabă-l pe taică-tu, spuse ea, oftând, întinzându-se după cafetieră.

— Cum te simţi ?

Paul se aşeză pe vine în faţa unui buştean din spatele casei, unde Anna stătea, privind în gol, cu un şerveţel de hârtie mototolit în mâini. Ochii ei erau roşii şi, la vederea lui Paul, alte câteva lacrimi îşi făcură apariţia pe faţa ei.

— Pur şi simplu nu mi se pare corect, începu Anna să vorbească, printre suspine. Noi încercăm de atât de mult timp şi ne chinuim atât, iar apoi cineva ca Olivia rămâne însărcinată într-o clipă şi vrea să avorteze. Cum se poate întâmpla aşa ceva? Cum poate să facă asta?

— Nu mi-am dat seama niciodată că eşti împotriva avorturilor, spuse Paul încet, surprins.

— Nu sunt. Adică, nu eram. Nu aveam nici o părere despre asta, dar acum... nu înţeleg cum poate cineva să facă asta când sunt atâţia oameni în lumea asta care îşi doresc cu disperare copii, dar nu îi pot face.

Paul o luă în braţe pe Anna, iar aceasta îşi sprijini capul de pieptul lui. Siguranţă. Dragoste. Epuizare. Gata cu suspinele deocamdată, era prea obosită. Mintea i se goli şi nu mai putea decât să repete, din nou şi din nou, aceleaşi cuvinte.

— Nu e corect. Nu e corect.

Au stat în colţuri separate ale casei în dimineaţa aceea, aşteptând ca emoţiile să se potolească.

Anna şi Saffron în baie, Paul şlefuind podele în living, Olivia vopsind tocurile geamurilor, Holly şi copiii frecând dulapurile din bucătărie;

copiii erau încântaţi să participe la munca adulţilor, fiecare ţinând strâns în mânuţă bucata lui de şmirghel şi lustruind propria lui uşiţă de dulap.

Saffron nu o întrebă nimic pe Anna despre fertilizarea in vitro sau despre cum se simte sau dacă e bine, iar Anna îi era recunoscătoare pentru asta. Sunt momente în care discuţiile sunt exact ceea ce ai nevoie şi sunt alte momente, precum cele din ziua aceea, în care nici o discuţie nu avea cum să te facă să te simţi mai bine. Tot ce poţi face este să respiri, să o iei pas cu pas, să aştepţi să treacă ziua, să poţi evada într-o stare de inconştienţă, cu speranţa că a doua zi va fi mai uşor. Că a doua zi te vei simţi mai bine.

— Paul!

Holly intră în living, strigând peste zgomotul lustruitorului industrial de podele, înecându-se când intră în contact cu norul de praf din cameră.

— Stai puţin, spuse el, închizând aparatul şi dându-şi jos masca de pe faţă. Da?

— Trebuie să vii să vezi dulapurile. Cred că tot lemnul e putred.

— O, Doamne, mormăi el. Hai să o luăm pe Anna, se pricepe mai bine ca mine.

Anna se aplecă, atingând lemnul cu degetele, apoi ridică ochii către Paul, încruntată.

— Da. Chiar e putred. Dacă e unul, probabil că sunt toate. Avem nevoie de alte uşi pentru dulapuri.

Paul oftă.

— Asta este problema cu renovările astea afurisite. Ai impresia că ştii exact de ce ai nevoie, dar

cu cât munceşti mai mult, cu atât mai descoperi lucruri de care ai nevoie. Minunat! Presupun că nici unul dintre noi nu ştie cum se fac uşi pentru dulapuri...

Toată lumea îl privi şi dădu din umeri.

— Aşa că acum probabil ne va costa o avere să le facem. Asta ne mai lipsea.

Era evident nervos şi Anna părea stânjenită pentru că ea fusese cea care iniţiase proiectul, într-un moment în care era clar că nu îşi puteau permite.

Holly se lumină dintr-odată la faţă.

— Am putea să-l căutăm pe Will, spuse ea, în timp ce Olivia, încercând să nu zâmbească, ridică o sprânceană şi se întoarse către Holly. Nu, serios, insistă ea, după ce toţi ceilalţi îi aruncară priviri nedumerite. Will, fratele lui Tom. Face dulapuri. Ar veni imediat.

— Doamne! spuse Anna, începând să ţopăie. Ce idee bună! Nu ştiam că fratele lui Tom este tâmplar. Are cineva numărul lui de telefon?

De data acesta, Holly evită privirea atotştiutoare a Oliviei.

— Cred că îl am eu, spuse ea, ridicându-se fericită şi pornind spre uşă. Merg afară să găsesc semnal şi îl sun.

O Holly radiantă se întoarse după douăzeci de minute.

— Ce a durat atât de mult? întrebă Paul, încă supărat, convins că Will nu va veni şi că Holly nici măcar nu are numărul lui de telefon.

Holly roşi.

— A durat mult până am reuşit să sun, minţi ea, prea puţin convingător. Dar vine. Ia trenul în

după-amiaza asta. O să merg eu să îl iau de la gară cu copiii.

— Uraa! strigă Anna, bucuroasă, întorcân- du-se către Paul. Vezi ? Ţi-am spus eu că totul va fi bine.

— Nu ştim cât o să ne ceară, spuse Paul, morocănos. S-ar putea să fie oricum mai mult decât ne putem permite. Chiar şi instalatorul care trebuie să repare căldura e o cheltuială neprevăzută.

— Will a spus că lucrează gratis, spuse Holly, fără să se poată abţine să nu zâmbească - şi nu pentru că Will spusese că va lucra gratis. îşi aduce toate uneltele. A spus că lemnul e mai ieftin aici şi nu vă cere nimic pentru timpul lui.

Anna îşi puse mâinile în şolduri şi îi aruncă lui Paul o privire care spunea „ţi-am zis eu", iar Paul dădu din umeri.

— Dacă e adevărat, e fantastic.

— Bineînţeles că este adevărat, spuse Holly. Adu-ţi aminte, e fratele lui Tom. Tom nu promitea nimic dacă nu era sigur că o va face. Crezi că fratele lui e altfel?

— Să sperăm că ai dreptate, spuse Paul.

Şi spunând asta, îşi puse masca la loc pe faţă şi se întoarse în living să termine de şlefuit podeaua.

Holly nu se prea gândise la Marcus. Nu se mai gândise la sfârşitul căsniciei sale şi la faptul că probabil nu se mai poate întoarce acasă, la viaţa cu care se obişnuise. Marcus îi trimisese două mesaje. Primul furios, al doilea trist, în care o întreba dacă pot discuta.

Nu îl sunase înapoi, ci o sunase pe Frauke. îi spusese acesteia unde era, detalii care să fie folosite doar în caz de urgenţă, şi să îi spună lui Marcus că vor discuta când se va întoarce acasă.

în rest, nu se gândise la el.

Pe de o parte, era ca şi cum îşi băgase capul în nisip. La fel cum făcuse şi pe parcursul căsniciei. Când nefericirea ei a devenit aproape prea greu de suportat, se ascundea şi se prefăcea că totul e bine. Dacă nu se gândea, avea senzaţia că nu se întâmplă nimic.

Un singur gând îi ocupa mintea în ziua aceea. Un gând care o făcea să poată merge mai departe, simţindu-se ameţită ca o adolescentă.

Will.

Saffron, trează fiind, era pe cât de receptivă, pe atât de directă. învăţase să devină un fin observator al oamenilor pentru actorie, şi de îndată ce Holly l-a menţionat pe Will, Saffron văzu cum acesteia i se luminaseră ochii, cum nu se mai oprea din zâmbit după ce vorbise cu el la telefon, cum nu îşi mai încăpea în piele de fericire după acel apel telefonic.

Saffron se gândea că trebuie să fii prost să crezi că Holly este atât de fericită pentru că Will fusese de acord să facă dulapurile pe gratis.

Hmmm, se gândea ea. Interesant. Nu că îi vedea pe Holly şi pe Will împreună - Will, deşi era sexy şi fermecător, nu era pregătit să se aşeze la casa lui. Dar oare Holly nu merita să se distreze puţin după ce fusese căsătorită atâta timp cu acel oribil Marcus? Şi Holly s-ar putea să nu aibă puterea să stea despărţită - Saffron vedea posibilitatea ca Marcus să o convingă să

se întoarcă - aşa că poate că era bine să existe cineva prin preajmă care să îi arate că a luat decizia corectă.
Poate că era un lucru într-adevăr bun.

GapttcM douăzeci şi pat/iu

Holly parcă pe unul dintre locurile libere de lângă liniile micuţei gări. Era emoţionată, agitată şi trăgea încontinuu oglinda să se privească, atât de pierdută în propria ei lume, încât tot expedia întrebările puse de Daisy de pe scaunul din spate.

— Mă întorc imediat.

Se întoarse către copii şi văzu luminile trenului. Sări din maşină şi urcă grăbită treptele către peron, simţindu-se ameţită de emoţie.

I se părea că trecuse un secol de când nu îl mai văzuse pe Will. De fapt trecuseră doar - cât - câteva zile? Se obişnuise să vorbească cu el în fiecare zi şi cumva, acum că plecase (pentru că, pe parcursul ultimelor ore, nu se mai gândea că era posibil să se fi terminat căsnicia ei, ci că îl părăsise pe Marcus şi că totul era pecetluit), ceva se schimbase. Nu se mai simţea vinovată pentru timpul îndelungat pe care îl petrecea gândindu-se la Will sau pentru bucuria pe care o simţea la vederea lui.

Păşea nervoasă în timp ce uşile trenului se deschideau şi miji ochii pentru a-l zări - era una dintre cele trei persoane care coborâseră din tren- mergând către ea din cealaltă parte a peronului, facându-i cu mâna.

Nu avea cum să nu îl recunoască pe Will. Inima începu să îi bată mai tare la vederea feţei lui cunoscute şi a mersului lui familiar. Purta blugi vechi Levi's, ghete din piele şi o jachetă veche, care nu făcea faţă frigului din februarie, dar arăta, din punctul de vedere al lui Holly, perfect.

Părul nu îi mai era la fel de scurt ca al lui Tom. Crescuse din nou lung, păr şaten ciufulit care nu părea să fíe aranjat după nici o regulă. Ochii lui verzi străluceau când uşile trenului se închiseră, zâmbetul i se transformase într-un rânjet, iar inima lui Holly bătea din ce în ce mai tare.

Era pur şi simplu cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată - specimenul perfect de masculinitate pe care şi-l putea imagina, emanând testosteron prin fiecare por. Picioarele lui erau lungi şi puternice, umerii laţi, gâtul gros. Mâinile erau mari şi curate, dar călite de muncă, iar zâmbetul - Doamne, ce zâmbet! Gropiţe atât de simpatice încât aveau puterea să inspire mii de cântece de dragoste.

Holly zâmbea. Nu se putea opri din zâmbit. Se îndreptă spre el, iar când se apropie destul încât ea să îi poată vedea faţa, observă că şi el zâmbea.

Dacă ar fi existat un observator, cineva care stătea poate în maşină şi aştepta trenul către Londra, ar fi crezut, după felul în care Holly şi Will se îndreptau grăbiţi unul către celălalt pentru a se îmbrăţişa, că sunt atraşi de nişte forţe magne

tice. Forţa atracţiei reciproce îi facea să se apropie unul de altul cu asemenea viteză şi intensitate că, în momentul în care s-au unit într-o îmbrăţişare puternică şi lungă, ai fi zis că este nevoie de o fiinţă incomparabil mai puternică decât un om obişnuit, ca mine sau ca tine, care să îi despartă.

Era primul lor contact fizic serios. Holly nu plănuise o asemenea îmbrăţişare. Nu se gândise cum îl va saluta, fiind prea ocupată să îşi liniştească nervii pentru a se mai gândi dacă să îl sărute, să îl îmbrăţişeze sau dacă va exista un moment jenant.

Braţele ei îi cuprinseseră automat spatele, braţele lui o cuprinseră cu totul şi se strânseră cu putere, în timp ce el îşi înfunda faţa în părul ei, despărţindu-se după o vreme care părea că durase ore întregi, pentru a se apleca şi a o săruta pe obraz, rânjind ca un şcolar.

S-au desprins unul din braţele celuilalt şi, pentru câteva secunde, păru ciudat. Holly tremura, un efect neprevăzut al faptului că fusese ţinută în braţe de el, că se simţise în siguranţă, îngrijită, iubită.

Nu îşi dăduse seama, până în acel moment, cât de mult îi lipsise asta, cât de mult îi lipsise afecţiunea. Chiar dacă, realiza ea, Marcus i-ar fi dat aşa ceva, dacă ar fi îmbrăţişat-o strâns, dacă şi-ar fi sprijinit obrazul de capul ei, nu şi-ar fi dorit-o, nu din partea lui.

Dar de la Will ? Ar fi putut sta în braţele lui Will toată ziua. Se luptase cu aceste sentimente atâta timp, simţindu-se vinovată că avea asemenea sentimente pentru un bărbat care nu era soţul ei, ştiind că era incapabilă să înşele, că nu ar avea niciodată o aventură, iar acum faptul că nu îşi mai putea ascunde sentimentele era copleşitor.

— Doamne, ce mă bucur să te văd, spuse el, privind-o în timp ce îşi lua geanta şi cutia cu unelte.
— Arăt ca dracu', spuse Holly, ameţită, sim- ţindu-se ca o adolescentă de şaisprezece ani.
— Nu. Arăţi minunat. Ştiu că e ridicol să spun asta, dar pari mai fericită. Deja, spuse Will. Chiar speram să primesc o invitaţie să vin aici şi apoi ai sunat, ca o domniţă care are nevoie de ajutor.
Holly roşi.
— Nu chiar. Domniţa ta e mai degrabă Paul. Se poartă ca o femeie în vârstă în legătură cu dulapurile, chiar dacă probabil banii sunt pentru ei o problemă mai mare decât credeam noi. S-a panicat când Anna a spus că trebuie înlocuite.
— Mă bucur că pot fi cavalerul salvator, spuse Will, când ajunseseră lângă maşină. Ce faceţi?
Se opri înainte să urce în maşină şi privi înăuntru.
— Eu sunt Will. Tu trebuie să fii Oliver, spuse el, aplecându-se înăuntru şi strângându-i mâna lui Oliver. Şi scumpetea asta mică trebuie să fie Daisy.
Daisy îi zâmbi provocator şi Will se întoarse râzând către Holly.
— Dumnezeule mare, Holly, e exact ca tine. E superbă.
— Mulţumesc, spuse Holly, pornind motorul. E cam năbădăioasă, dar o iubim.
— Deci...
Will se întoarse pe scaunul său cu spatele la uşă, astfel încât să fie cu faţa către Holly, în timp ce aceasta conducea şi se simţea extrem de expusă.

— Ce face lumea? Vreo bârfă interesantă?

Holly începu să râdă.

— Doamne, Will. E cea mai dramatică adunare pe care ai văzut-o vreodată. Mai întâi, jură să nu spui nimănui. Dacă rămâi, ar trebui să te pun la curent cu tot ce se întâmplă.

— Jur, spuse el solemn, ducându-şi mâna în dreptul inimii, iar Holly începu să îi spună povestea.

— Ceai?

Will strigă din bucătărie şi gaşca puse uneltele jos şi se apropiará, unul câte unul, de bucătărie, pentru a fi întâmpinaţi cu o tavă cu ceşti de ceai aburinde şi gustări cu ciocolată.

Anna se uită la ceai, apoi admirativ la Will.

— Eşti chiar bun, spuse ea. Ai fi cumva interesat să fii un al doilea soţ?

— Nu sunt deloc interesat să îţi fiu primul soţ, mulţumesc, spuse Will, facându-l pe Paul să izbucnească în râs. Scuze, se dădu el înapoi, speriat. Nu am vrut să sune aşa. Nu din cauza ta, voiam doar să spun că însurătoarea nu e pe gustul meu.

Holly auzi asta şi se întoarse repede, găsindu-şi ocupaţie din a scoate laptele din frigider. Se simţea jenată de faptul că îl auzea spunând că însurătoarea nu e de el, ceea ce era absurd. La ce se aştepta ? Să spună că e disperat să se însoare şi că Holly era femeia perfectă pentru asta?

Şi mai mult, de ce se gândea la asta ? Nici nu pusese punct căsniciei ei şi deja se interesa de următoarea ? Ridicol, se gândi ea, dând din cap şi scuturându-se. Nu te mai purta ca un copil, îşi spuse. Îi veni în minte imaginea ei, stând la

masa din bucătărie şi mâzgălind. Holly Fitzgerald. Doamna Will Fitzgerald. Se cutremură la o asemenea stupiditate, la felul în care această obsesie, despre care nu se mai putea minţi că nu ar fi reală, o transforma într-o adolescentă.

Nu încăpea îndoială că era vorba de o obsesie. Nu încăpea îndoială că se lăsase în voia ei, con- centrându-se pe Will în loc de propria ei nefe- ricire. Să se gândească doar la el, să viseze visele care aşteptaseră pe marginile inconştientului ei de luni de zile.

Cele câteva dăţi când îşi permisese să şi-l imagineze pe Will în timp ce Marcus îşi vedea de treabă deasupra ei au dus la şi mai multă vinovăţie şi îşi promisese că nu o va mai face.

Dar cu o seară înainte, în timp ce stătea întinsă în pat, sus - instalatorul venise şi reparase ţeava spartă şi, în sfârşit, casa era caldă - Holly îşi permisese pentru prima dată să cedeze fanteziilor de care se temuse până atunci.

Stătea în pat şi se gândea cum ar fi să îl dezbrace pe Will. îşi imagina cum îi mângâia antebraţele, pieptul. îşi imagina cum îl sărută, coborând uşor pe corpul lui. Avusese orgasm şi adormise imediat după, trezindu-se apoi devreme, de data aceasta cu o altă fantezie. Oare era Will bărbatul potrivit pentru ea? Dacă Marcus era - aşa cum devenise evident - cel nepotrivit, putea Will să fie sufletul ei pereche ? Ar putea fi el cel cu care era menită să fie?

Holly nu crezuse niciodată în suflete pereche. Poate o vreme, când era o adolescentă naivă, dar după ce l-a cunoscut pe Marcus a încetat să mai creadă. Până acum.

— Deci, hai, fii sincer cu noi, îi spuse Anna lui Will. Cred că eşti asaltat de avansurile făcute de soţii casnice, plictisite şi înfierbântate.

Will o privi uşor jenat.

— Nu asaltat, dar s-a întâmplat de câteva ori.

— De câteva ori ce? S-a dat cineva la tine sau ai dat de neveste înfierbântate? râse Saffron.

— Ambele, spuse Will. Chiar dacă nu am mai acceptat astfel de propuneri de ceva vreme. Am avut ghinionul să fiu prins de un soţ care ar fi trebuit să fie plecat într-o călătorie de afaceri. I se anulase zborul, aşa că a venit acasă.

— Oare se putea un clişeu mai mare? spuse Saffron, dând ochii peste cap.

— Ştiu, râse Will. Pe moment, nu a fost totuşi foarte amuzant. Am căzut pe scări, încercând să îmi pun pantalonii, în timp ce maniacul ăla urla că mă omoară. Sincer, am avut noroc să scap cu viaţă. în secunda următoare, mi-am dat demisia din industria amestecului plăcerii cu afacerile.

— Asta nu vă aduce aminte de Tom ? întrebă Paul, zâmbind şi privind la cei adunaţi în jurul mesei.

— Ce vrei să spui? întrebă Olivia, confuză.

— Nu vă aduceţi aminte când era el sus, în baie, cu fata aceea. Doamne, cum o chema?... Frumuşică, blondă, cu un an mai mare decât voi. Kate nu-ştiu-cum...

— Aoleu, Doamne! mormăi Saffron. Kate Barrowman! Uitasem complet de asta.

Holly şi Olivia începură să râdă, în timp ce Paul continuă să îi spună povestea lui Will.

— Se deda la durităţi.

— Şi mai avea puţin şi marca, dacă îmi aduc bine aminte, spuse Holly, dând ochii peste cap.

— Da, şi toată lumea trebuia să fie plecată de acasă, dar se pare că tatăl ei avea un atelier sau ceva în podul casei şi a coborât şi i-a prins pe Tom şi pe Kate, pe jumătate dezbrăcaţi, rosto- golindu-se în patul părinţilor ei. Cred că Tom a păţit ceva asemănător - a căzut pe scări în timp ce tatăl lui Kate îl ameninţa cu moartea.

Un timp se lăsă tăcerea, toată lumea amin- tindu-şi de Tom şi de cum era să aibă şaisprezece ani, când stăteau ghemuiţi sub paltoane în dormitoare întunecate din pod sau în case străine şi beau coniac, prefăcându-se că sunt sofisticaţi.

— Ce ciudat e, spuse Saffron, rupând tăcerea cu o voce aproape şoptită.

— Ce anume?

Ceilalţi o priviră nedumeriţi.

— Asta. Că suntem aici şi vorbim despre Tom cu fratele lui şi el nu e aici. E pur şi simplu...

Clipi insistent de două sau trei ori pentru a alunga lacrimile care începuseră să se adune în colţurile ochilor.

— Doar că Will arată exact ca Tom, acum că s-a tuns şi mă surprind vrând să îi spun Tom, sau să îi aduc aminte de ceva ce a făcut sau ce am făcut împreună şi apoi îmi amintesc că nu e Tom, pentru că Tom e mort şi simt un gol imens.

Saffron îşi şterse o lacrimă de pe obraz.

Toată lumea simţea acelaşi lucru. Toţi gândiseră aceleaşi gânduri, dar nimeni nu îndrăznise să o spună, nepregătiţi să îşi declare dorul şi durerea în prezenţa fratelui lui Tom. Fratele lui Tom. Cum ar avea ei dreptul să simtă acea tristeţe când propriul lui frate pare să se descurce de minune?

— îmi pare rău că nu sunt Tom, spuse Will încet, cu vocea tremurândă. îmi pare rău pentru voi toţi că nu este Tom cel care stă aici cu voi şi, mai mult decât atât, îmi pare rău pentru mine. îmi pare rău că nu eram eu în acel tren. Tom era atât de bun. Era plin de bunătate. Toată lumea îl iubea. Avea o soţie şi copii. Nu merita să se ducă. Mă tot gândesc că absenţa lui a lăsat un gol atât de mare în vieţile atâtor oameni, încât mai bine eram eu în locul lui şi nu mi-ar fi simţit nimeni lipsa. Trebuia să fi murit eu, spuse el şi lăsă câteva lacrimi să cadă.

— Nu e adevărat, Will, spuse Saffron. Nu trebuia să fi fost tu. Multă lume ţi-ar fi simţit lipsa şi îmi pare rău, Will. Nu am vrut să te supăr sau să te fac să te simţi nedorit.

Will se ridică şi o lăsă pe Saffron să îl îmbrăţişeze înainte de a ieşi pe uşa din spate. Toţi îl priviră în timp ce traversa grădină şi se îndrepta către trunchiul de copac, unde se aşeză şi îşi sprijini capul în palme.

— Mă simt oribil, spuse Saffron. Nu am vrut să îl fac să se simtă prost.

— Nu ai făcut asta, spuse Anna. Am impresia că asta a fost o experienţă... cathartică... pentru el. Cred că abia acum a avut ocazia să spună ceea ce îl apăsa de luni de zile, lucruri pe care nu le-a putut spune niciodată. Se vede pe faţa lui, nu vezi? Săracul om, vinovăţia pe care o simte trebuie să fie de nesuportat.

Holly se ridică brusc.

— Fiţi cu ochii pe copii, spuse ea repede. Mă duc să văd dacă e bine, adăugă şi dispăru pe uşă afară.

Nu putuse să îşi ia privirea de la Will şi faptul că îl ştia afară, plângând, îi frângea sufletul. Cum putea să nu meargă la el? Cum putea să îl lase să treacă prin acele stări mizerabile de unul singur?

A păşit pe iarbă şi s-a oprit în spatele lui, punându-i mâna pe umăr pentru a-l face să înţeleagă că este acolo şi când el s-a întors, cu ochii roşii, cu faţa plânsă, ea se apleacă şi îl îmbrăţişă, aşa cum le făcea şi copiilor ei şi cei doi au rămas acolo, Holly în genunchi în spatele lui, cu mâinile în jurul lui şi şoptindu-i în ureche:

— E bine. E bine. Totul va fi bine.

Când s-au întors în casă, toţi erau încă în jurul mesei, bând ceai. Saffron se îndreptă direct către Will pentru a-i oferi încă un rând de scuze.

— Îţi sunt datoare cu nişte lămuriri, spuse ea. Vreau să ştii că mă bucur că eşti aici. Că nu mă aştept să îi iei locul lui Tom, dar că mă bucur că eşti aici, cu noi. Ajută şi, pe cât de ciudat şi de amuzant sună, pare foarte firesc să fii aici.

— Aşa să fie! spuse Paul, ridicând cana goală într-un toast tăcut, urmat de toţi ceilalţi.

— Nu un înlocuitor pentru Tom, spuse Olivia, ronţăind ultimii biscuiţi de pe farfurie. Să ştii că nu gândim asta şi că ai locul tău aici. E minunat să te avem aici.

— Şi pentru Tom, spuse Holly, ridicând cana şi privind spre tavan. Pentru că în felul lui întortocheat, ne-a adus din nou împreună. Mulţumim, Tom.

Ceilalţi ridicară şi ei privirile şi luară cănile în mâini.

— Pentru Tom, spuseră ei, sorbind din cănile cu ceai, cu ochii înlăcrimaţi.
— Mamă?
Daisy şi Oliver intraseră în cameră, cu feţele acoperite de creion mov.
— Am terminat de colorat şi acum nu ştim ce să mai facem.
Spionară masa şi, dând cu ochii de biscuiţi, feţele lor se luminară.
— Luaţi, râse Holly, împingând farfuria către ei. Doar unul. Vreţi să vă uitaţi la un film?
— Daaa! spuseră amândoi în cor, ţopăind de colo-colo. Putem să ne uităm la Ice Age 2 ? întrebă Oliver.
— Nu! ţipă Daisy. Eu vreau să văd Mica Sirenă.
— în nici un caz, spuse Oliver. Nu mă uit la un film de fete. Ice Age 2, mamă.
Daisy începu să plângă.
— Ajunge! spuse Holly, privindu-i pe amândoi serioasă. Eu aleg filmul.
Se duse la maşină şi se întoarse cu Shrek.
— Nu, iar? mârâi Oliver.
Totuşi le urmă alergând şi toţi trei intrară în dormitorul celor mici unde Holly băgă DVD-ul în computer.
— Ştiţi ce ar trebui să facem ? rupse Anna tăcerea. Ar trebui să pregătim o cină minunată pentru diseară. Haine frumoase. Lumânări. Mâncare delicioasă.
Paul începu să râdă.
— E o singură problemă, draga mea soţie, nu avem o masă destul de mare la care să putem sta toţi în acelaşi timp.

— Nu încă, dar există o masă veche în depozit. Putem să luăm o faţă de masă de la supermarketul din Gloucester.

— Scaune ? insistă Paul.

— Nu îmi mai tăia elanul, se încruntă Anna. Putem să aducem băncuţele din grădină.

— Bună idee, strigă Holly. Hai s-o facem. Dumnezeu ştie că toţi avem nevoie să ne simţim puţin bine şi că eu aş avea nevoie să beau ceva. A, căcat...

Holly îşi muşcă buza, întorcând speriată privirea către Saffron.

— Am uitat. Evident, fără băutură, spuse ea, încercând cu greu să îşi ascundă dezamăgirea.

— Nu are nimic, spuse Saffron, punând mâna pe braţul lui Holly. Ştiu că am greşit de două ori, dar aduceţi-vă aminte că au trecut ani fără să beau o picătură. Nu mă deranjează dacă voi beţi. Mai ales dacă beţi vin roşu, se strâmbă ea. Niciodată nu mi-a plăcut vinul roşu.

— S-a făcut! spuse Anna, lăsându-se purtată de exaltare, exaltare care îi cuprindea pe toţi, făcând să dispară toate gândurile negre. Hai să ne îmbrăcăm şi să mergem prin magazine. Ar trebui să terminăm şi să ne întoarcem pe la şase.

iPod-ul fusese conectat la boxele lui Paul şi vocea dulce a lui K.T. Tunstall umplea camera. Holly gătise un pui delicios, Olivia se ocupase de salată, iar Anna pregătea nişte delicatese cu turtă dulce. Saffron amesteca de zor ceva cu aspect dezgustător, pe post de budincă fără grăsimi şi fără zahăr, despre care jura cu mâna pe inimă că este delicioasă.

Paul trecu pe lângă ea şi luă cu degetul puţin de deasupra sinistrului amestec.

— Mmm, spuse el, privind-o surprins pe Saffron. E chiar bună. Fără zahăr, fără grăsimi, zici? Ce ai pus în ea?

Saffron îl privi rece.

— Chimicale, spuse ea, facându-l pe Paul să înghită cu scârbă şi pe Anna să înceapă să râdă.

— Serios acum, spuse Anna, apropiindu-se. Ce-i acolo?

— Serios, spuse Saffron, ridicând mândră cutia. Chimicale - aditivi şi conservanţi. Chestii dezgustătoare care probabil mă macină în interior. Nu e nimic natural în chestia asta.

— Cel puţin o să mori slabă.

Olivia nu înţelesese niciodată obsesia cu mâncatul sănătos, fiind genul de persoană care mai degrabă lua o gură de frişcă decât un litru de lapte degresat.

— Exact, dragostea mea, râse Saffron, lingând linguriţa cu o plăcere nebună. O să fiu superbă chiar şi moartă.

Holly intră râzând în living pentru a termina de aşezat masa. Se dădu un pas înapoi, încântată de cât de plăcut arăta totul. Focul ardea, lumânări umpleau camera de o lumină caldă, iar masa, decorată de copii, arăta minunat.

— Hai copii, spuse Holly, întinzând mâinile către Daisy şi Oliver. E ora de culcare.

— Dar, mamă... începu Oliver să se smiorcăie.

— Nici un dar, zâmbi ea. Deja aţi depăşit cu o jumătate de oră. Haideţi! Sus!

Holly o sărută pe Daisy pe creştetul capului, dându-se la o parte şi privind-o câteva momente cum răsuflă greoi, deja adormită.

— Noapte bună, şopti ea. Vă iubesc.

Şi ieşind pe vârfuri din cameră, se lovi de Will, care stătea sprijinit de perete, cu braţele încrucişate, zâmbindu-i.

Holly simţi cum inima începe să îi bată din ce în ce mai tare.

Exista o tensiune în aer, ceva aproape palpabil. Il privi pe Will cu curiozitate, iar acesta dădu din cap, continuând să zâmbească.

— E ciudat să te văd în rolul de mamă, spuse el, încet.

— Ciudat? Ciudat, adică aiurea?

— Nu, nu. Doamne, nu. Mi se pare că ai o relaţie foarte caldă şi apropiată cu copiii. Dar e ciudat pentru că nu m-am gândit niciodată la tine ca fiind mamă, nu te-am cunoscut în postura asta. Adică, bineînţeles că ştiam că ai copii, dar să te văd... nu ştiu... atât de matură, presupun... te-am văzut mereu ca fiind foarte tânără şi... ca mine.

Holly ridică o sprânceană.

— Vrei să spui tânără şi iresponsabilă?

El dădu din umeri.

— Mi-e teamă că da. Nu m-am gândit niciodată la responsabilităţile pe care le ai. Adică, eşti un adult. Unul ca la carte.

— Deci... asta înseamnă că mă vezi altfel acum, după ce m-ai văzut cu copiii?

— Puţin, spuse el.

— Aha. Altfel bine sau altfel rău?

— Nu m-am gândit niciodată la tine într-un sens rău, spuse el, încet.

Nici unul dintre ei nu mai zâmbea, iar inima lui Holly bătea infernal de repede.

— Deci, ce-ţi trece prin minte ? şopti ea, vocea tremurându-i de anticipaţie.

— Mă întreb, spuse el, aplecându-se puţin. Mă întreb cum ar îl dacă te-aş săruta.

Dacă o întrebai pe Holly cum era să sărute pe cineva pentru prima oară, ar îl râs, spunând că nu îşi mai aminteşte. Ar spune că ar îl înspăimântată să sărute pe cineva acum, că la aproape patruzeci de ani, uitase cum se face.

Dar nu uitase. Uitase poate cât de bine era să sărute bărbatul după care tânjise, să sărute bărbatul care fusese subiectul fanteziilor ei de zile întregi, să sărute bărbatul care putea îl cel care să o salveze de ea însăşi sau cel puţin de căsnicia ei.

Uitase dulceaţa acestui prim sărut. Uitase cum e să-ţi lipeşti fruntea de a celuilalt, pri- vindu-l în ochi cu un zâmbet dulce când se termină, ţinându-i faţa în mâini, dorind să îl sorbi pe celălalt, să îl mănânci cu linguriţa.

Uitase.

Acum îşi amintea.

Oapitodud douâzeci şi cinci
De fiecare dată când Olivia se ridica de la masă, Anna simţea cum i se înfigea un cuţit în inimă. Nu încăpea îndoială de ce pleca Olivia - faţa ei căpăta o nuanţă ciudată de gri şi fugea în baie, cu mâna la gură.
De data acesta, Saffron o urmă ca să se asigure că e totul în regulă, iar Anna merse în bucătărie pentru a aduce salata.
Fusese o masă delicioasă. O cină plină de râsete. Era aproape ca şi cum lacrimile pe care le plânseseră cu toţii mai devreme îi curăţaseră, ca şi cum avuseseră puterea să dea la o parte - poate temporar, poate nu - vălul de tristeţe pe care îl aduseseră cu ei, văl provocat de absenţa atât de evidentă a lui Tom.
Dar nu era acelaşi lucru pentru Anna. Anna care nu l-a cunoscut niciodată pe Tom. Anna era tristă din cu totul alte motive. Anna încerca din greu să meargă mai departe, să accepte că poate

ea şi Paul nu erau făcuţi să aibă copii şi că vor fi nevoiţi să adopte unul.

încerca din răsputeri să nu o judece pe Olivia, dar pe parcursul serii, în care Olivia fugea la baie tot timpul, simţea cum durerea o apăsa din nou pe umeri şi cum curajul ei dispărea încet.

Anna se sprijini de dulap o vreme, respirând adânc. Baia era chiar deasupra uscătoriei şi ea îşi dădu seama că poate să audă tot ce se întâmpla sus.

O auzi pe Olivia cum se apleacă peste toaletă şi apoi un ciocănit şi Saffron intră. Şi-o putea imagina pe Saffron mângâindu-i spatele Oliviei şi o auzi întrebând-o încet dacă îi este bine.

— De ce li se spune greţuri de dimineaţă ? o auzi ea pe Olivia mormăind. Durează toată ziua.

— Am avut o prietenă care a ţinut-o aşa pe tot timpul sarcinii, spuse Saffron. îţi poţi imagina? Ginecologul ei îi spusese că greţurile vor trece în trei luni, dar au durat nouă. Oribil. Lua tot felul de medicamente, dar nimic nu mergea.

— Doamne, e sinistru, spuse Olivia. Slavă Domnului că se va termina în curând.

— Eşti sigură că nu îl păstrezi?

Tăcere.

— Nu pot, spuse Olivia încet. Cum să mă descurc cu un copil? Nu e loc de aşa ceva în viaţa mea şi, sincer, nu am fost niciodată genul acela de femeie cu ceas biologic ticăitor. Al meu ori nu merge, ori nu am.

— Dar o adopţie ? întrebă Saffron. Te-ai gândi la aşa ceva?

— Nu ştiu. Nu m-am gândit la asta.

Toată lumea ridică ochii când Anna aleargă în sufragerie.

— Paul, spuse ea repede. Am o idee! Putem să adoptăm copilul Oliviei!

— Ce? spuse Paul, dând din cap.

înţelesese bine?

— Nu, nu, vorbesc serios! Ea nu vrea un copil şi noi vrem. Nu are sens?

— Of, Anna, spuse Paul cu tristeţe. Nu cred că vrea să facă deloc copilul. Ascult-o, vomită de câteva zile încontinuu. Ultimul lucru pe care îl vrea este să ducă sarcina la capăt. E o idee minunată, dar nu cred că se va întâmpla.

— De ce nu o întrebaţi ? îi întrerupse Holly. E o idee bună şi nu aveţi de unde să ştiţi până nu întrebaţi.

— Crezi? spuse Paul cu neîncredere. Mi se pare o asumpţie deplasată.

— Nu este! insistă Anna. Dacă spune da? Ar putea rezolva toate problemele. Serios, Paul, nu ţi se pare o foarte mare coincidenţă faptul că Olivia este însărcinată şi nu vrea copilul? Şi iat-o, stând la noi, noi care încercăm de doi ani să facem un copil şi acum vrem să apelăm la adopţie. Cred că Dumnezeu ne-a adus pe toţi aici cu un motiv şi cred că ăsta este. Jur, chiar asta cred.

— De ce ne-a adus Dumnezeu pe toţi împreună?

Saffron şi Olivia tocmai coborau scările.

Paul îşi coborî privirea în farfurie, nedorindu-şi să fie cel care să pună întrebarea.

Anna aşteptă ca Olivia să se aşeze, apoi o privi fix în ochi.

— Olivia, spuse ea, dintr-odată emoţionată. Ştii că eu şi Paul am încercat fertilizarea in vitro şi nu a funcţionat. Şi ne gândeam că, păi...

poate... acum că eşti însărcinată şi nu vrei copilul… ne gândeam că dacă ai vrea să faci copilul, am putea să îl adoptăm noi.

Fusese mult mai greu pentru Anna să întrebe asta decât crezuse. Ea fusese întotdeauna impulsivă şi nu avusese niciodată probleme în a cere ceea ce îşi dorea - nu poţi să conduci cea de-a treia companie de succes on line din Marea Britanie fără să ştii să ceri ceea ce îţi doreşti, dar asta era atât de important pentru ea - ceva ce îşi dorea cu ardoare încât era extrem de nervoasă, îngrozită de gândul că răspunsul va fi nu.

— Doamne... nu... nu ştiu ce să spun.

Olivia era şocată. Nu se gândise niciodată că adopţia ar fî o variantă. Pentru că nu era vorba doar că nu îşi dorea un copil, ci şi de faptul că nu voia să fie însărcinată, nu voia să fie nimic mai mult decât ceea ce era cu câteva săptămâni în urmă. Voia să se prefacă că toată povestea asta nici nu se întâmplase.

Nu voia să aibă o burtă crescândă, să o întrebe toată lumea când trebuie să nască ca apoi să apară, peste nouă luni, fără copil. Nu voia - Doamne, ce scârbos - să vomite timp de încă şapte luni.

Dar s-ar descurca cu un avort? Nu avusese până acum nici o opinie puternică legată de avorturi. Nu fusese niciodată ceva la care trebuia să se gândească. Bineînţeles, probabil că ştia femei care făcuseră aşa ceva, dar dacă o făcuseră, nu apelaseră la ea pentru ajutor. Până în urmă cu două săptămâni, avortul nu fusese un element din viaţa ei.

A încercat să nu se gândească la asta. Să nu se gândească la ce va face - la faptul că există o viaţa care creşte în ea, viaţă pe care ea avea puterea să o întrerupă. Nu se gândise la asta, dar se gândise la lucrul pe care şi-l dorea şi la cel mai rapid mod de a-l obţine - să întoarcă timpul înapoi.

— Nu ştiu, repetă ea, gândindu-se pentru prima dată la ideea de a duce sarcina la bun sfârşit, la ce ar presupune asta: să nască şi apoi să renunţe la copil. Chiar nu m-am gândit... nu mi-am pus problema...

— îmi dau seama că trebuie să te gândeşti. Evident, interveni Paul. Şi nu vrem să te simţi obligată dacă nu vrei să o faci, dar dacă te decizi să duci sarcina la termen şi să dai bebeluşul spre adopţie, noi am ii foarte bucuroşi să îl adoptăm.

— Şi gândeşte-te...

Anna ştia că e prea dornică, prea emoţionată, dar nu se putea abţine.

— Ai fi în continuare lângă el, vei face parte din viaţa lui.

— Am nevoie de ceva timp, spuse Olivia, pri- vindu-l întâi pe Paul, apoi pe Anna. Cred că este o ofertă incredibilă, dar am nevoie să mă gândesc o vreme.

— Binînţeles, spuse Anna. Gândeşte-te oricât vrei.

Pe sub faţa de masă, Will mângâia mâna lui Holly. Stăteau unul lângă celălalt. Abia dacă fuseseră în stare să se abţină pe durata mesei să nu se atingă.

Se ţinuseră de mână tot timpul. Will punea cuţitul jos şi punea mâna acolo unde ceilalţi nu

puteau vedea, pe piciorul lui Holly, sau o atingea uşor cu degetul pe încheietura mâinii, făcând-o să simtă fiori pe spate, o electricitate pe care nu o mai simţise de ani de zile. O electricitate pe care nu mai spera să o mai simtă vreodată.

Ceilalţi poate nu vedeau ce se întâmpla, dar ştiau. Energia care curgea între cei doi era vizibilă. Holly credea că este subtilă neprivindu-l pe Will, nedând indicii că se întâmplase ceva, dar era o legătură între ei, o legătură care poate că nu se vedea, dar se simţea.

Saffron însă o vedea. Duse farfuriile la bucătărie şi când se întoarse ochii îi căzură pe mâna lui Will care se retrăgea rapid din poala lui Holly. Ştia deja, bineînţeles, dar era prea preocupată de propriile ei probleme pentru a se gândi la aşa ceva.

Pentru că Saffron chiar crezuse că va face faţă alcoolului. Credea că această seară va ii ca toate celelalte seri în care ea va putea sorbi liniştită din apa sau din sucul ei, fără să simtă gustul alcoolului pe limbă, fără să simtă căldura relaxantă a unui pahar de votcă, care să o transforme într-o glumeaţă.

Dar pe parcursul serii devenise din ce în ce mai greu să nu se gândească la alcool. Mintea ei abia se putea concentra la ceea ce se discuta, aşa că se pierdea într-o fantezie în care toată lumea părăsea camera, lăsând-o pe ea să ia sticlele cu vin, să lase capul pe spate şi să le dea pe gât.

Era atât de real, încât abia dacă se putea abţine să nu se întindă după sticlă, să o apuce şi să golească conţinutul, acolo, pe loc, în faţa tuturor.

Nu avea stare. Sărea mereu de la masă, cu corpul cuprins de un fior care nu părea să aibă

decât un singur leac. Şi totuşi era o parte din ea care nu îşi dorea asta şi ştia că nu trebuie să o facă, dar era aproape sigură că nu avea puterea şi voinţa să lupte cu tentaţia.

Când Saffron se dusese la prima întâlnire a Alcoolicilor Anonimi, ştia că nu avea de ales. Puţinii bănuţi câştigaţi din cele câteva reclame în care apărea se duceau toţi pe alcool şi începuse să-şi piardă slujbele. începuse să fie cunoscută ca nefiind de încredere, pentru că apărea la muncă mahmură sau şi mai rău, beată.

La început, bea doar seara. Ca toţi ceilalţi, îşi spunea ea. Era tânără, avea douăzeci şi ceva de ani, şi asta fac seara cei de vârsta ei. Când a împlinit treizeci de ani, şi-a spus acelaşi lucru şi, în timp ce bea din ce în ce mai mult, cariera ei a început să stagneze, aşa cum prezisese presa.

Când avea puţin peste treizeci de ani, deja nu mai era o vedetă în creştere, ci o fostă vedetă. Impresarul ei o dusese la Alcoolicii Anonimi şi fusese trează de la prima întâlnire, ştiind că nu mai avea alte variante.

Nouăzeci în nouăzeci. Nouăzeci de întâlniri în nouăzeci de zile. Pentru prima dată de când venise în America simţea că are o casă, avea un grup de oameni care o înţelegeau cu adevărat, care o ascultau fără să o judece şi o susţineau cu ceea ce părea a fi dragoste necondiţionată.

Jurase atunci să nu mai bea niciodată. Făcuse exact ceea ce i se spusese să facă: să nu bea. Găsise un sponsor. Lucrase paşii. Crezuse că era bine. Vindecată? Poate. Alţii se descriu ca fiind alcoolici în recuperare, un proces care nu se

opreşte niciodată. Vorbeau, chiar şi Saffron vorbea, despre o boală progresivă, care nu dis: părea sau se vindeca, una care ar duce până la urmă la moarte, dacă îi ceda.

— Eu sunt Saffron. O alcoolică în recuperare, recunoscătoare, se obişnuise ea să spună.

Totuşi, undeva în aceste ultime câteva luni, nu s-a mai gândit la ea ca fiind în recuperare, ci a început să se considere vindecată. Şi atunci a început problema.

Şi acum, exact ca în vremurile bune, Saffron se trezea dorindu-şi ca seara să se termine mai repede pentru a putea să bea în linişţb. Spera sâ poată evada şi fugi la acel minunat băruleţ din colţ, unde să stea într-un colţ şi să bea până uita de toate.

îi era dor de Pearce. îi era atât de dor de el, îi lipsea viaţa pe care o avea - simplitatea acelei vieţi. Şi pe cât de minunat ar fi trebuit să se simţă aici, la ţară, cu prietenii care o cunoşteau dintotdeauna, şi-ar fi dorit să fie altundeva.

Şi-ar fi dorit să bea.

S-au culcat la miezul nopţii. Saffron a sărutat pe toată lumea de noapte bună, cu gândul la planul de a se întoarce în bucătărie pentru a bea. A urcat sus şi a stat să asculte sunetele din casă, aşteptând să se lase linişte totală, aşteptând să se poată furişa jos pentru a bea sticla de vin pe care o ascunsese în spatele produselor de curăţat de sub chiuveta din bucătărie.

De fiecare dată când auzea paşi, scârţâitul unei uşi, apa de la baie, îi venea să urle de nervi, să facă o vrajă care să adoarmă pe toată lumea.

într-un final, la ora unu, era sigură că toată lumea se liniştise. Coborî scările şi se îndreptă către bucătărie, dechizând uşile dulapului de sub chiuvetă, întinzând mâna către spatele dulapului.

— Căcat! şuieră ea, dărâmând sticla de clor şi provocând un zgomot care se propagă în liniştea casei.

— Ce faci?

Saffron tresări şi o văzu pe Olivia stând în dreptul uşii, tamponându-şi ceafa cu un prosop ud şi rece.

— Păi...

Saffron, care se pricepea atât de bine la inventat scuze, nu avea nimic de spus, nici un motiv pentru care avea de cotrobăit în dulapul de sub chiuvetă la ora unu noaptea. închise uşile repede, dar Olivia o dădu la o parte şi începu să caute, dând la o parte clorul şi lichidul de spălat vase pentru a scoate sticla cu vin.

Dădu din cap, dezamăgită, resemnată, apoi desfăcu dopul şi amândouă priviră cum vinul se scurgea în chiuvetă.

— De ce ? întrebă Olivia, întorcându-se către Saffron, care nu ştia dacă să o ia la bătaie pe Olivia sau să izbucnească în plâns.

— De ce crezi? se răsti ea, cedând furiei. Pentru că am nevoie să beau ceva, pentru numele lui Dumnezeu. Sunt alcoolică, nu? Nu aşa facem noi? spuse ea, dând ochii peste cap. De ce? Ce întrebare idioată! De ce nu ?

— Saffron! ţipă Olivia supărată. încerc să te ajut. Toţi încercăm să te ajutăm. Crezi că am ii aici dacă nu erai tu? Ne-am dat toţi peste cap încercând să îţi facem bine, ţinând presa la

distanţă, ţinându-te departe de alcool. Cum să te ajutăm dacă nu vrei să te ajuţi singură?

— Dar nu vezi? şopti Saffron. Nu sunt dispusă să mă ajut singură. Exact asta este problema. Aş vrea să fiu. Mă rog, să am puterea să mă ajut, dar nu o găsesc. Tot ce vreau să fac este să beau.

— Şşşş, spuse Olivia, atentă dintr-odată în altă parte. Ce se aude?

— Ce?

— Ascultă. E... Dumnezeule, astea sunt gemete?

Saffron se opri şi amândouă se îndreptară spre uşă, ascultând sunetele venind, evident, de la un cuplu care făcea dragoste.

— Ăştia sunt Paul şi Anna? întrebă Olivia confuză, pentru că sunetele se auzeau de altundeva.

Saffron începu să râdă şi, pentru o clipă, uită de dorinţa de alcool.

— Nu! şopti ea. Sunt Holly şi Will.

— Nu! spuse Olivia, zâmbind.

— Ştiu, spuse Saffron, dând ochii peste cap. îţi venea să crezi ce se întâmpla între ei la cină ?

— Doamne! Crezi că se culcă cu el? Deja?

— O, Doamne, nu vreau să aud, spuse Saffron, acoperindu-şi urechile, în timp ce se auzea un geamăt uşor şi unul mai dur, evident masculin.

Olivia chicoti.

— Mă simt ca la facultate. Iisuse ! Nu am mai ascultat zgomote ca astea de ani de zile.

Saffron dădu din cap.

— Haide. Să ne întoarcem în bucătărie. Mă simt ca un voyeur.

Intrară la loc şi Saffron se aşeză la masă, punându-şi fruntea pe braţe, în timp ce Olivia umplea ibricul. Apoi se întoarse către Saffron.

— Presupun că o ceaşcă de ceai nu ar fi de ajuns să nu mai vrei să bei?

— Nu prea. Dar e mai bine decât nimic. O, Doamne, Olive, spuse Saffron, ridicând rugătoare ochii către Olivia. Ce mă fac?

— O, draga mea, spuse Olivia, aplecându-se şi îmbrăţişând-o strâns. Te vom ajuta. Doar să nu bei. Nu azi.

— Ştiu, şopti Saffron. Doar azi. Fiecare zi pe rând.

— Oricum, spuse Olivia zâmbind. Toate barurile sunt închise, iar aia era ultima sticlă de vin din casă. Nu ai avea ce să bei acum nici dacă ai vrea.

Şi vreau, se gândea Saffron. în continuare. Vreau.

Holly stătea întinsă, lipită de Will, în timp ce braţele lui o cuprindeau strâns pe după umeri, iar el stătea pe spate, sforăind uşor.

îşi întoarse capul pentru a-l privi, dorindu-şi să-i atingă profilul cu degetul, dar nu o face, de frică să nu-l trezească. Ceea ce voia să facă era ceea ce făcea chiar atunci - să îl absoarbă, să îl privească cum respiră, uluită de sentimentul de a sta în braţele cuiva, dorind să îşi plimbe degetele pe pieptul lui, să îşi sprijine mâna pe gâtul lui, să îi acopere umerii de sărutări.

Ştia, din secunda în care a sărutat-o, că se va întâmpla mai mult. îşi dorise să facă sex, să facă dragoste, dar şi-a dat seama că nu putea merge mai departe de preludiu, nu putea accepta

penetrarea, chiar dacă crezuse că era ceea ce îşi dorea mai mult decât orice altceva.

Era o limită pe care nu era pregătită să o treacă, nu încă. Dar Doamne, ce frumos fusese totul. Ce minunat fusese să îl sărute.

Când era cu Marcus, încerca mereu din răsputeri să nu-l sărute, închidea ochii în timp ce Marcus se împingea în ea şi se pierdea într-o fantezie, ştiind că dacă va deschide ochii şi va vedea faţa chinuită a lui Marcus deasupra ei, orice urmă de plăcere va dispărea într-o clipă.

Chiar dacă ea şi Will nu făcuseră sex, îl făcuse să termine, şi terminase şi ea - şi încă cum terminase... După aceea, Will rămăsese lângă ea şi o luase în braţe şi au stat de vorbă. Au discutat şi au discutat...

Era uimită. Era atât de obişnuită cu sărutări superficiale şi să se rostogolească pe partea ei din pat pentru a evada într-un vis lipsit de Marcus, încât uitase că oamenii fac asta, că se ţin în braţe şi vorbesc.

Asta era intimitate. Asta îi lipsise tot timpul acesta.

Poate că mâine vor putea să facă dragoste, se gândea ea. Poate mâine nu se va mai simţi vinovată, va avea mai multă încredere în el, şi în ea însăşi. Pentru seara aceasta era de ajuns. Intenţiona să se dea jos din pat după câteva minute, ca să se ducă înapoi în camera ei, dar, fără să îşi dea seama, a adormit liniştită şi împăcată.

Holly se trezi la cinci dimineaţa. Deveni instantaneu conştientă, realizând că stă lipită de Will, în mijlocul patului. Îi simţea corpul pe toată lungimea corpului ei, aşa că rămase acolo câteva

momente, încercând să se obişnuiască cu senzaţia.

Ea şi Marcus nu se atingeau niciodată în somn. Ce ciudat e că l-a lăsat inconştient pe Will să se apropie atât de mult. Holly se dădu încet jos din pat, fericită că copiii nu se treziseră şi nu o găsiseră cu Will - ce penibil, se gândi ea, dând din cap. Nu merita riscul, chiar dacă fusese un accident, chiar dacă nu plănuise să adoarmă în patul lui. Se strecură pe hol şi se băgă în patul ei.

Stătu acolo, întinsă, reamintindu-şi fiecare secundă din seara trecută. De la primul sărut la ţinutul de mâini sub masă, la dormitul alături de acel bărbat pe care îl dorise mai mult decât dorise orice alt bărbat vreodată.

Stătea în pat, zâmbind, iar când Daisy se trezi şi veni în patul ei s-o ia în braţe, o mângâie pe faţă şi o privi în ochi cu dragoste. Ce norocoasă sunt, se gândi ea, să am copiii mei, să am alături aceşti oameni pe care îi iubesc. Şi stând în pat, cu Daisy în braţe, Holly se simţea, pentru prima dată, după mulţi ani de zile, complet şi indubitabil fericită.

GapitcM douăzeci şi şase

— Sunt epuizată, spuse Olivia la micul dejun. Am muncit ca sclavii şi nu am văzut nimic din împrejurimi. Ar fi aiurea dacă ne-am lua du- pă-amiaza liberă?

— Cred că e o idee minunată, spuse Anna. Dumnezeu ştie că o meritaţi cu toţii. Cred că eu rămân aici. Suntem atât de aproape să terminăm afurisitele de podele. O să îl ajut eu pe Paul, dar voi ar trebui să mergeţi în Gloucester, să faceţi nişte cumpărături. Şi Holly, dacă vrei să laşi copii ăia delicioşi acasă, nu m-ar deranja să fac pe bona.

— Da? spuse Holly, luminându-se la faţă. Ar fi minunat!

— Deci vii? întrebă Olivia, întorcându-se către ea. Şi Saff? Will?

Toţi dădură din cap în semn de acord.

— Nu m-ar deranja să văd ce e prin magazine, spuse Saffron ridicându-se şi turnându-şi nişte cafea. Simt nevoia să cheltui ceva bănuţi.

— Nu prea o să găseşti multe firme de renume în Gloucester, râse Paul.
— Nici nu are nevoie, mă are pe mine, spuse Anna. Serios, Saffron, dacă ai nevoie vreodată de ceva, poţi să îmi ceri mie.
— Ştiu asta şi mulţumesc, draga mea. Aşa o să fac. Vreau doar să cumpăr cadouri pentru prietenii de acasă.
— De acasă, adică din Los Angeles ? întrebă Holly.
Saffron dădu din cap.
— Prieteni, adică Pearce ? întrebă ea din nou.
Saffron dădu din umeri.
— Mi-ar plăcea să îi iau ceva lui Pearce. Chiar dacă nu ştiu dacă îl voi mai vedea vreodată.
— Aţi vorbit? întrebă Olivia încet.
— Mi-a trimis mesaje, dar evident nu e acelaşi lucru ca discuţiile zilnice.
— Cum e Pearce ? se aventură Anna curioasă, punând întrebarea pe care voiau toţi să o pună, dar pe care nu avea nici unul curaj să o rostească, pentru a nu părea prea necioplişi, prea impresionaţi, prea nerăbdători.
Şi Saffron le spuse. Le spuse întâi cum sunt majoritatea actorilor de la Hollywood. Le povesti despre oameni care se chinuiseră, care dăduseră lovitura şi nu ştiuseră cum să se descurce cu celebritatea şi cu bogăţia bruscă.
Le povesti despre starletele tinere, care apar în toate revistele de scandal, în fiecare săptămână, care sunt luate pe sus de valul vieţii de la Hollywood, plină de petreceri, de băutură, de droguri, de sex cu playboy bogaţi, care par să facă schimb de femei între ei. Le vorbi despre faptul că aceleaşi starlete sunt disperate să

rămână celebre, deşi nici una dintre ele nu pare să ştie cum să se poarte cu lumea, cum să fie drăguţe, graţioase, călduroase. Nici una nu părea să îşi amintească de ideea că, dacă nu te porţi frumos cu oamenii când urci, acei oameni nu se vor purta frumos cu tine când cobori. Şi întotdeauna cobori de pe culmi.

Le povesti despre mari nume de la Hollywood care au vieţi secrete. Unii au probleme cu dependenţa de droguri, alţii cu homosexualitatea, oameni care semnează contracte secrete cu actriţe sau actori tineri şi naivi să iasă cu ei sau chiar să se căsătorească cu ei, în timp ce ei îşi fac de cap cu anii pe platourile de filmare.

Le povesti cât de pierdută s-a simţit când a ajuns prima oară acolo. Cum credea că ştie să judece bine oamenii, că ştia cum funcţionează sistemul şi avea încredere, dacă cineva spunea că ceva e negru, era într-adevăr negru.

Dar învăţase că, în Los Angeles, nimic şi nimeni nu era ceea ce părea. Se întâmpla mereu să fie chemată la audiţii, să i se promită rolul, să i se spună că se potriveşte de minune, că o voiau pe ea şi doar pe ea, că erau încântaţi că va juca în film, pentru a deschide peste câteva zile Vanity doar ca să vadă că Drew Barrymore primise rolul. Nimeni nu se deranjase să-i spună şi ei; era evident că minţiseră, ceva ce era pentru ei la fel de normal ca şi trezitul de dimineaţă.

învăţase să nu se bucure pentru un film până nu ajungeau contractele la biroul impresarului ei şi erau semnate. învăţase să nu aibă încredere în nimeni, nici în prietenele ei actriţe, care ar fi aruncat prietenia pe fereastră într-o secundă

pentru un rol, şi nici în producătorii şi regizorii faimoşi care - foarte subtil - se ofereau să o propulseze în celebritate dacă făcea şi ea ceva pentru ei.

Le spuse că şi-a dat seama că integritatea nu prea înseamnă nimic acolo şi că prima dată cînd a mers la o întâlnire AA, nu s-a dus doar pentru a se opri din băut, ci pentru a-şi salva viaţa, pentru că acolo a găsit primii oameni reali din Los Angeles. Oameni din aceeaşi industrie ca şi ea, dar care trăiau sincer, destul de modeşti să ştie că nu sunt nici mai buni, nici mai răi decât oricine altcineva şi că puteau să vorbească sincer şi cu bunătate.

Nu toată lumea, spunea ea. întâlnirile erau pline de actriţe care doreau să ajungă mari vedete, care auziseră că aici se găsesc roluri, se semnează contracte, că aici eşti văzut şi vezi. Dar îţi dădeai seama repede cine era sincer şi cine nu. Iar falşii alcoolici erau lăsaţi la o parte de membrii care aveau nevoie de program.

Le-a povestit de Pearce. Despre cât de sincer era la întâlniri şi cât de curajos, pentru că toată lumea îl cunoaştea şi oricine putea merge să vorbească cu presa.

— Dar e vorba despre Alcoolicii Anonimi, spuse Anna. Cine ar merge să vorbească cu presa?

Se întâmplă, spuse Saffron. Sunt scăpări tot timpul. Una dintre tradiţii este să nu se bârfească, şi totuşi nici ea nu mai ţinea minte de câte ori auzise fără să vrea diverşi membri bâr- findu-i pe alţii, chiar şi pe Pearce.

Le spuse că e un bărbat bun, care chiar se gândeşte la alţii şi se comportă cu ceilalţi aşa cum vrea să fie şi el tratat. Banii pe care îi

câştigă - milioanele care vin din filmele lui - îi consideră o binecuvântare. Dădea în fiecare an o mare parte din ei la diverse acţiuni de caritate pe care le susţine, dar discret, deseori anonim.

Il descrise ca fiind amuzant. Blând. Dulce. Spunea că este cel mai înţelept bărbat pe care l-a cunoscut vreodată, cu o sensibilitate şi un instinct aproape feminin. Şi totuşi, este în acelaşi timp, cel mai masculin bărbat pe care l-a văzut vreodată.

Spuse că, peste toate celelalte, îl consideră cel mai bun prieten al ei. Că orice ar face şi oriunde în lume ar fi, fusese mereu alături de ea atunci când avusese nevoie.

Şi în final, despre căsnicia lui. Un aranjament de afaceri, explică Saffron. Are prea multe de pierdut dacă pleacă. Au aşteptat momentul oportun.

— Nu ar fi acum acel moment ? se aventură Paul.

— Aşa s-ar crede, nu?

Saffron se strâmbă pentru a-şi ascunde frica. Pentru că, bineînţeles, exact asta credea şi crezuse mereu, visase mereu în secret.

Dacă relaţia lor ar ieşi la iveală în presă, ce motiv ar mai avea el să rămână?

— Cine vrea să joace Monopoly?

Anna îi scoase căciuliţa lui Daisy în timp ce toţi trei tropăiau înăuntru după plimbarea în aer liber. Oliver plimba o pungă de plastic plină de pene, pietre şi nisip, lucruri pe care le cu- leseseră lângă pârâu.

— Halal ajutor.

Paul intră în bucătărie şi zâmbi privind-o pe Anna cum se apleacă să o ajute pe Daisy să-şi

dea jos haina. Era evident că era acel gen de femeie al cărei instinct matern vine natural. Ce ironie sumbră că nu poate avea propriii ei copii.

Paul nu îşi dădea seama că este mai uşor să fii mama perfectă cu copiii altcuiva. Că acei copii de care ai grijă temporar nu te scot din minţi aşa cum o fac ai tăi. Că atunci când aceşti copii nu sunt ai tăi, nu eşti epuizat şi stresat sau neatent când eşti cu ei.

Holly era o mamă bună, dar rareori se apuca să facă ce făcea Anna cu copiii în acea după- amiază. Rareori se aşeza în patru labe ca să se joace cu ei. Asta este treaba lui Frauke, încerca ea să-şi spună. Desigur. Era mereu alături de copiii ei, dar mai puţin anul acesta, când se luptase cu adâncimile nefericirii ei.

Toată lumea era de acord că Holly era o mamă bună, dar Holly ducea cu ea povara vinovăţiei, pentru că în ultimul an nu fusese mama care putea să fie sau mama care fusese cândva.

în încercarea de a se retrage din viaţa ei, din căsnicia ei, se retrăsese, îşi dădea seama acum, şi de lângă copiii ei, într-o perioadă când aveau cel mai mult nevoie de ea. De când venise aici, se simţea deja mai uşoară, mai fericită, ca şi cum nu avea nici o grijă în afară de şlefuit, de pus faianţă şi vopsit, în timp ce copiii erau încântaţi să muncească alături de ea.

Şi norocoşii de Daisy şi Oliver o au pe Anna astăzi, care este prezentă în fiecare zi. Anna care se decisese că nu are altceva mai important de făcut decât să se joace cu ei. Dacă Daisy vrea să facă pătuţuri din beţele pe care le adunase, Anna o va ajuta. Dacă Oliver vrea să spargă o geodă pe care crede că a găsit-o, ea îl va ajuta. Nu va

da fuga la computer din două în două minute pentru a îşi verifica e-mailul. Şi nici nu îi va pune să facă linişte când vorbeşte la telefon. Nu îi lăsa în faţa televizorului în timp ce găteşte cina în linişte şi nu va urla la ei ca să-i potolească să nu se mai certe.

Pentru că nu se ceartă. Au toată atenţia unui adult. De ce s-ar certa? Holly şi Will, Olivia şi Saffron stăteau pe marginea trotuarului în oraş, ascultând chemarea străduţelor întortocheate. Will voia să caute căşti noi pentru iPod-ul său, iar Saffron voia să îşi clătească ochii în magazinele pentru turişti de pe partea cealaltă.

— Hai să ne despărţim, sugeră Saffron, zâmbind complice. Holly, de ce nu mergi tu cu Will, şi Olivia poate veni cu mine.

— Perfect! spuse Will. Hai să ne întâlnim aici peste o oră.

— Foarte frumos din partea ta, râse Olivia în timp ce se îndepărtau. Dar să ştii că habar nu au că noi ştim.

— Mă gândeam că un cuplu tânăr de îndrăgostiţi are nevoie să petreacă ceva timp în singurătate, râse Saffron.

— Crezi că sunt îndrăgostiţi ?

— Cu siguranţă se doresc. Contează ? Ai văzut că în maşină îl tot atingea, crezând că nu o vede nimeni? Dumnezeule, spuse Saffron, oftând. Mi-e dor de asta. Mi-e dor de Pearce.

— Pare că aveţi o legătură foarte specială.

Saffron se opri şi se întoarse către Olivia.

— Mulţumesc, spuse ea, şi clipi făcând lacrimile să dispară. Mulţumesc pentru că ai spus asta. Şi eu cred la fel.

întorcându-se, îşi puse braţul pe după mâna Oliviei şi porniră.

— Dar tu, Olive? Nu ai spus nimic până acum despre tăticul misterios. Evident, povestea e mai lungă... Nu vrei să o împărtăşeşti?

— Nu prea mai e nimic de spus. Decât că, pe cât de ciudat sună, situaţia are legătură cu Tom.

— Ce? spuse Saffron oprindu-se, cu gura deschisă. Vrei să spui... dar nu se poate...

Olivia începu să râdă.

— Nu! Nu Tom e tatăl. încerca să mă combine cu un tip din biroul lui, Fred. O vreme, ne-am trimis e-mailuri, iar apoi, după ce a murit Tom, el a venit în Londra şi am... ne-am plăcut, iar eu nu mai fusesem cu nimeni după George şi dintr-una în alta...

— Fără protecţie, nu?

Olivia dădu din cap, aproape uimită de propria ei prostie.

— Ştiu. în condiţiile de acum, nici mie nu-mi vine să cred, dar era imediat după ce mi se terminase ciclul. Ştiu că sună ridicol, dar nu credeam că se poate întâmpla.

— Hmmm. Dacă îmi aduc eu bine aminte, anatomia nu a fost niciodată materia ta preferată.

— Ei, mulţumesc. Asta pentru că te uitai tu mereu la mine şi mă făceai să râd de fiecare dată când se vorbea despre sistemul reproductiv uman.

— Nu eu! Holly era aia! spuse Saffron, indignată.

— Amândouă eraţi. Nu m-am mai gândit la asta de ani de zile. Dragonul de doamna Steener, care stătea deasupra noastră şi răgea...

— Doamna Steener a venit să mă vadă când jucam într-o piesă, după ce am terminat facultatea. A fost foarte simpatică. Atunci mi-am dat prima dată seama că şi profesorii sunt fiinţe umane.

Olivia o privi cu coada ochiului.

— Chiar şi la Sf. Ecaterina? Eşti sigură?

— O, da. Sunt sigură. Am păstrat ani de zile legătura cu Jane Fellowes, chiar dacă nu am mai vorbit cu ea de vreun an.

— Domnişoara Fellowes ? Profesoara de muzică? De ce ai făcut asta?

— Chiar mi-a plăcut de ea. Avea o aventură furtunoasă cu Martin Hanover, care a ţinut ani de zile.

— Glumeşti! spuse Olivia, sincer şocată. Domnişoara Fellowes şi domnul Hanover? Noi cum de nu ştiam asta?

— Erau nevoiţi să fie extrem de discreţi. Directoarea i-ar fi decapitat pe amândoi dacă ar fi ştiut.

— Doamne! Dar totuşi, domnul Hanover! Şi mie îmi plăcea puţin de el.

— Cred că toate îl plăceam. Nu pentru că era el neapărat fermecător, dar era singurul bărbat într-o mare de femei cu hormonii încinşi...

— ...Calul de dar nu se caută la dinţi sau ceva de genul ăsta, râse Olivia.

— Ştiu. Nu e de mirare că există poveşti cu profesori care se culcă cu eleve adolescente. Şcolile pentru fete sunt un focar de fantezii sexuale. Oricum, înapoi la subiect...

— Tu eşti cea care a divagat.

— Da, dădu Saffron din cap. Şi îmi cer scuze pentru asta. Deci, nu te-ai protejat, chiar şi în epoca asta plină de boli cu transmitere sexuală şi Dumnezeu mai ştie ce alte rele. Dar spune-mi mai multe despre Fred. Şi mai exact, unde este?

— Este în Boston. Acasă. E superb, Saffron. Exact genul de bărbat de care m-aş fi îndrăgostit când eram mai tânără, dar e prea tânăr. Are treizeci şi trei de ani şi, până la urmă, a fost doar o aventură. Nu există motive pentru care el să afle.

— Nu crezi că are dreptul să ştie, având în vedere că este şi copilul lui?

— Saffron, nu văd de ce să îl sperii. Nu o să îl mai văd niciodată. De ce să îi spun şi să îi distrug viaţa dacă nu voi avea copilul ? De ce să îi dau bătăi de cap? Copilul meu, corpul meu, spuse ea, oftând profund. Decizia mea.

— Deci... nu te-ai gândit la oferta lui Paul şi a Annei, atunci?

— M-am gândit. Numai la asta m-am gândit. Pur şi simplu nu ştiu. Uneori cred că trebuie să fac ce e bine pentru mine, oricât de egoist ar suna, şi că nu pot face faţă unei sarcini, mai ales dacă mă simt atât de oribil, şi pentru ce? Alte ori, mă gândesc la Paul şi la Anna şi la cât de mult au încercat, la cât de mult îşi doresc un copil şi mi se pare că cel mai minunat lucru din lume ar fî să le dăruiesc copilul meu. Trec încontinuu de la una la alta. Nu ştiu. Chiar nu ştiu ce voi face.

Saffron îşi puse braţul pe după umerii lui Saffron şi o strânse uşor pentru o secundă.

— Orice decizie vei lua, va fi cea bună pentru tine. Trebuie să fie ce e mai bine pentru tine.

înţeleg dorinţa ta de a-i face pe Paul şi pe Anna fericiţi şi cred că acesta ar fi cel mai altruist lucru pe care îl poţi face pentru un prieten, dar trebuie să fii şi tu de acord cu asta. Ar trebui, cred eu, să fii complet împăcată. Iar tu nu eşti. Şi atunci ştii care ar trebui să fie decizia ta.

Se plimbară o vreme tăcute, până ajunseră la un magazin de suveniruri care facea eforturi evidente să atragă cât mai mulţi turişti americani. Vitrinele erau pline de machete în miniatură, de căsuţe Cotswald, unele dintre ele cu luminiţe, altele cu muzică.

Saffron începu să ţopăie.

— Vai, ce bucurie! spuse ea, oprindu-se în faţa magazinului şi zâmbind mulţumită. Nu-i aşa că sunt cele mai oribile lucruri pe care le-ai văzut vreodată? Prietenii mei americani le vor adora!

Olivia se întoarse şi o privi oripilată.

— Pentru că sunt oribile?

— Absolut. Nimeni dintre cunoscuţii mei din Los Angeles nu are gusturi. Toţi presupun că şi le pot cumpăra aşa că angajează cei mai buni decoratori, prin urmare toate casele lor arată exact la fel. Şi toţi mari anglofili - o să înnebunească când o să vadă tâmpeniile astea.

Intrară şi Saffron puse aproape instantaneu vreo zece căsuţe pe tejghea. Tânăra care le servea o privea pe Saffron pe furiş, zâmbind sfioasă. La început, credea că figura îi e doar cunoscută, pentru că avea ceva familiar, dar ea nu avea cunoştinţe atât de elegante, nu avusese niciodată. Şi privindu-le pe cele două plimbându-se prin magazin, îşi dădu seama despre cine era vorba.

Saffron Armitage! Vedeta de cinema ! Pentru că publicitatea din ultima vreme o elevase pe Saffron în ochii publicului, mai ales în ochii fetelor naive de genul celor care sunt vânzătoare în magazine din Cotswald.

— N-o să mă crezi! îi spuse ea în şoaptă celei mai bune prietene la telefon, după ce cele două plecaseră. Nu o să mă crezi când o să îţi spun cine a fost în magazin! Saffron Armitage!

— Glumeşti! îi spusese prietena ei. Ar trebui să suni la ziare. The Sun publică un articol şi întreabă unde se află. Ai putea să scoţi nişte bani.

Fata râse.

— Nu, spuse ea. Mi-e ruşine. Oricum, a fost drăguţă. Nu vreau să-i fac probleme. Oricum, a fost foarte tare. Nu intră des o vedetă de cinema în magazin. Păcat că nu i-am cerut autograful.

în cealaltă parte a oraşului, Holly şi Will stăteau într-o ceainărie. Erau înconjuraţi de bătrânele îmbrăcate cu pulovere tricotate, care sorbeau ceai din ceşti înflorate, care nu se potriveau cu farfuriile şi erau ciobite din loc în loc. Dar nimănui nu părea să-i pese. Pe fiecare masă erau tăvi argintii, pline de sendvişuri, prăjiturele şi fursecuri cu stafide.

Will a comandat ceai, dar nici unul dintre ei nu mânca nimic. Amândoi erau lipsiţi de poftă de mâncare, prea preocupaţi unul de celălalt pentru a face orice altceva în afară de a se sorbi din priviri, a se săruta şi a se atinge.

Chiar şi acum, când stăteau ascunşi la o masă din colţ, se sărutau. Ca doi adolescenţi, indiferenţi

la prezenţa celorlalţi oameni din cafenea. Unii dintre ei chiar îi priveau fără ruşine, cu invidie, fie zâmbind, fie dând din cap dezaprobator şi încercând să nu îi mai privească.

Lui Holly şi lui Will nu le păsa. Pasiunea lor nu mai trebuia ascunsă. Asta era prima oară de când au petrecut noaptea împreună când se puteau atinge fără să se ascundă, când puteau să se sărute fără oprelişti, să se atingă şi să se ţină de mână, fără bariere.

— Nu pot să cred ce mi se întâmplă, spuse Holly, incapabilă să se oprească din zâmbit.

Nu putea să nu îi ia faţa lui Will în mâini şi să nu îl sărute uşor peste tot - pe frunte, pe pleoape, pe nas, pe obraji.

Will adora să fie adorat. Fiind slăbiciunea mamei sale, adorase mereu să fie adorat. Dar ar fi minţit dacă ar fi spus că nu era oarecum neliniştit în legătură cu ce se întâmpla. Holly nu era oricine, era Holly. Holly Mac! Un membru al familiei sale, pe lângă faptul că era căsătorită.

Se mai implicase odată, serios - pentru că aventurile de la muncă nu contau - cu o femeie căsătorită. El credea că ea era pe punctul de a-şi finaliza divorţul, dar, de fapt, ea şi soţul ei abia se separaseră şi mergeau la consiliere de cuplu, iar soţul credea că problemele lor se vor rezolva.

Will s-a trezit implicat în divorţ. Era menţionat în petiţie şi avea de-a face cu o femeie care nu era, de fapt, amuzantă şi deşteaptă şi independentă, ci cu una care făcea faţa stresului divorţului plângând şi urlând şi agăţându-se de el. El încercase să plece, dar se simţea prea implicat şi nu ştia cum să se subtilizeze.

Jurase să nu o mai ia niciodată pe drumul acela.

Şi totuşi, iată-l acum cu Holly. Subiectul fanteziilor lui adolescentine, fantezii pe care nu visase niciodată că le va trăi.

Deşi este adevărat, nu-i aşa, că nu trebuie să încerci să îţi trăieşti fanteziile, pentru că realitatea nu se ridică niciodată la nivelul aşteptărilor. Pe cât de mult o adora pe Holly, pe cât de mult se bucura că legaseră această prietenie, pe atât era de nepregătit pentru asemenea revărsări de afecţiune, nepregătit pentru valurile de adoraţie care păreau să se fi dezlănţuit în Holly noaptea trecută.

Toţi cei care o cunoşteau pe Holly din tinereţe ar fi spus că este pasională. Holly, la fel ca Saffron, este genul de persoană care urăşte sau iubeşte. Şi, asemenea lui Saffron, vedea lumea în alb şi negru. Era mai norocoasă decât Saffron pentru că nu moştenise gena dependenţei. Sau poate nu era tocmai un noroc. Poate că ar fi ajutat-o.

Când s-a căsătorit cu Marcus, Holly a încercat să se schimbe. Pasiunea nu m-a ajutat niciodată prea mult, decisese ea. Nu mai avea să mai vadă lucrurile în alb şi negru. Urma să trăiască în nuanţe de gri. Mult mai sănătos, se gândise ea. Acum, decisese ea, acum gândesc ca un adult.

Aşa că şi-a reprimat pasiunea. Nu mai iubea şi nu mai ura. În principal, doar supravieţuia. Şi acum, după noaptea trecută, simţea că Will trezise în ea sentimente pe care nici nu ştia că le mai poate avea. Avea destulă încredere în el încât să fie sinceră în a-i arăta aceste

sentimente, iară să se gândească măcar o clipă că el nu simte acelaşi lucru.
Maggie nu îi spusese să aibă grijă cu Will pentru că nu şi-ar iubi fiul, ci pentru că Maggie ştia că singurul lucru care îl poate face pe Will să fugă mâncând pământul - chiar şi până în Thailanda, Noua Zeelandă sau Vietnam - era adoraţia.

Maggie îşi amintea cine era Holly. Ştia şi cine este Holly acum. Vedea încă pasiunea forfotindu-i sub piele şi ştia că dacă există cineva care poate să o aducă la suprafaţă, acela era Will.

Maggie este singura persoană care ştie despre noaptea pe care Tom şi Holly au petrecut-o împreună. Maggie sperase din tot sufletul că Tom şi Holly vor deveni un cuplu, crezând întotdeauna că pot scoate ce e mai bun unul din celălalt, că sunt unul dintre acele cupluri care pot schimba lumea.

Tom era prea tânăr atunci. Nu era pregătit. Maggie sperase mereu că timpul va face minuni, că vor deveni iubiţi, dar apoi a apărut Marcus, şi apoi Sarah, şi şi-a dat seama că aceasta era o dorinţă care trebuia lăsată deoparte.

Şi acum Will. Asta nu şi-ar fi imaginat niciodată. Deşi nu era surprinsă. Dar îi era teamă că, odată ce dezlănţuise această pasiune în Holly, nu îi va putea face faţă.

Nu ştia cu ce greşise, dar Will fugise mereu de angajamente.

Alţii spuneau că pur şi simplu nu a întâlnit încă femeia potrivită şi era dispusă să accepte această variantă. Dar sunt momente în care

conştientiza că l-a dădăcit prea mult, provocându-i aşteptări nerealiste, care l-au lăsat fără simţul responsabilităţii în situaţii care îi cauzează disconfort sau durere.

Dacă Maggie ar fi trecut pe lângă ceainărie în acea zi şi i-ar fi văzut pe Holly şi Will înăuntru, Holly privindu-l pe Will în ochi cu adoraţie, sprijinindu-şi capul de umărul lui în timp ce îl mângâia pe braţ, ridicând faţa pentru a-l săruta, s-ar întrista.

— Dumnezeule, ar şopti ea. Nu din nou. Te rog, nu Holly.

Alţi oameni l-ar privi pe Will şi ar putea crede că şi el simte aceleaşi lucruri, dar nu Maggie. Iar ea este, până la urmă, mama lui. Ea este persoana care îl cunoaşte mai bine decât oricine altcineva.

OapitoM douăzeci şi şapte
Vechiul Land Rover intră pe alee aducându-i pe Holly, Saffron, Olivia şi Will înapoi acasă, cu portbagajul plin de mâncare pentru cină şi, bineînţeles, cu căsuţele lui Saffron.
Când se apropiará, văzură o altă maşină parcată pe alee. De departe, Holly duse mâna la gură, deşi nu putea fi sigură... Era posibil? Un Mercedes negru cu un număr de înmatriculare cunoscut.
— A cui e maşina aia? întrebă Saffron. Nu cred că e a instalatorului.
— Nu, spuse Holly, cu jumătate de gură. E Marcus.
Primul ei instinct a fost să se ascundă. Era ceva copilăresc, dar nu voia să îl vadă, nu voia să îl confrunte. îşi dorea să se prefacă în continuare, aşa cum o făcuse în ultimele zile, că nu era căsătorită, că era liberă şi singură, la fel ca Will.

Dumnezeule. Will. Cât de ciudat şi de dificil va fi. Cât de incomod. Oare Marcus va vedea vinovăţia din ochii ei? Este posibil să se uite la ea şi să ştie, să vadă că fusese infidelă?

Chiar dacă îşi spunea în continuare că nu fusese infidelă. Dacă ar fi acuzată, se gândea ea, ar ştii exact ce să spună: „Nu am făcut sex cu acel bărbat!"

îşi întoarse capul, ştiind că Will o privea. — Eşti bine ? întrebă el, printre dinţi. Ea dădu din cap şi înghiţi în sec. Era şocată că Marcus venise acolo, dar nu era surprinsă. Marcus era genul de bărbat care credea că trebuie să primească ceea ce îşi doreşte.

în timp ce se apropiau, mintea îi era inundată de amintiri. Nenumăratele dăţi în care Marcus decisese că nu era tratat ca un om important. în restaurante, hoteluri, aeroporturi. Marcus cerând să discute cu managerul, neprezentându-se niciodată drept Marcus Carter, ci insistând să i se spună întotdeauna „domnul" Marcus Carter - chiar şi când avea douăzeci de ani - asta din partea unor oameni care erau mult mai importanţi şi mai în vârstă decât el, cărora le explica apoi că comportamentul lor era absolut inacceptabil.

De obicei, îi forţa să se supună. Primea răspunsuri, cadouri şi scrisori cu scuze. Nu conta că toţi se întorceau în birourile lor, gândindu-se că era un nenorocit arogant şi dând ochii peste cap când secretarele îi anunţau că îi caută domnul Carter. Ceea ce conta pentru Marcus era să obţină ceea ce îşi dorea.

întotdeauna obţinea ceea ce îşi dorea. Era tratat ca un om important pentru că cerea asta. Oamenii îi făceau pe plac, prefăcându-se că

sunt fericiţi să îl vadă pentru că el asta dorea şi pentru că era în stare să facă un scandal monstruos dacă nu o făceau.

Holly fusese mereu ruşinată de felul în care Marcus se purta cu restul lumii. Holly se purta cu toată lumea la fel. Nu îi judeca pentru felul în care arătau sau pentru cât de importanţi erau. Şi erau momente când era uluită de comportamentul lui Marcus şi ar fi dorit ca pământul să se deschidă şi să o înghită decât să-l asculte aberând despre comportamentul inadecvat al cuiva.

Aceste ultime zile fuseseră cele mai fericite zile de care Holly avusese parte în ultimii ani. Ultimii paisprezece ani, mai exact. Abia dacă se gândise la Marcus şi acum - Dumnezeule mare, de ce? - acum el era acolo şi Holly cobora cu frică din maşină, fără să îşi dea seama că vălul de nefericire - vălul care o protejase mereu de Marcus, care o ţinuse departe de lume şi în siguranţă, dispăruse de deasupra capului ei pe nesimţite. Marcus stătea la masa din bucătărie, cu Daisy în poală. Braţele ei micuţe erau strânse în jurul gâtului lui şi pe faţă i se aşternuse un rânjet enorm, în timp ce repeta întruna: „Tăticule! Il iubesc pe tăticul meu! Il iubesc pe tăticul meu!" Oliver alerga agitat în jurul mesei, cu o pungă plină de nimicuri pe care le adunase când se plimbase în natură, explicând ce era fiecare lucru din acea pungă, iar Marcus făcea eforturi să îşi împartă atenţia la amândoi.

Holly rămase o vreme în pragul uşii, privin- du-i. Toţi erau prea concentraţi pe ce făceau

pentru a o observa. Cineva o bătu pe umăr. Se întoarse şi o văzu pe Anna, care părea că vrea să îşi ceară scuze din priviri.
— îmi pară rău, şopti ea. Nu ştiam ce altceva să fac.
Holly puse o mână pe umărul ei, pentru a o linişti.
— E în regulă, şopti şi ea. Sunt puţin şocată, dar mă bucur că e cu copiii.
Daisy ridică privirea şi o zări pe Holly.
— Mami! ţipă ea, dându-se jos din braţele lui Marcus şi fugind către ea, cuprinzându-i picioarele cu braţele.
— Bună, iubito.
Holly se apleca să o sărute, recunoscătoare că nu trebuia să îl privească încă pe Marcus în ochi, mulţumită că se poate ocupa de Daisy, câştigând câteva secunde înainte să confrunte inevitabilul.
— Holly?
Simţi ceva în vocea lui - furie? durere? indignare? - şi ridică într-un final ochii pentru a-i întâlni privirea.
— Bună, Marcus.
— Holly, trebuie să discutăm. Anna a spus că va avea ea grijă de copii. M-am gândit că am putea să mergem să ne plimbăm.
Holly dădu din cap. Ştia că acest moment va veni. îşi dorea doar să fi fost ceva mai pregătită să îi facă faţă.
Ceilalţi nu se apropiará. Se adunaseră sus, într-una din băi, vorbind evident despre Marcus. O tăcere jenantă se aşternu când intră Holly.
— Bine, bine! spuse Saffron, ridicând mâinile în semn de vinovăţie, făcând-o pe Holly să ridice

o sprânceană. Ne pare rău, vorbeam despre tine. Eşti bine?

— Depinde ce înţelegi prin bine. Auzi, Anna, poţi să te ocupi tu de copii? Marcus şi cu mine mergem să ne plimbăm.

Pentru o vreme, nici unul dintre ei nu spuse nimic. Holly stătea dreaptă, cu mâinile ferm înfipte în buzunare şi umerii ridicaţi pentru a se proteja împotriva vântului. Şi împotriva lui Mârcus.

Soarele se strecura timid printre crengile copacilor de pe câmp. Holly ridică ochii către cer, gândindu-se că, în alt context, pacea şi frumuseţea acestui peisaj i-ar linişti sufletul.

Holly adora să se plimbe, să exploreze. Se simţise ca în paradis în Gloucester alături de Will, nu doar datorită lui, ci pentru că hoinăreau, discutau, intrau în magazine care îi făceau cu ochiul, explorau cărări înguste, descopereau ceainării unde nici nu te aşteptai şi se opreau să bea ceai.

Aşa trăise înainte de a-l întâlni pe Marcus. Nimic nu îi făcea mai multă plăcere decât să facă plimbări lungi la ţară, cu sau fără prieteni. Visase mereu să împărtăşească asta cu cineva, cineva care să se aventureze pe străzi alături de ea, care să îi fie partener şi să îi ţină companie în orice făcea.

Dar Marcus ura să se plimbe. Ura să facă orice altceva în afară de a munci şi ocazional de a merge la cumpărături, dar doar în magazine scumpe, unde era tratat corespunzător. Bond Street devenise destinaţia lor regulată în zilele de sâmbătă, doar pentru că asta îl facea pe Marcus fericit.

Când plecau în vacanţă, dacă Holly îl întreba pe Marcus dacă vrea să facă o plimbare, răspunsul era mereu nu. Vara trecută merseseră la Key West, iar Marcus a stat supărat pe toată perioada concediului pentru că Little Palm Island era complet ocupat şi se cazaseră la Ocean Cottages, pe care Marcus îl considera sub nivelul lui. Se plânsese crâncen recepţionerului până când camera lor s-a transformat într-un apartament, pe care oricum îl considera oribil. Toate astea le-au distrus concediul.

Se plimbaseră pe Duval Street, Marcus grăbind-o de fiecare dată când ea încetinea pasul pentru a se uita într-un bar de unde se auzea muzică şi unde oameni se adunaseră să asculte formaţia cântând şi păreau că se simt minunat. Spre deosebire de Marcus şi Holly.

Privea cu jind în acele baruri.

— Nu putem să stăm puţin la bar să bem o bere? se ruga ea de el.

Dar Marcus se strâmba dezaprobator.

— Muzica este mult prea tare, Holly. Ţi se pare că te-ai simţi bine, dar crede-mă, îmi vei cere să plecăm în două minute.

Nu fusese de acord să meargă într-un tur al casei lui Hemingway. Nici să exploreze grădinile ascunse ale unor case frumoase. Aşa că a mers singură, iar el a rămas la hotel şi a lucrat la calculator.

Şi acum, plimbându-se pe câmp, Holly se gândea la cât de diferiţi erau. Cât de diferiţi au fost dintotdeauna. Şi se întreba de ce nu recunoscuse asta mai devreme.

— Trebuie să discutăm, spuse Marcus într-un final, cu vocea încă rigidă.

Dur şi rece. Marcus, aşa cum îl cunoştea Holly.

— De acord, spuse Holly încet.

Nu voia să fie ea cea care să vorbească prima. Voia să asculte mai întâi, să audă ce are el de spus.

Marcus trase adânc aer în piept.

— Nu am vorbit serios la telefon, spuse el repede. Credeam că asta vreau să spun atunci, dar...

Tăcu, apoi întoarse privirea către ea pentru o secundă, pentru a îi arăta cât era de îngrijorat.

— Nu am crezut că o să pleci.

Holly ştia asta. Ştia că Marcus folosise aceleaşi tactici de intimidare pe care le folosea întotdeauna, aşteptându-se ca Holly să dea înapoi, cum făcea mereu. De data aceasta, nu funcţionase.

A urmat o tăcere lungă, timp în care Marcus aştepta ca Holly să răspundă. Ea tăcea în continuare. Nu ştia încă ce să spună.

— Holly, spuse el din nou, de data asta punând o mâna pe braţul ei, pentru a o face să se oprească şi să-l privească. Te iubesc, spuse el, implorând. Nu înţeleg ce se întâmplă cu noi. Nu înţeleg de ce ai venit aici când ştiai cât de important este pentru mine să n-o faci.

Ştiu, se gândi Holly. Am ştiut întotdeauna cât de important este pentru tine să mă supun.

— Dar nu mai contează acum, spuse Marcus. Te-am iertat. Şi vreau să te întorci acasă acum. Vreau să fim din nou împreună.

— Nu înţelegi nimic, nu-i aşa, Marcus? spuse Holly, indignată. Nu am venit aici pentru a-ţi face ţie în ciudă. Asta încercam să îţi spun în seara aceea, la cină.

— Care cină?

Marcus chiar nu îşi aducea aminte. Habar nu avea despre ce vorbea Holly. Pentru că asta făcea el cu lucrurile pe care nu voia să le audă. Era ca şi cum nici nu s-ar fi întâmplat. Dacă te prefaci destul de mult, istoria se rescrie.

— Când ţi-am spus cât de nefericită sunt! urlă Holly la el. Când ţi-am spus că nu simt că am o căsnicie sau un parteneriat. Ţi-am spus că nu te văd niciodată şi că sunt nefericită. Pur şi simplu...

Vocea ei scăzu în intensitate şi următoarele cuvinte părură mai mult şoapte.

— Nu cred că mai vreau asta.

— Cum poţi să spui asta? spuse Marcus, fă- când-o să creadă că în sfârşit auzise. Nu pot să cred că vorbeşti serios. Avem o căsnicie incre-dibilă. Te iubesc, Holly. Adică, chiar te iubesc. Te iubesc mai mult decât iubesc pe oricine altcineva şi avem doi copii minunaţi şi o viaţă frumoasă împreună. Nu înţeleg. Pur şi simplu nu are nici un sens pentru mine cum de te poţi gândi să arunci toate astea pe geam.

— Ştiu că nu înţelegi, spuse Holly. Nu înţelegi pentru că nu asculţi niciodată. Refuzi să auzi ce nu vrei să auzi. Am obosit, Marcus. Am obosit să îţi explic de ce sunt nefericită în acestă căsnicie şi de ce am nevoie de spaţiu. Pur şi simplu...

Frica îi reduse vocea la o şoaptă timidă.

— Nu cred că mai pot face asta, şopti ea.

Şi Marcus începu să plângă.

Holly stătea în picioare, simţindu-se jenată în timp ce-l privea. Il văzuse plângând doar de câteva ori până atunci şi nu prea ştia ce să facă. Ar fi

greşit să încerce să-l liniştească având în vedere că ea era cea care îi cauza starea aceea şi totuşi părea şi mai greşit să stea fără să facă nimic.

Se întinse şi îl îmbrăţişă. El îşi ascunse fruntea în umărul ei, suspinând, iar ea îl mângâie pe spate, simţindu-i durerea şi dându-şi seama dintr-odată cât de greu îi va fi. Cât de greu era să vezi pe cineva într-o asemenea suferinţă şi să ştii că eşti cauza ei şi că nu poţi face nimic pentru a îndrepta situaţia, nu dacă îţi doreşti să îţi trăieşti viaţa şi să fii fericit.

Nu dacă eşti sincer cu tine însuţi.

Marcus renunţase. Lăsase garda jos. Holly văzuse atât de rar această parte a lui Marcus, această vulnerabilitate. în trecut, acestea erau momentele de care încerca să se agaţe pentru a se convinge că totul va fi bine.

Marcus, care era atât de acaparat de încercarea de a fi cineva important, demn de respect, era dintr-odată singur pe acest câmp unde soarele apunea, singur ca un băieţel.

Nu mai exista aroganţă sau pretenţii, ci doar un băieţel speriat, înspăimântat de viitor, de felul în care viaţa lui era răsturnată, de faptul că nu deţinea controlul.

în timp ce Holly încerca să îl liniştească cât de puţin, conştientiza faptul că nu mai există cale de întoarcere. Dacă pe parcursul ultimelor două zile, chiar şi pentru o secundă, luase în calcul varianta de a rămâne căsătorită cu Marcus de dragul copiilor, poate până când vor pleca la facultate, acum, stând alături de el, ştia că nu va putea face asta.

Simţea un amestec foarte ciudat de emoţii: tristeţe, durere, uşurare. Simţea durerea lui Marcus ca şi cum ar fi fost a ei. Şi zărind în el

acel băieţel înspăimântat, îşi dădu seama că vorbise serios.

Terminase cu povestea asta.

— Te rog, mai gândeşte-te, suspină Marcus, retrăgându-se pentru a o putea privi în ochi. Te rog, întoarce-te. Mi-e dor de tine. Mi-e dor de noi. Avem atâtea de făcut, ai renunţat la atâtea.

Se opri, neputând să continue şi trase de câteva ori aer în piept înainte de a relua.

— Sunt un avocat specializat în divorţuri, încercă el, adoptând o altă tactică. Văd ce fac astfel de situaţii copiilor şi familiilor. Copiii noştri nu merită asta. Eu nu merit asta. Orice probleme am avea în căsnicie, nu sunt insurmontabile. Pot sta mai mult acasă, pot lucra de acasă vinerea. Putem merge la consiliere de cuplu. Vorbesc serios, Holly. Fac orice îmi ceri. Fac orice trebuie.

— Bine, şopti Holly, dând din cap.

Nu ştia ce altceva să spună şi îi displăcea enorm că îi cauzase atât de multă durere şi, mai ales, se ura pentru că ştia că îi va cauza şi mai multă.

— Am nevoie de timp de gândire.

Nu era adevărat, dar trăgea de timp, ştiind că nu putea să îl îndurereze şi mai mult acum.

— Am rezervat o cameră, spuse Marcus. Voi sta la un hotel, dacă nu ai nimic împotrivă. Pot să vă scot undeva mâine-dimineaţă? Alături de copii? Ar fi în regulă?

Holly dădu din cap.

— Eu… nu pot, Marcus. Pur şi simplu nu pot. Nu încă. Dar dacă vrei să vii să iei copiii e în regulă. Le-ar plăcea foarte mult. Le-a fost dor de tine.

El înghiţi în sec.

— Bine, spuse el. Voi veni devreme să iau copiii. Poate pot să îi scot în seara asta la cină. Asta ar fi în regulă?

— Sigur.

— E şi un film în oraş, Night at the Museum. Sunt sigur că le-ar plăcea, dar e cam târziu. Ar fi bine dacă i-aş adune înapoi pe la nouă?

Film. Holly nu îşi aminteşte ca Marcus să îi fi dus pe copii la film vreodată. Nu îşi aminteşte să fi petrecut timp cu ei dacă nu era şi ea prezentă. Alţi taţi luau copiii la sfârşit de săptămână, lăsând mămicile să lenevească, să se odihnească. Nu şi Marcus. Marcus nu făcuse niciodată ceva cu copiii.

Dar nu se putea gândi la asta. Slavă Domnului că se gândea să facă ceva acum.

— Sună minunat, spuse ea. Poate aşa vor dormi mai târziu dimineaţa, iar Daisy poate trage un pui de somn mâine, dacă va avea nevoie. Au nevoie să petreacă timp cu tine. Mulţumesc.

Holly întoarse capul, încercând să sugereze întoarcerea acasă, iar Marcus i se alătură traversând câmpul, în timp ce soarele umplea cerul de nuanţe de roz şi portocaliu.

— Unde stai ? întrebă Holly, nu pentru că voia să ştie, ci pentru că se chinuia să facă conversaţie.

— Le Manoir.

Rânji şi, într-o secundă, modestia îl părăsi.

— E fantastic, sublinie el, înapoi pe teritoriul cunoscut. Am luat apartamentul Lavande, ţi-ar plăcea la nebunie.

Holly dădu ochii peste cap, în minte. Iată-l pe Marcus pe care îl cunoştea ea. În timp ce el descria hotelul — mâncarea, serviciile, preţul şi

luxul - Holly îşi dădu seama că, fără îndoială, făcea ceea ce trebuia.

Săracul Marcus. Poate dacă se caza la motelul din sat sau la vreun hotel obscur din Gloucester, ar fi fost altceva. Puţin probabil, dar posibil. Poate dacă îi arăta lui Holly că nu era obsedat de lux, ea ar fi putut să privească şi altfel viitorul.

Dar momentul în care începuse să vorbească despre Le Manoir fusese momentul în care ea se deconectase definitiv. El credea că ei i-ar plăcea pentru că îl însoţise mereu la Four Seasons sau Peninsulas, cele mai bune hoteluri din lume, dar lui Holly puţin îi păsa. Nu era ceva ce făcea parte din ea şi ea înţelegea în sfârşit că lumile lor erau atât de diferite, încât era imposibil să se întâlnească la mijloc.

întotdeauna fusese imposibil.

— Căcat! strigă Holly, când Marcus scotea maşina de pe alee, cu copiii ţopăind pe bancheta din spate a maşinii, încântaţi că erau cu tăticul lor.

Ceilalţi au venit într-o fugă.

— Căcat! ţipă ea din nou, bătând din picior, încercând să elimine frustrarea. Căcat! Căcat! Căcat!

— Să înţeleg că au plecat copiii? întrebă Paul cu grijă, în timp ce Holly tropăia furioasă, încercând să se calmeze şi să respire adânc.

— De ce eşti atât de furioasă? întrebă Anna, cu grijă în voce. S-a purtat urât cu tine?

— Nu, spuse Holly, dând din cap şi începând să râdă. E atât de penibil. Nici măcar nu ştiu de ce am nervi. Pentru că este un dobitoc. Pentru

că începuse să îmi fie milă de el, să îmi pară rău că trece prin asta, şi a început să se laude că stă la Le Manoir şi cât de fantastic este şi, în acel moment, mi-am dat seama că nu se va schimba niciodată. E un dobitoc arogant, nu pot să-l suport, spuse ea, trăgând aer în piept şi privind în jur. Căcat, şopti ea. Nu pot să cred că am spus asta.

— De ce nu ne spui ce simţi cu adevărat ? rânji Saffron.

— Dumnezeule, mormăi Holly. Este adevărat. M-am uitat la el azi şi mi-am dat seama că nu pot să-l suport.

— Nu cred că asta ar trebui să simţi când vine vorba de soţul tău, spuse Olivia. Nu că aş avea de unde să ştiu, până la urmă, dar nu cred că e de bine.

— Nu ai simţit nici cea mai mică urmă de dragoste? întrebă Anna. Nimic?

Holly dădu din cap.

— Dar la început ? Trebuie să fi simţit ceva atunci.

— Nu, spuse Holly, cu tristeţe. Adică, un fel de dragoste, poate. Este, până la urmă, tatăl copiilor mei, dar nu genul de dragoste pe care ar fi trebuit s-o simt, nu genul de dragoste pe care o împărţi tu cu Paul.

— Deci, asta înseamnă că nu te întorci ? întrebă Will, care încercase, până în acest moment, să nu se amestece în discuţie.

— Nu, spuse Holly, ridicând ochii către Will. Nu mă întorc. Doar că nu am putut să-i spun şi lui asta.

Oapitodud douăzeci şi opt

Vraja şi plăcerea locuitului în comun începuse să îşi piardă farmecul. Nu erau certuri, nu încă, dar Olivia începea să simtă lipsa apartamentului ei, să-i fie dor de animale şi se întreba cât timp va trebui să rămână aici. Saffron părea... bine. Nu era deloc fragilă, aşa cum se aşteptase ea, cu siguranţă nu atât de fragilă încât să aibă nevoie să fie înconjurată de cinci oameni.

Saffron fusese întotdeauna puternică, constată Olivia. Poate cea mai puternică dintre toţi. Ar fi trebuit să se schimbe foarte mult de la şcoală până acum, se gândea ea. Ar trebui să se simtă adulţi acum, că se apropiau de patruzeci de ani, dar Olivia cu siguranţă nu se simţea aşa. Nu se simţea aproape deloc diferită. Doar mai în vârstă, mai obosită şi, odată cu această sarcină, mai bolnavă.

Holly se simţea diferită, chiar dacă asta nu însemna că şi era. Holly se gândea mereu că dacă ar trece pe lângă foşti colegi de clasă pe

stradă, aceştia nu ar recunoaşte-o. Cu siguranţă, arăta mai bine acum, cu părul mai aranjat, cu pomeţii mai pronunţaţi. Dar, de fapt, ca şi ceilalţi, Holly se schimbase infim. Dacă cineva ar fi privit doar puţin dincolo de aparenţe ar fi observat că toţi erau la fel.

Din multe puncte de vedere, Holly redevenea încet ea însăşi. În doar câteva zile, a încetat să se mai comporte ca soţia lui Marcus, redescoperise cine este şi redevenea această persoană.

Dar redevenea o Holly pe care nu şi-o prea mai amintea, o Holly cu care trebuie să se obişnuiască. Şi acestă Holly are o altă viaţă decât cea de acum paisprezece ani. Nu mai are o casă la care să se întoarcă, nu mai există siguranţa şi familiaritatea vieţii pe care o cunoştea atât de bine.

Această perioadă petrecută la ţară era ca o pauză din viaţa ei reală, o vacanţă pe care nu voia să o sfârşească pentru că, oricare ar fi schimbările care aveau loc în viaţa ei, ea încerca să se concentreze pe prezent, fără să se gândească la viitor.

Pentru o vreme, în acea seară, se pierduse. Copiii tocmai plecaseră cu Marcus, Will terminase dulapurile din bucătărie, iar Paul şi Anna, Olivia şi Saffron citeau ziarele în faţa şemineului. Holly şi-a pus un pahar de votcă şi a ieşit afară.

Era frig. Prea frig pentru stat afară, dar ea avea căciula şi mănuşile cu ea, şi se ghemuise pe un scaun dărăpănat pe care Anna îl găsise într-un magazin de vechituri.

La început, totul era întunecat. Când ochii au început să i se obişnuiască, reuşea să distingă

conturul copacilor. Zgomotele satului păreau puternice, dar şi liniştitoare. Pentru o vreme doar a stat acolo. Ascultând zgomotele, fără să se gândească la nimic.

După câteva minute, după ce votca o încălzise şi corpul intrase într-o stare de relaxare, mintea a început să îi lucreze. îşi aduse aminte de o fată alături de care participase la cursuri pentru naştere pe vremea când era însărcinată cu Oliver. Numele ei era Julia. Experienţele lor similare le apropiaseră şi deveniseră prietene, o prietenie care nu s-ar fi legat dacă nu s-ar fi întâmplat să nască amândouă la o diferenţă de două săptămâni una de cealaltă şi să fie tovarăşe de suferinţă. Nu că Holly ar fi recunoscut asta atunci.

Julia se căsătorise cu Dave pentru că credea că nimeni altcineva nu s-ar căsători cu ea. Se căsătorise cu el pentru că, spunea ea, teoretic părea că este tot ceea ce ar fi trebuit să caute într-un soţ. Avea o slujbă bună, era blând, o trata ca pe o prinţesă şi o iubea.

— Şi eşti fericită? îşi amintea Holly că o întrebase, încercând să se gândească la propria ei căsnicie, încercând să nu ajungă într-un loc de unde nu avea cum să se întoarcă.

Julia dăduse din umeri.

— Sunt... bine, spuse ea. Şi acum a apărut şi Felix, adăugă, legănând copilul pe genunchi şi acoperindu-i fălcuţele cu sărutări iubitoare. Suntem o familie. Este ceea ce este. Cred, spuse ea, ridicând ochii pentru a o privi pe Holly, cred că sunt multe genuri de căsnicii. Cred că există oameni care sunt destul de norocoşi să găsească un suflet pereche, să găsească persoana cu care sunt destinaţi să fie, dar cred că acei oameni

sunt puţini şi rari. Cred că majoritatea dintre noi facem pur şi simplu o alegere şi mergem înainte. Dacă îl iubesc pe Dave? Sigur. Dacă aş fi mai fericită cu altcineva? spuse ea, dând din umeri. Probabil. Dar asta este alegerea mea şi este de ajuns.

De ajuns. Holly se cutremurase la auzul acelor cuvinte, ştiind că şi ea gândea la fel, dar refuzând să insiste pe acest gând. Refuzând să ia în considerare faptul că, deşi s-ar putea să fi fost de ajuns pentru Julia, era posibil să nu fi fost de ajuns pentru Holly.

Anul trecut, dăduse peste Julia într-o librărie. Era o după-amiază plictisitoare londoneză. Daisy se juca la o prietenă, iar Oliver era plictisit şi Holly mai mult decât el. Nu avea ce face acasă şi toţi prietenii lui erau plecaţi. Holly se simţea prea vinovată să-l mai pună în faţa televizorului încă două ore.

L-a pus în maşină şi l-a dus la Barnes&Noble. Era prea mare pentru locomotiva Thomas, dar îi promisese o ciocolată caldă la cafenea, iar el se instalase într-un colţ, cu o carte despre Star Wars în mână şi ea se alăturase grupului de mămici care avuseseră aceeaşi idee.

— Holly?

Era Julia. Se îmbrăţişaseră, amândouă sincer bucuroase să se vadă.

— Ce faci? spusese Holly, retrăgându-se şi privind-o. Arăţi minunat!

Era adevărat, Julia chiar arăta incredibil. Holly o cunoscuse când era însărcinată şi apoi, pe parcursul următorilor trei ani, Julia nu părea capabilă să mai piardă în greutate, era în continuare, cum ar fi numit-o Holly, „o fată masivă".

Totuşi, acum ajunsese slabă. Ca o gazelă. înaltă şi graţioasă. Şi faţa i se schimbase - i se părea lui Holly sau... strălucea?

— Mă simt minunat, zâmbise Julia. Ai timp să stai jos ? Putem să bem o cafea împreună ?

— Care este secretul tău deci? insistase Holly, uluită de schimbare.

— Divorţez, spusese Julia, lăsând-o pe Holly cu gura căscată.

— Ce ? Cum ? De ce ?

— Doamne, spuse Julia, dând ochii peste cap. Eram atât de nefericită. Eram nefericită de foarte mult timp. Nu mă înţelege greşit. Dave nu este un tip rău, doar că este complet nepotrivit pentru mine şi nu ar fi trebuit să ne căsătorim.

Ea dădu din umeri, obişnuită deja să spună povestea, obişnuită să stea faţă în faţă cu femei ca Holly care cerşesc răspunsuri de la ea pentru propria lor nefericire.

— Ştiam când mergeam spre altar că fac o mare greşeală, spusese ea. Dar nu ştiam cum să opresc asta, aşa că m-am lăsat târâtă, prinsă în emoţia planurilor pentru nuntă şi m-am gândit că o voi face să meargă. Ştiam că unele lucruri lipsesc, dar mă gândeam că va fi destul.

Holly avea atât de multe întrebări pe care voia să i le pună. Şi multe alte lucruri de care n-ar fi îndrăznit să întrebe. întrebări la care ştia deja răspunsurile, pentru că fusese şi ea în aceeaşi situaţie, încercând să schimbe deznodământul.

— Dar divorţul... nu este îngrozitor? Toată lumea spune că este oribil să treci printr-un divorţ, şi totuşi tu arăţi incredibil şi pari... fericită.

— Sunt fericită, râse Julia. Toată lumea îmi spune că le pare atât de rău că trec printr-un divorţ, iar eu le răspund că n-au de ce să le pară rău. Şi mai sunt, bineînţeles, şi cei care îmi spun că nu am dreptul să fiu atât de fericită, că am nevoie de timp să-mi plâng căsnicia, că nu o să ies basma-curată din toată povestea asta, că ceva mă va trage înapoi.

— Şi aşa va fi?

— Mă îndoiesc. Sincer, mi-am plâns destul căsnicia cât timp eram în ea. Din momentul în care l-am părăsit, nu am simţit decât uşurare. Desigur, sunt momente când sunt deprimată, când mă întreb cum le voi face pe toate, dar mă simt liberă. Simt că m-am redescoperit şi că sunt din nou sinceră cu mine.

O privise pe Holly, în timp ce aceasta începuse să tremure.

— Tu ce faci? întrebase Julia uşor. Ce face Marcus?

Holly ridicase privirea, dând din cap.

— Nu pot, şopti ea. Nu pot să deschid subiectul, Julia. Nu încă. Nu sunt pregătită. Hai să vorbim despre altceva. Spune-mi despre Felix. Cred că e mare acum. Cum merge cu şcoala?

De atunci nu o mai văzuse pe Julia, îşi dădu ea seama. Se despărţiseră spunând că se vor întâlni din nou, cu băieţii, şi Julia sunase, dar Holly nu îi putuse răspunde. Era mult prea speriată să se întâlnească cu ea.

Pentru că, constata ea, acesta era motivul pentru care îţi pierzi prietenii când divorţezi. Nu pentru că, aşa cum crezuse ea întotdeauna, devii o ameninţare, ci pentru că, atunci când divorţezi, îi obligi pe ceilalţi să îşi pună propria

căsnicie sub semnul întrebării. Şi nu se ştie niciodată ce se întâmplă în spatele uşilor închise. Poţi presupune că relaţiile celorlalţi sunt sfinte şi puternice, dar când oamenii aud motivele pentru care ai plecat şi cum ţi-ai dat seama că trăiai o minciună, îşi dau seama că nici căsniciile lor nu sunt atât de puternice. Şi că dacă ţi se poate întâmpla ţie, atunci cu siguranţă li se poate întâmpla şi lor.

Este mult mai uşor să îţi ascunzi capul în nisip, să te prefaci că totul este în regulă. Chiar şi atunci când totul se destramă în jurul tău.

Şi durerea ? se gândi Holly, agitând uşor votca în pahar, în timp ce frigul începea să îi pătrundă hainele. Va trebui să-şi plângă şi ea căsnicia? Nu credea, era sigură că se va simţi ca Julia, căci şi ea plânsese destul în timpul căsniciei. Iar în ceea ce privea singurătatea, asta nu o speria, pentru că, în mintea ei, nu avea cum să se simtă mai singură decât se simţise în ultimii ani.

Nu îşi imagina că va ieşi fără urme din toată povestea asta, bineînţeles că nu, dar era sigură că în interiorul ei se simţea la fel ca Julia: uşurată.

Nici Will nu mai părea la fel de relevant ca înainte. Era ca şi cum, după ce cedase într-un final atracţiei faţă de el, ochii i se limpeziseră din nou şi îl putea vedea din nou aşa cum era el, nu ca pe salvatorul ei.

Şi cine era el? Frumosul, minunatul, dulcele frate al lui Tom. Bărbatul care, îşi dădea ea seama, îi dăduse puterea să plece. Pentru că obsesia pentru el o făcuse să uite de frica pe care o simţea faţă de ideea de a-şi continua viaţa pe

cont propriu. Nu mai era înfricoşată de intimidările lui Marcus aşa cum fusese de atâtea ori înainte, când acesta o obligase să i se supună.

Marcus nu mai avea putere asupra lui Holly pentru că ea era prea distrată pentru a i-o mai da. Şi detaşându-se de frica ei, a putut să se detaşeze şi de căsnicia ei.

Dar aceste luni în care se gândise că Will ar putea fi bărbatul potrivit pentru ea şi în care gândul la el o ajutase să treacă de sărbători, păreau acum nerealiste. El deja se gândea la următoarea lui călătorie. Abia aştepta să redescopere soarele, plajele thailandeze şi jointurile de la asfinţit.

Era o lume pe care ea o lăsase în urmă acum mulţi ani şi o lume în care nu voia să se regăsească din nou, nici măcar pentru a o testa o secundă. Deşi era tentant să se prefacă din nou că era adolescentă, acum avea copii şi era un om adult. În lumea ei, nu era loc pentru plaje thailandeze şi jointuri la asfinţit.

Holly oftă şi dădu votca pe gât, ridicându-se şi intrând pentru a vedea ce se întâmplă cu cina.

— Cu ce vă pot ajuta ?

Saffron intră în bucătărie şi se sprijini de umărul Oliviei, întinzându-se să fure un morcov.

— Eşti...?

Olivia se întoarse s-o privească pe Saffron şi apoi, cu panică în ochi, pe Anna.

— O, Dumnezeule, dădu Holly din cap. Eşti beată, nu-i aşa?

— Nu sunt! spuse Saffron.

Dacă nu s-ar fi legănat uşor când s-a aşezat pe scaun şi dacă nu ar fi avut ochii tulburi, nu şi-ar fi dat nimeni seama.

— Ba eşti, spuse Holly. De unde ai băut? Cât ai băut?

Saffron oftă şi îşi puse capul peste braţe, pe masă.

— Nu mult, mormăi ea. Doar puţintel.

— Mă duc eu, spuse Olivia, plecând să caute sursa de alcool.

Se întoarse după câteva minute cu o sticlă de votcă aproape goală în mână.

— Dar încă avem toată votca, se încruntă Holly, deschizând dulapul pentru a o dovedi, găsind acolo sticla de votcă pe care ea şi Will o cumpăraseră din oraş.

Olivia mârâi.

— Iisuse, spuse ea. Nu pot să cred ce şmecheră este. Acum îmi dau seama că a spus că şi-a uitat geanta în magazinul de cadouri şi a dat fuga înapoi să şi-o ia când ne-am urcat noi în maşină. Cred că a...

— Hai nu mai fi aşa morocănoasă, se enervă Saffron. Da, exact atunci am cumpărat votca. Şi ce dacă? O să îmi încep regimul din nou dimineaţă. Măcar lasă-mă să mă simt bine în seara asta.

— Pur şi simplu nu ştiu ce să fac, spuse Anna disperată, privindu-le pe Holly şi pe Olivia. Mă depăşeşte complet toată treaba.

— Şi pe mine, spuseră ele la unison.

— Dumnezeule! spuse Saffron, ridicându-se să-şi toarne un pahar cu vin. Dacă tot am început... Noroc!

Şi indiferentă la privirile îngrijorate din jurul ei, luă o gură mare de vin.

— Hai, relaxaţi-vă spuse ea, punând paharul pe masă. Cel puţin, sunt amuzantă cînd sunt beată. Ar trebui să vă bucuraţi de mine cât durează.

Era adevărat. Saffron era amuzantă când era beată. Era în continuare în mijlocul atenţiei, chiar mai mult decât de obicei. Ea era cea care îşi amintea cele mai hilare poveşti de la şcoală şi îi ajuta şi pe ei să îşi amintească lucruri la care nu se mai gândiseră de ani de zile.

— Cine e acolo ? spuse Anna, încruntându-se, în timp ce o pereche de faruri luminau puternic fereastra. A, Marcus. Uitasem de el.

— A, fânul meu numărul unu, Marcus, rânji Saffron. Mă duc eu.

Şi înainte ca oricine altcineva să o poată opri, Saffron ieşi pe uşă şi alergă să-l întâmpine pe Marcus.

— Ghiciţi! spuse ea, reapărând în dreptul uşii. Rămâne la noi pentru un pahar.

Holly simţi că îi stă inima în loc. Luă copiii şi îi duse sus să-i culce, întrebându-se dacă ar putea rămâne sus până când pleca el. Nu voia să stea nici un minut în preajma lui, furioasă pe invitaţia pe care i-o făcuse Saffron.

Ce dracu' o fi fost în mintea ei?

În mod evident, Marcus nu se simţea în largul lui. Rămăsese să bea ceva pentru că voia să petreacă timp cu Holly. Era convins că, dacă i se dădea ocazia, îi va dovedi că o iubeşte şi că ea avea mare nevoie de el. Nu acceptase nici măcar pentru o secundă că se terminase. O ameninţase,

dar nu vorbise serios, pentru că nu îşi imagina că acest incident se va termina cu un divorţ.

Şi avea de unde să ştie. Văzuse de atâtea ori cum se desfăşoară aceste poveşti şi ştia toate trucurile posibile! Nu avea de gând să lase să se întâmple aşa ceva cu căsnicia lui. Nu o va lăsa pe Holly să arunce totul.

Deci nu se simţea în largul lui, dar era acolo. Era cu Holly şi, dacă putea să fie o vreme singur cu ea şi dacă ea avea la bord vreo două pahare de vin, o va face să înţeleagă şi va câştiga.

Nu exista nici un dubiu în mintea lui că va câştiga.

Dar aceasta nu era acea Holly cu care se obişnuise el. Nu este Holly cea tăcută şi docilă. Acea Holly pe care o putuse controla mereu. Această Holly este rece şi stânjenitoare. Această Holly este hotărâtă şi nu îi dă nici o şansă, iar el stătea şi o privea peste masă cu ochi de căţeluş trist, dorindu-şi ca ea să fie normală, dorindu-şi ca totul să fie cum fusese înainte.

— Mai vrei vin ?

Paul îi dădu sticla lui Holly, iar Marcus îşi dorea să intervină, aşa cum făcea mereu. Cred că a băut destul, era el pe punctul de a spune, dar Holly nu se uită la el pentru a cere permisiunea, aşa cum făcea de obicei. Aşa că el se trezi că-şi muşcă limba, privind-o cu o dezaprobare tăcută cum îşi mai turna un pahar.

O vedea cum bea din cauza jenei. La dracu'! Poate că asta va funcţiona în favoarea lui. Poate că vinul o va înmuia. Cine ştie, poate partea stângă a patului lui din Le Manoir va rămâne

neatinsă în această seară. Poate se va întoarce acolo unde considera el că-i este locul - în patul lui Holly, alături de ea.

— Deci, Marcus, spuse Paul, într-o încercare disperată de a disipa tensiunea. Cum e hotelul? Am înţeles că stai la Le Manoir. Ar trebui să fie minunat.

— Foarte frumos, spuse Marcus, bucuros să se afle în sfârşit pe un teritoriu cunoscut. Sunt mereu puţin nervos când încerc hoteluri noi. Sincer, dacă nu e Four Seasons, nu ştii cu ce te alegi, dar îi spuneam lui Raymond dimineaţă că s-a descurcat de minune.

Anna făcu un schimb rapid de priviri cu Olivia apoi coborî ochii repede, încercând să-şi reprime un zâmbet.

— Cine este Raymond ? întrebă Olivia.

— Raymond Blanc, spuse Paul, lămurind situaţia. Proprietarul şi directorul hotelului.

— Cred că este încântat că stai la el.

Will intră în discuţie şi Holly ridică uluită privirea către el - glumeşte? E serios? Oare Marcus va exploda?

Marcus alese să ia vorbele lui Will ca atare.

— Cred că e încântat de oricine se cazează acolo, spuse el. Se pare că este una dintre cele mai slabe perioade ale anului.

— Evident îl cunoşti bine, cred că socializaţi în Londra, insistă Will.

— E, ştii cum e, spuse Marcus, mişcându-se pe scaun. Cunoaştem aceiaşi oameni, mergem la aceleaşi petreceri, chestii de genul ăsta.

— Pe cine ştim ? întrebă Holly, sătulă să mai joace jocul pretenţios.

— Sally şi Greg de la mine de la birou. Nu cred că tu îi cunoşti. Sunt prieteni buni, stau mereu la Le Manoir.

Holly îl privi pe Will şi acesta îi făcu cu ochiul. Ea zâmbi şi privi în jos.

— Deci... Marcus, spuse Saffron, luând un scaun şi aşezându-se lângă el, zâmbindu-i seducător. Voi juca rolul unei avocate în următorul meu film. Spune-mi mai multe despre trucurile tale de a cuceri clienţii.

Marcus adora toată treaba asta. O actriţă celebră şi superbă stătea lângă el, atârnându-se de fiecare cuvânt al lui, purtându-se ca şi cum el era cel mai important om din lume, ca şi cum tot ce spunea el erau cuvinte dumnezeieşti, aşa că uită că era un bărbat care se afla pe punctul de a-şi pierde soţia. în acest moment, nu mai era Marcus Carter, tătic potenţial divorţat. Era Marcus Carter, avocat faimos, omnipotent şi atotştiutor. Stăpânul universului.

— O, dar trebuie să fie foarte plictisitooare conversaţia pentru voi ceilalţi, ridică Saffron privirea peste câteva minute. Marcus, vreau cu ardoare să aud mai multe. Hai să mergem în bucătărie.

Şi un Marcus, hipnotizat, o urmă fără replică.

— Căcat, spuse Olivia. A luat o sticlă cu vin. Aţi văzut?

— Nu putem face nimic, spuse Paul. Vă spun, dacă alege să bea, nu avem cum să o oprim.

— Nu pot să cred că am adus alcool în casă, când stăm cu o alcoolică, spuse Holly. Nu pot să cred cât de proşti am fost să o credem când a spus că nu va mai bea niciodată.

— Mai ales eu, spuse Olivia. Eu am fost cea care a reuşit s-o oprească aseară şi am crezut... Presupun că am sperat că, cu fiecare zi, va deveni mai uşor. În mod sigur nu mă aşteptam să se facă praf atât de repede.

— E destul de praf, spuse Paul. Mai devreme credeam că o să i se rupă filmul, dar acum pare că şi-a revenit. De fapt, ce e cel mai înspăimântător este cât de normală pare. A băut ca un peşte toată seara şi acum pare trează.

— Nu este, spuse Olivia. Crede-mă!

— Oare ar trebui să mă duc să-i iau vinul ? spuse Anna. Ştiu că am spus că nu putem face nimic, dar pare prea de tot să lăsăm sticla acolo.

Holly oftă.

— Nu-ţi face griji. Mă duc eu. O să încerc să scap şi de Marcus cu ocazia asta. Adică, Doamne! Ce caută aici? De ce este încă aici, pentru numele lui Dumnezeu? De ce l-a invitat să rămână?

îşi împinse scaunul înapoi şi, dând din cap, intră în bucătărie.

Era o privelişte la care nu se aşteptase. Saffron stătea în braţele soţului ei, cu braţele după gâtul lui, sărutându-l pasional. Marcus o mângâia cu ambele mâini pe spate şi dacă Holly nu ar fi scos un zgomot la vederea acestei imagini, cei doi ar fi continuat.

— Dumnezeule, mormăi Marcus, ridicându-se şi împingând-o pe Saffron, care ateriză pe podea.

— Ce dracu'? spuse Holly, fără să se adreseze neapărat unuia dintre ei, apoi ridică ochii către Marcus. Ieşi afară! spuse ea apoi, rece.

— Nu e ce... nu înţelegi... nu eira... încerca el să spună, dar nu reuşea să îşi găsească cuvintele.

— Afară! spuse Holly, scoţând fum pe urechi, fără să mai fie speriată de el, cu un braţ întins indicând uşa. Pleacă! Acum!
Ceilalţi intrară în bucătărie, fără să ştie ce se întâmplase, alertaţi doar de vocea ridicată a lui Holly, de faptul că părea furioasă şi că Marcus plecase. O adunară pe Saffron de pe jos şi o duseră sus să se culce - nu era în stare de nimic altceva - iar Will rămăsese jos cu Holly, o Holly furioasă, şocată şi dezgustată.

— Cum a putut? spunea ea încontinuu, mai supărată de trădare decât de ceea ce se întâmplase de fapt, fără să se simtă geloasă, ci înşelată şi trădată. Cum a putut să facă asta aşa de repede? Ce dracu'? Şi ea? Ce era în mintea lui Saffron?

— Holly, spuse Will, punând mâna peste a ei apoi. Saffron era beată, probabil habar nu avea ce face, iar în ceea ce priveşte cum a putut el să facă asta... Gândeşte-te unde erai aseară, gân- deşte-te că se poate întâmpla.

— Dar e cu totul altceva, explodă ea.

— De ce ? spuse el încet. Pentru că suntem prieteni ? Pentru că eu sunt fratele lui Tom ? De ce este faptul că Marcus a sărutat-o pe Saffron diferit de faptul că tu m-ai sărutat pe mine ? Of, Holly, oftă el, privind-o fix, dând din cap cu tristeţe. Nu cred că eşti pregătită pentru asta. Nu cred că ştii ce vrei. Nu-i aşa?

Ea îşi dădu seama că avea dreptate. Nu era pregătită pentru asta, dar nu pentru ceea ce credea Will. Nu era vorba că nu era pregătită să renunţe la Marcus.

Nu era pregătită pentru o relaţie. Nu era pregătită pentru Will. Sau pentru oricine altcineva.

Era furioasă, dar nu pe Marcus. Pe Saffron. Saffron, care trebuia să fie prietena ei, care nu avea nici un motiv să îl seducă pe Marcus. Şi scuza cu beţia nu funcţiona la ea. Ceea ce Saffron făcuse în seara aceasta îi demonstrase lui Holly că prietenia lor era ca un castel din cărţi de joc. Era o prietenie bazată pe un trecut comun, nu pe ceea ce se întâmpla în prezent.

Holly oftă şi ridică ochii către Will, ştiind că venise momentul să plece din casa aceasta şi să îşi continue viaţa, aşa cum urma ea să fie.

Sus, Anna scoase uşor telefonul mobil din geanta lui Saffron, coborî pe vârfuri scările şi ieşi pe alee. Deschise telefonul şi căută în agendă până găsi ceea ce căuta. P.

Cineva răspunse imediat la telefon.

— Pearce? îmi pare foarte rău să te deranjez. Sunt Anna Johanssen, sunt o prietenă de-a lui Saffron. Nu aş fi sunat dacă nu ar fi fost urgent, dar a început din nou să bea, foarte mult, şi nici unul dintre noi nu ştie ce să facă. Avem nevoie de ajutor şi nu ştiam la cine să apelăm.

— Dă-mi numărul tău, Anna, spuse vocea pe care Anna o cunoştea atât de bine, vocea unuia dintre cei mai celebri bărbaţi din lume. Te sun înapoi în douăzeci de minute.

Anna închise telefonul şi intră în casă unde o aşteptau ceilalţi. Nu ştia dacă făcuse ceea ce trebuia, dar nu avea de ales. Erau în mod siguri depăşiţi de situaţie şi Pearce părea ultima lor şansă.

Holly urcă încet, simţindu-şi picioarele aproape la fel de grele ca şi inima. Totul se schimbase în viaţa ei şi vulnerabilitatea i se părea un sentiment teribil, pentru că nu avea idee unde va ajunge şi nici măcar cine îi sunt prietenii.

Verifică ce făceau copiii şi se dezbrăcă, închizând lumina şi urcându-se recunoscătoare în pat, tânjind să uite totul dormind, chiar şi pentru puţin timp, când uşa de la domitorul ei scârţâi.

— Nu pot, Will, şopti ea, iritată de faptul că, chiar şi după mica lor discuţie de mai devreme, el presupunea că ea încă îşi doreşte să petreacă noaptea alături de el. îmi pare rău, dar pur şi simplu nu pot.

— Nu e Will, se chinui Saffron să spună, tâ- rându-se până la pat şi aproape căzând peste perne.

Holly mârâi. Era ultima persoană cu care voia să vorbească.

— Du-te şi culcă-te, Saffron, oftă ea. Du-te. Te rog. Nu am nimic să îţi spun.

— Of, Holly, se bosumflă Saffron, încă evident beată ca un camionagiu. Nu înţelegi, draga mea? Am făcut-o intenţionat. Soţul tău arogant nu te mai poate acuza de nimic acum. L-ai prins sărutând o altă femeie! Cum ai mai putea avea acum încredere în el? Nu contează ce spune Marcus, tu l-ai prins cu altcineva - ce ar spune un judecător despre asta?

Pe faţa ei se aşternuse un zâmbet beat, dar triumfător.

— Ce? spuse Holly, ridicându-se şi aprinzând lumina. Vreai să spui că ai făcut asta pentru mine?

— Bineînţeles, chicoti Saffron. Doar nu crezi că îmi plăcea de el, nu? Bleah, bleah, bleah, spuse ea scuipând pe cuvertură, făcând-o pe Holly să rămână cu gura căscată.

— Eşti nebună, spuse Holly, neştiind ce altceva să spună. Nu pot să cred că l-ai sedus.

— Da, rânji Saffron, încântată. Am mai cunoscut bărbaţi ca Marcus şi ar mătura pe jos cu tine. Dar acum nu prea mai are ce să facă. Ştiu că a fost doar un sărut, dar de unde ştii că nu a făcut asta de nenumărate ori până acum? Cum ai putea să continui să stai căsătorită cu un bărbat ca el?

— Dar, Saffron, dacă se ajunge cu asta la tribunal, ar trebui să te citez.

— De parcă reputaţia mea ar putea să se înrăutăţească mai mult. Dă-o dracu', spuse Saffron, aruncându-şi mâna în aer. Dacă crezi tot ce se scrie în ziare, eu sunt Scarlet Saffron, super-curvă şi distrugătoare de căsnicii.

— Eşti fantastică, spuse Holly dând din cap, fără să se poată abţină să nu zâmbească. Chiar şi beată criţă, eşti pur şi simplu... Nu ştiu dacă să-ţi mulţumesc sau să nu mai vorbesc niciodată cu tine.

— Ai încredere în mine, spuse Saffron, căzând în braţele lui Holly. Trebuia să fiu criţă să fac ce tocmai am făcut.

Apoi râse, ştiind că va fi iertată, înainte de a se ghemui lângă Holly şi a se lăsa cuprinsă de un somn adânc de beţiv.

OapitoM douăzeci
si noua t

Holly ieşi din casă devreme. Nu voia să discute cu nimeni în dimineaţa aceea. Marcus anulase întâlnirea cu copiii - apăruse ceva urgent la muncă - aşa că ea se gândise să-i ducă la hipodromul pe lângă care trecuseră. Petrecură o oră acolo, ea prefăcându-se că totul era normal, că era fericită, în timp ce cei mici hrăneau poneii şi îi lăsau să-i buzunărească.

Nu voia să vadă pe nimeni. Nici pe Will. Şi nici pe Saffron. Ceea ce voia de fapt era să se bage la loc în pat, să tragă patura peste cap şi să nu mai iasă de acolo până nu îşi va fi amintit ce înseamnă normalitatea.

Ce proastă fusese, se gândea ea, să creadă că ea, la fel ca Julia, îşi plânsese căsnicia în timpul ei. Ce naivă fusese să creadă că partea grea trecuse, că de aici încolo va avea parte de flori şi inimioare.

— Mamă? întrebă Oliver.

Erau pe drumul de întoarcere, întrerupt de o oprire la patiserie, pentru cornuri cu scorţişoară şi ciocolată caldă. Holly ar fi plecat în această dimineaţă, pentru că îşi dăduse seama că era momentul să se întoarcă în Londra, dar trebuia să o ia şi pe Olivia cu ea în maşină, iar greţurile matinale ale Oliviei tindeau să se întindă spre după-amiază, deci era nevoită să aştepte.

— Da, dragul meu.

— Tu şi tata veţi divorţa?

Holly aproape tresări la auzul acestor cuvinte şocante.

— Ce vrei să spui, dragul meu ? De ce întrebi asta?

— Păi, e o fată la mine în clasă, Jessica, şi părinţii ei divorţează. Şi dacă noi suntem aici cu tine şi tata nu este, mă gândeam că divorţaţi.

Holly se aplecă pentru a fi la acelaşi nivel cu Oliver.

— Oliver, ţi-a spus tata ceva ?

Oliver dădu din umeri şi apoi se uită în altă parte.

— Oliver, e în regulă. Mie poţi să îmi spui orice, spuse Holly, încercând să elimine furia din voce.

— Păi... Tata a spus că e'l voia să fie aici cu noi, dar tu nu l-ai lăsat şi că depinde de tine dacă ne întoarcem acasă. Aşa e, mamă? O să îl laşi pe tata să stea cu noi?

Holly se ridică şi încercă să tragă adânc aer în piept. Credea că Marcus este peste nivelul acesta, credea- eă vor încerca amândoi să protejeze copiii, să îi pună pe primul plan, să nu îi amestece în jocul cu el a zis sau ea a zis. Evident, se înşelase.

Nenorocitul, se gândi ea. Nenorocit ordinar.
— Oliver, spuse ea, aplecându-Se din nou, pri- vindu-l direct în ochi. Câteodată mămicile şi tăticii au nevoie să stea o vreme separaţi. E ca atunci când tu te cerţi cu Jonny şi hotărâţi să nu mai vorbiţi, dar totul revine la normal în câteva zile.
Oliver dădu din cap.
— Ei bine, aşa e şi cu mine şi cu tati. Noi am venit într-o vacanţă şi tati ar fi putut sta aici, dar a trebuit să se întoarcă la muncă. Şi cel mai important lucru este că tati şi cu mine vă iubim pe amândoi foarte mult şi, chiar dacă am plecat puţin de lângă tati, nu e din cauză că aţi făcut voi ceva, bine?
Oliver dădu din cap, chiar dacă nu înţelesese foarte bine, dorind acum să treacă la alt subiect.
— Bine, dragul meu. Te iubesc.
— Şi eu te iubesc, mami, spuse el, cu vocea acoperită de Holly, care îl luase strâns în braţe, deschizând braţele pentru a o prinde şi pe Daisy. Cred că ar trebui să ne întoarcem, spuse ea, cu frică de ce o aştepta acasă.
Telefonul îi sună în drum spre casă. Era Marcus.
— Da ? răspunse ea, cu vocea tensionată.
— Holly, trebuie să îţi explic. Nu am făcut nimic aseară, Saffron a sărit pur şi simplu pe mine şi a început să mă sărute, nu avea nici o legătură cu...
— Şi vrei să te cred ? şuieră Holly uşor ca să nu o audă copiii, încercând să pară, în acelaşi timp, furioasă şi supărată, şi să nu zâmbească, pentru că o crezuse pe Saffron şi înţelegea acum de ce toată povestea asta o ajuta. Crezi că nu am

văzut mâinile tale pe spatele ei? Câte alte femei au fost?

— Nici una, spuse Marcus, aproape urlând. Jur.

— Exact. Şi eu ar trebui să te cred. Şi încă ceva, Marcus, să nu îndrăzneşti să le spui copiilor că este vina mea. Nu acum. Eu nu le-am spus nimic de rău despre tine, chiar şi după seara trecută, şi mă aştept să faci şi tu la fel. Acum închid. Nu vreau să mai vorbesc cu tine.

Puse telefonul jos şi trase pe aleea casei.

Casa părea goală când se întoarseră ei. Singura persoană care era acasă părea să fie Will, iar Holly nu dorea să fie în preajma lui acum. Se simţea vinovată şi ruşinată şi se simţea ca o fraieră pentru că crezuse că Will va fi salvatorul ei, pentru că crezuse că Will era sufletul ei pereche, când evident nu era deloc aşa.

Nu voia să-i mai spună nimic. După toate aceste luni în care îi spusese totul şi împărtăşise cu el toate detaliile vieţii sale, nu ştia cum să se poarte şi cum să se prefacă că totul era normal, când nimic nu era.

Nimic în viaţa ei nu era normal. Nimic nu mai era aşa cum fusese. Era ca şi cum tocmai avusese un accident. Acum era totul bine, peste o secundă ţi-ai tăiat mâna la aparatul de feliat şi este ridicol că acum îţi tâşneşte sânge din mână, când cu câteva secunde în urmă erai bine.

Era adevărat că viaţa se poate schimba într-o clipă, se gândi ea. Tom era Tom - soţ, tată, prieten - şi într-o secundă, Tom nu mai era. Sarah credea că ştia cum va fi restul vieţii ei, iar acum trebuie să meargă pe o cu totul altă cale.

Iar Holly, Holly care se definise în toţi aceşti ani ca fiind întâi soţie, apoi ca mamă, constată acuma că, dacă nu mai era soţia cuiva, trebuia să înlocuiască asta cu altceva. Şi să fie prietena cuiva - a lui Will, nu era alegerea potrivită.

Era conştientă că trebuia să aibă încredere că totul se va lămuri aşa cum trebuie. Chiar în acea dimineaţă, îşi dăduse seama că nu ar schimba nimic în viaţa ei. Are doi copii minunaţi şi, până la urmă, cei paisprezece ani de căsnicie o aduseseră în punctul în care se afla acum, au forţat-o să admită că are nevoi şi dorinţe şi că nu mai era dispusă să se afle într-o situaţie în care nevoile ei nu era îndeplinite.

Oamenii se pot schimba. Asta ştia cu siguranţă. Dar chiar dacă Marcus s-ar schimba, nu ar mai conta. Chiar dacă i se dădea darul umilinţei, chiar dacă începea să fie un soţ atent şi iubitor, nu ar conta pentru că Holly nu îl iubea. Holly nu l-a iubit niciodată.

— Unde e toată lumea? întrebă Holly, găsin- du-l pe Will singur în bucătărie.

Will puse ciocanul jos şi se apropie pentru a o ajuta pe Holly se dezbrace copiii.

— E Olivia, spuse el încet. A început să sângereze. Au dus-o la spital.

Holly trase scurt aer în piept.

— Dumnezeule, copilul. O să-l piardă?

— Nu ştiu. Avea şi nişte crampe, aşa că au pus-o într-o maşină şi au dus-o la spitalul Gloucestershire Royal. Paul a spus că vor suna de îndată ce vor ştii ceva.

— Când au plecat?

— Acum o oră.

Olivia era speriată. Nu îi plăceau spitalele, nu îi plăcuseră niciodată, aşa că îşi dorea să dea timpul înapoi până la ziua de ieri când totul era bine. Doar că nu îi era deloc bine. Ieri era însărcinată şi până azi-dimineaţă, când a mers la baie şi a descoperit că are sânge pe chiloţi, îşi dorea să dea timpul înapoi înainte să devină viitoare mămică, până într-o vreme când un copil era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit.

Anna stătea pe un scaun din colţul camerei. Paul şi Saffron erau afară, în camera de aşteptare, în timp ce doctoriţa punea gel rece ca gheaţa pe abdomenul descoperit al Oliviei.

— îmi pare rău, spuse ea. Ştiu că este rece, dar nu durează mult.

Olivia era hipnotizată de ecran. Stătea cu capul întors la maximum, cu ochii lipiţi de monitor, dorind să vadă. Nedorind să vadă. Este o binecuvântare, îşi spunea ea. Este o binecuvântare ascunsă. Nu vreau copilul ăsta.

O privi pe ascuns pe Anna care părea mai înfricoşată decât ea. Aşa e scris să fie, se gândi ea. Acum nu va mai trebui să iau o decizie. Acesta este felul lui Dumnezeu de a lua decizia asupra Lui.

în cameră era linişte, iar pe ecran apăru un triunghi gri. în mijloc se vedea ceva ce pulsa, iar Olivia miji ochii către ecran, încercând să înţeleagă ce vedea.

— Ce vezi ? întrebă ea după câteva minute de tăcere, în timp ce doctoriţa nota nişte cifre în calculator. E mort? şopti ea.

— Aş spune că e foarte viu, spuse doctoriţa. Uite, vezi?

Şi mută scanner-ul pe burta ei, iar Olivia şi Anna amândouă încetară să mai respire, văzând clar că acolo, cu picioarele sus şi cu mâinile întinse, era un copil.

— Îi place să-şi sugă degeţelul, spuse doctoriţa, în timp ce copilul ridică o mânuţă către gură.

— E un copil, şopti Olivia.

Şi începu să plângă.

— Şi sângerarea? Crampele? Ce a fost cu alea? întrebă Paul, privind-o pe Olivia, care intrase în camera de aşteptare cu un zâmbet atât de mare încât el crezuse că pierduse copilul şi era încântată.

— Am un subhematom subcorionic micuţ. Este un cheag de sânge între placentă şi peretele uterin. Au spus că având în vedere că are dimensiuni mici, ar trebui să fie bine, dar va trebui să fiu monitorizată cu atenţie.

— Păstrezi copilul?

Saffron era singura care avea curajul să pună întrebarea.

— Trebuie, spuse Olivia, cu ochii plini de lacrimi. Adică, nu ştiu ce să spun despre adopţie, despre Paul şi Anna, spuse ea, întorcându-se să îi privească, în timp ce lacrimile începeau să curgă. îmi pare rău. Ştiu că vreţi să iau o decizie, dar pur şi simplu nu pot, nu încă. Dar singurul lucru pe care îl ştiu cu siguranţă este că nu pot face un avort. Nu mai pot acum.

Paul o privi pe Anna, apoi din nou pe Olivia.

— Te înţelegem, spuse el, mergând la Anna şi punându-şi braţul pe după umerii ei. Este copilul tău şi alegerea ta. Să ştii că suntem alături de tine, dacă asta decizi.

— Ce dracu' se întâmplă ?

Erau pe punctul de a ieşi de pe alee când văzură maşini pe toată strada, parcate pe iarbă, oameni alergând de colo-colo.

— La naiba, şopti Saffron, în timp ce cineva se întoarse şi arătă către maşina lor. M-au găsit!

— Saffron! Saffron!

Zeci de paparazzi înconjurară maşina, asal- tând-o pe Saffron, care se înfundase în scaunul maşinii, apărându-se de luminile aparatelor de fotografiat.

— Ce naiba să fac?

Paul îngheţase, panicat, neştiind dacă să dea înapoi cu maşina sau să continue să înainteze. Orice ar fi făcut, era convins că era imposibil să nu calce cel puţin şase oameni.

— Hai să intrăm, spuse Saffron. Nu vor pleca. Era prea frumos ca să dureze.

— Olivia! Eşti bine ?

Ei intraseră, trântind uşa în nasul haitei de lupi de afară. Holly o luă în braţe pe Olivia, iar Will explică cum acoperise geamurile cu aşternuturi, că reuşiseră să prindă semnal pe telefonul mobil şi că poliţia era pe drum.

Paul le spuse tuturor să meargă în bucătărie, cu o faţă palidă, apoi deschise uşa de la intrare şi aşteptă ca fotografii să nu o mai strige pe Saffron.

— Vă aflaţi pe proprietate privată, spuse el calm şi clar. Poliţia este pe drum şi vă sugerez să plecaţi de pe proprietatea mea imediat sau veţi fi arestaţi.

— Unde este ea? întrebă cineva.

— Nu vrem decât o fotografie, spuse altcineva.
— Un comentariu rapid, spuse altul.
— Aveţi două minute să îmi părăsiţi proprietatea, spuse Paul.
Bombănind şi înjurând, fotografii începură să se mute către capătul aleii.
— Va avea importanţă? întrebă Olivia.
— Nu prea, spuse Saffron. Au cu toţii aparate foarte performante. Cel mai bun lucru de făcut este exact ce a făcut Will, să acoperim ferestrele.
— E ca într-un film, spuse Olivia. Acum suntem toţi prizonieri în casă.
— Saff, spuse Holly repede, trăgând-o deoparte şi luând-o de mână. E cineva sus care a venit să te vadă.
— Ce? Cine? întrebă Saffron, cu suspiciune.
— Trebuie să te duci, spuse Holly. La tine în cameră.
Saffron urcă scările, uitându-se nedumerită către ceilalţi, care dădeau din umeri. Când nu o mai văzu, Olivia se întoarse către Holly şi întrebă:
— Cine?
Holly începu să zâmbească. Stătea la masa din bucătărie cu Will, vorbind cu îngrijorare despre ce i se întâmpla Oliviei, când auziseră zgomotul primelor maşini care soseau. Rămăsese uluită când se uitase pe geam şi văzuse toată agitaţia. Uluită, dar nu surprinsă. O parte din ea se aştepta la asta. După aceea a auzit nebunia dezlănţuindu-se afară şi, când s-a uitat, a văzut un Jaguar negru cu geamuri fumurii

oprindu-se în faţă, iar din maşină coborâse Pearce Webster, înaintând rapid şi sigur către uşa de la intrare, ignorând urletele inspirate de sosirea lui.

— Căcat! spusese ea, iar Will se întorsese nedumerit.

— Mami! se ridicase Oliver. Ai spus un cuvânt urât.

— Uite, îl trăsese ea pe Will.

El alergase imediat să deschidă uşa de la intrare şi să-l tragă pe Pearce înăuntru, trântind apoi uşa în nasul fotografilor.

— Eu sunt Pearce.

El îi întinse mâna, în timp ce Holly tremura într-un colţ. Nu mai fusese niciodată în prezenţa cuiva atât de celebru şi, chiar dacă încerca să se gândească la el ca fiind doar prietenul lui Saffron, sau iubitul ei, ceea ce era sigur era că văzuse toate filmele în care jucase el şi citise toate bârfele care se scrisese despre el. Şi iată-1! La doi metri în faţa ei.

— Bună, spuse ea, roşind ca o idioată. Eu sunt Holly. Aceştia sunt copiii mei, Daisy şi Oliver.

Pearce era atât de... simplu. Dacă nu ştiai, nu ţi-ai fi dat seama. Intrase în bucătărie şi se aşezase la masă, în timp ce Holly făcea ceai. întrebase despre casă, despre ei şi apoi, la final, despre Saffron.

— Nu e bine, spusese Holly. Adică e minunată, evident. E Saffron. Dar bea.

— Până-şi pierde controlul?

— Până se face mangă, încuviinţă Holly.

Pearce dădu din cap, pierdut în gânduri.

— Ai idee dacă şi-a sunat sponsorul?

— Nu ştiu, spuse Holly. Ştiu doar că ne simţim cu toţii pierduţi. Nici unul dintre noi nu ştie ce să facă.

— E în regulă, spusese Pearce. Nici nu aveţi de unde să ştiţi. Pentru asta am venit eu.

Saffron nu scoase un cuvânt. Intră în cameră, Pearce se ridică de pe pat şi ea alergă în braţele lui.

Au rămas aşa, lipiţi unul de celălalt, şi zgomotele fotografilor începuseră să se îndepărteze. Nu mai conta nimic în afară de ei doi, îmbrăţişaţi în acea cameră întunecată.

— Halal prieteni ai, şopti Pearce, sărutându-i părul, obrajii, nasul, gura. Erau îngrijoraţi pentru tine. Au sunat.

— Eşti aici! şopti Saffron, ştergându-şi lacrimile de pe obraji şi retrăgându-se pentru a-l privi. Nu pot să cred că eşti aici. Dumnezeule! Presa! Toată lumea va ştii.

Pearce dădu din umeri.

— Ştiu deja. M-au prins pe autostradă şi acum au fotografii cu mine, în timp ce intram în casă. Nu contează.

— Şi Marjie?

— Trebuia să vin, spuse Pearce. Nu am putut să suport când am auzit că te chinui. O să vedem noi cum facem.

— Fiecare zi pe rând, nu? îi zâmbi ea.

— Exact.

O trase către el, minunându-se cât de bine se încadra capul ei sub bărbia lui.

— Fiecare zi pe rând. Am Marea Carte jos. Vrei să participi la o întâlnire? Acum? Cu mine?

Saffron ridică ochii către el, simţind pentru prima dată că poate respira, că totul va fi bine.
— Da, respiră ea puternic. Exact de asta am nevoie.

Capitodu?, tielzttl
Primii fulgi sosiseră devreme, coborând în spirale lente peste peisajul de ţară din Connecticut, oprindu-se peste copaci sau plutind lent până în iarbă. Din ce în ce mai moi, mai mari şi mai umezi, fulgii de nea cădeau din ce în ce mai repede, fără să mai daseze în cercuri, ci aşezân- du-se direct pe pământ, făcând copacii şi casele albe, aterizând pe limbile copiilor încântaţi, înfofoliţi în hainele de iarnă şi trimişi afară să se joace în cea mai mare zăpadă a sezonului.
Şoferii fuseseră avertizaţi să nu se aventureze pe şosele. Această furtună de zăpadă de martie fusese anunţată ca fiind una destul de mare, iar oamenii trebuiau să stea în case, decât dacă nu era absolut necesar să iasă.
Totuşi, era un contingent mic de maşini care nu făcea cale de întoarcere. înaintau încet pe autostradă, cu grijă, îndreptându-se către Mayflower Inn pentru o petrecere aniversară. Unii veneau pe Sawmill Parkway dinspre New York. Alţii erau pe drum de la JFK, după ce luaseră avionul din Los Angeles, Londra sau Gloucestershire.

Se adună toţi în Washington, Connecticut, pentru a sărbători ziua de naştere a lui Saffron. Cea de patruzeci de ani. Vin oameni pe care nu i-a mai văzut de ani de zile. Şi oameni pe care nu i-am mai văzut de câteva luni. Şi unii pe care nu i-a mai văzut din zilele când se strânseseră într-o căsuţă din Gloucestershire care nici până acum nu fusese renovată.

— Holly! ţipă Saffron, ieşind de la baie pe hol şi văzându-şi prietenii.

Se grăbi să ajungă la ei, picioarele ei abia atingând covorul, îmbrăţişând-o pe Holly apoi îndepărtându-se pentru a o privi.

— Cât mă bucur să te văd, spuse ea, strângând-o din nou în braţe. Mă bucur atât de mult că sunteţi toţi aici.

Se întoarse şi îi îmbrăţişă şi pe ceilalţi, des- părţindu-se de ei pentru a-şi şterge lacrimile.

— Nu pot să cred că suntem aici, spuse Anna, privind marea scară din spatele lor, covoarele persane de pe podea şi inhalând acel aer elegant. Adică, nu pot să cred că ne-ai trimis bilete pentru ziua ta, spuse ea, întorcându-se către Saffron. Ai organizat un avion. Şi locul acesta este atât de...

— Se simte vinovată, zâmbi Paul. Nu crede că ar trebui să plăteşti tu totul. Cred că vrea să plătească ea camera.

— Draga mea, spuse Saffron, luând-o pe Anna de umăr şi începând să păşească către un living micuţ, în care se afla un şemineu unde mocnea focul şi rafturi imense pline cu cărţi. Eu şi Pearce suntem plătiţi o avere şi, sincer, nu văd nici o modalitate mai bună de a îmi cheltui banii

decât să îmi adun prietenii pentru a sărbători împlinirea a treizeci şi şapte de ani.

— Nu vrei să spui patruzeci ? întrebă Anna, confuză. Credeam că aţi fost toţi în acelaşi an la şcoală.

— Şşşş, spuse Saffron, punându-i degetul peste buze. Pentru toţi cei care au venit aici, am treizeci şi şapte de ani. Petrecerile onomastice hollywoodiene au întotdeauna câţiva ani pierduţi pe drum.

— Toţi ? ridică Holly din sprânceană. Nu suntem doar noi, deci?

— Doamne, nu! spuse Saffron. Sunt toţi oamenii dragi nouă. Prieteni apropiaţi şi familia. Am adus oameni aici din Anglia, Los Angeles şi chiar şi câţiva din Australia.

— Să înţeleg că lucrurile merg bine între tine şi Pearce ? rânji Anna. îmi amintesc de dezastrul acela când s-a aflat prima dată, când ai venit să stai cu noi la ţară. Nu te aşteptai la asta, nu?

Saffron râse.

— Nu mă aşteptam la nimic. Eram prea beată. Dar nu, nu credeam că o va părăsi pe Marjie şi, chiar dacă ar fi făcut-o, nu mă aşteptam să fim împreună după aceea.

— Pari foarte fericită, o privi Holly, oftând, iar ochii lui Saffron se umplură iar de lacrimi.

— Bine, spuse ea, aplecându-se şi şoptind. Nu ar trebui să ştie nimeni până diseară, dar nu sunteţi aici să sărbătoriţi ziua mea...

Anna chiui şi începu să ţopăie, ştiind ce urma să audă.

— ...Ne căsătorim!

Urletele de fericire şi îmbrăţişările fură întrerupe de sunetul unor paşi şi plânsete de copil.

— Uite-l pe Tommy!

Anna fugi pe hol pentru a-l lua în braţe, iar Olivia îşi facu apariţia în cadrul uşii.

— îmi pare rău, spuse ea. Are nevoie să doarmă, dar nu vrea să se culce.

— Vrei să îl scot eu la o plimbare ? întrebă Anna, legănând copilul pe şold, în timp ce acesta începuse să gângurească.

— Vrei?

O Olivia epuizată şi recunoscătoare se aşeză pe canapea şi se întinse după o ceaşcă de cafea de pe o tavă care abia fusese adusă de o chelneriţă zâmbitoare.

— Locul ăsta seamănă cu palatul Buckingham, spuse ea, cu ochii mari, în timp ce chelneriţa dispăru.

— Ştiu, zâmbi Saffron. Şi este numai al nostru în weekendul ăsta. Acum că eşti şi tu aici, am nişte veşti.

Şi în curând singurele zgomote din cameră erau întrebările unui grup vesel de prieteni, care voiau să afle toate detaliile.

Era un drum pe care Saffron nu se aşteptase niciodată să păşească. Trecuse mult de când viaţa ei se destrámase şi ajunsese într-un punct critic, într-un punct în care jurase că nu va mai ajunge niciodată. Nopţi în care băuse şi nu mai ştiuse de ea, zile în care îi era greaţă şi vomita. Zile în care Pearce stătea lângă ea, ţinând-o de mână, promiţându-i că nu o va părăsi niciodată.

Apoi a urmat dezintoxicarea. A durat trei luni. întâlniri cu Alcoolicii Anonimi toată ziua, terapie, terapie de grup. Familia şi prietenii ei veneau şi îi spuneau cum se comporta când era

beată, scoţând la suprafaţă ruşinea de a se afla din nou singură în acel loc întunecat. Se simţea atât de singură încât nimeni şi nimic nu părea să poată umple golul.

A terminat dezintoxicarea şi a ieşit de acolo cu fruntea sus. Un nou sponsor, o nouă decizie. Pe parcursul ultimului an participase la câte o întâlnire în fiecare zi, iar Pearce fusese de fiecare dată alături de ea.

El îşi înfruntase în sfârşit managerul şi impresarii şi spusese s-o ia dracu' de carieră. Nu avea de gând să se mai prefacă. Nu avea de gând să mai stea într-o căsnicie care murise. Asta era împotriva oricărui principiu în care credea.

Se mutase în casa lui de lângă plaja din Malibu, iar Saffron i s-a alăturat peste încă o lună. Presa îi înnebunea. Erau momente în care Saffron nu credea că va face faţă, nu credea că se va descurca cu faptul că nimic în viaţa ei nu mai era la fel.

Nu putea să dea fuga până la magazinul din colţ să cumpere lapte, nu putea să iasă seara cu Pearce la un film sau să mănânce ceva. încercau, dar chiar dacă reuşeau să scape de presă, ajungeau la un restaurant şi erau nevoiţi să se prefacă că nu observă că toţi ochii erau pe ei şi că toţi întorceau capetele să îi privească. Oameni care veneau mereu la ei cu laude sau critici. Nu mai conta, pentru că oricum pentru ei nu mai exista intimitate.

Ofertele de muncă începuseră să curgă. Saffron lucrase constant anul acesta, iar asta, pe lângă Pearce şi recuperare, nu îi mai lăsase timp pentru nimic altceva. Nu îşi mai văzuse

prietenii din perioada petrecută la ţară. Dar ştia că nu se putea căsători dacă ei nu erai alături de ea.

Căsătorită! Saffron, căsătorită! Cine ar fi crezut? Pearce o ceruse de soţie într-o seară, pe plajă. Ar fi trebuit să fie romantic, dar câinii înotaseră în apă şi îi udaseră pe amândoi, aşa că erau îngheţaţi. Când Pearce o luase în braţe şi îi spusese că o iubeşte şi că vrea să se căsătorească cu ea, ea răspunse, clănţănind din dinţi:

— Bine, acum putem să mergem înăuntru ?

O întrebase din nou în casă şi de data asta începuse să plângă şi plângea atât de tare încât uitase să spună da. A treia oară când o întrebase, spusese da.

Pearce plănuia să povestească asta în acea seară, în discursul său.

Le trebuiseră luni întregi de planuri pentru a ţine totul secret, ca să ţină presa la distanţă. Rezervaseră hotelul în acel weekend, îi puseseră pe toţi cei implicaţi să semneze contracte de confidenţialitate şi reuşiseră, până acum, să menţină toată povestea privată, în principal fără să le spună nici prietenilor, nici membrilor familiei, adunându-i aici sub motive false. Pearce intră în living şi salută pe toată lumea, iar Holly îi privea zâmbind pe el şi pe Saffron stând împreună, găsind bucuria lor contagioasă. Dragostea pe care o aveau unul pentru celălalt era sinceră şi reală. Privindu-i, mintea îi zbură peste ocean, către micuţa ei casă din Maida Vale.

Nu divorţase încă şi nu fusese uşor, în principal pentru că Marcus făcuse totul să fie cât

mai dificil cu putinţă. Nu dorea, aşa cum bănuise ea, să plătească pensie alimentară sau orice altă sumă de bani, pentru că, după cum spune el, „tu ai vrut divorţul, de ce ar trebui să plătesc eu pentru asta?".

Singurele momente în care se simţise foarte rău şi în care se întrebase dacă poate face totul de una singură, fuseseră zilele în care se îmbolnăvise, dar, din fericire, acele zile de la început, când stătea tot weekendul în pat, când copiii erau la tatăl lor, acele zile în care capul o durea atât de tare încât credea că o să-i crape, trecuseră.

Marcus păstrase casa. Crezuse că asta o va deranja, dar a descoperit că nu îşi dorea decât să închidă acel capitol şi să meargă mai departe. Au făcut inventarul mobilelor din casă, toate alese de Holly, iar acesta îşi dăduse seama că erau puţine lucruri pe care şi le dorea.

Marcus ceruse să păstreze patul matrimonial, iar Holly răsese cu ironie. Cine ar vrea patul matrimonial dintr-o căsnicie nefericită? Dar apoi îşi amintise că patul era făcut de Hastens, un pat făcut din materiale naturale din Suedia, un pat care costă mai mult decât venitul anual al majorităţii oamenilor. Bineînţeles că vrea blestemăţia de pat, se gândise ea, chiar şi doar pentru a deschide subiectul la petreceri - „oh, voi aveţi doar un Dux ? Eu am un Hastens, e glorios!"

Cele mai bun lucru pe care îl făcuse, momentul ei de glorie, fusese când petrecuse după-amiaza la Dream Beds Superstore, de unde şi-a ales propria ei saltea şi propriul ei pat.

Bineînţeles, cea mai mare greşeală pe care o făcuse fusese să cumpere un pat mare. Când era

căsătorită nu se putea gândi să aibă unul mai mic, ca nu cumva să se trezească noaptea şi să-l simtă pe Marcus. Acum, totuşi, şi-ar fi dorit ca patul să fi fost mai mic, ca să se poată avea o scuză să se lipească de Jonathan. Se trezeşte mereu înghesuită lângă el în mijlocul patului, mâinile lui peste pieptul ei, picioarele ei peste ale lui.

Jonathan. Ah, Jonathan. Doar gândul la el o facea să zâmbească. Il iubesc, îşi şopteşte ea în fiecare zi, bucuroasă că poate iubi, că a găsit pe cineva care nu numai că o adoră, dar pe care îl poate adora şi ea.

Este vecinul ei, stă la trei case mai sus pe stradă. Un clişeu, se gândea ea zâmbind, pentru că părea prea frumos să fie adevărat. El venise să se prezinte în ziua în care ea se mutase, întor- cându-se peste douăzeci de minute cu cutia lui de unelte, gata să pună rafturi, fotografii şi să monteze mobila care fusese livrată de la Ikea.

Il considerase simpatic, dar nimic mai mult... poate doar un fior intrigant. Are doi copii, de aceeaşi vârstă cu Daisy şi Oliver, care sunt cu el din două în două săptămâni în weekend şi câte o noapte pe săptămână. începuseră prin a face diverse lucruri împreună la sfârşit de săptămână, doar pentru că se simţeau amândoi singuri iar copiii se plăceau.

Nu se gândea la el, ci doar se bucura de compania lui, dar în curând începuse să se uite după maşina lui când se întorcea acasă. Când îi auzea vocea pe robotul telefonic, zâmbea - era ceva la el care o făcea să se simtă bine - fericită.

Trecuseră cinci luni de când se sărutaseră. Intraseră amândoi să le sărute pe Daisy şi

Abigail de noapte bună. Abigail dormea prima dată la ei şi stând afară, pe coridorul întunecat, zâmbindu-şi şi ascultându-le pe fete cum sporovăiau fericite, Jonathan a sărutat-o.

Trecuseră cinci luni, cinci luni în care Holly avusese parte de cea mai fericită şi cea mai sănătoasă relaţie pe care o trăise vreodată - o relaţie care depăşise toate aşteptările cele mai optimiste ale lui Holly. Este mereu uimită de bunătatea pe care şi-o arată unul altuia, de sentimentul că fiecare dintre ei îl preţuieşte pe celălalt şi de respectul reciproc.

Asta, îşi dădea seama ea după toţi aceşti ani, este dragostea.

îşi amintea cu ruşine de căsnicia ei cu Marcus. Pentru că, indiferent cât de oribil se purtase el, şi ea jucase un rol important. Şi ea era vinovată. Holly nu fusese niciodată bună cu el. Nu se purtase niciodată cu el cu blândeţe şi grijă. Alesese în schimb să participe la o luptă de cuvinte şi de inteligenţă, până când rămânea fără puterea de a continua şi se retrăgea.

Nu se mai simţise niciodată atât de liniştită ca acum. Atât de în siguranţă. Şi, privindu-i pe Saffron şi Pearce, Holly vedea ecourile relaţiei sale cu Jonathan. Poate vedea că, în ciuda a ce se scrie în ziare despre Saffron şi Pearce, în ciuda celor văzute de cei din afară şi a începutului dificil al acestei relaţii, ei aveau parte de ceea ce avea şi ea cu Jonathan. Şi doar datorită căsniciei ei cu Marcus realiza cât de preţios era acel sentiment.

— Mă bucur atât de mult pentru tine, se aplecă ea şi îi şopti lui Saffron în ureche. Meriţi asta, draga mea.

Saffron o strânse de mână şi dădu din cap. Pentru prima dată, simţea şi ea că merită asta. Se simţea destul de bună. Merita să fie în această relaţie minunată, cu acest bărbat minunat.

— Deci cum ţi se pare să fii mămică singură ? se întoarse Holly către Olivia, care dădu ochii peste cap la auzul întrebării şi apoi începu să râdă.

— E uimitor, spuse ea. Epuizant. Dar uimitor. Nu am crezut niciodată că este posibil să iubesc pe cineva atât de mult cât îl iubesc pe Tommy. Nu am crezut niciodată că pot fi mamă, nu am crezut că îmi doresc aşa ceva, dar funcţionează. Merge. Este lumina ochilor mei şi mă descurc.

— Şi Fred ce face?

— Chiar s-a comportat fantastic. După ce i-am spus, a dorit să se implice. Nu i-am cerut nimic, dar a fost alături de mine tot timpul.

— încă vine la tine la fiecare câteva săptămâni? întrebă Paul.

— Vine în fiecare lună şi spune că vrea să vină mai des.

— Şi lucrurile merg bine? Adică, voi doi... întrebă Anna, încercând să nu fie prea indiscretă.

— Nu, nu suntem împreună. Şi e în regulă. Ştiu că pentru alţii pare ciudat, dar am luat decizia de a-l creşte pe Tommy împreună, chiar dacă noi nu suntem un cuplu. Trebuie să recunosc, nu aş recomanda nimănui să rămână însărcinată cu cineva pe care abia îl cunoaşte, dar în cazul acesta Fred chiar s-a ţinut de cuvânt.

— Se pare că Tom a ales bine, zâmbi Saffron.

— Da, evident el a văzut lucruri pe care eu nu le-aş fi văzut, spuse Olivia, în timp ce Anna

intră în cameră aducând cu ea un cărucior ce purta înăuntru un bebeluş adormit.
Este ciudat că era o vreme în care Anna nu ar ii putut plimba copilul unei prietene fără să se simtă jenată sau fără să fie măcinată de invidie. Fără să se gândească la ceea ce lipsea din viaţa ei, în loc să se bucure de toate lucrurile pe care avea norocul să le aibă.

Era ceva ce într-adevăr lipsea din viaţa Annei acum. Fashionista.uk fusese vândută unei companii publice în urmă cu câteva luni. Anna rămăsese în companie drept consultant şi era plătită mai bine decât visase vreodată.

Nu o făcuse pentru bani. O făcuse pentru că realizase că Fashionista fusese copilul ei pentru prea mult timp şi stresul pe care i-l provoca probabil contribuise la problema imposibilităţii de a rămâne însărcinată. Dorise să se oprească, să se dea jos din carusel pentru a vedea cum era să fie din nou o persoană reală.

Bineînţeles, undeva într-un colţ ascuns al minţii ei, spera că, de îndată ce va pleca, va rămâne însărcinată — se întâmplă mai mereu altora, deci de ce nu şi ei - dar peste şapte luni, nu este însărcinată şi nici nu se mai gândeşte la alte serii de tratamente, chiar dacă acum şi le-ar permite cu siguranţă.

Ce făcuse în aceste şapte luni fusese să se redescopere. Se apucase de Pilates şi de yoga. învăţase să gătească mese delicioase pentru ea şi Paul şi îşi luase în serios rolul de naşă a lui Tommy.

Pentru prima dată după mulţi ani, Anna îşi accepta viaţa aşa cum era. Citise undeva că

secretul fericirii nu este să primeşti ceea ce îţi doreşti, ci să îţi doreşti ceea ce primeşti. Iar ea zâmbise când citise asta. Se putuse gândi la tot ce avea - la tot binele din viaţa ei şi la toţi oamenii din jurul ei pe care îi iubea - şi, dintr-odată, şi-a dat seama că este o persoană completă şi că era destul.
Toată camera plângea. Lacrimi de fericire, fericirea care vine atunci când constaţi că doi oameni care trebuiau să se găsească s-au găsit şi nu se vor abandona.
Pearce se ridică şi îşi drese vocea. Era atât de arătos în costum, mai arătos decât ar fi fost normal pentru un om. Vorbea despre motivele pentru care o iubeşte pe Saffron. Spuse că, atunci când este cu ea, este cel mai bun bărbat care poate fi, vorbeşte despre darurile pe care i le dăduse şi despre pacea şi liniştea pe care le simţea în fiecare zi, ştiind că ea este alături de el.
— Cei mai mulţi dintre voi ştiu, spuse el, liniştit să se afle în această cameră plină de rude şi prieteni apropiaţi, că situaţia mea dinainte era foarte diferită. Nu ştiam că pot fi aşa. Nu ştiam că este posibil să fii atât de liniştit şi de calm. Simt că o Putere Superioară m-a binecuvântat cu o a doua şansă şi mi-a dat ocazia de a o lua de la început. Credeam că este prea târziu, credeam că nu aveam dreptul să fiu nefericit. Aveam orice ar trebui să îşi dorească cineva în viaţă - carieră, bani, căsnicie - şi nu credeam că am dreptul să mă gândesc că pot avea mai mult. Eram ruşinat pentru că îmi doream mai mult şi pentru că mi se părea că ce

aveam nu era de ajuns. Dar ceea ce nu ştiam până să o întâlnesc pe Saffron este că nimic nu este de ajuns când împărţi totul cu persoana nepotrivită. Mă simt foarte norocos să o fi cunoscut pe Saffron, să fi găsit femeia care mă binecuvântează în fiecare zi cu puterea şi bucuria şi frumuseţea ei. Este cel mai de preţ dar pe care l-aş fi putut primi şi vreau ca voi să fiţi martorii legământului nostru şi să ştiţi că o voi iubi şi că voi avea grijă de ea mereu.

Paul se întoarse şi o văzu pe Holly ştergându-şi o lacrimă. O lovi uşor cu cotul şi dădu ochii peste cap.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, spuse el. Nu putea să vorbească mai puţin ca la Hollywood ?

— Nu, râse Holly. Toată viaţa lui pare probabil un film. Mai taci. De ce să începem să fim răi acum?

— Pentru că e un pic cam prea dulceag totul, nu ţi se pare?

— Nu, mi se pare doar că e dulce.

— Chiar? Unde a dispărut prietena mea, Holly cea cinică?

— A dispărut pentru totdeauna. Aceasta este noua Holly îmbunătăţită, îndrăgostită nebuneşte şi emoţionată de celebrităţi care vorbesc despre cât de minunate sunt femeile.

— Nu pot să cred că nu l-am cunoscut încă pe Jonathan, şopti Paul, după ce aplauzele se opriră. De ce nu îl aduci la căsuţă? Am putea pune la cale o reuniune.

Holly ridică o sprânceană.

— Să înţeleg că mai aveţi o baie care are nevoie de faianţă? Sau vreo parte din acoperiş care trebuie refăcută?

— Din fericire, nu. Retragerea Annei a rezolvat totul. Avem chiar şi încălzire prin podele acum. Haide. Veniţi. Hai să strângem lumea şi să o luăm de la capăt. Un nou început, de data aceasta un început pentru cele mai bune vremuri. Nu se spune că viaţa începe după patruzeci de ani?

— E valabil doar pentru femei, din câte am auzit eu, spuse Olivia, aplecându-se şi ridicând un pahar. Dar, noroc. Pentru începuturi noi şi pentru o a doua şansă!

Unul câte unul, îşi ridicară toţi paharele şi toastară, în timp ce muzica începea să cânte.

ÎN COLECŢIA „CHIC"
au apărut:
Helen Fielding - Bridget Jones: La limita raţiunii
Lauren Weisberger - Diavolul se îmbracă de la Prada
Sophie Kinsella - Poţi să ţii un secret?
Sophie Kinsella - La cumpărături cu sora mea
Lauren Weisberger - Vreau să fiu V.I.P.
Marian Keyes - Lucy Sullivan se mărită
Plum Sykes - Blonde de milioane
Allison Pearson - Nu ştiu cum reuşeşte
Marian Keyes - Vacanţa lui Rachel
Helen Fielding - Jurnalul lui Bridget Jones
Lauren Henderson - Ex-ii anonimi
Sophie Kinsella - Mă dau în vânt după cumpărături
Sophie Kinsella - La cumpărături în rochie de mireasă
Sophie Kinsella - Supermenajera
Marian Keyes - Pepenaşul
Plum Sykes - Divorţul in înalta societate
Francesca Clementis - Divorţul perfect
Sophie Kinsella - Goana după cumpărături la New York
Holly Peterson - Dădacul
Lauren Henderson - Margarita cu gheaţă
Marisa Mackle - Un tip la înălţime
Oksana Robski - Ca$ual
Bridie Clark - Pentru că-şi permite
Lauren Henderson - Rochia neagră de latex
Sue Margolis - Gucci Gucci Coo
Marian Keyes - Sushi pentru începători
Emma McLaughlin, Nicola Kraus -Jurnalul unei dădace
Lauren Henderson - Femeie. Albă. Moartă
Marian Keyes - E cineva acolo ?
Lucy Cavendish - Femeia invizibilă
Sophie Kinsella - La cumpărături cu bebe
Jane Moore - Clubul soţiilor nr. 2

Wendy Holden - Nevestele din Bath

Lauren Henderson - Prea multe blonde
Jane Green - Jemima J.
Catherine Alliott - Trei într-un pat
Wendy Holden - Şcoală pentru soţi
Jane Green - Eu şi soacră-mea
Sophie Kinsella - îţi aminteşti de mine ?
Jane Green - Babyville
Jane Fallon - Cum să scap de Matthew
Beth Harbison - Clubul dependentelor de pantofi
Dorothy Koomson - Fetiţa prietenei mele
Catherine Alliott - Nu-s genul ăsta de fată!
Lauren Weisberger - Pe urmele lui Harry Winston
Jane Green - A doua şansă
în pregătire:
Jennifer Weiner - Bună la pat Beth Harbison - Secretele unei dependente de pantofi
Marian Keyes - Un tip mortal
www.polirom.ro
Redactor: Oana Zamfirache Coperta: Radu Răileanu Tehnoredactor: Cornelia Păduraru
Bun de tipar: aprilie 2009. Apărut: 2009 Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266 700506, Iaşi, Tel. & Fax (0232) 21.41.00 ; (0232) 21.41.11 ; (0232)21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37 • P.O. Box l-728, 030174 Tel.: (021) 313.89.78 ; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro
Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO s.r.l. str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, Bucureşti Tel /Fax: 211.32.60, 212.29.27, E-mail: office@luminatipo.com
Contravaloarea timbrului literar se depune în contul Uniunii Scriitorilor din România Nr. R044RNCB5101000001710001 BCR UNIREA